

Thái Giám Đại Quan

Contents

Thái Giám Đại Quan	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	6
3. Chương 3: Chương 3	11
4. Chương 4: Chương 4	15
5. Chương 5: Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	28
8. Chương 8: Chương 8	32
9. Chương 9	37
10. Chương 10	41
11. Chương 11: Chương 11	45
12. Chương 12	48
13. Chương 13	52
14. Chương 14	57
15. Chương 15	61
16. Chương 16	64
17. Chương 17: Chương 17	67
18. Chương 18: Chương 18	70
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79
21. Chương 21: Chương 21	81
22. Chương 22: Chương 22	84
23. Chương 23: Chương 23	87
24. Chương 24: Chương 24	90
25. Chương 25: Chương 25	92
26. Chương 26: Chương 26	95
27. Chương 27: Chương 27	98
28. Chương 28: Chương 28	101
29. Chương 29: Chương 29	105
30. Chương 30: Chương 30	110
31. Chương 31: Chương 31	113
32. Chương 32: Chương 32	115
33. Chương 33: Chương 33	119
34. Chương 34: Chương 34	122
35. Chương 35: Chương 35	131
36. Chương 36: Chương 36	135
37. Chương 37: Chương 37	137
38. Chương 38: Chương 38	140
39. Chương 39: Ngoại Truyện: Lã Tứ Nương	144

Thái Giám Đại Quan

Giới thiệu

“Sự gắn kết giữa nam và nữ mang tên “tình yêu” dường như là thứ gì mong manh lắm. Lăng Lam ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-giam-dai-quan>

1. Chương 1

Hắn kiêu ngạo bước vào thanh lâu, ánh nhìn phong lưu quét mọi góc ngách. Nhận ra miếng ngọc bội đắt giá đang khê đung đưa theo từng bước đi của hắn, vị tú bà đầy kinh nghiệm vội vàng dẫn dắt hai cô nương khi thấy Lăng Lam và hắn đi cùng nhau.

- Gọi mười cô nương đẹp nhất tới! Vị huynh đệ ta hiện đang rất cần nữ nhân!- Hắn cười gian xảo, nháy mắt với nàng.

Dáng điệu mệt mỏi, Lăng Lam khê thở dài:

- Người đừng trêu nô tài nữa. Người thừa biết tiểu nhân thuộc cái dạng gì...

Tiếng cười hắn sang sảng vang vọng khắp thanh lâu, rồi hắn thì thầm gì đó với tú bà mà nàng chẳng thèm để tâm, chỉ đảo mắt ngấm nhìn mê mẩn những nữ tử phục sức sắc sỡ đang tiếp khách nhân.

Tú bà dẫn cả hai tới một phòng rộng sức nước hoa, ngọn nến cháy đỏ cho dù đang giữa thanh thiên bạch nhật, bà ta phe phẩy chiếc khăn tay thêu diêm dúa:

- Hai vị đại gia xin hãy đợi một lát, các cô nương sẽ tới hầu hạ ngay.- Tiếp tới liền nở một nụ cười choét môi đỏ khiến Lăng Lam không khỏi kinh hãi. Tại sao dung nhan cỡ này lại là chủ thanh lâu bậc nhất Kinh Thành được nhỉ?

Hắn quàng tay qua vai nàng, ánh mắt giễu cợt, cười tới nghiêng ngả:

- Người đúng là số đen đủi. Chưa kịp nếm mùi hồng trần đã bị “xoẹt” đi mất.

- Hoàng thượng.- Lăng Lam cười đều.- Nô tài tự biết phận mình thái giám là khổ, khổ cần Ngài nhắc nhở. Nhưng mà Ngài hay tới thanh lâu như vậy, đêm đêm lại có các nương nương thị tẩm, chỉ sợ dù Hoàng thượng ngài chưa bị “xoẹt” như tiểu nhân thì cũng sớm muộn bất lực không dùng nổi.

- Ô.- Mắt hắn sáng lên.- Miệng lưỡi tiểu tử ngươi thật không vừa! Đúng là được ta đào tạo từ nhỏ có khác!

Nàng liếc nhìn hắn, vút cánh tay đang quàng trên vai mình xuống, ngồi xuống rót ly trà cho bản thân, giọng điềm đạm nhưng trong lòng chỉ muốn chém hắn một nhát:

- Cái đó chẳng biết Ngài dạy nô tài hay nô tài dạy ngài?

Hắn đang định mở miệng nói tiếp thì cửa phòng mở vội vã, ủa vào là những nữ nhân xinh đẹp tự động xếp hàng cho hai người chọn.

Vừa nhìn thấy tướng mạo của Hoàng Lịch, khuôn mặt các cô nương đã đỏ ửng, tay túng quần vo về chiếc khăn lụa, mắt lúng liếng ngược lên nhìn hấn một cái, thấy hấn đang nhìn mình cười thì hồn đã siêu, phách đã lạc, mặt ngu ngơ như vừa trúng phải mê hồn hương.

Trong đám đó, nàng nhận ra một nửa non cũng đang nhìn với loại ánh mắt thêm thường, chỉ hận không thể lao ngay tới chồm lên chiếm lĩnh nàng khiến Lăng Lam giật mình thẳng thốt, vội vã tránh né ánh mắt của họ, lúi húi lấy khăn tay ra chấm mồ hôi hột.

- Cô nương nào thích ta thì tới ngồi vào lòng ta, còn ưng hấn thì cứ tới mà xâu xé.- Giọng hấn gian tà, liếc Lăng Lam đầy nét cười giảo hoạt.

Lập tức, một lực lượng hùng hậu các cô nương lao tới phía hấn và nàng. Nhanh như cắt, một cô nương mạnh bạo ngồi lên đùi nàng rồi châm tủy, chuốc li rượu nồng. Nàng khóc không ra nước mắt, thầm oán sao nữ tử thanh lâu lại mạnh bạo đến thế, chẳng lẽ tướng nàng giả trang giống tiểu thư sinh yếu ớt nên khiến các cô nương ấy thấy mới lạ, liền nổi hứng thú?

Thấy bộ dạng như gặp phải cộp của Lăng Lam, Càn Long cười càn khoái trá, vừa ôm mỹ nhân trong tay vừa liếc nàng kiểu như xem tuồng miễn phí giải khuây vậy.

Bên cạnh đó, những cô nương mạnh dạn đang dò tay vào gáy, cổ,... thậm chí có người bạo hơn đang nhắm tới tới cạp quần của nàng. Hoảng loạn, Lăng Lam đứng bật dậy, làm đổ cái ghế gỗ ra đất, khuôn mặt nàng đỏ bừng, vội vàng chạy khỏi căn phòng toàn xuân sắc. Quyết không để nàng thoát thân một cách dễ dàng, các cô nương vội vã đuổi theo, vờn vuốt muốn tóm nàng. Chiếc áo ngoài của Lăng Lam bị họ túm, lột ra nhanh chóng, đai lưng cũng nhanh chóng bị lột. Cho dù Lăng Lam có giãy dụa thế nào cũng làm sao độ nổi với sức lực mười cô nương đang hùng hực? Nàng bấu móng tay vào thành cửa bám chắc, lệ thầm rơi trong lòng, ước ao tự do ngoài kia, trên thân chỉ còn bộ quần áo trắng dài mặc bên trong.

Có vẻ đã hết hứng xem vở kịch nàng đang diễn, Càn Long mới cất giọng:

- Các mỹ nhân thôi hãy tha cho y. Ra đây đại lão gia ta sẽ chiều tất cả!

Tiếp theo là tiếng cộp một nhát. Một thỏi vàng kim đặt lên bàn. Các cô nương thấy rõ ràng hấn sẵn sàng chi tiền hơn nàng liền ùa về hấn, ngậm ngùi buông tha Lăng Lam.

Hốt hoảng và cũng thêm phần bất ngờ vì được tha, Lăng Lam nhanh chóng khoác áo ngoài, cài thắt lưng rồi chuồn thẳng. Lòng tấm tức rửa hấn lao lực về châu tiên tổ luôn cho hoàng triều này tuyệt tôn!

Ngồi ở cửa thanh lâu thường trà chờ cho hấn “xong việc”, nàng kéo cái mũ lữ khách sụp xuống thêm chút nữa khi nhận ra tấp nập nơi này chính là những mệnh quan triều đình. Thật là thú vị, trên dưới Thanh triều đều tới Vạn Hoa lâu này, mà mỹ nhân đệ nhất thì chỉ có duy nhất một nữ tử tên Hà Tam Cô. Từ hoàng thượng cho tới quan tam phẩm đều dùng chung một người đàn bà. Quả nhiên là một nét đặc sắc được lưu giữ từ thời cổ chí kim!

Đang ngồi mân mê ly trà, đột nhiên nàng thấy người mình bứt rứt, nóng hừng hực, ánh mắt vô thức lướt trên thân thể những tráng sĩ đang phi ngựa trên đường...

Xuân được! Lăng Lam hoảng hốt. Tại sao nàng lại không nghĩ tới việc ấy? Trong trà của thanh lâu chẳng khi nào thiếu thứ ấy! Trời hỡi!!!!

Lăng Lam thở hổn hển, muốn khóc nhưng lại không ra nước mắt, cổ cầm cự, run lẩy bẩy tới y quán gần nhất. Nhìn thấy nàng, thầy lang hừ một tiếng khinh miệt nhưng vì ngân lượng nên vẫn miễn cưỡng đưa thuốc giải. Vờ lấy như gặp vàng, nàng nhai nhai đám thuốc bốc mùi trong miệng. Tác dụng giải được rất rõ, Lăng Lam từ từ thấy tâm trí mình bình ổn lại. Nàng thở phào nhẹ nhõm, lả người ngồi trượt xuống ghế, thân thể không còn chút sức lực. Tên hoàng thượng chết tiệt! Đã không được hưởng xuân sắc thì chớ, hấn lại còn hại nàng nông nổi này!

Sau khi phục hồi, Lăng Lam trở về quán ăn đối diện thanh lâu chờ hấn, miệng lẩm bẩm tiếp tục rửa xả.

Cuối cùng, sau chục cuộc thác loạn diễn ra trong hàng tá canh giờ, Càn Long cũng xộc xệch rời khỏi phòng, ra cửa nhìn Lăng Lam cười toe như kẻ ngốc.

- Ngay chắc thỏa mãn lắm rồi?- Nàng tươi tỉnh nói, tay cần mẫn chỉnh lại quần áo cho hấn.

- Hiển nhiên.- Hắn sáng khoái nói, rồi bất chợt nhìn nàng thở dài giễu cợt.- Còn người chắc đau đớn lắm. Muốn mà không được?!

- Nô tài khác Người, hoàng thượng ạ.- Nàng nói nhỏ chỉ đủ để Càn Long nghe thấy.- Vì đã “xoẹt” nên chẳng còn cái ham muốn ấy nữa. Mục đích của việc “xoẹt” là vậy mà.- Dứt lời liền khuyến mãi cho hắn thêm một cái nháy mắt.

- Ôi, thật tội nghiệp cho người.- Giọng hắn vờ thương cảm nhưng ánh mắt rõ ràng là đang cười trên nỗi đau của kẻ khác.

Nhéch nửa miệng, Lăng Lam mở lời:

- Nếu Người đã đau xót cho nàng tới thế, hay ngài cũng “xoẹt” đi để chúng ta cùng đồng cảm?

Càn Long tròn mắt nhìn nàng khiến Lăng Lam bưng tỉnh, tay đang dừng trên khuy áo của hắn lập tức run run. Không hiểu nàng ăn phải gan hùm phổi báo gì mà lại rửa quân vương một nước thành hoạn quan... Quyền sinh quyền sát với vận mệnh nào đều nằm trong tay hắn cơ mà, giờ thì hay rồi, chẳng biết có được thấy bình minh ngày mai?

Thực ra thì đây không phải lần đầu Lăng Lam có ý nghĩ ấy, nhưng hôm nay là lần duy nhất nàng lỡ miệng nói thẳng vào mặt hắn như vậy...

- Làm theo lời người... thì nguy lắm.- Hắn có vẻ dăm chiêu, mày nhíu hẳn lại, những ngón tay dài đưa lên vuốt ve cái cằm trơn mịn. Lắm lúc nàng vẫn tự hỏi tại sao hắn như vậy mà cầm lại không lồm chồm râu dê nhỉ?- Vậy thì ta không thể giải tỏa nỗi lòng được nữa... – giọng hắn buồn bã như hắn đang tưởng tượng cái viễn cảnh ấy vào tương lai thật vậy.

Lăng Lam thở phào, nhẹ cả người. Hóa ra Càn Long không hề chấp nhặt với một thái giám nhỏ bé như mình. Lấy lại dũng khí, nàng lại tiếp tục:

- Nỗi lòng của ngài chỉ là chuyện chăn gối thôi sao?

- Giang san Trăm trăm họ ấm no, đâu khiến kẻ làm nàng tố cho dân như Trăm cần phiền lòng. Việc nguy cấp chính là thái hậu cứ thúc giục lập hoàng tôn trong khi ngôi vị lục cung hiện nay vẫn còn trống. Hoàng hậu thứ hai của ta thật là yếu mệnh quá, mới được có mấy năm vậy mà.

Hắn thở dài, nàng thấy thương thương bèn khuyến nhủ:

- Nô tài thấy người cũng nên chọn một quý phi mà lập hoàng hậu đi thôi...

- Cái đó khó!- Hắn nhíu mày, giọng nghiêm trọng.- Mấy phi tần ấy nông cạn lắm, sao có thể là mẫu nghi thiên hạ?

- Hoàng thượng...- Tới phiên nàng bắt bình thay cho các vị nương, cũng nên nói tốt vào câu vì dù sao nàng cũng từng được họ thưởng cho không ít ngân lượng. Cái này gọi là “có đi có lại mới vừa lòng nhau”.- Người nói vậy có hơi quá đáng không? Các nương nương đều là con cháu Bát Kì, lại được tuyển chọn kĩ lưỡng, xuất thân vốn là tiểu thư của quan lại triều đình. Có gì mà lại nông cạn? Vả lại Người cứ gọi họ thị tẩm xong thì lại đuổi về, chẳng khi nào chịu tìm hiểu tâm tư suy nghĩ họ, vậy nói họ nông cạn có phải hơi hấp tấp?

- Tiểu tử ngu muội này!- Hắn kí vào đầu Lăng Lam một nhát khiến nàng phải đưa tay lên ôm cái trán trọc, mắt phỉm hồng vì đau. – Người quên mất đại nội mật thám của Trăm rồi sao?

- Người phái đại nội mật thám giám sát các nương nương? - Nàng mở lớn hai tròng mắt nhìn hắn. Vậy... Càn Long có cho người đi điều tra nàng không?

- Vậy người nghĩ bọn chúng nhàn rồi lắm chắc? - Nụ cười hắn nhếch lên, gian xảo không tả. Ôi, sao nhìn tiên hoàng ngày trước đều thấy sự tinh anh sáng ngời, còn hắn là con trai Ngài lại chỉ phát quang độc chữ “Gian”? Cái gì là “hồ phụ sinh hồ tử” kia chứ?

- Hồi cung thôi!- Tiếng hắn sáng khoái vang lên bên tai. Lăng Lam cúi người “dạ” nhỏ một tiếng rồi lẻo đẻo theo hắn, đầu mông lung suy nghĩ không ngừng.

—o0o—

- Lãng ca ca!!!!

Châu cách cách nhảy chồm tới ôm chầm lấy Lãng Lam từ phía sau khiến người nàng nghiêng ngã, chiếc mũ thái giám trên đầu liền rơi xuống đất. Lãng Lam quay đầu lại, cười hiền với nàng:

- Cách cách, Người tới thăm hoàng thượng sao?

- Ôi trời, huynh ấy thì cần gì thăm. Muội tới thăm Lãng ca kìa.

Nàng nở nụ cười xinh đẹp như tiên nữ, ẩn dưới hàng mi dày là một đáy mắt không vương chút bụi phàm. Châu cách cách nhìn Lãng Lam với vẻ mặt say sưa, với tay lấy táo gặm hồn nhiên trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Xoạch. Càn Long thu quạt lại, gõ gõ vài nhịp xuống chiếc bàn đá, chân nọ vất lên chân kia, trêu ghẹo muội muội mình:

- Ngọc Châu à, ta nghĩ nếu Lãng công công không phải thái giám, chắc muội đã tuyển y thành phò mã của mình rồi?

Châu cách cách đỏ bừng hai má. Trong phút chốc lấy lại tự tin, ngược đôi mắt tơ nhìn Lãng Lam rồi thở dài phán:

- Nhìn huynh có ở góc độ nào... cũng không giống một hoạn quan...

Lãng Lam giật mình, cố gắng không để sự sợ hãi lộ ra trong mắt, khuôn mặt thản nhiên không không trả lời câu cảm thán của Châu cách cách.

Quả nhiên, Càn Long liếc mắt nhìn nàng. Đôi mắt hần lướt ngang dọc dò xét trong đáy mắt nàng, trên từng đường nét nhỏ của cơ thể Lãng Lam. Được một lúc, hần đưa ly trà lên miệng, nhấp một ngụm nhỏ rồi vui vẻ ôn lại chuyện xưa:

- Nhớ ngày trước Trầm gặp người lần đầu tiên ở chợ nô lệ. Người rách rưới bẩn thỉu, lại còn bị xích trông chẳng có chút tự tôn, vậy mà lại dám trừng mắt nhìn Trầm.

- A ha ha...- Nàng cười chữa ngược.- Chẳng phải vì vậy nên Người mới đem tiểu nhân về Tử Cấm Thành sao?

- Tiểu tử ngày ấy đã lớn tới từng này rồi...- Hần vỗ vỗ vai nàng lẩm bẩm.- Mới đó mà đã sáu năm rồi...À, người nói tại sao lại lưu lạc tới chốn ấy đó nhỉ?

- Người quên rồi sao? Phụ mẫu nô tài vốn là nông dân, bị cường hào cướp đất rồi phải đi làm thuê, tiếp đến lại bị bảo kê phá quán, mẫu thân ốm nặng, phụ thân đau khổ, chẳng mấy chốc mà cả hai lâm chung. Tiểu nhân hồi đó mới là một tiểu tử hơn mười tuổi, vì đói bụng mà ăn trộm một chiếc bánh bao. Bị chủ quán bắt được, đánh đập rồi xích lại đem tới chợ người bán. Vậy là nô tài gặp người.

Lãng Lam thuật lại sự tình cho hần, trong giọng cổ bỏ chút chua xót kiểu như nhập tâm vào quá khứ. Thấy biểu hiện thương xót của Châu cách cách, nàng đắc ý nghĩ mình đã diễn đại thành công!

- Lãng ca...- Châu cách cách nói, đưa tay chạm vào má Lãng Lam, đôi mắt đã hơi mọng nước... huynh thật khổ sở quá...

Tránh né những ngón tay mượt mà của nàng, Lãng Lam cười trừ:

- Nhưng nay đã khá hơn rồi...

Hơi ngược vì bị Lãng Lam tránh, nàng rút tay lại, ngại ngần nói:

- Vậy thì tốt...

- Hần không thích động chạm nữ nhân, hoàng muội của ta à.- Tên hoàng đế nhắc nhở, cười thích thú. Lãng Lam trong lòng thầm khó chịu, Càn Long lại còn cười nhạo chính muội muội ruột thịt của mình!

Đứng dậy chậm rãi, Ngọc Châu hơi tái mặt, cáo từ rồi trở về cung của mình, nàng bước nhanh khỏi những khóm hoa xinh đẹp đang nở rộ khoe sắc, đưa khăn tay lên chấm nơi khoé mắt. Trước khi bóng nàng khuất hẳn, tên hoàng đế nhần tâm còn nói vọng theo:

- Hoàng muội, chuyện kén phò mã, hãy quyết định nhanh lên nhé!

Từ đằng xa, Lăng Lam cũng có thể nhận thấy nàng giật mình đứng lại, đánh rơi khăn tay rồi bước thật nhanh muốn thoát xa khỏi hân như trốn khỏi ma quỷ...

Gió thổi hiu hiu lay động vài chiếc lá, Càn Long đột nhiên thở dài, nhấp trà rồi lời thoát khỏi đôi môi ngọc ngà:

- Giá như ngươi không phải thái giám thì hay biết mấy...

Lăng Lam cười nhạt, mắt hướng tới những bông mẫu đơn kiều diễm trong Ngự hoa viên rồi hạ mắt nhìn vài khóm hoa dại lẫn khuất dưới chân loài hoa kiêu sa ấy. Một cơn gió lớn nổi lên, cánh hoa dại mỏng manh bị bứt ra, xơ xác bị gió cuốn đi...

Hừ, không phải vì hân, nàng đã không phải làm thái giám...

Rốt cục là hoa đã đến lúc tàn hay hoa tàn vì gió??

Chú thích:

- Mộc hồ: Tượng hồ li bằng gỗ.

- Càn Long đã lập hoàng hậu một năm sau khi lên ngôi là Phú Sát Thị (kém Càn Long 5 tuổi, kết duyên khi bà mới mười một). Càn Long có hai hoàng hậu, sau khi cả hai đều mất sớm đã không phong vị hoàng hậu cho người nào nữa.

2. Chương 2: Chương 2

Lăng Lam thư thái đứng cạnh Huệ phi dưới bóng của hòn giả sơn kín đáo. Phi tử này dúi cho nàng một gói bạc nặng trịch rồi nói thêm:

- Trăm sự vạn sự xin nhờ cậy công công. Nếu được hoàng thượng cho phép mang long thai thì xin tôn ngài làm nghĩa phụ của hài tử.

Dứt lời, vị phi này vội vã quỳ xuống có ý định dập đầu vái lạy nhưng nàng ngăn lại, cất giọng giảo hoạt của mình:

- Ấy chớ ấy chớ nương nương đừng như vậy, Người làm nô tài tổn thọ mất. Dâu nào có ý gì muốn làm nghĩa phụ của hoàng tử. Chỉ mong Người chiều cố, thỉnh thoảng cung ứng cho nô tài chút ngân lượng để lo liệu khi về già.

Lăng Lam nói vậy là trắng trợn lắm rồi. Ai cần gì mấy cái dập đầu hay cái danh hời hợt kia, đưa bạc ra đây là tốt nhất. Chẳng có thứ gì cứng rắn vững chắc hơn ngân lượng cả.

Huệ phi này có vẻ cũng là kẻ biết điều, tuy mắt hơi rơm rớm nhưng cũng đành tháo thêm chiếc vòng ngọc ra dâng. Ánh mắt nàng lập tức sáng lên vì hám của. Chà chà, mang cái này ra ngoài chợ bán thì tha hồ hốt bạc!

- Khả khà, vậy mọi chuyện nương nương cứ để nô tài lo liệu, Người cứ về tắm cung trước đi. Vậy nhé!

Nàng cười xuề xoà rồi dứt cánh tay mình ra khỏi bàn tay đang vịn chặt của Huệ phi, bước nhanh. Đi xa rồi mà vẫn nghe thấy tiếng khóc rầm rứt liên hồi. Hừ, khóc là phải. Ngày trước được hoàng thượng sủng ái thế, nay lại thê thảm bị bỏ bê. Nữ nhân trong Tử Cấm Thành đều vậy. Nhan sắc còn thì đời còn rôm rả, tuổi tác tới thì ôi thôi vĩnh biệt giấc mộng. Haizzz...

- Lại trần lột được của vị cung phi nào thế?

Đang mân mê chiếc vòng ngọc trong niềm sung sướng vô hạn, một tiếng nói vang lên làm Lăng Lam giật nảy mình, chiếc vòng rơi xuống đất vỡ làm đôi.

Ngước mắt nhìn lên đầy đau đớn, nhận ra ngay khuôn mặt chim ưng của tên chết tiệt Cự Dã. 7 là mật thám của tên hoàng thượng gian xảo, chuyên đi sàm soi chuyện của người khác rồi mách lại với Hoàng Lịch.

- Đền cái vòng mới cho ta đi!!- Mắt nàng toé lửa, sắp nhảy bổ tới tên này tới nơi.

- Ô hay, chẳng lẽ ta làm rơi vỡ nó chẳng?

- Tại người nên nó mới vỡ!!!

- A ha! Sao tự dưng lại chua ngoa như đàn bà thế! Quân tử ai lại chấp nhau cái vòng hủi bao giờ!

- Hơ, cái loại lúc nào cũng chỉ đi rình mò người khác như hái hoa đạo tặc như ngươi thì ngàn đời không mua nổi cái “vòng hủi” này!

Nộ khí xung thiên nhưng biết thừa tên bunn xỉn như y sẽ không bao giờ chịu cầu vẻo ngân lượng của mình đền vòng cho mình mà nói với y nhiều chỉ mất thì giờ, Lăng Lam phát vạt áo đi thẳng, không muốn dính líu gì tới y nữa.

- Ấy sao công công vội vã thế?- Y khinh công chặn trước đón đầu nàng, tay dang ra chắn đường, cử chỉ đầy tao nhã, ánh mắt có chút vẻ khoe mẽ ta đây đệ nhất võ nghệ. Lăng Lam tự nhủ bản thân kiểm nộ khí lại, không khéo lại hỏng việc.

- Hừ, đại nội mật thám có gì chỉ bảo? Phải chăng định giáo huấn nô tài này một phen? Tiểu nhân chỉ là phạm thái giám hèn mọn, có gì đắc tội, đại nhân xin cứ giơ cao đánh khẽ kéo cái mạng còm này không giữ nổi.

Nghe nàng nói, mắt y sáng lên như sao sa, cái đầu quỷ quyết có vẻ như vừa nghĩ ra điều gì thú vị:

- Lam nhi à...- giọng y mượt mà ngọt ngào khiến Lăng Lam rùng mình sồn da gà. Tên này vốn biến thái, ngày trước từng có tin đồn y từng đưa mấy tiểu thái giám... lên giường. Hay là lần này y định...?- Da Lam nhi mịn màng quá...- y đưa tay chạm lên má nàng, ánh mắt tà mị định dụ dỗ. Ôi cái vẻ anh tuấn của y thật là... hơ hơ, thảo nào...- ta muốn vuốt ve làn da này quá...

Lăng Lam lập tức bỏ mũ xuống, kéo bàn tay ngỗ nghịch của tên biến thái này lên nửa đầu cạo nhẵn thín của mình:

- Đây nè. Ngài muốn vuốt ve thì nên sờ nắn chỗ này thì hơn. Nó trơn láng mịn màng hơn những nơi khác trên thân thể nàng nhiều.

- Lam nhi kinh dị quá!- Y rút tay, thối lui mấy bước. Đôi mắt phượng nhãn nhỏ.

- Vậy Ngài còn điều gì cần nô tài hầu hạ không? Nếu hết thì tiểu nhân xin về cung Càn Thanh...

- Ủ ừ.- y gật đầu, biểu hiện khuôn mặt thì có vẻ thấy nàng ghê ghê nhưng đáy mắt lại chan chứa niềm nuối tiếc.- Vậy Lam nhi đi nha, gửi lời tới hoàng thượng là ta nhớ Người chết được! Bảo Người đừng quên bổng lộc của ta nữa!

Không đợi y nói hết câu, Lăng Lam đã vội rảo bước biến cho thật lẹ. Ở thêm chút nữa, y thay đổi ý định mà lột sạch xiêm y trên người nàng thì hết đường chống cự! Mỹ nam thể cơ mà... hơ hơ.

—oOo—

Đợi khi bóng Lăng Lam khuất được một lúc, bay vèo xuống từ mái nhà là một bóng dáng có khuôn mặt giống Cự Dã y hệt. Y tiến gần tới nơi Lăng Lam vừa đứng, quỳ xuống:

- Thánh thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.

- Bình thân.- Nam nhân cất giọng trầm khác hẳn lúc y trò chuyện với Lăng Lam lúc trước rồi đưa tay lột bỏ mặt nạ.

- Người cứ đóng giả thần rồi làm chuyện bậy bạ hoài, tiểu thái giám ấy sẽ nghĩ thần là kẻ biến thái chuộng nam nhân...- Giọng tên Cự Dã thật này có phần không đồng tình.

- Người không vừa lòng sao?- Càn Long ngồi xuống chiếc bàn đá, giọng nói lạnh lùng không chút cảm xúc, rút chiếc quạt vẽ rồng giấu trong ống tay áo ra phe phẩy. Cự Dã vội vã quỳ lạy, kinh sợ:

- Vi thần đâu dám!

- Phải chăng người nghĩ ta cũng sẽ dễ dãi với người như với Lăng Lam?- sự uy nghi tràn qua giọng nói, con mắt phượng sắc sảo liếc xuống người đang quỳ dưới chân mình.

- Mong hoàng thượng tha tội!

- Hừ.

Càn Long đứng dậy, bỏ lại Cự Đà quỳ ở đó rồi đi.

Đêm xuống, sương giăng lạnh buốt. Đến cả những đài sen ngợp hồ còn phải run rẩy. Gió thổi tung tấm rèm trắng muốt trong đêm thâu. Khung cảnh tĩnh lặng, không có lấy một bóng người bỗng vang lên một tiếng hắt xì.

Cự Đà đưa tay gãi mũi, y cảm lạnh tới nơi rồi. Kể gần vua thật khổ, thánh thượng không bình thân thì có kẻ nào dám đứng dậy? Y đã phải quỳ từ chiều tới giờ, không biết bao canh giờ đã trôi qua rồi...

Cự Đà đưa mắt nhìn vầng trăng sáng vàng vạc trên cao, than thầm. Rồi lại nhìn bóng trăng in xuống mặt nước đen kịt, than tiếp.

Ở nơi quanh hiu này, liệu có ai hiểu nỗi lòng ta?

- Cái này vẫn thường được cổ nhân ví là báo ứng đó.

Xuất hiện cùng tiếng nói là dáng người nhỏ bé của Lăng Lam.

- Thái giám như người đêm hôm khuya khoắt tới đây làm gì? Tính làm điều xằng bậy gì?

Y quắc mắt nhìn nàng, người ngoài nhìn vào khéo lại hiểu lầm Lăng Lam cướp nữ nhân của y. Nên thở dài, nàng khoác cho y cái mền:

- Tiếng hắt hơi của người vang tới tận cung Càn Thanh khiến ta đang ngủ gà ngủ gật cũng giật mình thức giấc, suy đi tính lại bèn mang cái giẻ lau chân tới đây cho người để bản thân còn được say giấc nồng một chút. Người cứ hắt hơi hoài chắc ta mất ngủ mà ốm mất.

Lăng Lam khoanh tay, vênh mặt lên, cố tỏ vẻ không quan tâm chút gì tới y. Nhưng có vẻ tên này đã có chút cảm động, y cất giọng lí nhí:

- Cảm ơn...

- Thôi khỏi.- Nàng xua tay đầy hào hiệp.- Ta về đây, còn phải chuẩn bị để hoàng thượng lên triều...

- Huệ phi...- giọng y vang lên buồn bã làm hẫng bước chân nàng.- mong người đã nhận bạc thì hãy giúp nàng ấy... ta sẽ đền chiếc vòng cho người...

Nàng không trả lời, bước thẳng. Tên gốc tử này, vẫn còn vương vấn Huệ phi sao? Chẳng phải nàng ta đã ham vinh quang phú quý mà rời bỏ y hay sao? Có gì y vẫn cứ ngu ngốc như thế? Nói giúp nàng ta thì y được gì? Hừ. Mà thứ tình cảm này của y, nếu chẳng may bị Càn Long phát hiện, chẳng chỉ riêng y mà cả Huệ phi cũng sẽ mất mạng!

Khi Lăng Lam dặm chân về tới điện Dưỡng Tâm thì cũng đúng lúc cung nữ vừa được thị tẩm được các thái giám vác ra ngoài. Bọn chúng có vẻ hơi khó nhọc hơn mọi khi, vai trĩu cả xuống vì nặng khiến nàng nảy sinh chút nghi ngờ. Tò mò liếc về phía người cung nhân đang trên vai các thái giám. Khuôn mặt nàng ta có hơi hé ra ngoài tấm vải bọc, trông có vẻ... hơi là lạ. Đường nét của nàng ta... hơi thô. Nam nhân? Giờ Hoàng Lịch còn có cả nam sủng???

Vừa đi vừa ngó theo bóng nàng ta trân trân khiến chân Lăng Lam vấp vào bậc thềm, ngã dúm dúm. Tên hoàng thượng gian tà đang phơi thây trên long sàng chẳng hiểu sao lại khinh công ngay tới đỡ nàng dậy, lo lắng:

- Có làm sao không?

Lăng Lam phủ bụi trên quần áo, cảm nhận rõ máu đầu gối đang chảy rồi liếc nhìn sàn nhà đầy rẫy những mảnh vỡ của chiếc bình tuyệt mỹ mới được An Nam tiến cống mà sáng nay mình vẫn còn mãi mê ngắm nhìn

vẻ đẹp của nó. Ôi thật là tiếc quá, chiếc bình ấy mà lúc nào không ai để ý chôn được thì phải được vạn lạng!

- Người bị mảnh vỡ đâm rồi kìa!- Tiếng Hoàng Lịch làm nàng sức tỉnh. Ôi thôi, đúng là máu chảy nhiều quá!! Hắn đỡ Lăng Lam ngồi xuống ghế rồi lớn tiếng gọi thái y làm các thị vệ ngoài cửa ngõ hắn bị thích khách, kéo lũ lượt vào đàn trận. Hắn quát mắng họ một trận rồi lại da diết kêu thái y. Chỉ vài giây sau đã thấy một vị thái y sầm sẫm tiến tới.

- Phiên công công kéo ống quần lên.- Thái y từ tốn khi thấy Lăng Lam cứ giữ khư khư không chịu hợp tác.

- Hắn bảo người thì làm đi! Mất máu chết bây giờ!- Nghe tiếng Hoàng Lịch giận dữ, nàng giật mình rồi cùng ngoan ngoãn nghe lời. Mảnh vỡ cỡ lớn, lúc thái y gấp nó ra, máu phun ồ ạt nhìn cực đáng sợ làm nàng xém chút bất tỉnh. Không còn từ gì để diễn tả sự kinh dị lúc này khi máu cứ dòng dòng chảy nhuộm đỏ bắp chân. Ông trời ơi, phải chăng Lăng Lam nàng sắp về với mẫu thân?

Tới khi mọi thứ xong xuôi, thái y cùng cận vệ, thái giám và cung nữ rút đi cả, chỉ còn Hoàng Lịch đang xốt xa nhìn vết thương trên chân nàng.

- Người thác loạn quá đà, báo hại nô tài chắc phải què gàn thảng.- Lăng Lam phụng phịu, kéo ống quần che đi bắp chân rồi xỏ ủng vào, định đứng dậy về nơi nghỉ của thái giám nhưng cơn nhức từ đầu gối bốc lên khiến nàng lỵ khụy chực ngã, không đứng nổi.

- Người như vậy thì còn muốn đi đâu?- Hoàng Lịch gắt gỏng rồi bắt chợt bế thốc nàng lên.

- Người làm gì vậy??? Hoàng thượng, Người có đang tỉnh táo không đấy???

Càn Long đặt Lăng Lam lên long sàng, ấn nàng nằm xuống:

- Ngủ đi. Người nghĩ cái gì trong đầu đấy? Ta còn phải thiết triều bây giờ.

Nàng bẽn lẽn cúi mặt, hai tay bứt rứt:

- Tại vừa rồi nô tài thấy Người sủng hạnh nam nhân...

Mặt Hoàng Lịch đơ một lúc rồi hắn mới nhú mày. Hôm nay biểu hiện của hắn thật lạ, chẳng còn gì nét cợt nhả, đều giả như thường ngày. Hôm nay trông hắn... giống với tiên hoàng...

- Người đâu phải nam, cũng chẳng phải nữ! Vậy là an toàn rồi. Thôi đừng băn khoăn nhiều nữa, nghỉ ngơi đi.

Hắn quay lưng, tiến về phía long bào, nàng hấp tấp hỏi:

- Người đi đâu thế?

- Thiết triều.- hắn quay đầu nhìn, nét mặt lại tà như mọi khi.- Sao? Muốn ta ở đây cùng người à?

- Thôi khỏi.- Nàng vội vã xua tay.- Người cứ đi cho sớm là hay nhất đấy ạ.

- Hừ.- Hắn lại gần, nhéo má Lăng Lam.- Người đúng là khiến người ta mất hứng. Chút nữa ta sẽ quay lại, phải ngoan đấy.- Hắn xoa đầu nàng rồi mới rời đi. Lăng Lam nhú mày, hình như Càn Long cư xử với nàng như chó cưng của hắn? Tên này đã bước tới đâu trên chặng đường thành biến thái rồi??? Ôi, càng lúc càng thấy nguy cho tương lai Đại Thanh vì hắn...

Lăn lộn trên long sàng vài canh giờ nhưng mãi không ngủ được, bắt chợt một ý nghĩ xoẹt qua đầu làm nàng giật mình ngồi bật dậy. Trời, số ngân lượng Huệ phi mới cống nàng vẫn vớt bữa trên bàn, chẳng may có tên tiểu thái giám nào chăm chỉ đột xuất vào quét dọn phòng là coi như nàng mất trắng. Mà đây lại là của hồi lộ nên không có kêu mất trộm được! Hồng, thế là không được!

Nghĩ tới đây, Lăng Lam lật đặt ngồi dậy, gọi người tới dìu mình đi. Nhưng vừa mới được vài bước, lại va ngay phải một nam nhân mặc giáp phục khiến cái trán đáng thương đỏ ửng lên, xước mất miếng da. Đúng là một ngày đại hạn, hết què chân lại thủng óc!

Nàng từ từ ngược lên nhìn hấn rồi tưởng chừng như mình hoa mắt, nam nhân trước mặt này cao kinh khủng! Ánh mắt nàng từ từ dò khắp khuôn mặt hấn. Đôi mày, con mắt, cái mũi... trông giống một tướng quân dày dạn kinh nghiệm! Tuy nhiên, đường nét khuôn mặt này có hơi... quen quen.

- Nam sủng!!- Nàng hét lên, chỉ thẳng vào mặt hấn. Tên này chính là nam sủng của Hoàng Lịch mới được gọi thị tẩm hôm qua đây mà!

- Lãng công công có ý gì?- Hấn cất giọng trầm khàn, có chút đe dọa khiến nàng rụt vai lại, cười hì hì hồng cừu vân tình thế:

- Haha, nô tài nhận lầm người...- Lãng Lam khẽ ngược mắt lên nhìn hấn dò thái độ, đôi mày hấn vẫn nhú lại. Ôi, cũng phải, trên đời này có ai thích bị gọi là nam sủng kể cả hấn có thật là nam sủng đi chăng nữa? Tự dưng thấy hấn tội tội, chẳng biết là tình nguyện hay bị Hoàng Lịch ép buộc nữa. Có lẽ hấn bị tên hoàng đế xảo quyệt kia đe dọa tới tính mạng phụ thân chẳng hạn, ôi đời người thật ngang trái...

Lãng Lam nhìn hấn với ánh mắt thông cảm rồi cất giọng:

- Tướng quân thật đáng thương... Thôi...- nàng thối lui khỏi hấn mấy bước, lấy lại tư thế...- Nô tài còn có việc chủ nhân đã sai bảo, xin lui. Chúc tướng quân may mắn.

Nàng đi, bỏ mặc hấn tại điện Dưỡng Tâm trừng trừng nhìn theo mình. Ôi... hấn quả thật là đáng thương mà...

—o0o—

- Người có biết hấn vừa nhìn thấy thần đã hét lên gì không?- Phúc Khang An bực dọc kể với Càn Long.

- Sao?

- “Nam sủng”!!! Hấn gọi thần là nam sủng!!!- Hấn bực tức đập tay xuống bàn.- Tên thái giám hỗn xược đó!

- Ha ha.- Càn Long chỉ còn thiếu mức cười lăn bò càng.- Lam nhi nhìn thấy người đêm qua được “thị tẩm” nên mới nghĩ như thế.

Phúc Khang An bức xúc quắc mắt nhìn cái bình phong, được một lúc, hình như đã trút hết thịnh nộ vô cái bình nên hấn lấy lại bình tĩnh, nói với Càn Long:

- Người định để Lãng Lam bên cạnh tới bao giờ?

Càn Long cười tà, phê chữ “tử” vào bản tấu trước mặt, đưa lên cao nhìn nét mực đen còn lấp lánh rồi đặt bút lông xuống:

- Đến khi nào nàng ta ngán thì thôi.

- Nhờ không có ngày Lãng Lam ngán thì sao?- mắt Phúc Khang An hơi nheo lại. Hấn chẳng có thích thú gì tới việc để mối họa ngay cạnh thánh thượng.

- Chỉ là một chú chim nhỏ, có thể làm gì kia chứ?- Nhìn thấy biểu hiện của Phúc Khang An, Càn Long chỉ đáp lại vài lời đơn giản.

- Chú chim ấy không biết chừng có thể lấy mạng Người...

Gió đột nhiên thổi mạnh làm ngọn lửa của cây nến xiêu viêu muốn tắt, Càn Long khum khum tay che chắn cho ngọn lửa nhỏ giúp nó hồi phục ánh sáng, hấn mỉm cười hiền hoà rồi những ngón tay dài chọt bóp sợi bắc đang cháy khiến chính ngọn lửa ấy tắt ngúm, nhả ra những sợi khói thê lương, tàn của sợi bắc tan ra rơi xuống mặt bàn, vấy lên tấm lụa thêu long phượng những vẩn than đen...

Phúc Khang An thở dài, xin cáo lui về phủ. Trong đầu hấn cứ đập dồn hình ảnh thánh thượng vì sợi bắc mà ngón tay bồng đảo...

Chú thích:

- Theo lịch sử, Phúc Khang An chính là con rơi của Càn Long với Phó Thị (vợ của viên quan Phó Hoàn). Trong truyện, tác giả cho tuổi tác hai người này gần bằng nhau và tất nhiên không có chuyện Phúc Khang An là con của Càn Long.^

- Trong phim ảnh vẫn thường thấy nhắc tới tên cung Càn Thanh. Theo lệ, đó là nơi được xây cho vua ở nhưng từ thời Ung Chính thì đã chuyển sang ở điện Dưỡng Tâm. Càn Long cũng theo đó, không rời về cung Càn Thanh khi đã lên ngôi. Còn vì sao Ung Chính lại không chịu ở cung Càn Thanh thì thấy thiên hạ đồn rằng vì ông ta... sợ ma =))). Một số sử gia nói rằng Ung Chính đã dùng cách “không chính thống” để có được vương vị nên không dám ở cung Càn Thanh vì sợ Khang Hy sẽ... “hỏi tội”. Còn về việc làm thế nào Khang Hy lại hỏi tội được Ung Chính trong khi ông ta đã chết thì việc này chỉ có Trời biết, Đất biết và... Khang Hy biết. =))

3. Chương 3: Chương 3

Lăng Lam lách bạch chạy vào phòng mình, lúi húi mang bạc giấu dưới gối ra đếm. Phù, vẫn còn nguyên, chưa mất thỏi nào. Cặm cúi cúi xuống gầm giường lôi ra một cái hộp lớn, lấy chiếc chìa khoá đeo ở cổ vẫn giấu trong áo ra rồi tra vào ổ. Cách một cái, kho báu hiện ra trước mắt một cách thần kì. Ánh mắt nàng sáng ngời niềm vui, vết thương nơi đầu gối tự dưng bay đi hết, chỉ đọng lại trong nàng lấp lánh lấp lánh những thỏi vàng thỏi bạc yêu dấu. Nào là mã não, trân châu, phỉ thúy,... lại còn cả những ngân phiếu ngồn ngộn này nữa. Chúng chắc chắn sẽ đủ cho nàng sung túc cả đời sau khi tiền Hoảng Lịch về cõi thiên thu.

- Ha ha...- Không chịu nổi niềm sung sướng, Lăng Lam bật cười lớn.

- Tiếng cười của người khiến chim trên cành phải rớt bịch kia kìa!- Hoảng Lịch vừa mỉm cười, vừa bước vào khiến nàng hoảng hốt giấu chiếc hộp vàng sau lưng, vẫn quay mặt về phía hắn, tay quờ quạng chặn để phủ lên hộp. Xong xuôi, nàng mới quỳ xuống:

- Hoảng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế.

Hắn có vẻ không để ý mấy tới lời cung phụng của nàng mà thẳng tới lục lợi hòm châu báu một cách thích thú. Tên này bỉ ổi tới mức muốn cưỡng đoạt số vàng nhỏ nhoi từ tay một thái giám hay sao?

- Chà, người cũng “trù phú” quá đó chứ! Hay là người hãy tỏ lòng ái quốc, dâng số này vào quốc khố Đại Thanh được không?

- Ấy chết hoàng thượng!- Lăng Lam giật nảy mình, chẳng thêm dợi hắn cho bình thân mà đứng phắt dậy kéo chiếc hộp ôm vào lòng.- Người nở lòng nào đùa nô tài như thế...- mắt nàng rơm rớm, xoa xoa tay lên vỏ hộp bằng gỗ nhẵn bóng. Cái hộp này, ngày nào nàng cũng mang ra lau chùi mấy lượt, mắt nó giống như nàng mất đi tình nhân vậy.

- Vậy Trẫm đổi cho người vật này lấy cái hộp đó được không?- Càn Long dùng quạt gỗ nhẹ vào chiếc nhẫn đang ngự kiêu hãnh trên ngón tay cái. Đáy mắt Lăng Lam lập tức long lanh hẳn lên. Chà... nhẫn đó phải trăm vạn lạng, gấp bao lần gia tài nhỏ của nàng ấy chứ... Nhưng rồi nàng hiểu ra, phụng phịu:

- Nhẫn của thánh thượng, thế gian ai mua nổi? Chẳng lẽ nô tài găm nhẫn mà ăn khi về già?

- Ủa, vậy người tính về già sẽ đi đâu thế? Không ở bên cạnh Trẫm nữa sao?

Lăng Lam ngó qua, khúm núm thăm dò biểu hiện trên gương mặt hắn. Vẫn cái vẻ giễu cợt như thường lệ. Hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ nàng có thể thoát khỏi Tử Cấm Thành, vẫn nghĩ nàng sẽ phải rửa chân cho hắn mỗi ngày cả kể khi lưng đã còng. Hoảng Lịch! Người thật quả đáng đánh đòn! Dám coi thường bổn cô nương ta tới thế sao?

- Nô tài dự tính sẽ rời cung, kiếm cho mình một người bạn tri âm rồi cùng sống yên bình, nhắm mắt nơi rừng trúc.

- Đúng thể loại tiểu thuyết mới xuất hiện gần đây nhỉ?

- Người cũng đọc tiểu thuyết trốn dân gian sao?- Mắt nàng sáng lên, ôi mãi mới tìm được người thích đọc mấy thứ bậy bạ bán đầy ngoài chợ như mình, đúng là vớ được tri kỷ mà. Lăng Lam đặt hộp xuống đất, thân thiện ngồi xuống giường cạnh hắn, mắt chờ đợi Càn Long nói tiếp.

- Ồ thì thi thoảng cũng có xem qua...- Hắn âm ỉ, rõ ràng không muốn đàm luận nhiều về chủ đề mắt mặt này. Thiên tử mà không đọc sách thánh hiền, lại chỉ toàn chăm chú vào mấy quyển xuân cung. Chuyện này mà lộ ra ngoài thì hắn tha hồ cúi đầu bước.

- Người lại đang tưởng tượng ra viễn cảnh tươi đẹp nào đấy?- Hắn cười khi nhận ra vẻ mặt lớ ngớ của nàng, thuận tay gõ quạt vào trán nàng nhắc nhở.- Ta nghĩ người viết mấy cuốn tiểu thuyết tràn xuân đó lắm, cứ thỉnh thoảng là lại thấy người chìm vào cái trí tưởng tượng của mình mà đàn mặt ra trông ngu ghê gớm!

- Ôi Người lại ghẹo nô tài rồi, kinh nghiệm tình trường không lấy một xu, nào dám vẽ bút qua mặt sư phụ là Người.- Nàng cười híp mắt hì hì, cực kì hài lòng với câu xoáy bần vừa rồi của mình.

- Tiểu tử người đôi lúc chắc...- hắn quay sang nàng, cũng cười híp mắt bắt chước... chán sống rồi?- cái vẻ mặt của hắn bây giờ thật kinh dị! Sao lại có thể vừa nói câu đó vừa cười được cơ chứ?

- Ấy đâu có, chẳng phải nô tài đang tích bạc từ giờ cho tuổi già đó sao?- Nàng trượt từ giường xuống đất, không dám ngồi ngang hàng với hắn nữa. Tên này đúng là đồ nhỏ mọn! Có sơ sẩy một chút mà đã bàn đến vấn đề tính mạng của người ta rồi! Hừ.

- Thôi được rồi.- Hắn đứng dậy, thu quạt.- Người nghỉ ngơi đi, ta phải tới Từ Ninh cung một chuyến.

- Dạ, cung tiễn thánh thượng.

Nàng quỳ xuống hô, đợi hắn đi khuất mới lẩm bẩm:

- Ta mong bà lão nhiều lời đó nói tới mức tai người ù luôn đi. Tên hoàng đế thói tha! Ta trù người! Ta úm người!

—o0o—

Có tiếng gõ cửa nhẹ, mẫu thân Lăng Lam đặt bát cơm xuống, đôi mày hơi nhíu lại dự cảm chẳng lành:

- Lam nhi, con trốn sau chính gao đi.

Nàng gật đầu, đôi mắt lo sợ, chân tay nhanh nhẹn làm theo lời mẫu thân.

Cửa mở, bước vào là một nam nhân người Mãn, xiêm y gấm lụa, miếng ngọc bội quý giá lung lay.

- Hoàng Lịch, là người sao?- Mẫu thân nàng cất lời khinh miệt.- Tới lấy mạng ta trả thù cho Ung Chính?

- Chuyện đó còn phải hỏi sao?- Hoàng Lịch cười nhẹ, con mắt phượng liếc tới hai bát cơm hai đôi đũa trên bàn.- Tiểu nữ của người đâu rồi?

- Nó rời khỏi đây từ lâu rồi. Người đừng hòng bắt được.

Hoàng Lịch bật ra một tiếng cười nén, xoè quạt ra phe phẩy phong nhã:

- Không cần Trẫm nói, chắc người cũng biết danh tính kẻ báo nơi người đang ở để lĩnh ngân lượng?

- Ta đã chơi một canh bạc.- Mẫu thân nàng cười nhạt.- Tình nghĩa phu thê hơn mười năm, vậy mà khi ta báo rằng mình chính là người đã sát hại Ung Chính, chàng lại tới chỗ người...

- Tướng công người quả là một kẻ hám của.- Hoàng Lịch hình hích cười.- Vậy chắc người đã kịp nói lời từ biệt với tiểu nữ của mình?

- Khỏi cần người bận tâm! Cứ lo cho cái mạng của mình trước đi!- Mẫu thân rút thanh kiếm đang treo trên tường vách đất sáng choang. Tiếng kiếm sắc được rút khỏi vỏ nghe rợn người.- Người quá hồ đồ khi tới đây một mình!- Dứt lời liền phi kiếm tới.

- Chưa hẳn...- hắn trong chớp lát đã di chuyển tới sau lưng mẫu thân nàng, bẻ cổ Người gãy rắc. Giây phút ấy nhanh như chớp, hắn lại ngồi xuống cầm ly trà uống nốt trước khi mẫu thân kịp ngã xuống đất đối diện với chính gao nàng đang trốn.

Hoàng Lịch hừ một tiếng rồi phúi áo đứng dậy, không thèm ngoảnh đầu lại ngó tới một lần, bước khỏi căn nhà vách đất bỏ đi.

Phải tới mấy canh giờ sau, nàng mới tỉnh tâm mà bước ra khỏi nơi ẩn nấp. Mẩu thân đã từng dạn, nếu Người chết thì hãy lập giàn thiêu, nhất định phải trả thù cho Người...

Nàng vuốt mắt cho mẩu thân rồi lê xác Người lên giường, đào hốc tường ra được một tập ngân phiếu cùng chút bạc lẻ rồi châm lửa thiêu rụi căn nhà.

Lửa cháy ngùn ngụt, khói bay tận lên trời cao, hun những ngọn trúc tít tắp héo tàn. Tro bụi bay khắp khu rừng, bắt lửa vào những nhánh cây khô khốc khiến chúng cũng cháy theo. Nhanh chóng, cả khu rừng ngập biển lửa, nàng chạy thục mạng, vừa chạy vừa quệt hai hàng nước mắt nóng hổi lăn dài trên má.

Liệu nước mắt của nàng có đủ để dập tắt ngọn lửa hung hãn đang thiêu đốt mái nhà thân thương kia...?

—o0o—

Lăng Lam cười sàu thâm, quyển binh pháp trên tay bị nước mắt nàng làm cho nhoè mực. Gió đêm lạnh buốt lùa vào phòng từ cửa sổ mở toang toác làm ngọn nến leo lắt này giờ tắt phụt. Vẳng lại tiếng quạ kêu và tiếng vỗ cánh vôi vĩa giữa sự tĩnh lặng ngàn đời của màn đêm. Giờ đã gần tiết trung thu, không khí trở nên hắt hiu cô quạnh không chút sức sống. Cái se se lạnh của ban ngày bị bóng đêm làm cho buốt giá hơn. Mẩu thân ở cội âm chắc lạnh lẽo lắm... Tới giờ nàng vẫn không hiểu vì sao Người lại muốn hoá thiêu để trở thành tro bụi... Phải chăng Người muốn nàng khắc cốt ghi tâm mối thù này? Ghi nhớ khoảnh khắc mọi thứ thân thương cháy rụi trước mắt? Ghi nhớ nét mặt Hoàng Lịch khi sát hại mẩu thân?

Nàng không biết dụng ý của Người là gì mà chỉ nhận ra chút nhẩn tâm trong ước muốn ấy...

Cự Dã ngồi trên cành cây quan sát Lăng Lam, nàng ta đang đọc sách lại tự dưng rơi lệ, ngọn nến bị gió thổi tắt khiến hần không thể quan sát thêm nét mặt đó, chỉ nhận ra lờ mờ dáng ngồi thẳng, lưng hơi hõm vào trong đêm tối. Nàng ta cứ ngồi vậy cho tới khi trời sáng, Cự Dã thất thần trước vẻ buồn thảm của một tiểu thái giám thường ngày. Rốt cuộc ngoài thân phận nữ nhân ra, nàng ta còn đang che giấu điều gì???

—o0o—

Lăng Lam cầm con dao nhỏ, soi bóng mình trong gương đồng rồi đưa lên đầu, cạo đi những sợi tóc nửa trước đang lún phún mọc ra như cỏ dại. Xong xuôi, nàng đắp khăn ướt nước lau cho bóng láng rồi khoác thêm áo ngoài, đội mũ thái giám chỉnh tề rời phòng.

Đi vài bước lại càng thêm bồn chồn thêm vài phần. Bao năm trời án binh bất động cạnh Hoàng Lịch, nay cũng đã tích cóp đủ vàng bạc, chẳng phải nên hành thích hần rồi chuồn hay sao? Chỉ là... thấy cái tên Cự Dã có phần không an tâm... Kế sách nào để tên đó lơi là cảnh giác với mình đây? Đêm trước đã nghĩ tới nát óc rồi cuối cùng muốn y động lòng, mang cái mền thơm tho ra khoác cho y mưu cầu chút tình huynh đệ. Nhưng tên này có vẻ vẫn đa nghi Tào Tháo, đêm qua vẫn thấy y vắt vẻo trên cành cây. Cắt cái đuôi như y quả thật phải dụng trăm phương ngàn kế...

- Lăng Lam, trăm chờ người mỗi cổ này giờ, hoá ra người nhàn nhã thưởng sen.- Giọng rõ ràng phụng phịu, Hoàng Lịch từ từ tiến tới chiếc cầu nhỏ bắc qua hồ sen nàng đang ngồi. Hừ, Cự Dã đuổi mãi không đi, tên này không cần cũng tới. Phải chăng hần phục nàng có gắn nam châm khiến nam nhân cứ bị hút hoài?

Đang tính chuyện đứng dậy quỳ lạy bái kiến hần thì Hoàng Lịch đã đỡ ngay tay nàng:

- Chân người vẫn còn đau, thôi khỏi đi.

- Tạ ơn thánh thượng.

Nàng ngồi xuống, đưa hai chân qua song gỗ cầu đứng đưa. Đầu lại trầm mặc tính chuyện đuổi cổ tên bám đuôi Cự Dã. Thấy nàng trầm ngâm một hồi, Hoàng Lịch không khỏi tò mò:

- Người đang nghĩ gì thế?

- Hoàng thượng nhìn xem.- Nàng chỉ tay bừa ra phía xa tít tận cuối hồ.- bông sen kia lạ quá...

Ánh mắt hần lạnh lẽo như đại bàng, lập tức hướng theo phía ngón tay nàng:

- Sao?

- Hình như nó đang buồn hay sao ấy.

- Hả?- Hắn tròn mắt ngạc nhiên nhìn nàng, khuôn mặt tuấn mĩ hôm nay lần đầu tiên lộ vẻ ngơ ngác như chú nai tơ lạc mẹ thật khiến nàng phải nhin cười.
- Đầu bông sen ấy cúi xuống, cánh hoa vương nước mắt như vừa khóc vậy...- Nàng giải thích, đôi mắt giả bộ buồn buồn.
- Lãng Lam người càng ngày càng giống ngọc tử.- Hắn cười xoa vui vẻ, xách nách nàng đứng dậy.- Đó là sương đêm qua còn đọng lại hoặc cùng lắm là trận mưa nhẹ ban mai, có nào mà người nghĩ bông sen đó khóc?
- Tại nô tài đau chân phát khóc nên cũng nghĩ nó đang khóc giống mình...- Nàng cúi đầu, thành thật thú nhận, mong tên điên dở này đừng có nổi hứng kéo nàng theo hầu hắn ngày hôm nay, nếu không chắc cái đầu gối này nát bét.
- Hừm...quanh co một hồi hoá ra người muốn trốn việc.- Hoàng Lịch quay ngoắt lưng lại phía nàng, hai tay tay đan vào nhau sau lưng rõ giống dáng ông cụ hờn dỗi đang chờ được dỗ dành. Thôi thì đành khum mình vậy.
- Nô tài đâu có.- Nàng giả vờ thanh minh.- Chỉ tại cái chân này đau quá...- rồi mắt ngân ngấn, khẩn thềm hắn quay lại nhìn thấy nước mắt của nàng mà động lòng tha.
- Ta cho phép người mang nặng theo đó.- Hắn cười tà, mảy liễu giãn ra giễu cợt nhìn nàng rồi bỏ đi đằng trước khiến trong lòng nàng nổi sóng âm ỉ. Tên ác tặc này! Nàng quyết không sớm thì muộn cũng sẽ hạ độc giết chết hắn! Tới lúc đó thì hắn cứ ngồi đó sùi bọt mép mà xem nàng cười ha hả!!!

—o0o—

Phúc Khang An đường hoàng ngồi trong căn phòng của kĩ nữ bậc nhất kinh thành. Hắn tiến tới cửa sổ, đóng lại cài then cho thật chắc rồi thấp nền. Ánh lửa cháy đỏ ở căn phòng này không có mùi hương của phòng tân lang tân nương như phòng của các kĩ nữ khác mà chỉ là loại nến thường, ánh sáng có hơi yếu ớt, không đủ soi tỏ sự diễm lệ hoa nhường liễu thẹn của cô nương ngồi cạnh hắn. Phúc Khang An đưa ly trà lên môi định uống, chần chờ một lát rồi lại đặt chén xuống.

- Đừng lo, ấm trà này không có bỏ xuân dược.- Hà Tam Cô cố nín cười, cũng tự rót cho mình một chén rồi uống cạn, đôi tay ngọc đưa chiếc khăn thêu mẫu đơn lên chấm vào vành môi kiêu diễm rồi lại hạ xuống, chờ đợi lời nói từ Phúc Khang An.

- Đêm trước ta giả trang cung nữ vào bàn chuyện quân cơ bí mật với thánh thượng, bị Lãng Lam phát hiện, nàng ta liền cho rằng ta là nam sủng!- Phúc Khang An giận dữ, bóp mạnh ly trà bằng ngọc trong tay khiến nó khẽ nứt.

Hà Tam Cô không giấu nổi sự thích thú, nàng quay mặt đi, cười không ra tiếng nhưng vai lại rung lên từng đợt, rồi đôi mày của nàng chột nhứ lại, giọng nghiêm túc:

- Thánh thượng cũng từng đưa Lãng Lam tới đây. Mới chỉ mấy hôm trước, nàng ta bị các cô nương vây nên sợ hãi chạy bán sống bán chết ra ngoài, kết quả là bị hành bởi uống nhầm trà có pha xuân dược. Đường như thánh thượng với Lãng Lam không có chút đề phòng, lỡ chẳng may nàng ta phát hiện ta là mật thám của Người thì hỏng đại sự.

- Điều đó cũng đang làm ta lo lắng.- Phúc Khang An thở dài, bóp thái dương suy nghĩ.- Thánh thượng vào thanh lâu là cái cớ để trực tiếp giao nhiệm vụ cho người, nếu Lãng Lam là tay chân của Thiên Địa hội thì...

- Ngài nên bảo Cự Dã đi điều tra thân phận thật sự của Lãng Lam.- Hà Tam Cô vừa nói vừa tháo một chiếc trâm ngọc trên tóc xuống khiến mái tóc nàng đổ ra như suối mượt, tràn ra bộ y phục màu bích đào không khỏi khiến Phúc Khang An ngơ ngẩn nghĩ tới một nàng tiên mà hắn từng nằm mộng...

- Tướng quân...?-Hà Tam Cô gọi khẽ, tới giờ Phúc Khang An mới lấy lại được tỉnh táo, ho khẽ để che dấu sự luống cuống của mình:

- Cự Dã ngày ngày đều theo dõi hành tung của Lãng Lam.

- Vẫn chưa phát hiện được gì sao?- Hà Tam Cô dùng chiếc trâm ngọc vừa tháo xuống nhúng vào ly trà vẫn còn bốc hơi rồi đưa cho Phúc Khang An.- Ngài uống đi, ta vẫn chưa chế ra được thuốc giải độc trong chốc lát, nhưng thứ được này có thể giúp ngài bớt đau đớn.

- Ừm.- Phúc Khang An nhấp ngụm trà. Một vị ngọt thanh khiết như hoa sen khiến chàng ngây ngất, cảm giác đau nhức nơi vết thương trùng độc tan dần.

- Đêm trước khi ở cùng Triệu đại nhân, ta có moi được tin rằng hần đã nhận bạc của người Mông Cổ.- Hà Tam Cô thanh thoi nói, dùng cây trâm búi tóc lại như cũ.- Tướng quân có lẽ nên cho người điều tra xem y có định cùng chúng tạo phản hay chỉ định giúp đỡ quân Mông Cổ mấy điều vặt vãnh như nói giúp trước mặt thánh thượng.

Phúc Khang An thấy trong lòng mình chợt dâng lên lửa giận khiến nét mặt chàng sa sầm lại, tại sao nàng ấy lại có thể nói chuyện mình cùng khách nhân qua đêm một cách thản nhiên đến thế? Nàng dù sao cũng là nữ nhi, chẳng lẽ chuyện đó không là gì với nàng?

- Phúc tướng quân, ta ở chốn này am hiểu tâm tư nam nhân như lòng bàn tay, nhìn nét mặt ngài thì cũng đoán được phần nào ngài đang nghĩ gì.- Hà Tam Cô dịu dàng đứng dậy, bước tới bên cửa sổ, làn môi mỏng khẽ thoát ra những tiếng ngọt ngào, giọng nói của nàng êm tai như rót mật.- Tiểu nữ đã xin chết vì thánh thượng, những hi sinh này nào có đáng gì...- Ánh mắt nàng xa xăm hướng về Tử Cấm Thành rồi khẽ mỉm cười, đôi má đào chợt ửng đỏ e thẹn.

- Nam nhân ấy đâu có nghĩ tới nàng!- Phúc Khang An đứng bật dậy, trà trong chén bắn ra ngoài.

Bàn tay nhỏ nhắn của Hà Tam Cô lướt dọc khung cửa gỗ, xiêm y thướt tha vẫn hướng về phía mặt trời một lòng một dạ không đổi không dời, đôi mày liễu của nàng dần ra một nét cười:

- Chỉ cần người ấy biết đến sự tồn tại của tiểu nữ... là đủ...

Phúc Khang An cảm lạnh bực tức rời đi. Nàng là mỹ nhân khuynh nước khuynh thành, am hiểu học thức kim cổ lại tinh thông võ nghệ, có gì nàng lại phải chịu cảnh làm nữ nhân lầu xanh? Chẳng phải chỉ vì thứ tình ngu ngốc dành cho Càn Long đó sao? Nữ nhân quan trọng nhất chuyện danh tiết, nàng yêu hần tới thế nào mà lại bán đi thứ ấy một cách rẻ mạt tới thế?

Nàng là nữ nhân ngu ngốc vì tình.

Càn Long ngu ngốc trong những chuyện có liên quan tới Lăng Lam... phải chăng cũng vì tình??

Chú thích:

- Hà Tam Cô là tên một kĩ nữ có thật nổi tiếng bậc nhất thời Càn Long. Trong lịch sử có khá nhiều tình tiết thú vị về Càn Long và vị kĩ nữ này.^ ^

- Sau Tôn Sĩ Nghị, Phúc Khang An chính là vị tướng được Càn Long cử đi đánh An Nam ta.

- Thiên Địa hội: Hội nhóm người Hán lập ra với khẩu hiệu “Phản Thanh phục Minh” (phản nhà Thanh, gây dựng lại cơ đồ nhà Minh của người Hán) làm Càn Long rất lao tâm khổ tứ (có thật trong lịch sử).

- Thanh Cao Tông (1711-1799), là vị hoàng đế thứ tư của triều Mãn Thanh, họ Ái Tân Giác La, tên Hoàng Lịch. Sau khi kế vị lấy niên hiệu Càn Long nên trong lịch sử quen gọi là vua Càn Long.

4. Chương 4: Chương 4

Hoàng thượng, Người đã có ý định gì về việc lập hậu chưa?- Ngồi trên ngai phượng, Thái hậu điềm đạm đưa tay ra cho cung nhân hầu hạ đỡ lấy rồi mới đứng dậy, chân hướng ra phía cửa.- Tới Vườn Ngự Uyển.- Bà cất giọng nhỏ, thái giám lập tức lãnh lót thông báo vang dậy, ngân dài:

- Khởi giá vườn Ngự Uyển...

Thấy vậy, Hoàng Lịch cũng cực biết điều đỡ lấy một tay của Thái hậu, vừa đi vừa trò chuyện:

- Nhi thần vẫn còn khá bồn chồn...

- Chẳng phải có Tần phi đó sao?- Thái hậu liếc ánh mắt lạnh khốc vào khuôn mặt Hoàng Lịch, vẫn chậm rãi bước vững trên đôi guốc kì dị của phụ nữ trong cung cấm Mãn Thanh. Tần phi là cháu gái họ xa của Thái hậu, lời bà gợi ý là có chủ đích.

- Nhi thần sẽ suy nghĩ kĩ về việc này.- Hoàng Lịch mỉm cười với bà, một nụ cười lạnh nhạt ra hiệu hẳn muốn chấm dứt đề tài này ở đây. Tới Ngự Uyển, hẳn đỡ Thái hậu ngồi xuống ghế đá, cái quạt thường ngày vẫn phe phẩy hôm nay lại gấp gọn trong tay, hẳn dùng cán quạt nạm ngọc gõ nhẹ vào chiếc nhẫn lớn đang bao bọc lấy nửa ngón cái của hẳn. Đường như Hoàng Lịch đang cố dồn nén điều gì xuống đáy mắt, hẳn chợt liếc qua nàng nhìn một cái thê lương rồi nhanh chóng chuyển ánh mắt tới những khóm hoa đang rung rinh trong gió. Hoa rực rỡ nhường vậy mà cả hẳn và Thái hậu cũng không thể lấy làm đề tài để hàn huyên như vạn mẫu tử trong thiên hạ. Không gian cứ im lặng như thế, chỉ thỉnh thoảng vang lên âm thanh của làn gió thổi mảnh rèm khẽ bay lên rồi lại hệt hắng hạ thân xuống đất. Đến cuối cùng thì Hoàng Lịch là người không chịu nổi không khí ngột ngạt gượng gạo này, hẳn đứng dậy:

- Hoàng ngạch nương hãy cứ thưởng hoa, nhi thần xin lui về Dưỡng Tâm điện phê duyệt tấu chương.

- Ừm...- Thái hậu gật đầu, giấu niềm thất vọng vào sâu dưới những nếp nhăn nhẹ nơi khoé mắt. Khuôn mặt lão bà này thường ngày sắc sảo lạnh khốc, chẳng hiểu sao trong giây phút này lại có phần... đáng thương?

Hoàng Lịch sải bước rộng đi đằng trước, nàng hấp tấp phải chạy để đuổi kịp hẳn ở phía sau. Tên chết tiệt này tâm tư không được tốt, cạy chân dài nên lại hành thân thái giám què quặt như nàng! Cho tới khi về tới điện Dưỡng Tâm rồi, hẳn ngồi phịch xuống ngai vàng mạnh như ngồi xuống tấm đệm, nàng khẽ thương thay cho cái móng của hẳn. Cái ngai ấy làm bằng vàng, là kim loại chứ có mềm mại gì mà hẳn nở hành hạ mình như thế. Hoàng Lịch đưa tay lên bóp trán, rồi thở dài một tiếng. Hẳn ngồi thẳng dậy, mở tấu chương, cầm bút lông lên sẵn sàng nhưng đọc được vài dòng là hẳn lại đặt bút xuống, để lòng mình trải ra cùng những suy nghĩ và nỗi buồn miên man.

Nàng lại gần hẳn, nhẹ nhàng gấp bản tấu lại. Việc làm của nàng khiến hẳn ngẩng đầu lên.

- Người có muốn xuất cung không? Du ngoạn một chút có lẽ sẽ giúp Người thấy khá hơn?- Hẳn ngược đôi mắt đong đầy cảm xúc như cún con vừa bị bỏ rơi lên nhìn nàng, có vài tia ngỡ ngàng trong ấy rồi dường như có vài nét tươi sáng hơn xuất hiện. Hẳn gật đầu nhẹ nhẹ, đáng vẻ quá đáng thương khiến nàng mũi lòng mà tiến lại gần, rụt rè đưa tay chạm vào tóc hẳn:

- Đừng buồn nữa...

Đôi mắt phượng hơi nheo lại khiến nàng dự cảm như hẳn muốn khóc lắm rồi nhưng cố nuốt lệ vào trong, hẳn nở với nàng một nụ cười buồn, buồn thật buồn...

- Hôm nay Người có muốn tới chỗ Hà Tam Cô không?- Nàng gợi ý, có lẽ tới phòng của mỹ nữ ấy thì hẳn sẽ vui lên.

Hẳn không trả lời, chỉ cốc nhẹ vào trán nàng rồi kéo tay nàng rời Tử Cấm Thành, nhanh chóng ra bến thuyền.

- Người định đi đâu?- Nàng hốt hoảng lùi lại, không chịu bước lên thuyền.- Người là hoàng thượng, đâu thể rời khỏi kinh thành mà không có hộ giá!

- Chẳng phải Trẫm có người đó sao?- Hoàng Lịch ngây thơ nói.

- Nô tài đâu có biết chút võ công hay thông minh tức trí gì, nếu chẳng may có chuyện gì xảy ra với Người, nô tài đâu có giúp gì được!

- Yên tâm, Trẫm sẽ bảo vệ người.- Hẳn nói, cười một cái hồn nhiên như trẻ nhỏ rồi ôm lấy eo nàng, khinh công lên thuyền, dùng chưởng lực đẩy con thuyền rời bến để nàng không thể nhảy lại vào bờ. Hẳn đặt vào tay chủ thuyền một nén bạc rồi ung dung đứng đó nhìn nàng hậm hực.

- Người ở bên cạnh Trẫm đã bao lâu rồi Lăng Lam?- Hoàng Lịch chợt cất giọng hỏi làm nàng thoáng giật mình. Tên đa nghi này tại sao đang tự nhiên lại nhắc tới chuyện ấy, hẳn có lẩn tránh gì về quá khứ của nàng chăng?

- Đã 6 năm rồi, thừa hoàng thượng.- Nàng trả lời, cố để giọng mình vô tư nhất nhưng kì thực trong lòng đang bồn chồn.

- Sao người chẳng lớn lên chút nào so với lúc ấy nhỉ?- hắc tò mò áp sát nàng.- Nam nhân như người thật kì quái, vóc dáng nhỏ thó, vai thì nhỏ, thật may là dung nhan người xấu xí, nếu không người khác sẽ lầm người là nữ nhân.

- Ha ha.- Nàng cười trừ rồi cũng vớ được một lí do như người chết đuối gặp thân cây chuối.- Thần là thái giám mà, xoẹt rồi nên không thể cường tráng như nam nhân bình thường được.

- Nhưng cái giọng người...- hắc nhú mày.- chẳng eo éo như các thái giám khác...- càng nói hắc càng áp sát nàng hơn.

- Nhưng giọng thần cũng trong trẻo, thanh mỏng như họ đó thôi.- Nàng lùi lại vài bước, bất giác đưa hai tay ra đằng trước ngăn cản hắc tiến tới khi mình đã bị dồn vào thành thuyền. Nhưng tên ác tặc này hình như không có ý định thối lui. Chân hắc thì vẫn bước, tay dùng quạt nâng cằm nàng lên. Lần đầu tiên nàng nhìn thẳng vào những đường nét ngạo mạn của khuôn mặt hắc, cảm thấy lòng mình có phần e ngại rồi một ngày hắc sẽ bóp cổ mình.

Hắc quan sát nàng thật kĩ, vẻ anh tuấn trên gương mặt không dịch chuyển nhưng nhìn vào con người hắc thì rõ ràng đang dò xét đáy mắt nàng. Bất thần, hắc nhắc bổng nàng lên rồi... ném xuống nước. Tiếp tới hắc ra lệnh cho mấy người phục vụ trên thuyền kéo nàng lên. Tới khi nàng ho sặc sụa, quần áo ướt bám vào người dính nhem nhóp thì hắc lập tức lia ánh mắt lên ngực nàng dò xét. Bằng phẳng. Không có biểu hiện gì của nữ nhân cả. Nàng cười thầm khi nhận thấy nét ngạc nhiên trên gương mặt hắc. Vành môi mỏng của Hoàng Lịch hơi mím lại, hắc hất vạt áo, bỏ vào khoang thuyền.

Nàng nhận lấy tấm mền giữ ấm của mấy người phu thuyền, ngồi xuống rên hừ hừ vì lạnh, lòng không khỏi dắc ý. Mọi chuyện đều đã được mẫu thân dự tính từ trước. Vì kế hoạch trả thù, mẫu thân đã dạy nàng cách bào chế một loại độc dược mà khi uống vào, thân thể sẽ không thể phát triển được, sẽ mãi giữ hình dáng như lúc trước khi uống được. Đây chính là loại thuốc “bất lão” giúp con người giữ mãi vẻ thanh xuân mà nhân gian tìm kiếm. Nhưng nó lại là độc dược, khi uống vào sẽ bị thổ huyết hàng tháng, sức khỏe yếu dần và sẽ không thể có hài tử. Khi nhắm mắt nuốt cạn chén được này, nàng mới 12 tuổi, cho tới bây giờ thân thể nàng vẫn là của một bé gái hơn mười, thấp bé, không có những đường cong của thiếu nữ và cả đời này sẽ không có cơ hội được làm mẫu thân. Đó là cái giá nàng phải trả cho một vỏ bọc an toàn bên Hoàng Lịch. Nó có thể quá đắt nhưng nàng chấp nhận.

Hoàng Lịch bước ra khỏi khoang thuyền, nhìn nàng dò xét với một chút đề phòng nghi ngại. Rồi hắc lạnh lùng kéo nàng đứng dậy, áp vào tay nàng một ly trà nóng và im lặng.

Nàng nhận ly trà đang bốc khói và đậm môi uống, ly trà này có một vị gì đó quen quen mà dường như nàng đã từng uống phải. Nhưng nàng vẫn uống cạn. Thứ mà Hoàng Lịch đưa thì phải uống, cho dù có là độc cũng phải uống, không uống hoặc né tránh sẽ làm hắc nghi ngờ.

Nàng nhận ra quang cảnh xung quanh mình đã tối từ khi nào, có gì đó ảm đạm len lỏi vào tâm trí nhưng đột nhiên lại có một luồng khí nóng bốc lên trong người. Hoàng Lịch đứng dậy dặt nàng vào trong:

- Hôm nay mệt rồi, đi nghỉ thôi.- Hắc nói, nhìn nàng với ánh mắt đầy thử thách.

Căn phòng nhập nhòa sáng tối bởi ngọn nến nhỏ và hơi chòch chênh vì sóng. Luồng khí nóng trong người nàng càng bốc lên mạnh hơn làm thần trí nàng điên đảo, tâm trí nàng sáng bừng như pháo hoa ngày đại lễ. Môi Hoàng Lịch có một nét cười nhẹ, hắc bảo nàng tới giúp thay áo như thường lệ. Chân nàng gập gáp tới gần hắc và gỡ từng lớp vải, cảm nhận rõ từng thớ thịt săn chắc của Hoàng Lịch qua lớp áo mỏng cuối cùng khiến tay nàng run run và tim giật thót. Lạ lùng quá, thường ngày nàng đâu có cảm thấy thế này! Nàng phả ánh mắt của mình lên yết hầu đang phập phồng của hắc, nuốt nước bọt ực một cái. Thế rồi ánh mắt ấy tham lam tiến lên trên, nhìn thẳng vào đường nét của vành môi gợi cảm của Hoàng Lịch. Nàng mê muội nâng ngóm tay mân mê vành môi ấy...

Rõ ràng Hoàng Lịch đang cười đắc thắng. Nàng biết tên ác nhân này cho nàng uống cái gì rồi! Xuân dược! Lại là xuân dược! Hắc muốn thử xem nàng phản ứng thế nào, xem có giống nữ nhân không nên liền bỏ xuân dược vào trà!

- Thôi được rồi, Người đã thắng!- Nàng uể oải ngồi xuống ghế, cố tách mình ra khỏi ma lực tỏa ra từ người hắn.- Hãy đưa nô tài thuốc giải.

- Không có.- Hắn khúc khích cười.- thuốc giải của người chính là thân thể của ta.- ánh mắt hắn ma mị lướt trên người nàng rồi tiến lại gần. Tên bỉ ổi!

Lăng Lam nhếch mép cười, lùi ra phía cửa:

- Thánh thượng à, nô tài là kẻ biến thái nên mới chuộng nam nhân, chẳng lẽ nào Người cũng tương tự?- Có đánh chết nàng cũng không nhận mình là nữ. Nữ nhân gần hắn, chỉ trong mấy khắc là sẽ mất danh tiết trước khi kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Chẳng phải lần trước người đã thấy “nam sủng” của ta rồi hay sao?- Hắn cười tà, vẫn tiếp tục áp sát. Phúc Khang An, nàng biết thừa là hắn chỉ đóng giả cung nữ để vào bàn chuyện bí mật với Hoàng Lịch nhưng vẫn phải giả vờ mình ngây thơ ngu ngốc. Giờ thì hay rồi, “gây ông đập lưng ông”. Nàng quay lưng, chạy khỏi phòng, hắn với tay định túm Lăng Lam lại nhưng bị nàng vớ lấy cây đèn trong phòng ném vào trán nên không kịp. Nàng lên khoang thuyền rồi nhảy ùm xuống sông. Mấy người phu thuyền ngơ ngác nhìn hành động quái đản của nàng. Mới lúc trước còn bị Hoàng Lịch ném xuống, giờ lại tự nguyện tắm sông. Họ chắc nghĩ nàng vì uống no nước sông mà đã loạn trí.

Nhảy xuống sông là để ngăn Hoàng Lịch ném nàng lên giường, còn bây giờ nàng phải móc họng cho thứ trà chết tiệt đó nôn ra. Khổ sở vô cùng!

Phải tới một canh giờ sau, tâm trí Lăng Lam mới bình ổn và lại kì cục được kéo lên. Chân tay nàng mỗi nhừ, rã rời không còn chút sức lực. Nàng nằm trên sàn thuyền, thở hổn hển như kẻ hấp hối và rét run. Đang đêm mà phải bơi dưới nước hàng canh giờ, nàng không bỏ mạng là còn may. Tiếp tục rên hừ hừ, thâm tâm nàng rửa xả tên dâm tặc đó rồi sẽ phải chịu báo ứng. Khi nào nàng lấy được mạng hắn, sẽ “xoẹt” rồi treo lên cổng thành thị chúng!

Sau một giấc ngủ ngon lành, Càn Long thức giấc vươn vai rồi bước lên mạn thuyền hóng gió. Hắn thấy Lăng Lam đang co ro trong góc, môi tái thâm và da nhợt nhạt, hàng mi nhắm nghiền rung rung, răng đánh vào nhau cầm cập, mái tóc tết đuôi sam như nam tử người Mãn rồi bù. Qua một đêm rồi nhưng vì sương giá nên quần áo nàng vẫn còn ướt.

- Trên thuyền có nữ nhân nào không?- Càn Long hỏi.

- Có nương tử của ta.- Chủ thuyền e ngại trả lời, không hiểu hắn hỏi để làm gì.

- Gọi bà ta tới đây, thay đồ cho cô nương này.- Càn Long vừa ra lệnh vừa bế Lăng Lam trở về phòng.

“Cô nương”? Mọi người tròn tròn mắt nhìn nhau. Hắn vừa gọi bóng dáng nam nhân cạo nửa đầu đó là “cô nương” sao?

Mọi việc xong xuôi, Càn Long trao cho phụ nhân chủ thuyền một nén bạc rồi mới vào phòng, nhìn Lăng Lam run rẩy nằm trên giường, hắn kéo chăn phủ ấm người nàng nhưng vẫn thấy rằng Lăng Lam va vào nhau cập rập vì lạnh. Hắn lấy trong tay áo ra một lọ thuốc nhỏ rồi pha vào nước, banh miệng Lăng Lam ra, lấy thìa cây hai hàm răng của nàng một cách ác ý rồi đổ cốc thuốc vào. Lăng Lam ho sặc sụa một hồi mới thở lại bình thường, dần dần yên bình chìm vào giấc ngủ.

Hắn nhìn nàng với con mắt bức dọc, quả mắng:

- Ngốc tử nhà ngươi, bao nhiêu nữ nhân muốn bò lên long sàng không được còn ngươi thì cứ nhất quyết đòi lẫn xuống. Giờ thì bệnh thế này đây, đáng đời!

Mắng vậy cũng không đủ để thỏa nỗi tức trong lòng hắn, Càn Long dùng móng tay cào một nhát lên mu bàn tay nàng khiến nó ửng đỏ lên, rơm rớm máu.

Hắn chậm chậm cúi xuống, thì thầm, phả một làn hơi nóng ma mị vào vành tai nàng:

- Vết để đánh dấu. Ngươi. Là. Của. Ta!

Khi Lăng Lam mở mắt thì thấy Hoàng Lịch đang rất ung dung tự tại ngồi thối sáo. Hắn biết nàng đã tỉnh nhưng chỉ liếc qua một cái vô tâm rồi quay mặt đi tiếp tục thổi. Ác nhân như hắn tâm tư thật khó đoán! Một ngày trước còn lo lắng lao tới khi chân nàng bị thương, giờ thì lại lạnh lùng như kẻ xa lạ! Hừ.

Nàng gắng ngồi, ho ho vài cái đánh tiếng cho hắn nhưng Hoàng Lịch vẫn không có động thái gì. Bực tức, nàng đứng thẳng dậy xỏ ủng, mặc thêm mấy lớp áo nữa rồi huỳnh huyếch anh dũng rời đi.

- Người tính đi đâu đấy?- Cuối cùng thì Hoàng Lịch cũng lên tiếng. Cái vẻ anh tuấn của hắn vào giờ phút này chỉ khiến người khác thêm bực mình.

- Đi xa khỏi Người.- Nàng trả lời thẳng thừng, hậm hực dậm bước.- Mới ngày hôm qua còn bảo sẽ bảo vệ nô tài vậy mà chỉ mấy canh giờ sau đã ném ngay xuống sông cho chết đuối, ở bên Người chắc chắn sẽ chết yểu. Nhân lúc này rồi đi là tốt nhất nếu không khi trở về Tử Cấm Thành, muốn trốn cũng không được.

- Trẫm đâu có nói là cho người đi.- Hoàng Lịch ném ly trà đập vào thềm cửa khiến nó rơi xuống chót cửa lại. Hảo công phu! Nhưng nàng cóc sợ!

- Người muốn gì?- Lăng Lam đứng khoanh tay, hất đầu hỏi hắn. Chó khi bị dồn vào đường cùng thì cũng thành mãnh hổ. Đừng có ép người khác quá đáng!

Hắn hơi khựng lại, thích thú quan sát sự tức giận trên gương mặt nàng.

- Người hãy ở lại đây với Trẫm.

- Không muốn!- Nàng đốp chát.

- Vậy nếu như Trẫm đưa người ngân phiếu vạn lượng thì sao?

Lời đề nghị ấy tất nhiên có tác dụng, trong đầu nàng nhanh chóng tính toán thiệt hơn rồi gật đầu đồng ý rõ dứt khoát. Haha, Lăng Lam nàng đâu có từ chối bạc thối bao giờ!

- Vậy thì được rồi, cho thuyền cập bến thôi.

- Đi đâu?

- Tới một thanh lâu đặc biệt.- hắn nháy mắt.- Vì người là tên biến thái thích nam nhân nên Trẫm sẽ cho người có dịp được mây mưa với chúng, lệ phí Trẫm trả.

Ôi trời, sao tự dưng hôm nay tên đểu giả này lại hào phóng thế! Há há, vậy thì tội gì mà không đồng tình, nhắm mắt đưa chân theo hắn tới gặp mỹ nam cơ chứ. Lòng dạ chợt hứng khởi lạ thường, mắt nàng thỉnh thoảng không kìm được niềm vui sướng mà lóe lên thích thú.

Haha. Mỹ nam! Đợi ta với! Ta tới ngay đây!!!

Chú thích:

- Ung Chính có hai vị hoàng hậu là Hiếu Kính Hiến và Hiếu Thánh Hiến. Trong đó Hiếu Thánh Hiến là mẹ ruột của Càn Long. Ngoài ra thì được biết thái hậu thời Càn Long là Nữ Cô Lộc, đoán chừng cái tên này là tên thật của thái hậu nên chẳng biết tên sau khi được phong vị của bà là Hiếu Kính Hiến hay Hiếu Thánh Hiến. Trong một tài liệu có nói hoàng hậu Hiếu Kính Hiến đã mất sớm, vậy chắc thái hậu của Càn Long là mẹ ruột của hắn. Đây là suy luận thế vì ngày xưa có xem một phim thấy thái hậu không phải là mẹ ruột của hoàng thượng mà là hoàng hậu của đời vua trước, còn mẹ hoàng thượng thì chỉ là một phi tần nên không được làm thái hậu nên đã phải tìm hiểu kĩ. Hix, trong trường hợp này thì cẩn thận quá hóa thừa.

5. Chương 5: Chương 5

Mẫu thân ngày trước đã từng nói với nàng rất nhiều điều, một trong số đó chính là phải tránh xa mỹ nam. Mẫu thân quan niệm mỹ nam đa số đều bất tài, số ít ỏi còn lại thì đều là kẻ đểu giả. Người còn lấy ngay ra cho nàng một ví dụ trước mặt: “Như phụ thân con chẳng hạn. Ta đã phạm sai lầm, con cũng đừng hám sắc như ta rồi phải khổ.”

Trên đời, nhận được vật gì cũng phải trả giá. Nhưng lần này, ngân lượng cho các mỹ nam trước mặt không đến lượt nàng phải trả, không hưởng thụ thì chỉ là có là đồ nữ nhân ngu!

- Hi hi.- Nàng cười sung sướng, đứng dậy khỏi chiếc ghế gấm và tiến tới những mỹ nam đang xếp hàng ngang trước mặt mình. Oa, quả là muôn hình muôn vẻ. Chàng thứ nhất cực kì xinh đẹp, đôi mắt trong trẻo, làn môi như cánh hoa hồng hơi cong cong như đợi người chiếm đoạt. Chàng thứ hai lại lộ ra khí chất thư sinh áo vải, nho nhã bất phàm, đặc biệt là làn da trắng mịn màng không tì vết cực đáng ngưỡng mộ, thật khiến muốn xem thử thân thể chàng có trắng như tuyết vậy không. Chàng kế thì phải gọi là hộp hồn, tầm thước, rắn chắc, cao lớn, đúng dáng vóc của một đại trượng phu tung hoành chiến trận. Cái trán vuông vức, đôi mày nghiêm nghị, con ngươi đen láy...

Ừ oa... Trúng mắt rồi! Toàn hàng chất lượng cao cả! Nàng quay phắt lại phía Hoàng Lịch đang thư thái ngắm tranh thưởng trà, sao đang tự nhiên hôm nay thấy hân hoan dễ thương quá thế! Hí hí.

Nhưng nàng phát hiện ra có một điều gì đó không ổn. Nàng đưa mắt nhìn gần chục mỹ nam đang xếp hàng rồi lại liếc sang Hoàng Lịch. Nhìn thật kĩ Hoàng Lịch rồi lại ngắm tới các mỹ nam kia. Cảm xúc chột tụt dốc không phanh. Hừ, đúng là không nên tới chỗ kĩ nam cùng hân, có Hoàng Lịch để mà đem so sánh thì quần hùng mỹ nam này chẳng khác gì cóc nhái cả! Mất cả hứng!

- Thôi đẹp!- Nàng xua tay khiến tú bà bị bắt ngờ, đơn đả tiến tới:

- Chẳng hay thanh lâu đã làm điều gì khiến ngài giận?

- Không phải.- Nàng lắc đầu chán nản, mắt đảo trên khí phách phi phàm mà Hoàng Lịch toát ra, buồn rầu.- Đại gia ta đột nhiên không muốn nữa.- Dứt lời thì nàng đứng phắt dậy, dậm bước ra phía cửa.

- Ấy chớ vội rời đi...- tú bà cố níu kéo.- Còn nhiều nam nhân cho ngài chọn lựa nữa mà...

- Vô ích thôi...

Hoàng Lịch không nhìn nàng nhưng nét môi hân lại khẽ một nét cười. Hình như mọi chuyện đều trong dự đoán của hân. Ý nghĩ này không khỏi khiến nàng bực bội. Tên chết tiệt này đang cố gắng đạt được mục đích gì cơ chứ? Chứng tỏ mình là đệ nhất mỹ nam khuynh nước khuynh thành không ai sánh nổi sao? Thật đúng là tức xì khói mà!

Nàng quan sát thật kĩ Hoàng Lịch. Đôi mắt hân đang dần nhú lại, ngón tay cầm ly trà thì dần dần buông lỏng, hân quay ngoắt đầu qua nhìn nàng giận dữ:

- Người bỏ thứ gì vào trà?

Nàng cười khúc khích tiến lại gần, chấp hai tay ra sau lưng như mấy vị lái buôn chuyên nghiệp:

- Một loại dược cực thú vị làm cho cơ thể bị mất sức nhưng đồng thời cũng là loại xuân dược mạnh nhất. Cả thanh lâu này toàn là kĩ nam, không có một nữ nhân nào, để xem Người giải quyết chuyện này ra sao nhé.

- Ngốc tử như người mà nghĩ ra được kế này. Hừ, thật đáng khen!- Hân cất giọng chế giễu, cố giấu sự chua chát nhưng vẫn bị nàng phát giác.

- Ha ha, Người cứ quá khen. Vậy thế này đi, Người cứ ở lại đây, muốn sủng ái vị nam nhân nào thì cứ việc, nếu để lại hậu quả, nô tài sẽ đền bù cho gia khuyến của họ.

Nàng thích thú cười, lùi xa mấy bước nữa cho an toàn rồi mở cửa phòng cho vị tú bà ra trước, ngoái đầu lại cười với hân một nhát nữa:

- Nô tài đi đây! Người cứ hưởng thụ nhé!

Vút. Một vệt gió xoẹt qua căn phòng, nàng hốt hoảng phát hiện ra Hoàng Lịch đang ôm chặt lấy eo mình. Hân phẩy tay ra hiệu, toàn bộ kĩ nam trong phòng rút hết, để lại mình nàng và hân. Báo động! Tình huống nguy cấp!

Nhưng mà hân đã bị uống thuốc làm mất sức lực cơ mà, bây giờ đáng lẽ hân phải cực kì bứt rứt, muốn giải tỏa mà cũng không được chứ, sao lại có thể khinh công túm nàng ngay tại trận thế này?? Trời ơi, lại “gậy ông đập lưng ông” rồi!!

- Lam nhi...- hần hà hơi nóng vào cổ nàng khẽ sát. Khóe môi nhếch lên một nụ cười yêu ma đặc trưng, khuôn mặt lộ ra vẻ thích thú rõ rệt khi thấy biểu hiện sợ hãi của nàng.

- Ha ha...- Tiếng cười của nàng rời rạc, hòa lẫn vào không trung. Nàng cố gỡ vòng tay hần đang kìm cứng eo mình nhưng không tác dụng, đành ngược đời mắt đáng thương lên nhìn hần cầu khẩn.- Hoàng thượng, xin người hãy tha cho nô tài, nô tài biết tội rồi...- Mắt nàng rơm rớm, nàng muốn khóc. Đúng là bi kịch! Sao nàng lại tự đẩy mình vào thảm cảnh này??

- Đâu có dễ dàng thế!- hần lại cười tà, mà mỗi lần cười tà là hần là làm việc tà.

Mẫu thân ơi giờ nhi tử biết phải làm sao?

Dù nàng có vùng vẫy tới thế nào, hần vẫn dễ dàng ôm gọn nàng vào lòng và đưa lên giường. Lần này thì nàng khóc thật, thôi thế là hết. Hết thật rồi...

Cần Long hơi giật mình, nhìn về mặt cam chịu và hai giọt nước mắt nóng hổi của Lăng Lam lăn trên gò má, đọng lại chút nước nơi mi mắt như những hạt châu ngọc trong suốt lấp lánh. Trong đầu hần chợt nổi lên một làn sóng gọn lắt tẩn, rồi hần thở dài, đem nàng ôm trọn vào lòng mình, hôn lên cái trán nhẵn bóng:

- Ngủ đi. Ta mệt rồi.

Nàng ngơ ngác, ngược mắt nhìn lên thì thấy hần đã nhắm mắt, dường như đã ngủ thật. Nàng đã an toàn rồi sao? Lăng Lam dò tìm ánh mắt lên cái cằm đang tựa vào đầu nàng của hần. Ô, chắc hần nhìn thấy cái đầu cạo trọc quá nửa của nàng nên mất hứng? Thật là may quá thế! Bây giờ mới thấy kiểu tóc này phát huy tác dụng!

Hần bị mất hứng rồi nên nàng chẳng cần phải đề phòng chi nữa, Lăng Lam sung sướng, cố nén tiếng cười vào trong rồi dụi dụi vào cổ Cần Long, nhắm mắt ngủ khì. Tâm tư hần thì bị hành động của nàng làm cho giật thột. Hần than thầm, tự trách bản thân trong phúc chốc đã ngu ngốc quá chăng? Bây giờ có hối thì con cún con trong lòng hần đã ngủ ngon giấc nồng rồi, đâu thể hành động gì được nữa.

Cần Long nuốt tiếng thở dài vào trong cổ họng khô rát. Đêm nay với hần sẽ dài đây...

Đêm, gió cực lạnh, Lăng Lam ham ấm càng rúc sâu vào thân thể Cần Long hơn, nàng khịt khịt mũi, áp má vào khuôn ngực rộng rắn chắc và ấm áp của hần. Cần Long xê người ra xa nàng một chút, chỉ được một chốc, Lăng Lam lại tiếp tục tiến tới áp sát khiến hần không còn cách nào khác là đứng dậy rời phòng.

Bóng tối ngoài thuyền dường như chỉ chờ chờ nuốt chửng lấy con người, chỉ loáng thoáng ánh đèn heo hắt từ mấy ngọn đèn dầu sắp tắt. Cần Long hít căng buồng phổi làn khí lạnh buốt rồi hắt xì một cái, hần thở dài, định quay trở vào trong thì một tiếng bì bõm khe khẽ làm hần phải chú ý. Cần Long tiến tới, nhẹ nhàng như mèo rình chuột, quan sát thấy bóng dáng quen thuộc đang mất la mảy lém thả chiếc thuyền con xuống nước, nhìn trước nhìn sau cảnh giác rồi mới khua khoắng mái chèo khe khẽ khàng muốn rời đi. Hừ, hần vừa mới rời phòng được vài phút, thú cưng của hần đã tính kế chuồn rồi!

- Đi đâu đó?- Giọng hần lạnh lùng, khinh công vèo một cái đã đứng đối diện với Lăng Lam trên chiếc thuyền nhỏ xíu. Nàng nhìn hần, có vẻ như rất muốn khóc vì bị phát hiện rồi cũng kiếm ra được một cái cớ rất dễ hơi:

- Nô tài tính đi câu cá, sáng mai cho Người thưởng thức món cá tươi nướng ngay tại thuyền.

- Câu cá vào ban đêm sao? Người không sợ cá đi ngủ hết rồi à?- Cần Long khoanh tay, chờ đợi xem nữ nhân trước mắt còn biện được cớ nào ra để đối phó với hần nữa.

- Ô thế sao nô tài lại không nghĩ ra nhỉ? Ôi, đúng là nô tài ngu ngốc quá thế, vậy thì bây giờ đành trở lại thuyền lớn thôi.- Lăng Lam cười hì hì, ngồi xuống dùng mái chèo đập nước, nhưng kết quả thì thuyền chỉ đi vòng tròn.- Sao lạ thế nhỉ?- Nàng tự hỏi, mắt ngơ ngáo tìm sự trợ giúp từ Cần Long.

- Ngốc tử nhà ngươi, chèo thuyền mà cũng không biết!- Hần mắng nhẹ rồi lại ôm lấy eo nàng, bay vèo lên thuyền.

- Người cũng đâu có biết!- Lăng Lam cãi.- Chẳng phải Người đã khinh công đó sao, nếu biết thì Người đã lèo lái nó về rồi!

Cần Long bỏ ngoài tai tiếng nói của nàng, lảng vảng ra chỗ khác, huyết sáo một cái rõ rệt rồi lại hắt xì. Lãng Lam có phần bức tức vì bị một tên trình độ chèo thuyền còi lên mặt, nàng hùng hùng hổ hổ tuyên bố:

- Ngày mai chúng ta sẽ thi câu cá! Để xem Người ngoài việc làm vua ra thì còn biết làm việc gì nữa không!

- Ừ hử?- Cần Long phát ra một tiếng lạ lẫm, mặt ngây ngây khiến Lãng Lam cực khoái chí. Nàng chắc chắn tên này không có biết câu cá như thế nào!

- Người có muốn cược không?

- Cược? Thôi dẹp đi, ta không thích câu cá!- Cần Long xua tay, lảng tránh quay đi giấu vẻ bối rối trên gương mặt. Lãng Lam càng thích thú:

- Thế này nhé, Người nào thắng thì sẽ được ra lệnh cho người thua 3 việc, bất kể là hái sao trên trời cũng phải làm!- Mặt nàng cười tít lại thành sợi chỉ. Cần Long cười thầm trong bụng, nữ nhân gốc nghềch này lại mắc mưu hần rồi, hần giả vờ trưng ra khuôn mặt e ngại lo lắng cho nàng xem, thỏa thuận:

- Một việc thôi được không...?

- Quân tử đã cá cược thì phải cá lớn, cá nhỏ dành phần nữ nhi thường tình!- Nàng đập ngực rõ mạnh, khí thế ngút trời.- Người hãy cứ bạo dạn lên một lần, nhờ đầu ông trời lại bảo cá tự đưa miệng vào lưỡi câu của Người? Chẳng gì thì Người cũng là “thiên tử”-con ông ấy cơ mà!- Nàng khéo léo cổ vũ tinh thần hần, chắc mẩm lần này mình thắng lớn.

Cần Long cũng đóng kịch hòa theo, ra vẻ rằng mình đã lấy được tự tin phần nào, hần thở dài:

- Thôi được rồi. Cứ thế đi. Quân tử nhất ngôn. Tứ mã nan truy!

Lãng Lam vui ra mặt, mắt sáng ngời hơn cả những vì sao đang chiếu rọi màn đêm trên trời kia, nàng đưa ngón út ra móc ngoéo với hần, lặp lại khẳng khái vang dội:

- Quân tử nhất ngôn. Tứ mã nan truy!!!

Sau câu nói ấy, có tận hai kẻ cười thầm trong bụng.

Sáng hôm sau, nàng tung tẩy thức giấc từ rất sớm, sửa soạn cần câu, mồi cho cá rồi mới gọi Cần Long dậy. Hần theo nàng tới mạn thuyền, ì ạch như vịt bạch vờ tỏ thái độ là mình không muốn đi cho nàng xem. Nhưng Lãng Lam thì nhất quyết đẩy mông hần xuống thuyền nhỏ, tấp vô mấy vũng nước mà nàng cho là nhiều cá và bắt đầu ngồi câu, miệng lẩm nhẩm hát một bài ca về lao động trong niềm sung sướng rõ rệt.

Hai người, mỗi người ngồi một đầu thuyền, quá lạ là cứ thấy Cần Long với người lấy mồi câu liên tục, thỉnh thoảng là lại nghe tiếng vút một cái từ phía hần khiến Lãng Lam không khỏi tò mò, nàng ngoảnh đầu lại, liếc trộm một cái...

Một con, hai con rồi ba con, bốn con, năm con rồi bảy con,... Cá cứ thế mà được Cần Long gỡ lưỡi câu, cho vào lồng buộc hông thuyền, còn nàng thì ngồi thừ ra, ế cả buổi. Ngày xưa đi câu với phụ thân, nàng đã ra tay thì lúc nào cái cần cũng trĩu nặng, thậm chí phụ thân còn tôn vinh nàng là “sát cá”, thế mà giờ đây... Lại để tên hoàng đế mù tịt về câu cá kia qua mặt! Thật là cú quá thể!!! Chắc chắn là lũ cá này từ dưới nước ngược lên thì thấy mỹ nam, tự nguyện cắn mồi câu của hần để được lên bờ ngắm vẻ tuấn mỹ phi phàm cho kĩ! Đồ hám sắc tới mức bỏ mạng! Chúng hại nàng thua cược phen này! Ôi... ông trời thật phụ lòng người... tại sao không cho nàng kiêu diễm một chút, nếu không thì nàng đã câu được vài con cho đỡ mất mặt rồi không?

Chiều tối, hai người trở lại thuyền lớn, nhìn thấy cái mặt hí ha hí hửng của hần mà nàng thấy phát ghét, chỉ muốn câu cho một nhát cho cái mặt ấy đau đớn mà méo xệch đi cho bỏ ghét!

Lũ cá giòn giòn đầy lồng, nhảy tanh tách, miệng hơi hớp đớp không khí vì bị mắc cạn, Cần Long phải tay giao cá cho phu thuyền, vẫn dùng bản mặt hí hửng tới chỗ nàng khoe mẽ:

- Không ngờ lần đầu đi câu lại được nhiều thế! Đúng là “thiên tử” nên thành tích cũng khác người thường!

Nàng hừ một tiếng nhẹ, lại khoanh tay bức tức trước ngực theo thói quen, đầu mường tượng ra cảnh hần ăn cá bị hóc xương mà chết. Viễn cảnh ấy làm nàng thấy khá khảm hơn phần nào.

- Thế cả buổi mà người chẳng được con cá nào à?- Càn Long hỏi, cố tỏ vẻ thương cảm nhưng lại lộ ra chút ít thích chí trong giọng.

- Vâng, tiểu nhân bất tài, dù mãi mà cá nó cũng không thêm đến, ế cả mỗi câu!

- Thôi, đừng có buồn.- Hắn vỗ vai nàng an ủi.- Chút ăn cá nướng lấy lại tinh thần nhé.- Thấy nàng rõ ràng là không thêm phản ứng lại, hắn dụ khị.- Lần này ta sẽ nướng cho người ăn, ngốc tử nhà người sẽ là người đầu tiên được ta chăm chút thể đấy!

Lăng Lam liếc hắn một cái. Ôi trời, tên này tưởng nàng khoái vụ đó lắm, hắn nướng hay ai nướng nàng ư thêm quan tâm. Mà không khéo hắn nướng thì cá lại bị cháy khét cho coi, ngon lành gì mà mang ra dụ dỗ nàng.

Nói xong là làm luôn, Càn Long hồ hởi xách ra cái bếp lò cùng vỉ nướng, chẳng có đánh vẩy cá hay xử lí nội tạng gì mà cho luôn lên bếp quật rõ khấn cấp khiến Lăng Lam hét lớn:

- Dừng động tác!- Nàng xăm xở tiến tới.- Phải nướng mấy con mà phu thuyền đã làm sạch rồi chứ! Mấy con này đợi chút nữa mới đem nướng được!

- Ủa thế hả?- Càn Long ngây thơ hỏi, hắn giả ngu để nàng hết giận, thấy hắn ngốc nghếch sẽ mềm lòng. Ha ha, lại lừa nàng được phen nữa. Sướng quá thể!

Lăng Lam thì cứ hì hụi nướng cá, đầu lằm nhằm suy tính tên hoàng đế cũng thiệt là ngu, nàng giả bộ mắc mưu hắn để cho hắn phớt chí nghĩ nàng ngu thì khỏi cảnh giác nàng, vậy mà hắn cũng tưởng thật! Ngu ơi là ngu, thế mà cứ tưởng mình khôn hơn người mới lạ chứ!

Cuối cùng, sau một hồi vật lộn với cá và bếp, hai con người háu ăn cũng đã có thứ để đánh chén cho dù mặt mũi đã lem luốc trông như trẻ ăn xin. Quả nhiên đúng như nàng tưởng tượng, Càn Long bị hóc xương cá ho sặc sặc khiến nàng suýt cười tới mức nghẹn. Khốn nỗi hắn hóc xương nhỏ, không đủ để lấy mạng, vậy thì hôm nào nàng phải canh lúc hắn không để ý, bỏ vài chai độc được vào trà hắn uống mới được. Mà nếu không thành công như lần bỏ xuân dược trước, nàng sẽ canh lúc hắn ngủ mà chọc cho mù mắt, còn hành động tiếp theo như thế nào thì lúc ấy hẵng tính. Đánh úp hắn coi chừng cũng khó nữa là...

Sáng hôm sau, Càn Long hứng khởi lay lay Lăng Lam dậy, tới khi nàng mơ màng mở mắt thì thấy cái mặt đáng ghét của hắn đang cười tươi như hoa nói: “Dậy giúp ta thay đồ!” làm nàng tức tới ói máu. Vẫn cái công sức gọi nàng dậy, hắn tự rửa mặt thay quần áo chẳng phải tiện lợi hơn hay sao? Tên hoàng đế này đúng là ác nhân! Lấy hành hạ thái giám như nàng làm trò tiêu khiển! Biến thái quá thể luôn!

Xong xuôi mấy việc lật vật, hắn bảo phu thuyền tấp vô bờ. Tiếp tới, hắn kéo tay Lăng Lam theo, mặt cực hí hửng như dẫn tình nhân đi chợ Tết khiến nàng phải thấy quái gở. Chẳng hiểu sao dạo này tên hoàng đế đều giả này phởn thế? Uống xuân dược quá liều hóa thẳng thần kinh rồi chẳng?

Hắn hăm hăm hử hử dẫn nàng đến hàng trang sức, mua tóc giả, xiêm y nữ nhi, son phấn rồi cũng hăm hử không kém kêu nàng thay khiến Lăng Lam tá hỏa:

- Không! Sao người quái gở bệnh hoạn thế? Ai lại muốn xem thái giám giả gái trông như thế nào?!!

- Hử? Kẻ nào mới tối qua còn vỗ ngực đôm đốp hét tướng: “Quân tử nhất ngôn. Tứ mã nan truy” hử?

- Vớ vẩn. Quân tử nào ở đây? Chỉ có Người tự xưng là “quân tử”, chẳng phải nô tài vẫn tự xưng “tiểu nhân” riết đó thôi!

- Ô hay sao vui tính thế được nhỉ?!!- Càn Long tức ói máu, rút bội kiếm ra kề vào cổ nàng đe dọa.- Thế bây giờ TIỂU NHÂN có chịu làm không để QUÂN TỬ là ta còn biết đường mà múa kiếm nào!!!!

Lăng Lam e sợ nhìn ánh mắt dữ tợn của Càn Long. Hình như tên này ăn phải bả điên, trêu vào hắn thêm chút nữa là hắn lấy mạng nàng thật. Gặp mẫu thân sớm như vậy nàng đâu có muốn.

Vậy là Lăng Lam đành miễn cưỡng gật đầu, nhận lấy xiêm y nữ nhân từ tay hắn trong túi nhục đi thay. Đợi đấy ác nhân! Sẽ có ngày nàng cho hắn trả giá!

6. Chương 6

Đã từ lâu lắm rồi, Lăng Lam chán ghét việc phải nhìn mình trong gương. Bởi khi nàng nhìn vào gương, nàng sẽ mong ước trở về thân phận nữ nhi, với xiêm y thêu hoa gấm, với những cây trâm bạch ngọc tinh khôi,... Nhưng nàng lại không thể, nàng phải trả thù cho mẫu thân, nàng phải đứng trước gương với bộ dạng của một tên tiểu thái giám trán nhẵn bóng trơn tru không sợi tóc, nàng chẳng thể cài trâm lên mái tóc ấy cũng chẳng thể vấn nó theo kiểu tóc thượng thời. Nàng bất lực với nó, mỗi lần nhìn vào cái đầu trọc của mình, Lăng Lam chỉ chực rơi lệ. Nàng chỉ biết căm ghét phong tục người Mãn, tại sao họ không chịu để tóc bình thường như nam nhân người Hán mà lại cứ thích cạo đi như thế? Để tránh nóng trong ngày hè oi bức sao? Hay để chứng minh tâm tư họ cực kì muốn quy y cửa Phật?

Giờ phút này đây, sau bao nhiêu năm trời làm thái giám, nàng lại thấy mớ tóc giả trước mặt mình thật quá phiền phức, chẳng biết phải đội như thế nào, và chẳng biết đâu là đằng trước, đâu là đằng sau. Nhân gian quả là điên khùng, tại sao lại có người bán tóc mình để người khác làm thành tóc giả cơ chứ? Mà lần này trở về thân phận nữ nhi cũng chẳng phải nàng tự nguyện, việc gì phải công phu trang điểm phần son hay đội mớ tóc đúng cách cho Càn Long xem cơ chứ?

Lăng Lam chụp đại mớ tóc lên đầu, dậm dậm phần son trát lờ lợc như nàng hề rồi làm tóc rối tung lên như kiểu tóc của mấy gã ăn mày rồi khoác xiêm y nữ nhi ra ngoài bộ áo nam nhân nàng đang mặc. Lăng Lam ung dung bước ra ngoài trước con mắt sững sờ của Càn Long.

Hắn nhìn nàng xém chút muốn lột con ngươi ra ngoài. Quái nhân hay sao? Vốn biết nhan sắc nàng chỉ xếp vào dạng bét hoàng cung nhưng khi Lăng Lam tự bôi xấu mình lại càng khiến dung nhan ấy... không ngửi được. Hắn thở một cái dài thườn thượt, tiến lại gần cùng cái khăn ướt, túm lấy cằm nàng và lau sạch phần son đi, miệng lầu bầu đe dọa:

- Ngươi định trêu ngươi ta đó hả?

- Hơ hơ, nô tài đầu dấm. Chỉ tại tiểu nhân kém cỏi không biết dùng chúng như thế nào thôi.- Mất nàng ngày thơ chớp, khiến cho mấy sợi lông mi ngắn choăn cũng thêm được chút đáng yêu. Lăng Lam bị Càn Long túm ngòai trước gương để hắn tô vẽ. Tên ác tặc này biết trang điểm cho nữ nhân sao? Dâm tặc!

Nàng thấy mũi mình ngứa ngứa, liền đưa tay lên gãi gãi, khả năng cao là nàng dị ứng với mấy loại phấn son này, nhưng tên Càn Long kia lại cứ nhất quyết không chịu buông tha cho làn da nhạy cảm của nàng. Hắn tuy không phải hôn quân nhưng nàng chắc chắn chính là loại vũ phu! Chỉ khổ cho đám cung tần từng “bị” hắn thị tẩm!

Rồi hắn đội lại mớ tóc cho nàng, quần quần chải chải một hồi thì nó cũng thẳng thớm mượt mà trở lại. Tiếp tới, hắn nhìn nàng đe dọa:

- Bộ xiêm y đó ngươi định tự mình mặc lại hay để ta trợ giúp?

- Hử?- Nàng nhìn hắn trừng trừng, hắn cũng nhìn lại nàng trừng trừng. Có vẻ tên này không có ý định chùn bước trước ánh mắt của nàng nên Lăng Lam đành chịu thua, lút cút đi thay đồ, lại tiếp tục bản trường ca lảm bảm rửa hắn tuyệt tự như thường lệ.

Sau một hồi đội nàng lúi húi, Càn Long sốt ruột kinh khủng, hắn rung chân rồi rót trà ra chén mong tiểu thái giám của hắn khẩn trương lên một chút, nàng có hay lòng này đang da diết chờ mong? Cuối cùng thì nàng cũng lon ton chạy ra, xoay một vòng trước mặt hắn thật khẩn trương rồi lại chạy vút vào. Hắn vụt tới bắt kịp bóng dáng nhỏ bé của nàng và cả khuôn mặt ngỡ ngàng cùng làn mi bối rối khiến hắn ngẩn người.

- Hoàng thượng, người đừng làm điều xằng bậy nha.- Không ngờ lời đầu tiên của mỹ nhân lại là vậy, chẳng lẽ hắn có thành tích trêu hoa ghẹo nguyệt nhiều tới mức khiến nàng khắc cốt ghi tâm vậy ư?

- Điều xằng bậy? Với thái giám nhà ngươi? Chẳng thà ta nạp nam sủng!- Càn Long kiên quyết khẳng định khiến Lăng Lam yên tâm phần nào.

- Vậy bây giờ tiểu nhân đi thay đồ.

- Không được!- Giọng hắn dứt khoát.- Ta muốn ngươi dùng bộ dạng đó cùng ta bát phở!

- Nhưng mà tóc giả ngứa ngứa!- Nàng giậm chân bực tức rồi đưa tay gỡ luôn mớ tóc giả xuống, gãi gãi cái trán trọc lóc khiến Càn Long nhìn nàng mà dở khóc dở cười: Gương mặt mỹ nhân, xiêm y diễm lệ, mỗi tội có cái trán hói...

Hắn nhanh như cắt cướp lấy bộ tóc giả chụp lên đầu nàng, mắt phượng lóe lên ý gian xảo quỷ quyệt:

- Người mà không nghe lời, ta sẽ trói người lại bán cho tú bà ở kỹ nam viện!

Nghe tới đó là Lăng Lam không vùng vẫy nữa, nàng ngoan ngoãn ngước mắt nhìn hắn, hai bàn tay nhỏ nhắn xếp lên nhau y hệt thực nữ:

- vậy chẳng hay công tử đại nhân muốn đi đâu?

Thấy thái độ hiền thực của nàng khiến hắn hí hửng ra mặt, lòng những ngón tay nhỏ bé của nàng xiết chặt vào ngón tay mình rồi chậm rãi ung dung bước.

“Tên này điên rồi!”- Lăng Lam thầm nghĩ rồi đầu bắt đầu tính kế, hay nhân dịp này dùng mỹ nhân kế dụ dỗ hắn, đợi lúc không đề phòng rồi đâm như hoạch định?

Hàng loạt kế hoạch xuất hiện trong chiếc đầu bé xinh khiến nàng vẽ mặt cực đảm chiêu, đưa móng tay lên miệng cắn, lập tức bị Càn Long nhẹ gõ quạt vào tay:

- Mỹ nhân cắn móng nhìn rất xấu! Người sẽ khiến ta mất mặt!

- Vậy thì người kiếm mỹ nhân khác mà dẫn theo! – Lăng Lam gắt, giằng tay khỏi tay hắn rồi tung tẩy đi phía trước. Đi vài bước là lại sáp vào hàng quán, ló mắt bởi những món đồ lấp lánh lạ mắt. Nhân lúc chủ hàng không để ý, nàng mắt la mày lém liếc ngang liếc dọc quan sát rồi nhón lấy một món, giấu nhem vào ống tay áo. Càn Long xấn xỏ tiến tới, bắt quả tang nàng tại trận, trả ngân lượng cho chủ hàng rồi lôi xềnh xệch nàng đi.

- Sao người lại bị ỉm vô liêm sỉ tới thế được nhỉ?- Hắn quát nàng, lòng dâng lên mặc cảm nhục nhã thay cho Lăng Lam. Nhưng bản mặt nàng lúc này không hề có chút gì là thấy tội lỗi, vẫn trắng tráo ngó lại hắn:

- Tiểu nhân là kẻ như thế đó! Thì chẳng phải tiểu nhân đã tự xưng là “tiểu nhân” suốt đó sao? Người không chịu được thì không cần phải giữ tiểu nhân bên cạnh người làm gì, nhân lúc này hãy cho tiểu nhân về với nhân gian đi!

- Người còn dám cãi trẫm??

Cách xưng hô của hắn khiến Lăng Lam giật mình, lâu lắm rồi hắn đâu có xưng “trẫm” với nàng. Có vẻ như lần này hắn giận thật rồi... Lăng Lam liếc mắt ngó biểu hiện trên khuôn mặt hắn. Ui, đôi mắt hắn tràn nộ khí, vạ này coi như xong.

Nhưng nàng vẫn quyết vênh mặt lên, việc gì nàng phải nhún mình trước hắn? Nàng thích chồm đồ đẩy, thì sao nào? Sở hữu một vật nào đó mà khỏi trả ngân lượng, ai mà chả thích! Hừ, có phải ai cũng có cả một quốc khố để tiêu xài như hắn đâu!

- Người nhất quyết không chịu nhận lỗi phải không?- Giọng hắn có tới tám phần giận dữ.

- Không!- Lăng Lam gằm gừ. Mắt Càn Long như có ngọn lửa thiêu đốt, từ khi sinh ra tới giờ, chưa có ai dám cãi lại lời hắn, ngang bướng trước mặt hắn như thế! Nếu có đại nội thị vệ ở đây, chẳng biết chừng hắn đã sai chúng lôi nàng đi xử trẫm!

Nhưng đáng tiếc đây chẳng phải Tử Cấm Thành nên hắn cũng có thời gian mà nghĩ kỹ lại. Giết nàng bây giờ thì sẽ chẳng có cơ hội biết được tại sao nàng lại giả nam tiếp cận hắn. Mà hắn lại không thích cái ý nghĩ rằng có bí mật mãi mãi mình không biết được. Vậy nên Càn Long nén cơn giận lại, nắm gọn bàn tay nàng thật chặt khiến Lăng Lam phải nhăn mặt vì đau:

- Tha cho người lần này!

Lăng Lam ngạc nhiên nhìn nam nhân trước mặt mình. Giờ lại còn học được cả chữ “nhẫn” cơ đấy! Có tiến bộ! Đáng khen!

- Người biết Lã Tứ Nương chứ?- Giọng Càn Long cất lên trầm âm, thâm tâm nàng giật thột nhưng vẻ mặt vẫn tĩnh bơ, lắc đầu thay cho câu trả lời. Soi xét vẻ mặt nàng một hồi, Càn Long mới tiếp tục.- Người giả gái rất giống với nàng ta.

- Haha, vậy thì lạ thật đấy...

- Lã Tứ Nương là tiểu nữ của Lã Nghi Trung- đại tham quan đã bị Ung Chính thiêu cháy cả nhà nhưng Lã Tứ Nương đã thoát chết...

-Ồ...- mắt nàng sáng lên...- kịch tính như tiểu thuyết, người kể tiếp đi!

- Lã Tứ Nương đã dùng đủ mọi cách đột nhập vào Tử Cấm Thành... và giết chết cha ta!

Lăng Lam giả vờ giật mình trước cái tin ấy, nàng trợn mắt hỏi lại hắn:

- Tiên hoàng băng hà do bệnh nặng cơ mà! Tại sao lại là do Lã Tứ Nương hạ sát được!- Thâm tâm nàng cầu khẩn mẫu thân tha thứ vì đã gọi tên người ra như thế!

- Đó chỉ là che mắt thiên hạ thôi...- Càn Long nói, lại dùng mắt dò xét khuôn mặt nàng thật kĩ...- Càng nhìn càng thấy người giống Lã Tứ Nương...

- Ôi hoàng thượng, tiểu nhân mới chững này tuổi, võ công lại không biết chút gì, nào có tài cán để thích khách tiên đế...

- Hừ.- Người mà Càn Long nghĩ tới chính là tiểu nữ của Lã Tứ Nương mà hắn đã để xổng mất. Nếu Lăng Lam chính là tiểu nữ ấy thì mọi việc đều khớp, nàng ta tiếp cận hắn chính là muốn trả thù cho mẫu thân mình...

Lăng Lam trưng bản mặt ngây ngốc ra nhìn hắn khiến Càn Long động lòng. Ngốc tử này mà có thể là mầm mống của họ Lã ư? Không có giống, nàng ta ngốc tới vậy cơ mà...

—o0o—

Tới quán thuốc, Càn Long mua đủ thứ dược liệu về rồi cặm cụi ngồi pha chế như gã khùng khiến Lăng Lam không khỏi thắc mắc. Sau khi ngồi chờ hắn lạch cạch tới vĩa mồ hôi hột, Lăng Lam bị hắn đưa ra một chén thuốc trước mặt khiến nàng phát hoảng.

- Uống đi!- Hắn ra lệnh.

- Không phải xuân dược đấy chứ?- nàng nghi hoặc, nheo mắt nhìn hắn.

- Ngốc tử, thứ đó ta đi mua là có, việc gì phải vất vả này giờ.

Thôi thì đành uống, nàng nghĩ chắc hắn cũng không nỡ hại mình đâu...

Đêm ấy, nàng không bị bứt rứt hay nóng bừng như uống phải xuân dược nhưng xương cốt thì đau không thể tả, cả người lên cơn sốt, thân nhiệt như thiêu đốt. Càn Long đau xót nhìn nàng nhưng cũng ngồi đấy chẳng làm gì.

- Ác tặc!- nàng hét, mắt đỏ ngầu nhìn hắn.- Người cho ta uống thứ cổ quái gì?

- Thuốc bổ.- Hắn trả lời.- Giúp nàng giải độc đã uống 6 năm trước.

- Ta không cần!- Lăng Lam quát, muốn lao tới bóp cổ hắn nhưng xương cốt đau tới mức nàng không gượng dậy nổi. Nàng bất lực gục xuống giường, thổ huyết. Càn Long sợ hãi lao ngay tới đỡ nhưng bị nàng khoát tay đẩy ra xa.- Không cần người giúp!!!

- Nếu đau quá... nàng hãy hét lên. Đừng cố chịu đựng như thế...

- Đừng có giả bộ quan tâm ta!- Lăng Lam quát lớn, cơn đau dữ dội trong người khiến nàng bấu chặt vào tấm chăn, răng cắn vào vành môi chảy máu thề rồi trong phút chốc, mọi thứ trước mặt nàng tối sầm. Lăng Lam bất tỉnh.

—o0o—

- Cự Dã.- Càn Long cất tiếng gọi, lập tức một bóng dáng phi xuống quỳ bên chân hắn.- Người về kinh thành, báo với Phúc Khang An là ta sẽ trở lại sau khi Lăng Lam giải hết độc.

- Nhưng thưa hoàng thượng, như vậy thì sẽ không có ai bảo vệ Người...

- Ta cần các người bảo vệ sao?- Càn Long gần từng tiếng khiến Cự Dã giật mình, tuân lệnh rời đi.

Hắn đau xót nhìn khuôn mặt đã có vài nét chững chạc hơn của nàng. Loại độc Lăng Lam đã uống là kịch độc, không thể giải trong một sớm một chiều. Nhìn nàng đau đớn nhiều lần như vậy, hắn lại càng không nỡ... Vậy thì biết làm sao khi thứ độc ấy cứ ngày một kìm hãm nàng, rút cạn dương khí của nàng?

Hàng mi nàng khẽ lay động, mồ hôi ướt đầm mái tóc, có thể thấy rõ cơ thể Lăng Lam đã phồng phao lên ít nhiều, tuy không bằng so với tuổi thực của nàng, nhưng cũng đã lớn hơn.

- Nước...- giọng nàng thều thào cất lên, Càn Long vội vã đưa ly trà kề vào miệng nàng. Lăng Lam từ từ mở mắt, nhận ra hắn, nàng hất ly trà khiến nó văng xuống nền đất vỡ tan.- Ta không nhờ người!

- Ta chỉ nghĩ cho nàng...- Càn Long giải thích. Sau khi phát hiện nàng là nữ nhân, hắn đã tìm hiểu rất nhiều sách y thuật và phát hiện loại kịch độc nàng đã uống để che mắt hắn 6 năm nay. Tại sao nàng lại phải khổ thế? Nàng có thật là tiểu nữ của Lã Tứ Nương? Nàng có thật là hi sinh nhiều tới thế để lấy mạng hắn?

- Nghĩ cho ta?- Nàng cười lạnh, đôi mắt không còn nét nhí nhảnh thường ngày mà chỉ còn dư vị lãnh khốc đọng sâu. Đây mới là một Lăng Lam thật sự hay sao?.- Cuối cùng thì ta vẫn thua người, vẫn bị người phát hiện. Vậy sao người không giết ta luôn đi?

- Bởi ta còn tò mò. Nàng có thật mang dòng máu họ Lã?

- Phải.

- Nàng giả nam vào cung để hành thích ta?

- Phải.

Càn Long lặng thinh, sự đau lòng trào ra cả mắt hắn. Lăng Lam nhếch mép cười:

- Giờ thì điều người tò mò đã được giải đáp rồi đấy. Vậy hãy giết ta đi!

- ...

- Tại sao người lại im lặng?

- ...

- Tại sao người lại muốn giải độc cho ta?

- ...

Đôi mắt Càn Long nhắm hờ, hắn không đủ can đảm để nhìn nàng nữa. Lăng Lam vào cung là để giết hắn... Nàng đã khẳng định điều đó... Tìm hắn như có hàng vạn mũi kim châm. Nàng là nữ nhân hắn luôn mang theo mình suốt 6 năm trời... Nàng vào cung là để giết hắn... Nàng là nữ nhân duy nhất có thể làm hắn cười... Nàng vào cung là để giết hắn... Nàng làm tất cả chỉ để lấy lòng tin của hắn, là để giết hắn...

- Người yêu ta ta sao?

Giọng Lăng Lam lạnh lùng, nàng xói thẳng ánh nhìn vô cảm của mình vào Càn Long.

Hắn như ăn phải quả đắng...

Phải, hắn yêu nàng...

Và nàng... làm tất cả để giết hắn...

7. Chương 7

Hà Tam Cô ngồi trước phong cầm, gảy lên khúc tấu thảm thương chưa xốt. Những khách nhân ngồi đối diện trước mặt nàng, gật gù tán thưởng, ánh mắt họ dán lên từng tắc da trên cơ thể mỹ nhân.

Nàng dường như không quan tâm tới điều đó, vẫn phiêu diêu với tấu khúc của mình, khuôn mặt diễm lệ ngân ngấn nước, nàng chợt cất giọng bi ai nhớ người trong mộng:

“Lúc bông hoa nở rộ chính là lúc đáng quý nhất

Hoa kia rồi sẽ xác xơ

Bỏ lỡ mất thời kì hoa đẹp nhất, biết trách ai đây?

Hoa cũng cần người an ủi...

Đời người phải khóc bao nhiêu mới cạn lệ?

Đời người phải chảy bao nhiêu lệ mới thôi không đau lòng nữa?

Chẳng ai nhìn thấu được nét tiều tụy giấu ở đuôi mắt tôi

Lời thề khi ấy thật hoàn mỹ

Như bầu trời đầy cánh hoa vàng bay

Trong đêm lạnh lẽo gió bắc thổi qua,

Tìm không thấy người an ủi

Lời thề năm ấy quá hoàn mỹ, khiến cho nỗi tương tư biến thành tro bụi...

Lúc bông hoa nở rộ chính là lúc đáng quý nhất

Hoa kia rồi sẽ xác xơ

Bỏ lỡ mất thời kì hoa đẹp nhất, biết trách ai đây?

Hoa cũng cần người an ủi...”

Hoàng thượng của nàng đã yêu người khác rồi, hoàng thượng của nàng đã rời kinh thành, rời xa nàng,...

Ngón tay Hà Tam Cô miết vào sợi dây đàn chảy máu, một tiếng “tưng”, dây đàn đứt, quất vào cổ nàng một vết đỏ đau xốt.

Hoàng thượng của nàng đã bỏ rơi nàng...

Người tì nữ vội vã tới xem xét vết thương cho nàng, bỗng lệ nàng tràn khóe mi...

- Đau lắm sao mỹ nhân?- Một nam nhân tiến tới, cười tà-... để ta đền bù cho nàng nhé?- Hắn hôn lên vết thương trên cổ nàng.

Hà Tam Cô vẫn cứ khóc. Hoàng thượng của nàng đã bỏ rơi nàng...

Hắn bế thốc nàng lên gác, đặt nàng nằm xuống giường, cởi đồ và buông rèm...

Lệ ngọc ướt gối, hoàng thượng của nàng đã bỏ rơi nàng rồi...

—o0o—

Thế gian có bao kẻ si ngốc vì tình?

Thế gian có bao kẻ bị lụy vì tình?

Lăng Lam vẫn nhắm mắt nhưng nàng cảm nhận được bàn tay Càn Long nắm chặt tay mình cùng tiếng thở của hắn kề bên. Nàng nhếch mép cười chua chát, có vị đắng ngắt trôi xuống cổ họng khô khốc của nàng.

- Ta sẽ giết ngươi.- Giọng nàng từ tốn, đó là câu đầu tiên nàng nói sau khi tỉnh lại.

- Ta biết.- Càn Long vén những sợi tóc ướt đầm mồ hôi khỏi gương mặt nàng, hấn ân cần đắp khăn lên trán nàng.- Nhưng nàng cần khỏe mạnh mới giết ta được... Uống loại kịch độc ấy, nàng sẽ chẳng bao giờ giết nổi ta...

- Chuyện của ta, không cần ngươi quản.- Miệng nàng thốt ra lời lạnh lùng nhưng lại không nở rời ánh mắt khỏi khuôn mặt đang lo lắng cho nàng của hấn.

Hấn cười nhẹ, ôn nhu khác hấn thường ngày rồi hấn bê chậu nước, đứng dậy. Nàng hấp tấp chống tay ngồi dậy:

- Ngươi đi đâu đó?- Nàng nghe tim mình đánh “thịch”, dường như trái tim ấy... không muốn hấn rời xa nàng...

- Thay nước.- Hấn cười hiền hòa, ánh mắt tinh tường ấy có chút vui vui.

- Ừm...- nàng nằm trở lại, khe di chuyển người, quay lưng ra ngoài, bàn tay nàng lúu rúu vò tấm màn bối rối.

Giá như lúc nào hấn cũng dịu dàng như thế này...

Giá như lúc nào hấn cũng ôn nhu như thế này...

Giá như lúc vắn cổ mẫu thân, hấn cũng ôn nhu như thế này...

—o0o—

Càn Long trở lại phòng cùng một xấp giấy và bút mực. Hấn cay mảy, dăm chiêu:

- Chúng ta cần có một thỏa thuận.- Hấn khẳng định, giọng chắc nịch như sắp kí kết hòa ước với An Nam.

Thấy vẻ mặt ngờ ngác của nàng, hấn tiếp tục giảng giải:

- Ta đang nói đến một thỏa thuận sẽ được thảo ra giấy mực hấn hoi. Và thỏa thuận ấy hoàn toàn có lợi cho nàng.

- ...

- Hãy làm vương phi của ta.

Câu nói của hấn làm Lăng Lam ngồi phất dậy, trợn mắt:

- Ngươi điên sao?

- Cứ từ từ nào.- Hấn xoa dịu nàng rồi tiếp tục.- Làm vương phi của ta, nàng vừa được ăn sung mặc sướng, châu báu ngày nào ta cũng sẽ sai người mang tới chỗ nàng, khỏi phải đi chèn ép các cung phi khác như bây giờ làm gì. Không những thế, nàng lại còn luôn ở bên cạnh ta, muốn ám sát lúc nào cũng được... Nàng nghe ta nói có phải không?- Mắt hấn chớp chớp, vẻ mặt tươi tỉnh cười toe như gã ngốc khiến nàng ngẩn người.

- Ngươi điên thật rồi!- Lăng Lam lắc đầu ngao ngán, nàng bỏ ngoài tai những lời của hấn, chỉ muốn nghỉ ngơi để lấy lại sức.

- Ta nói có điều gì sai sao?- Càn Long thắc mắc, hấn trưng ra bản mặt ngây ngốc nhìn nàng.

- Điên vừa thôi chứ!- Nàng bực mình đập chần khỏi người.- Ta không thích làm vương phi của ngươi! Như vậy cực thiệt thòi cho ta! Không thích ở chung giường với ngươi!

Lời nói của nàng như bắn vào tim hấn một nhát sủng.

- Không thích bị người khác ganh ghét vì “bị” ngươi sủng hạnh!

Bang! Một nhát nữa.

- Không thích nhìn thấy ngươi thêm giây phút nào nữa chứ đừng nói gì ở bên cạnh ngươi!

Bùng! Chuyển sang đại bác rồi...

- Ta chỉ muốn giết ngươi!!!

Coi như bị Thiên Lôi giáng cho một chùy đi.

Hắn bị trọng thương rồi, thiếu não ngược đôi mắt đau xót nhìn nàng. Trời ơi, đường đường là đương kim thánh thượng, nay lại bị thất tình, bị nàng giáng cho một đòn đau như thế...

Tim hắn nàng móc ra phơi khô héo rồi...

- Thế này đi!- Hắn cố níu kéo.- Ta cho nàng ba ngày để suy nghĩ kỹ càng. Đừng hấp tấp thế, sau này có thể nàng sẽ hối hận.

- Ta muốn giết ngươi!- Lăng Lam nhấn mạnh từng chữ, nhắc lại cho Càn Long nhớ.

Im lặng một hồi, hắn cất tiếng ưu thương:

- Phải làm sao để nàng đồng ý ở bên ta?

Lăng Lam giương đôi mắt lạnh lùng nhìn hắn, tiếng nàng băng giá phả ra hàn khí như lửa vào từng góc ngách của tim hắn buốt căm:

- Trừ khi ngươi không phải Hoàng Lịch!

Lại một hồi im lặng nữa, hắn phả ánh mắt vào không khí, có chút bức dọc, rồi cuối cùng, vẫn là hắn lên tiếng trước:

- Sao nàng vô lý thế? Đó là tại mẫu thân của nàng giết cha ta!

- Cha ngươi giết cả nhà ông ngoại ta!- Nàng quát mắng quát hắn.

- Ông ngoại nàng là tham quan! Nếu như tất cả thân nhân của những người bị xử tử đều tới đòi lấy mạng thiên tử thì hoàng thượng liệu có mấy cái mạng để mà đền?

- Bất tài thì không trả thù được! Mẫu thân ta giỏi nên mới trả thù được! Ngươi lại còn giết bà!

- Cái quái gì cơ chứ????- Hắn tức giận đứng bật dậy, hắn học nhìn nàng. Giây phút này ở hắn chẳng còn chút phong thái của bậc cử ngũ chí tôn nào nữa vì hiện tại Càn Long đang tức xì khói.

- Ta nói sai sao?- Lăng Lam hoạnh lại.- Cũng giống như nếu ngươi giỏi thì cứ đâm ta một kiếm chết luôn đi! Nếu không thì cứ ngồi yên đấy!!

- Nàng thách ta giết nàng đấy à?- Máu nóng bốc lên não.

- Ta thách ngươi đấy!- Lăng Lam ngồi bật dậy.- Ngươi mà giết ta, toàn bộ gia sản ta tích góp để ở chiếc hòm dưới gầm giường, ta cho ngươi tất!!!- Nàng tuyên bố.

- Cái hòm của nàng phải chăng bằng quốc khố của ta hay sao mà nàng ra giá?- Càn Long cười đều.

- Ở đây, ta nghèo thế đấy! Nếu ngươi tặng bổng lộc cho thái giám thì ta đã không nghèo thế!! Trăm sự vạn sự cũng đều tại ngươi mà ra!

- Đúng rồi đấy! Chắc ông ngoại nàng tham lam, làm khổ dân chúng cũng là tại ta!

- Ngươi bắt dân chúng đóng thuế, như vậy không phải là làm khổ họ chắc??

- Đó là ngân lượng dùng cho quốc khố, cứu trợ dân mỗi khi gặp lũ lụt thiên tai,...

- Và cả tiền chi cho quân đội của ngươi nữa! Không đóng thuế thì vào tù! Chẳng khác gì tiền bảo kê!!

- Nàng dám nói ta giống mấy tên thu phí ngoài chợ?

- Ta nói đấy! Thì làm sao?

- Ta... ta... ta...- Càn Long tức nổ đom đóm mắt. Hắn trợn hỏa nhìn nàng một hồi, liếc tới thanh bội kiếm treo trên tường rồi lại nhìn nàng. Lăng Lam vẫn giương lên đôi mắt thách thức. Hắn ngứa ngáy chân tay, muốn chém cho nàng một nhát lăm rồi... Nhưng chẳng hiểu sao, sau một hồi đấu tranh tư tưởng lại giận dữ đập cửa rời phòng.

- Đồ khùng!- Lăng Lam lăm bắm rồi tức giận nằm bịch xuống giường chùng chần.- Thế nào cũng có ngày ta giết được ngươi!

Nằm được một lúc, nàng ngồi bật dậy, suy tính một hồi rồi ra khỏi phòng tìm hấn.

- Ê!

- Hử?- Càn Long sắc trà quay sang nhìn nàng. Hấn trong con mắt Lăng Lam đã rút hạng xuống vị trí nào rồi mà nàng sỗ sàng gọi hấn “ê” như thế?

- Sao ngươi biết ta giả gái?- Nàng sốt sắng. Bây giờ nàng biết hấn yêu nàng rồi, không cần phải tôn trọng hay lễ phép với hấn làm gì, mẫu thân đã dạy: nam nhân là dùng để đạp dưới chân.

- Ồ...- hấn gật gù theo kiểu “hóa ra thế”.- Nàng không hề lớn lên tí nào so với lần đầu gặp mặt.

- Hừ, thế chưa đủ lí do! Nhỡ đâu ta bị bệnh “còi mẫn tính” thì sao?

- ...- Hấn có vẻ không muốn nói ra lí do tiếp theo, đợi nàng giục, lời ngọc mới chịu nhả ra.-... nàng không hề “đổi thực” với cung nữ nào...

- Cả chuyện đổi thực của thái giám mà ngươi cũng điều tra???- Lăng Lam hét lên vì bất ngờ. Cái tên quái đản này, rốt cuộc hấn nuôi bao nhiêu mật thám để theo dõi từng người trong Tử Cấm Thành đây?

Hấn lặng câm, không nói gì nữa, đánh trống lảng bằng cách huýt sáo một cái:

- Nàng khỏe hấn rồi hả? Vậy đi câu cá đi!

- Không!

- ...

- ...

- Vậy đi chợ phiên đi!- Mặt hấn tươi tỉnh dụ dỗ. Lăng Lam liếc hấn một cái. Hờ hờ, chợ phiên hả? Chắc có bán mấy loại kịch độc nhân gian đây, chắc mấy loại đó hoàng cung không có thuốc giải, nàng phải mua mấy kí lô về cho Càn Long uống dần mới được.

- Ồ, thì đi.

Nàng nhìn hấn gian xảo khiến Càn Long nổi da gà. Mỹ nhân này tưởng hấn không biết nàng nghĩ gì trong cái đầu bé xinh đó hay sao? Chắc chắn là đang bị hớp hồn bởi vẻ anh tuấn của hấn đây mà! Ha ha, sớm muộn gì nàng cũng ngã vào vòng tay của hấn thôi!! Nghĩ tới đó, Càn Long cười thành tiếng, tươi tỉnh ra mặt, khoác vai bá cổ Lăng Lam tới chợ phiên. Tính đang phởn nên hầu bao cũng rộng mở hơn, hấn vung tay mua cho nàng đủ thứ để rồi nàng bắt hấn phải xách cho nàng về quán trọ. Hix, lần đầu tiên hấn trở thành chân cu li như thế... Nàng ơi, có phải trong lòng nàng, hấn chỉ đáng để đạp dưới chân?

Đêm đến, Lăng Lam cho thứ bột trắng trắng vào nước, khuấy khuấy vài nhát rồi giảo hoạt đưa mắt liếc hấn. Càn Long nuốt nước bọt ực một cái, trong lòng có chút run sợ...

- Uống đi!- Lăng Lam đưa chén thuốc đó cho hấn, ra lệnh y hệt như nàng là chủ nhân.

- Cái gì đó Lam nhi?- Hấn nhìn chén thuốc đen đặc rồi lại nhìn nàng, hình như cái gói đó lúc chiều nàng mới ghé vào quán độc dược mua thì phải...

- Thuốc độc cho ngươi uống!- Lăng Lam cười toe, cái bộ dạng ra vẻ mình ngớ ngẩn của nàng lúc này khiến Càn Long không nỡ đạp cho nàng một nhát cho bõ tức.

- Không uống đâu!- Hấn đổi chiến thuật, má phụng phịu. Có vẻ như nàng không bị dụ bởi vẻ anh tuấn tài tử của hấn, nếu hấn chuyển phong cách sang dễ thương đáng yêu, không khéo nàng lại bị hớp hồn mà mềm lòng tha cho hấn?

- Uống đi, ta cho ăn kẹo!- Nàng dễ dàng, rút ra từ trong túi một xâu mít quả, nhìn thôi cũng thấy thèm.

- Nàng nghĩ ta là con nít à?- Tới mức độ này thì Càn Long không chịu nổi nữa, hấn quát lên.- Có đứa nào ngu tới mức đồng ý uống thuốc độc chỉ vì một xâu mít quả không???

- ủa...- Lăng Lam gỡ đầu gỡ tai rồi lăm bầm nho nhỏ.-... mình tưởng hấn ngu thế thiệt...

Hắn tự đâm đâm vào ngực, nhắc nhở bản thân hãy kiềm chế cảm xúc, nếu không chắc tức ói máu đến nơi rồi.

- Ồ vậy thôi, cho người ăn mút quả đó! Chẳng cần uống thuốc độc nữa!

- Thiết hả?- Mắt hắn sáng lên, đây là thứ đầu tiên nàng mua cho hắn! Một người kiệt sĩ bủn xỉn, bần tính như nàng lại chịu bỏ tiền ra mua đồ cho hắn ăn? Xúc động quá thể!

- Tính dùng nó để dụ người uống thuốc độc, nhưng giờ không thành rồi nên cho người luôn!- Mặt nàng ỉu xiu khiến hắn sung sướng cầm ngay xâu mút ngọt lịm cắn một miếng rõ to.

Một giây... hai giây... ba giây...

Cái mặt đang sung sướng hạnh phúc tới ngây ngốc của Càn Long cứng đờ, hắn đứng sững rồi ngã xuống rõ oanh liệt, ngất lịm đi.

- Ông trời ơi, sao nữ sinh ra tên hoàng thượng ngu như hắn vậy cả?- Lăng Lam cười xem chút chảy nước miếng. Nàng hí hửng rời đi, sung sướng vì đã hạ độc được Càn Long. Mà Cự Dã thì hắn mới đuổi đi được mấy ngày trước, lần này chắc chắn hắn chết thật.

Ra tới cửa quán trọ, Lăng Lam ngược mắt nhìn trời:

- Nắng hôm nay đẹp quá đi!

Rồi nàng thúc chân vào hông ngựa, bỏ hắn lại quán trọ mà thanh thản rời xa.

8. Chương 8: Chương 8

Lăng Lam chạy như bay vào cung, lòng sục phòng mình, lấy tay nài ra, cho tất cả những thứ cần thiết vào, ôm cái hòm theo rồi cũng nhanh nhanh chóng chóng bước khỏi phòng. Lần này nàng về gom đồ để chạy trốn, phải mau lẹ nếu không bị tên Phúc Khang An hoặc Cự Dã phát hiện thì chỉ còn đường chết.

Vừa ra tới cửa thì va phải một người làm châu báu của nàng rơi la liệt ra sàn, Lăng Lam hoảng hốt thu gom lại bỏ vào hòm rồi khóa luôn không chậm trễ.

- Huynh làm gì mà khấn trương vậy?- một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, Lăng Lam đang cúi húi dưới đất, nhìn thấy người mình vừa va vào đi đôi guốc có đế ở chính giữa giày thì thở phào nhẹ nhõm. Vậy mà làm nàng hết hồn.

- Châu cách cách, nàng đến đây gặp ta sao?- Lăng Lam đứng dậy, vuốt lại bộ quần áo nam tử cho thẳng thớm, nếu muốn rời khỏi đây thật chanh chóng, chỉ còn cách dùng mỹ nam kế.

- Vâng...- Châu cách cách e thẹn cúi đầu.-... Lăng ca đi mấy ngày nay... ta... ta... rất nhớ...

- Ta cũng vậy...- Lăng Lam tà mị nói, nâng cằm nàng lên, nhìn vào đôi mắt to tròn của nàng.-... ta cũng rất nhớ Châu nhi...

Mặt Châu cách cách đỏ bừng còn Lăng Lam thì cực khoái trá, đi theo Càn Long bao năm, cuối cùng cũng học được cách tán tỉnh nữ nhân của hắn.

- Lăng huynh...- Châu cách cách ngược lên nhìn nàng.-... hình như... huynh cao lên...

Tên hoàng đế chết tiệt! Cho nàng uống thuốc giải độc, báo hại nàng tự đứng cao vút lên khiến kẻ ngốc như Châu cách cách cũng phát hiện thấy, thế này thì thế nào gặp Phúc Khang An hắn cũng nghi ngờ!

- Vì... ta muốn trở thành một đại nam tử... để nàng có thể nương tựa, xứng đáng với Châu nhi...- Lăng Lam cất giọng ngọt ngào như rót mật vào tai Châu cách cách làm nàng lại cúi mặt, hai tai đỏ lừ như phải lửa.- Châu nhi này...- Lăng Lam cúi sát thì thầm, phả hơi nóng vào tai nàng.-... ta có việc, chúng ta gặp sau nha... lúc nào về, ta sẽ mua quà cho nàng...

- Vâng...- giọng nàng lí nhí.

Lăng Lam hồ hởi bay biến chạy đi, tới cổng Tử Cấm Thành, nàng hứng chí cho tên gác cổng một thỏi bạc, vỗ vai hắn ngậm ngùi. Tên này ngày trước luôn giúp nàng tuần hàng quý ra khỏi cung để bán, nói chung với hắn cũng có chút tình nghĩa... thương nhân:

- Người anh em, ta quý người lắm!

- Lăng ca, hôm nay huynh bị trúng gió nên hấp hả? Tự nhiên sao mùi mẫn thế? Lại còn cho ta bạc nữa!

- Ta quý người lắm...- Nàng lắm bả, ôm hắn một nhát thật chặt rồi nhảy lên lưng ngựa, phi nước đại, bỏ lại tên lính gác cổng thành bối rối gãi đầu gãi tai.

Tạm biệt Tử Cấm Thành! Cuối cùng thì nàng cũng thoát rồi!!!

—o0o—

Hà Tam Cô dừng lại ở một quán trọ, nàng gọi tiểu nhị bày thức ăn hảo hạng rồi chỉ định bát được mấy gấp thì dừng lại thở dài. Quyết tâm đi tìm Càn Long, nàng đã đánh cược với mạng sống của mình. Từ trước tới nay, hoàng thượng của nàng luôn là kẻ lãnh khốc, nếu biết nàng bỏ nhiệm vụ mà theo hắn, nhất định nàng sẽ phải trả giá...

Nhưng thực sự Hà Tam Cô không làm cách nào có thể yên lòng được, Người đang đi cùng Lăng Lam, mà ả ta thì rõ ràng có ý đồ không tốt. Thân phận của Lăng Lam chỉ có hoàng thượng và Cự Dã biết, nàng có làm cách nào cũng không bắt họ tiết lộ cho nàng được. Nhưng nàng không có chút thiện ý nào với ả ta, cái tính táy máy, khuôn mặt giảo hoạt,... không tin được!

Nghĩ tới đó, nàng đập đũa xuống mặt bàn khiến mấy kẻ đang mê mẩn ngắm nàng ở bàn bên cũng phải giật mình, vội vã quay mặt đi.

- Ông chủ! Lớn chuyện rồi!- Tiểu nhị vội vã chạy xuống, mắt trợn ngược, mồm lấp bắp không nên lời rồi thì thầm vào tai chủ quán.

- Hả?- Ông ta cũng không nhận được khi nghe tin, hấp tấp trèo lên lầu.

Hà Tam Cô có dự cảm không lành, nàng cũng theo họ.

Cảnh xuất hiện trước mắt nàng không khỏi khiến Hà Tam Cô hốt hoảng: Càn Long đang nằm trên đất, khuôn mặt hắn xám ngoét, làn môi thâm tái, ở khóe miệng rỉ ra một dòng máu nhỏ. Hà Tam Cô sợ hãi lao tới, nàng bắt mạch rồi lấy ra một lọ thuốc đổ vào chén, đồng thời dùng dao cứa tay mình, nhỏ máu vào chén thuốc. Cho tới khi đầy lưng chén, nàng hòa chúng vào nhau rồi kê chén lên miệng cho Càn Long uống.

- Các người lui ra đi!- nàng phát tay bảo chủ quán và tiểu nhị sau khi họ đưa Càn Long nằm lại trên giường. Khuôn mặt hắn đang dần hồng hào trở lại khiến nàng yên tâm phần nào.

Ngó quanh quất không thấy Lăng Lam đâu, Hà Tam Cô tức giận cắn môi tới bật máu! Chắc chắn là tác phẩm của ả ta! Nàng phải giết ả ta phòng trừ hậu họa!!!

—o0o—

Lăng Lam đã ở trong chùa được mấy ngày nay. Ngôi chùa này không hề nổi tiếng, nằm sâu trong núi ít người biết tới. Nàng định hành tẩu giang hồ thì nhìn thấy mái chùa lấp ló giữa biển rừng cây nên ghé vào, đang tự nhiên có chỗ ăn chỗ ở không mất tiền, đại gì mà không vào?

Điều khiến nàng phấn khởi là ngôi chùa này cực yên tĩnh, phong cảnh hoang sơ khiến tâm hồn nàng bình tâm lại. Dù gì thì nàng cũng vừa giết người, gần Phật Tổ có lẽ cũng giúp nàng khỏi phải xuống mười tám tầng âm phủ. Chẳng biết giờ này xác Càn Long đã được đưa về Tử Cấm Thành chưa nhỉ? Rồi thì người ta sẽ lấy lý do gì để biện minh cho cái chết của hắn? “Chết vì gái” hay “chết vì ngu”?

Thời Ung Chính, họ cũng đã rất lúng túng cũng với vấn đề này, mẫu thân giả làm cung nữ vào ám sát Ung Chính, cái đấy cũng có thể gọi là “chết vì gái” được, mà “chết vì ngu” thì cũng đúng. Cuối cùng người ta cũng chỉ bảo rằng hoàng đế đột ngột qua đời vì bạo bệnh. Hừ, cái cớ như thế mà cũng kiếm ra được, bị bệnh mà lại chết đột ngột à? Ít nhất thì cũng phải có quá trình chữa trị, chữa không khỏi thì mới chết được chứ!

Thôi thôi, nàng sẽ không nghĩ ngợi gì về vấn đề này nữa, giờ thì nàng sẽ thật tịnh tâm, tụng kinh niệm Phật, nghĩ nhiều sẽ sớm bị lão hóa, nhan sắc tàn phai thì sẽ không kiếm được lang quân như ý.

- Miệng nam mô, bụng bồ dao găm!

Tiếng nói ấy làm Lăng Lam giật mình. Nàng vứt ngay tràng hạt xuống, vớ lấy thanh kiếm bên mình. Bội kiếm này mới hôm trước nàng trấn lột của Càn Long, định mang đi bán nhưng chưa kịp, giờ thì lại có cơ hội sử dụng rồi, khổ mỗi một nỗi là nàng không biết võ.

Hà Tam Cô! Hừ, thế quái nào lại gặp kĩ nữ bậc nhất kinh thành ở đây?

- Nàng có sao lại phát ngôn như thế?- Lăng Lam hỏi nhỏ, dù sao thì đây cũng là cửa Phật, không nên làm lớn chuyện. Nhưng thực ra lí do cao cả hơn là nàng thấy Hà Tam Cô có mang theo thanh đoản kiếm xịn, khả năng cao là nàng ta có võ công, mà có lẽ võ giỏi là đẳng khác.

- Người hạ độc hoàng thượng, nay lại muốn Phật Tổ tha thứ ư?- Đôi mắt mỉa mai của Hà Tam Cô lóe lên niềm thù hận, đôi tay nhỏ trắng ngần tuốt kiếm.

A ha, hóa ra là trả thù cho tình lang. Nhưng mà Càn Long với nàng ta có tình ý sâu đậm từ lúc nào ấy nhỉ? Nàng tưởng chỉ là chơi đùa thôi chứ?

- Hà cô nương, hãy cứ bình tĩnh... không nên làm bẩn thanh kiếm đẹp thế bằng máu tôi đâu...- Lăng Lam cầu hòa, cố không để biểu cảm khuôn mặt bị lưỡi kiếm đang kề sát cổ chi phối. Nàng giết được hoàng thượng mà lại chết dưới tay một kĩ nữ? Không được! Thế thì nhục quá thế!

- Nói thử xem!

- Hoàng Lịch sẽ không vui khi biết cô giết tôi đâu...

- Người dám gọi thẳng tên Người? Đáng chết mà!

Dứt lời, Hà Tam Cô động thủ, Lăng Lam hốt hoảng tránh. Một cuộc truy kích náo loạn xảy ra trong nhà chùa, Lăng Lam không biết võ công nhưng thực ra nàng cực giỏi khinh công. Ngày trước mẫu thân bảo khinh công là quan trọng nhất, có gì còn chạy trốn kẻ thù được: “Tẩu vi thượng sách”!

Hà Tam Cô mặc dù đang cố giết kẻ thù nhưng hành động chém giết của nàng thì chẳng khác gì đang múa khiến mấy lữ tăng trong chùa ngẩn ngơ trơ mắt nhìn:

- Tiên nữ hạ phạm...

Hừ, để xem khi nàng ta giết Lăng Lam xong rồi diệt mấy người này để diệt khẩu thì còn mở miệng mà kêu “tiên nữ” được không!

Cánh hoa vàng tung bay ngợp trời, một nữ nhân nhỏ nhắn xiêm y bích đào đuổi một nam tử tuấn tú mặc áo lam khiến họ trông như một đôi kim đồng ngọc nữ đang cùng chơi đùa với... kiếm. Nam nhân cứ khinh công, thỉnh thoảng quay lại nhìn nữ nhân rồi chònh ghẹo:

- Đố nàng đuổi kịp ta...

Rồi nữ nhân lại tiếp tục tăng tốc, mày liễu hơi nhú lại, vẻ thanh nhã vẫn ngời ngời toát lên, làn tóc tơ của nàng xoả tung dễ làm xiêu lòng người, cánh tay trắng thấp thoáng sau vạt áo mỏng và những đường kiếm thoăn thoắt như vũ điệu của hồng hạc tung cánh bay...

Chợt, nam nhân kia đâm sầm vào một nam nhân khác. Nam nhân này cao lớn, xiêm y vàng rực, đôi mắt phượng nhìn âu yếm, khí phách phi phàm khiến nam nhân áo lam suýt té xỉu, đôi môi khô khốc chỉ kịp thốt ra vài từ trước khi bị tóm gọn:

-... Hoàng... Lịch...

—o0o—

Phúc Khang An bóp thái dương, đầu hần nhúc như búa bổ. Mấy ngày liền hoàng thượng không tin gì về cho hắn, rồi đột nhiên Hà Tam Cô gửi bồ câu về báo đang ở cùng Người. Giờ thì hắn đang chịu khổ ở thư phòng, tính kế sách xử trí mấy việc nội chiến ở An Nam. Phía Bắc, nước Nga cũng đang hằm hè, mới gửi

sứ giả sang bàn chuyện,... Bao nhiêu việc cần giải quyết mà hoàng thượng giờ này chẳng biết đang ngao du nơi nào. Đã gần một tháng qua rồi mà Người cũng không có phản hồi gì cho thấy sắp trở về. Ôi...

Phúc Khang An lại tiếp tục bóp thái dương cho thấy sự khổ tâm, hần đứng dậy, chắp tay sau lưng, đi đi lại lại trong thư phòng, rồi trối một hồi thì bèn tới cung Thái hậu. “Con hư tại mẹ”, hần quyết phải dụ Thái hậu viết mật thư bảo Càn Long về cung, nếu không hần sẽ điên lên mất.

—o0o—

Lăng Lam giật giật sợi dây buộc ở cổ tay mình, dùng răng cắn xem có xinhê gì được không, cuối cùng nàng bỏ cuộc khi răng cửa sắp bị mẻ một miếng. Nàng khó chịu liếc Càn Long đang nhón nhờ dùng bữa rất ngon miệng. Đầu sợi dây kia chính là cổ tay của hần, nàng bị buộc vào hần thế này thì không thể chạy đi đâu được. May mà hần đã lệnh cho Hà Tam Cô trở về kinh thành, không thì có ả ta ngồi đây cùng ăn cơm, bị ả ta lườm nguýt suốt chắc Lăng Lam không nuốt nổi hạt nào mà còn mắc nghẹn.

Càn Long nhìn bao quát toàn bộ những người đang dùng bữa ở nhà ăn của chùa. Phải tới hàng trăm người khiến hần nhũn mảy. Khi nào về Tử Cấm Thành, nhất định hần sẽ ra chiếu quét sạch những kẻ ăn không ngồi rồi này.

- Lam nhi đã bao giờ nghĩ tới chuyện làm nicô chưa?- Hần dò ánh mắt lên khuôn mặt Lăng Lam.

- Rồi.- Nàng nhét miếng thịt lớn vào miệng, nhồm nhoàm nhai.- Khi người hỏi ta có muốn làm Vương phi của người hay không, lúc đó ta đã nghĩ thà làm nicô còn hơn. Vả lại bây giờ người vào chùa nương nhờ không đếm xuể, hoà thượng nicô gia tăng cao, tại sao ta không tá túc cửa Phật để trốn tránh người được cơ chứ?!

- Ồ... thế à...Hoá ra là vào chùa bây giờ cũng là phong trào...

- Chính xác. Người cứ suốt ngày ru rú trong cung cấm, thỉnh thoảng có ra ngoài chút ít thì đều ghé chỗ Hà Tam Cô thì biết được gì về nhân gian. Nuôi một đồng đại nội mật thám, chẳng chịu sai chúng đi xem dân chúng sống thế nào, chỉ bắt chúng ngày ngày giám sát các quan lại, cung nữ, thái giám thì được cái tích sự gì...

Càn Long im lặng gật đầu, hần chẳng gấp được miếng cơm nào nữa, buồn rầu ngó nàng. Lăng Lam còn quan tâm tới dân hơn cả hần, nàng còn thông minh hơn hần...

- Về cung thôi!- Hần đứng bật dậy trong trạng thái đầy nhiệt huyết.- ta sẽ làm cải cách!- Càn Long tuyên bố.

- Hử?- Lăng Lam không thêm ngó hần, vẫn ăn cố miếng giò.

- Đi thôi. Trở về ta sẽ cho nàng ăn đủ thứ thoả thích.- Càn Long thúc giục.

- Nhưng bây giờ ta đang đói!

- Đói thì ăn ta đây này!- Cái tính giảo hoạt của hần lại bộc phát, hần nháy mắt với nàng làm Lăng Lam bắt giắc rùng mình, xua tay thoái thác:

- Thôi khỏi, ta đứng dậy ngay là được chứ gì!

Đường về Kinh thành không xa nhưng mặt nàng lại bí xị như đâm lê. Hần vẫn buộc tay hai người vào với nhau bằng một thứ dây đặc biệt nên cả hai phải cưỡi ngựa chung. Nàng không thích cảm giác phải chia sẻ cái gì thuộc về mình với bất kì người nào khác. Con ngựa này là một ví dụ, nàng không muốn cưỡi cùng hần. Rất khó chịu, rất không thoải mái và chẳng có lấy một chút tự nhiên.

Càn Long là một tên vua ham chơi, hần vừa đi đường vừa giương cung sẵn bắn, chẳng biết là hần ham ăn thú rừng hay là muốn khoe mẽ với nàng rằng mình tài bắn cung nữa. Đã vậy hần lại còn ngủ qua đêm trong rừng để có thể trở về Kinh Thành sớm nhất. Đây là hần lấy lí do thế, nàng thì nghĩ rằng cái tính kệt sĩ của hần trỗi dậy, sợ hao ngân lượng nên không cho nàng vào quán trọ ngủ.

Thực ra hần làm như thế là nghĩ cho nàng. Sợi dây buộc vào cổ tay hai người thì vẫn phải buộc, cô nam quả nữ nếu vào quán trọ chần ầm nệm êm chung giường, không biết chừng hần không kìm chế được bản thân, sẽ giở trò cầm thú. Mà hần lại không muốn cái con người đang gặm đùi gà rất ngon lành kia hận

hắn suốt phần đời còn lại. Khổ tâm của hắn, nàng nào có hiểu, bởi chẳng nàng cũng chẳng phải nam nhân, nàng cũng chẳng yêu hắn, vậy nên nàng hiểu sao được sự bứt rứt của hắn...

—o0o—

- Cự Dã!- Lăng Lam hét lên, nhìn hắn chòng chọc.- Đã bảo giờ ta sẽ tắm! Sao ngươi còn đứng lì ra đó? Cút ra chỗ khác!!! Ngươi là tên biến thái à???

- Thánh thượng ra lệnh cho ta phải theo sát ngươi không rời nửa bước. Ngươi mà trốn thoát, Ngươi sẽ lấy mạng ta.

Lăng Lam đi đi lại lại trong phòng. Tên Hoàng Lịch chết tiệt đó! Từ khi trở về Tử Cẩm Thành không thể cứ buộc cổ tay hai người lại với nhau được nên hắn liền sai Cự Dã bám sát gót nàng, giờ có muốn đi tắm thật cũng khổ!

Theo thói quen, nàng xoa xoa cái trán nhả bóng của mình. Cứ xoa hoài như vậy chắc ra cả ghét quá! Thời tiết ẩm ương, đi đường xa về, giờ lại không thể tắm trước con mắt thao láo của tên đại nội mật thám này... Lăng Lam hít hít người mình. Hix. Có mùi chua chua. Thôi kệ, thể càng thơm, không biết chừng như vậy Càn Long sẽ khỏi sẵn sỏ tới chỗ nàng. Hắn mới ra chiếu chỉ chết tiệt cấm nữ nhi dưới tứ tuần xuất gia làm ni cô, chủ yếu là để đối phó với nàng. Từ sau lần vi hành vừa rồi, nhờ nàng mà hắn mở mang tầm nhìn, bèn ra dụ đuổi hết đám ăn không ngồi rồi, không thụ giới mà cứ suốt ngày ăn bám dưới chân Phật tổ phải hoàn tục, chế độ kết nạp hoà thượng cũng khắt khe hơn,... khiến hàng vạn người trên khắp Trung Nguyên phải xuống núi làm ăn, khai hoang đất đai cày cấy. Làm thế thì cũng đúng, nhưng mà tên này ác nhân quá! Hắn mà đi vi hành thêm lần nữa, chắc bắt cả phương trượng thiếu lâm phải hoàn tục quá!

Lăng Lam ngồi cắn móng tay, tên hoàng đế ác ôn này chẳng hiểu sau khi bị nàng hạ độc suýt chết thì hình như đã tỉnh táo hơn được phần nào, hắn không còn cho nàng đạp dưới chân nữa mà quyết vùng lên giành thế chủ động, chèn ép mọi tiện nghi của nàng. Hôm về tới Tử Cẩm Thành, hắn cho người tịch biên hòm châu báu của nàng vào quốc khố để nàng hết đường chạy khỏi hắn. Tiếp tới, hắn cho dỡ bỏ “Nội thư đường” chuyên dạy chữ cho các thái giám. Hắn thực hiện chính sách “ngu dân” với thái giám để dễ bề cai trị, bẻ gọn những vây cánh thái giám thường hỗ trợ nàng. Ngoài ra, hắn còn bắt tất cả các thái giám đều phải đổi thành họ Vương để các quan lại bên ngoài không phân biệt được, tránh tình trạng như ngày trước quan lại và thái giám (đầu xỏ là nàng) câu kết với nhau. Như vậy là hắn cắt mọi “nguồn thu” của nàng, hắn biết nàng tham tiền hơn mạng sống, không có đồng nào trong túi, nàng sẽ chẳng chạy đi đâu được ngoài việc ngày ngày luẩn quẩn bên hắn.

Lăng Lam đứng bật dậy, con mắt nheo lại vì suy tính.

Cự Dã nhíu mày nhìn nàng, hắn không thích bộ dáng này của Lăng Lam, cái này báo trước rằng nàng lại sắp giở trò.

Y như rằng, Lăng Lam chạy tới chỗ Càn Long đang phê duyệt tấu chương khiến chính Càn Long cũng phải mở tròn con mắt vì ngạc nhiên. Thấy nàng đến, hắn vút luôn bản tấu xuống mặt bàn, hồ hởi:

- Lam nhi tìm ta sao?

- Thơm không? - Nàng dí cánh tay mình vào mũi hắn khiến Càn Long phải lùi ra xa vì mùi.

- Sao nàng ở bản thế? - hắn cau mày, tiếp tục lùi ra xa nàng mấy bước nữa.

- Tên Cự Dã này cứ đứng đó dòm nên ta không tắm được! - Lăng Lam gất gỏng.

- Cự Dã! - Càn Long quát.- Sao ngươi dòm nàng ấy lộ liễu thế hả? Ngươi vừa thôi chứ! Đại nội mật thám mà thế à? Phải tuyệt đối bí mật vào! - Hắn vừa nói vừa cười cười.

Lăng Lam tức xì khói ngó hắn khiến Càn Long cuối cùng cũng phải vỗ vai nàng cầu hoà:

- Hắn chỉ tận tâm với công việc quá thôi mà... Nàng cứ tắm đi, mùi thể này chính nàng cũng chẳng chịu được đâu... Kệ hắn, coi hắn như con ruồi đậu trên mặt nước đi, bị hắn ngó nàng cũng đâu mất gì...

- Ngươi bị loạn trí rồi hả? - Lăng Lam sờ trán hắn.- Nói thể mà nghe được à???- Lửa giận trong mắt nàng cháy bùng bùng khiến Càn Long lại thối lui vài bước nữa, hình như mùi từ người nàng đang bốc lên mạnh

mê hơn dưới thời tiết nóng bức này.

- Vậy hay để ta canh nạng tắm thay hần nha?- Càn Long tà mị nháy mắt một cái.

- Ờ, được thôi!- Lãng Lam gật đầu cái rụp nạng Càn Long bị bắt ngờ. Ồi... cuối cùng nạng cũng đã hiểu thông, muốn trở thành nữ nhân của hần rồi sao? Hay vì bị tịch thu ngân lượng nên nạng loạn trí hoá điên rồi?

Thấy Càn Long vẫn còn đứng đó ngó mình trân trân, Lãng Lam dắt tay hần theo:

- Đi thôi! Mau lên! Tới đứng canh cho ta tắm!

Nạng dắt hần về phòng mình, Càn Long đi theo Lãng Lam như trong cơn mê sảng, cái mặt thộn ra trong hạnh phúc trông đến là ngu.

- Giờ thì đi xách nước đổ đầy thùng gỗ cho ta!- Nạng ra lệnh, khoanh tay trước ngực, vẻ mặt hoàn toàn khoái chí.

Càn Long bật tay “tách” một cái, một đám người ra ra vào vào pha nước cho nạng, tiện thể còn rắc luôn một đồng hoa hồng đỏ, đổ cả hương liệu mua từ xứ Ba Tư vào.

Lãng Lam nhăn nhó, vốn nạng định làm khổ Càn Long, vậy mà lại không thành, giờ thì con mắt hần nhìn nạng ngời sáng, kiểu như thúc giục: “nạng tắm đi!”

Nạng nhìn hần rồi lại nhìn thùng gỗ đầy nước, nhìn thùng gỗ rồi lại nhìn hần. Sau một hồi đắn đo, Lãng Lam bắt đầu trút bỏ xiêm y...

Chú thích:

- Có nhiều giả thuyết về thân phận của Lã Tứ Nương. Phần lớn viết rằng Lã Tứ Nương là con gái của Lã Lưu Lang. Họ Lã bị Ung Chính xử tử vì vụ án văn chương nổi tiếng chống lại nhà Thanh lúc bấy giờ. Nhưng trong một số tài liệu hiếm mà tác giả tìm được cho rằng Lã Tứ Nương là con gái của Lã Nghi Trung- một đại tham quan từ thời Khang Hy, khi Ung Chính lên ngôi đã lập tức cho xử tử cả nhà. Khi ấy Lã Tứ Nương mới hơn 10 tuổi, sang nhà bạn chơi nên mới thoát nạn bị thiêu chết cùng người thân. Riêng về cách ám sát Ung Chính của Lã Tứ Nương cũng có nhiều tài liệu khác nhau, nguồn thì viết rằng Ung Chính bị chặt đầu, nguồn khác thì viết rằng Lã Tứ Nương giả cung nữ trà trộn vào tắm cung đầm Ung Chính chết. Ngoài ra, có nguồn viết rằng Ung Chính chết vì uống đan dược vì muốn trường sinh.

- Ung Chính là một vị vua mê tín cả Phật giáo và Đạo giáo. Hậu quả là khi Càn Long lên ngôi, tăng đạo quá đông nên tính chất của nó rất phức tạp. Những người chân chính xuất gia tu hành chỉ chiếm 1-2%, số còn lại là bọn vô lại ở đường phố, bọn du thủ du thực vào chùa kiếm ăn, thậm chí có cả những tên phạm nhân trốn triều đình vào chùa giả dân tu hành. Ở cửa Phật, số người vào tu hành mỗi lúc một đông trong khi Phật pháp ngày một suy sụp. Thời đó trong số các tăng nhân còn có những người “ẩn dương nương Phật” có nhà cửa riêng, có ruộng đất riêng, hàng ngày uống rượu ăn thịt, thậm chí cưới vợ sinh con, thường được gọi là “Đạo sĩ Hoả Cư”. Càn Long thấy tình hình không ổn, đã ban hành chế độ “Độ Diệp” để ngăn chặn và đào thải bớt tăng nhân đạo sĩ. Ai tình nguyện xuất gia tu hành thì cần xin “Độ Diệp” thì mới có thể quy y thụ giới (làm thế nào để xin được Độ Diệp thì không thấy tài liệu nào ghi), những kẻ “ẩn dương nương Phật” và “Đạo sĩ Hoả Cư” đều phải hoàn tục. Phụ nữ phải qua tuổi bốn mươi mới được xuất gia. Mỗi tăng nhân có “Độ Diệp” chỉ được phép có một sinh đồ. Nhờ đó mà hạn chế được lượng tăng nhân, đạo sĩ.

- Càn Long quản lý các hoạn quan rất nghiêm khắc do rút được bài học từ những đời vua trước. Nhà vua cho rằng hoạn quan có văn hoá là một trong số những nguyên nhân khiến chúng lộng quyền. Càn Long nghiêm cấm hoạn quan can dự vào việc chính sự, dỡ bỏ nơi dạy chữ cho hoạn quan, bắt tất cả đổi thành họ Vương. Đối với những kẻ trái lệnh, Hoàng Lịch nhất luật nghiêm trị không buông tha.

9. Chương 9

Hơi nước từ thùng gỗ bốc lên nghi ngút, tạo cho gian phòng phong cảnh như chốn bồng lai mờ sương mờ mây. Lãng Lam thần thừ quay lưng lại phía Càn Long, nạng bắt đầu gỡ nút áo...

- Lam nhi...- Càn Long cất tiếng gọi, Lăng Lam giật mình dừng động tác.- Mùi trầm hương của nàng... lạ quá.- Hắn nói, tiến tới cái lư hương mở ra xem thử rồi cười nhẹ.- ... quả nhiên...- hắn ném lư hương ra ngoài sân vỡ choang. Lăng Lam run lên khe khẽ, lần này hình như làm hắn giận thật rồi...- Nàng sẽ chẳng bao giờ chịu yên phận ở bên ta!- Hắn khinh cợt tới bên nàng, Lăng Lam bất giác lùi lại...- hết lần này tới lần khác, cho dù ta có tha thứ cho nàng, nàng vẫn chỉ muốn giết ta!

Lăng Lam lặng câm nhìn hắn, nét mặt phượng trần ngập sự đau xót khiến nàng có chút động lòng...

- Nhất định phải thế sao...?- hắn quỳ gục xuống dưới chân nàng, ngược đôi mắt chua xót xói thẳng vào tim nàng.- Nàng nhất định phải giết ta sao...?

Lăng Lam mím môi, nét giá băng của nàng đang tan chảy. Đường như có tiếng rạn nứt nho nhỏ của lớp băng đang bao phủ trái tim nàng...

- Giết ta đi...- Càn Long rút bội kiếm đặt vào tay nàng, nắm tay nàng chìa mũi kiếm đặt lên ngực trái của mình.- Nàng hãy đâm cho mạnh vào! Hãy đâm xuyên thấu trái tim ta!

Lăng Lam phát hiện có những giọt nước nhỏ lách tách xuống sàn phòng, sờ lên má mới biết nước mắt nàng đang rơi. Nước mắt có vị mặn nhưng chẳng hiểu sao khi thấm qua môi, chảy xuống cổ họng nàng lại đắng ngắt...

Nàng nhắm mắt, cầm thanh kiếm bằng cả hai tay, khẽ dùng lực đâm, máu Càn Long chảy ra nho nhỏ, nàng buông rơi kiếm, vang lên thanh âm sắc sảo của kim loại quẹt mũi nhọn xuống sàn.

Mặc kệ vết thương đang âm ỉ chảy máu, Càn Long dang rộng vòng tay ôm lấy bờ vai đang run rẩy của nàng, giọng hắn nhẹ nhàng cất lên:

- Khóc đi Lam nhi... Từ giờ nàng không cần gồng mình lên nữa... Đã có ta bảo vệ nàng...

Lăng Lam thổn thức trong vòng tay hắn, ngả đầu lên khuôn ngực rộng vững chắc. Phải, có lẽ từ giờ tâm tư nàng sẽ nhẹ gánh hơn... Tại sao không thể quên tất cả để bắt đầu lại từ đầu? Tại sao không thể để bản thân trôi nổi cùng biển tình yêu mà nam nhân này hiến dâng cho nàng?

Lăng Lam nhắm mắt, một giọt nước long lanh lăn ra, trượt trên gò má nóng, thấm xuống áo hắn.

Phải, từ giờ mọi chuyện đã khác, nếu nàng khóc, sẽ có người giúp nàng lau đi nước mắt...

—o0o—

Huệ phi ngồi thêu trước song cửa, chốn ở của nàng tiêu điều xơ xác, phủ rợp lá khô. Thân phận của một cung tần bị thất sủng là thế, mãi chốn quạnh hiu, một thân một mình...

Đôi duyên ương nàng thêu riu rít bên nhau, mãi không xa rời, luôn quấn quýt làm nàng bất giác nhớ tới Cự Dã... Hai người đã lớn lên bên nhau, mọi thứ vẫn sẽ tốt đẹp như thế nếu như gia đình Cự Dã không khuyhnh gia bại sản, phụ thân nàng kiên quyết từ hôn và đẩy nàng vào cung cấm, hòng mong chút hư danh rạng rỡ cho dòng họ. Mọi việc đều không như phụ thân dự liệu, nàng bị thất sủng, Cự Dã theo nàng mà lao vào chốn gần vua nguy hiểm như kẻ miệng cọp. Con người ấy vẫn luôn một lòng hướng về nàng, trái tim nàng cũng đã trao cho người ấy... Chỉ tiếc là tấm thân này không còn vẹn nguyên để nàng có thể hiến dâng...

Mũi kim đâm vào ngón tay nàng đau nhói, Huệ phi đánh rơi khung thêu, hững hờ nhìn đầu ngón tay mình chảy máu... Đau ư? Thế này mà đã là đau sao? Vậy khi Cự Dã bị nàng bỏ rơi thì còn đau tới mức nào?

Giờ nàng đã là vợ vua, kiếp này không thể báo đáp tấm chân tình ấy... Vậy đành xin hẹn kiếp sau, nàng nguyện trở thành kẻ có thể nâng khăn sửa túi cho người...

Huệ phi gơ cao cây kéo sắc, nàng mỉm cười, một hàng nước mắt chạy dọc má trái.

Kéo đâm xuống mạnh bạo...

Làn mi tiêu tụy khẽ khép lại...

Gió thổi một làn điệu lạ lắm dường như đang khóc than...

—o0o—

Sự gắn kết giữa nam và nữ mang tên “tình yêu” dường như là thứ gì mong manh lắm. Lăng Lam chớp mắt, cảm nhận tiếng thở đều đều của Càn Long đang nằm bên cạnh mình. Hắn ôm chặt nàng trong vòng tay cho dù đã thiếp ngủ say, dường như hắn sợ nàng sẽ lại chạy trốn khỏi vòng tay hắn, nàng sẽ lại bay nhảy nơi phương trời nào đó mà có lẽ sẽ chẳng bao giờ hắn có thể tìm thấy được. Giang sơn của hắn rộng lớn tới nhường ấy mà người con gái hắn yêu lại nhỏ bé tới nhường này...

Nàng dùng ngón tay chạm lên bờ mi đang khẽ rung của Càn Long. Hắn ngủ dường như không ngon giấc, thỉnh thoảng lại mở mắt, thấy nàng vẫn kề bên mới yên tâm tiếp tục say giấc nồng. Lăng Lam không tin tưởng vào tình yêu của nam nhân. Dường như đối với họ, tình yêu là thứ quá dễ để trao gửi... và cũng quá chóng tàn lụi. Cũng như phụ thân vứt bỏ mẫu thân chỉ vì vài vạn lượng bạc, cũng như Càn Long vứt bỏ các cung phi khác để đến với một thái giám giả trang như nàng... Rồi cũng sẽ có ngày hắn vứt bỏ nàng, tới bên một đoá phù dung khác. Nam nhân cũng chỉ như những chú ong đi hút mật, ong đâu có chung thủy với riêng một bông hoa nào...

Canh bạc này nàng chắc chắn thua, nàng hiến dâng mình để có thể dựa vào đôi vai vững chắc của hắn. Nàng đã quá mệt mỏi bởi những năm tháng không sống đúng với bản thân, đã kiệt sức bởi những toan tính để có thể giết hắn,... vậy mà cuối cùng nàng lại ngã vào vòng tay hắn. Không do dự nhiều và cũng chẳng lưỡng lự, nàng trao gửi hắn bản thân mình... Giờ nàng không còn muốn ám sát hắn nữa, ý định đó dường như quá xa vời với năng lực của nàng... Lăng Lam không yêu hắn, nàng chỉ đơn giản trao thân cho hắn, nếu nàng đã cho Càn Long cái hắn muốn, hắn có lẽ sẽ buông tha nàng... cho nàng tự do rời khỏi Tử Cấm Thành, cho nàng tung cánh vút bay rời khỏi chốn ngọt ngào đáng sợ này...

Vòng tay ôm của Càn Long khẽ siết chặt hơn khiến Lăng Lam rùng mình, nàng co người lại...

Liệu có thật nàng sẽ được thoát khỏi nơi đây??

—o0o—

Phúc Khang An bưng khay tới đặt trước mặt Lăng Lam. Nàng ngơ ngác nhìn hắn, không hỏi vì biết chắc hắn sẽ nói nguyên do.

- Hoàng thượng tự tay nấu chè sen cho người.- Hắn nói, vẻ mặt tỏ rõ vẻ khó chịu.- Người định đích thân mang đến nhưng ra tới cửa thì bắt gặp Thái hậu nên đành tiếp chuyện, bảo ta mang tới cho người ăn kéo nguội.

- Hoàng Lịch nấu?- Lăng Lam ngạc nhiên hỏi lại. Nghe thấy tên của hoàng thượng bị nàng thốt ra không chút ngần ngại khiến hắn cau mày, nhưng rồi cũng gật đầu thay cho câu trả lời.

Lăng Lam khuấy khuấy bát chè, màu sắc... hơi lạ, nàng cho thử một thìa vào miệng. Ngọt sắc! Vậy thì đúng là Hoàng Lịch tự tay nấu rồi, trong cung chắc chắn chẳng có ai nấu chè sen dở như hắn!

- Ngon không?- Càn Long cuối cùng cũng thoát khỏi thái hậu vội vàng phóng tới chỗ nàng, hỏi Lăng Lam với vẻ mặt hồ hởi của đứa nhóc muốn nhận lời khen.

- Bào ngư, vi cá, tổ yến thì chẳng thấy đâu, toàn chọn thứ rẻ mạt nấu cho ta ăn!- Lăng Lam lườm nguyệt.

Càn Long cười ha hả:

- Ta biết ngay là nàng sẽ không khen ta được câu nào mà! Nàng mà khen “ngon” thì đã không phải Lăng Lam!

- Là “Vương Lam” thừa hoàng thượng.- Phúc Khang An nhắc nhở.- Người đã ra chiếu đối họ tất cả các thái giám thành họ Vương rồi mà.

- Ai bảo nàng là thái giám?- Càn Long quắc mắt nhìn Phúc Khang An.- Nàng chính là nữ nhân của trẫm!

- Vớ vẩn quá!- Lăng Lam bực dọc thốt lên.

- Cái gì mà vớ vẩn? Ta nói sai sao?- Càn Long lay vai nàng.- Lam nhi à, ta đã tính rồi, ta sẽ phong nàng làm vương phi, để sau này con chúng ta có thể đường đường chính chính thừa kế ngôi vàng!

Câu nói của hắn làm Phúc Khang An đứng bật dậy, Lăng Lam thì thờ ơ coi chuyện Càn Long nói chỉ là nhảm nhí.

- Ai nói ta sẽ sinh con cho người?- Lăng Lam lên giường nằm đắp chăn, dáng điệu rõ ràng là mệt mỏi.

- Lam nhi à...

- Về điện Dưỡng Tâm đi. Ta muốn yên ổn sống với thân phận thái giám này.

Nói tới đó, nàng nhắm mắt ngủ liền. Càn Long ngồi đó, chờ nàng mở lời với hắn vài câu, dù sao mãi hắn mới xong việc mà tới thăm nàng, vậy mà nàng lại nở lạnh lùng với hắn thế... Ngồi được một lát, nghe thấy tiếng ngáy của nàng, hắn đành buồn tủi ra về.

Vừa đi hắn vừa tính kế để bế nàng lên ngôi hoàng hậu. Ban đầu, phải làm thế nào để kiếm cho nàng một danh phận chính thức, đâu thể đột nhiên một thái giám biến thành cung nữ được! Như vậy nàng sẽ mắc tội lừa dối vua, theo luật nhà Thanh sẽ bị chặt đầu. Vấn đề này chắc chắn hắn sẽ phải tính thật kĩ lưỡng, cân nhắc thật cẩn thận, hắn đâu muốn Lam nhi bị tổn hại gì, cho dù chỉ là rụng một sợi tóc!

Đêm về, ve kêu rả riết, hắn canh cho lính gác đã tới lúc mệt mỏi, lén rời khỏi long sàng, mò sang chỗ ở của thái giám, vào phòng Lăng Lam, trèo lên giường.

- Mệt lắm!- Lăng Lam quát khi nhận thấy vòng tay ôm của Càn Long. Hắn thở thẽ vào tai nàng như đứa trẻ con:

- Ta cũng mệt mà. Chỉ ôm thôi, không làm gì khác đâu.

- Xuống đất mà ngủ! Chật chội chết đi được!- Nàng đập hắn.

- Vậy lạnh lắm, ta ôm mất!

- Liên quan gì tới ta?- Lăng Lam quát mắng, cả trong đêm tối không trăng thế này cũng biết được nàng đang bực.

- Ta mà không khoẻ, sau này con chúng ta sẽ ốm yếu liên miên cho coi!- Hắn lí sự.

- Đã bảo sẽ không sinh con cho người cơ mà!- Nàng lại quát lên.

- Không được!- Càn Long cãi.- Chúng ta sẽ sinh ít nhất bốn đứa!

Lăng Lam ngồi bật dậy khỏi giường, ôm chặt gối ra tràng kỉ nằm. Thấy vậy, Càn Long lại lon ton đi theo.

- Người mà còn tính chuyện con cái ở đây nữa...- nàng hăm dọa...- ta sẽ “xoẹt”!

- Vậy thì nàng thiệt!- Càn Long tự tin nói.

- Đời này thiếu nam nhân chắc?!

- Nhưng chẳng có nam nhân nào được như ta cả!- Hắn lại khẳng định.- Như lần ta dẫn nàng tới kĩ nam viện đó, cuối cùng nàng có động thủ nổi đâu...

Lăng Lam lặng im không nói gì khiến Càn Long khoái trí ra mặt, hắn mân mê tới gần nàng:

- Lam nhi à... ta muốn...

Nàng lập tức giơ chân vào mũi hắn, cái mùi nồng nặc bốc lên khiến Càn Long thoăn thoắt bật ra xa.

- Nữ nhân chân thối, nàng hại ta điếc mũi tới nơi rồi!

- Chân này ta ủ nửa tháng rồi chưa rửa chỉ để dùng đối phó với người thôi mà lại...- Lăng Lam cười giảo hoạt, nhìn về mặt nhăn nhó của Càn Long, nàng không nhịn được mà bật cười lớn.

Thấy chân nàng vẫn giơ lên, sẵn sàng dứ dứ vào mũi mình, Càn Long đổi chiến thuật.

- Lam nhi thích ngân lượng không?

- Hối ngu thế!- Nàng gắt.

- Nếu ta cho Lam nhi một nửa sổ vàng bạc châu báu trong quốc khố thì sao?

Trời ơi, đêm tối không có nổi ngọn nến nào thế này, thế nào mà hắn thấy mắt Lăng Lam lại loé lên sáng lên ngời ngời như sao ấy nhỉ?

- ừ thì nếu người đã hảo tâm thì ta cũng xin nhận!- Rồi nàng dí chân mình vào hần gần hơn.- Đưa mau cho ta! Nhanh lên!

- Với một điều kiện...- hần tiến lại gần, gạt chân nàng ra khỏi mặt.-... hãy làm hoàng hậu của ta...

- Ừ hử?- Lăng Lam trợn mắt.

Nhân cơ hội nàng còn đang bị cái tin ngang với sét đánh làm bất ngờ, Càn Long gỡ nút thắt xiêm y khiến nó trôi tuột khỏi người nàng.

Lăng Lam cười khở. Chẳng lẽ muốn có một nửa quốc khố, nàng phải sinh con cho hần thật sao?

10. Chương 10

Thái hậu cất giọng lạnh nhạt, hỏi Lăng Lam đang quỳ dưới chân:

- Nghe nói đạo này hoàng thượng rất hay tới phòng của người?

- Thưa thái hậu, vâng.- Nàng đáp, giọng nhỏ chỉ vừa đủ nghe thấy.

- Hoàng thượng tới chỗ của một thái giám như người để làm gì?- vẫn những âm thanh phát ra đều đều không cảm xúc ấy khiến Lăng Lam muôn phần khó chịu. Nếu lược giản mối quan hệ giữa nàng và thái hậu thì chính là “mẹ chồng-nàng dâu” và rõ ràng là nàng không ưa bà ta.

- Hoàng thượng dạy chữ cho nô tài.- Lăng Lam viện cớ.- Mặc dù Người đã cho đỡ bỏ nơi dạy học cho thái giám nhưng vì nô tài ngu xuẩn quá khiến Người phát bực, nên cuối cùng mới quyết định làm cho đầu thần mở mang ra chút ít, Người nói nếu không sẽ mất mặt Người...

- Hừ...- Thái hậu có vẻ không tin lí do của Lăng Lam nhưng bà cũng không vặn hỏi thêm. Việc làm bốc đồng của hoàng thượng lúc này có lẽ cũng chẳng gây nên chuyện lớn gì được, có thể chỉ do bà quá lo xa.

Lăng Lam quỳ này giờ, hai đầu gối đã mỏi nhừ, chân tê rần rần mất cảm giác. Lão bà chết tiệt này, khi nào mới tha cho nàng cơ chứ?

- Lui đi.- Cuối cùng thái hậu mới cất giọng lần nữa, nàng quỳ lạy rồi được hai thái giám khác dìu về phòng. Thật bực mà! Làm thế nào để trả thù lão bà này đây?

Nàng vừa nắn nắn bóp bóp chân vừa rửa thềm. Được rồi, đợi đấy! “Đời mẹ ăn mặn, đời con khát nước”, Càn Long sẽ phải lãnh đủ thay mẹ mình!

—o0o—

Càn Long ngồi trước thư án, hí húi bên nghiên mực khiến Lăng Lam nhìn ngứa mắt. Nàng đang ngồi ăn rất ngon, chỉ tại hần cứ thỉnh thoảng liếc nàng một nháy rồi lại cúi mũi vào bản giấy cỡ lớn khiến nàng chẳng hứng ăn nữa, phải đứng dậy mà ra tới chỗ hần, ngó thử coi tên khùng này đang làm gì.

Thấy nàng hằm hè tiến tới, Càn Long vội đổ cả thân mình lên khổ giấy, giấu giáu diêm diêm đến là nghi.

- Làm cái chi đó?- Nàng ngó tới ngó lui, hòng thấy được cái mà tên này đang giấu, nhưng mà cái lưng hần rộng thế kia, che chắn cực an toàn.- Đưa coi xem nào!

- Không!- Hần đẩy nàng ra xa bằng chân, tay thoăn thoắt gấp tờ giấy lại.

- Lại vẽ vờ cái gì đòi truy hỏi?

- Sao lúc nào nàng cũng nghĩ ta xấu xa bỉ ổi như nàng thế nhỉ?

- Không phải thì đưa đây coi thử, việc gì phải giấu như đồ ăn cắp thế?

- Chưa tới lúc!- Hần gắt nhẹ khi nàng cứ khều khều, quyết tâm xem cho bằng được.

- ờ... thế thì thôi...- Lăng Lam gạt gạt, chán nản quay mặt đi.

Nàng gầy gầy mấy miếng thịt loài nào đó cực quý hiếm mà nàng chẳng thèm quan tâm, đầu mông lung suy nghĩ về Huệ phi.

- Người không cảm thấy gì à?- Bất chợt Lăng Lam cất tiếng hỏi.

- Chuyện gì cơ?- Hắn ngược đôi mắt nai tơ lên ngó nàng.

- Huệ phi đã tự vẫn... người không thấy chút đau lòng nào sao...?

- Không.- Hắn vô tư trả lời cực nhanh, tay lại thoăn thoắt chấm mực, phác thảo trên bản giấy. Lăng Lam thở dài, nàng ước chừng hắn đang hoạ nàng. Cuối cùng thì hắn cũng chỉ quan tâm tới bản vẽ của mình, đâu có thèm hỏi xem sao nàng lại hỏi hắn về Huệ phi...

Được một lúc, hắn mãi miết vẽ, thổi thổi cho mực khô, chép miệng hài lòng rồi cẩn thận quấn tờ giấy lại. Hắn để lại trên bàn, tới chỗ nàng, tựa cằm lên vai nàng từ phía sau, áp má mình vào má nàng:

- Lam nhi sợ sẽ có ngày ta bỏ rơi nàng như với Huệ phi à...?

Lăng Lam không nói, nàng gấp một miếng thịt định bỏ vào miệng thì bị hắn cạp mất. Hắn nhai nhai rồi nói với nàng bằng giọng điệu thích thú:

- Ta mớm cho Lam nhi nhé?!

- Bên ta có mấy tháng mà người đã bị nhiễm cái tính “ở bẩn” rồi cơ à? – Nàng nhăn mặt, mũi chun lại khi thấy hắn đang cực quyết tâm mớm cho mình thật.- Kinh dị quá! Xê ra!- Cuối cùng, nàng cũng phải hét lên, bật ra xa.

- He he, giờ thì Lam nhi dần hiểu tâm trạng ta ngày trước rồi đó...- Hắn cười tà, nhai nốt miếng thịt rồi nuốt ực.

Lăng Lam ngồi lại xuống ghế, chuyển trọng tâm sang đĩa hoa quả, đầu lại mông lung suy nghĩ.

- Từ trước tới giờ, ta chưa từng yêu Huệ phi...- Hắn tiếp tục chủ đề còn dang dở.

- Ủ đúng rồi, chỉ là có thời người mê nàng ấy như điên rồi! Đêm nào cũng chọn lá bài của Huệ phi rồi hành thân thái giám như ta phải dọn dẹp long sàng sau mỗi trận thác loạn...

Cần Long tự rửa bản thân sao ngu thế, làm sao nói dối nàng nổi khi Lăng Lam ở bên cạnh hắn hơn sáu năm trời nay...

- A ha, đó là chuyện của quá khứ thôi mà...

- Hừ.- Nàng bực dọc thở hắt ra.- Trái tim nam nhân không khi nào tin tưởng được! Nhất là những kẻ mệnh danh “thiên tử” như người! Hoa nở thì hái, hoa tàn thì dẫm, hậu cung ba nghìn giai nhân, đâu có nữ tử bỏ rơi đóa nào...

- Ta đâu có sủng hạnh tất cả...- Cần Long cãi cổ.

- Phải rồi, đến thái giám như ta người cũng đâu có tha!- Nàng trừng mắt quát.

- Sao nàng vô lí thế?- Bây giờ thì hắn cũng cáu, sao nàng không chịu buông tha cho hắn? sao cứ luôn thích gây gổ với hắn? Tại sao cứ thích kiếm chuyện để trách cứ hắn? Người hắn bỏ rơi là Huệ phi chứ có phải nàng đâu?

- Hừ, nô tài nói sai sao?- nàng chuyển giọng mỉa mai.- Nếu muốn nô tài không nói nữa, hoàng thượng cứ chặt đầu nô tài đi, rồi cho ngũ mã phanh thây, đảm bảo cái miệng này không tài nào nói nổi nữa!

- Nàng đừng có chua ngoa như thế! Làm vậy ta sẽ...

Không kịp để Cần Long nói dứt câu, Lăng Lam nói hộ hắn:

- Hoàng thượng sẽ chán nô tài? Phải không?

Cần Long khựng lại. Lăng Lam đã ở bên hắn quá lâu, nàng nắm rõ tính tình tâm tư hắn như lòng bàn tay, nàng nói trúng tim đen của hắn.

- Người về đi! Đừng tới đây tìm nô tài nữa!- Lãng Lam cất giọng lạnh lùng.

- Khỏi phải đuổi ta cũng đi!- Càn Long giận dữ rời phòng nàng, hần bước thẳng chẳng thèm quay đầu lại lần nào. Nữ nhân Tử Cẩm Thành đâu có thiếu? Việc gì hần cứ suốt ngày phải hạ mình với nàng như thế? Nàng chẳng phải đại mỹ nhân, cũng chẳng hiền thực dịu dàng hay quyến rũ, chẳng biết cầm kì thi hoạ, chỉ suốt ngày chồm đồ của hần tuồn ra ngoài hoàng cung bán, suốt ngày chỉ ăn với ngủ, suốt ngày chỉ cạnh khoé hần là giỏi! Nàng không nín kéo hần thì việc gì hần phải ở lại! Nàng chỉ là một thái giám nhỏ nhoi mà lại chẳng biết thân biết phận! Lại còn dám kiêu kì với hần! Lại còn đuổi hần!

Càn Long đi đi mũi giày xuống đám cỏ rồi bung mình lên vung kiếm chém vào tảng đá khiến nó nổ tung. Đó, tới tảng đá còn giúp được hần giải toả cơn giận, còn nàng thì đâu được tích sự gì!

Hần lia ngang lưỡi kiếm, hàng loạt cây trúc đổ gục. Cây cối còn làm đẹp cho đời! Nàng thì chỉ làm mất bằng dung nhan nữ nhân hạ thấp!

Mồ hôi rịn ra trên trán hần, Càn Long dừng lại, ngồi phịch xuống nền đất cứng.

- Hoàng thượng...- một giọng nhỏ nhẹ thanh mảnh cất lên bên tai Càn Long, đôi giày nhỏ xíu màu bích đào xuất hiện bên cạnh hần. Chẳng cần ngược lên hần cũng biết là Hà Tam Cô...- Người hãy bớt giận, uống chút trà đi...

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn dâng trà tới trước mặt hần. Càn Long rà soát gương mặt Hà Tam Cô, càng ngắm càng thấy nàng đẹp. Mây liễu, mắt gợi tình, mũi cao, làn môi mọng như trái chín đợi người hái, trang phục mỏng manh, hé lộ những tác da mịn màng thơm tho...

- Tam Cô...- hần vuốt dọc cánh tay nàng làm Hà Tam Cô rùng mình khe khẽ, một cảm giác lạ lùng nóng hừng hực xâm chiếm nàng...- nàng có muốn làm vương phi của ta không?- giọng hần như một chất kích thích đánh vào nơi sâu thẳm nhất của từng giác quan nàng khiến tâm trí Hà Tam Cô mê mị... Nàng lim dim đôi mắt, ngược nhìn nam tử tuấn mỹ phong tình trước mặt mình, cái gật đầu khẽ thay cho câu trả lời...

Hần bế nàng dễ dàng như ôm một chú mèo con, Hà Tam Cô dựa đầu vào ngực hần, cánh tay vòng qua cổ hần dịu dàng.

Mỹ nhân trong tay hần ngoan ngoãn phục tùng, Càn Long từng bước bế nàng dạo khắp tam cung lục viện để về với long sàng ở điện Dưỡng Tâm khiến toàn thể Tử Cẩm Thành được phen hoảng hốt ngó trừng trừng không chớp mắt nổi. Hần đi tới đâu, mọi người phải quỳ lạy tới đó, hương thơm của đại mỹ nhân trên tay thỉnh thoảng lại thiêu đốt tâm trí hần...

Càn Long đặt Hà Tam Cô xuống tấm đệm êm như nhung, xiêm y nàng lả lơi mời gọi, hai cánh môi khẽ hé mở chờ hần, Càn Long rũ bỏ long bào...

Bất chợt, tâm trí hần nhớ tới Lãng Lam. Hừ, tại sao nàng lại không ngoan ngoãn được như Hà Tam Cô?? Tại sao nàng lại cứ luôn chỉ chiết hần??...

Càn Long lắc đầu xua tan ý nghĩ về Lãng Lam, đêm nay hần quyết cuồng quay cùng mỹ nhân này...

—o0o—

Có tiếng chân người đạp lên lá khô ở nơi hoang vắng, cái khô hanh ẩm đậm của mùa thu thấm vào từng thớ thịt của Cự Dã. Làn môi hần khô khốc nứt nẻ như kẻ chết khát. Sự tàn úa của cảnh vật cũng không chết héo được như con tim hần lúc này.

Cự Dã đứng trước nấm mồ của Huệ phi, hần nhìn chăm chăm vào mỏm đất đã vùi lấp người con gái mình yêu. Đôi mắt hần vẫn lên những vệt đỏ, nắm đấm hần xiết chặt lại.

Đại trượng phu không thể khóc, nhưng hần giờ chẳng cần cái danh chết tiệt đấy. Nước mắt hần rơi ào ạt xuống nấm mồ, cây kiếm hần vung lên chém sắc lẹm, bia mộ nàng tan tành. Đề trên bia chỉ vón vện hai chữ “Huệ phi”.

Hừ, “Huệ phi” ư? Chẳng lẽ nàng có chết cũng chẳng thoát khỏi thân phận là nữ nhân của Càn Long? Nàng có chết cũng không được khắc đầy đủ tên mình lên bia?

Cự Dã cắn môi tới bật máu.

Được lắm, Huệ Như, ta nhất định trả thù cho nàng!!!

—o0o—

Là nàng tự đẩy hẳn ra xa mình hay đó là chuyện sớm muộn sẽ xảy ra? Lăng Lam nhếch mép cười khinh thường, cái thứ mà nam nhân gọi là “tình yêu” luôn là thế: Chóng tàn như tốc độ mà nó tới. Nàng đã đoán trước được rằng chuyện này sẽ xảy ra. Hẳn là hoàng thượng, hẳn sẽ chẳng lưu luyến gì một nữ nhân trọc trán như nàng, vây quanh hẳn luôn là các đại mỹ nhân, nhất là nàng Hà Tam Cô luôn kè kè, hẳn quên nàng là phải thôi.

Lăng Lam không trách cứ, nàng chấp nhận chuyện đó như lẽ thường của tạo hoá, như việc Mặt trời có mọc và cũng có lặn, nước biển dâng rồi lại rút,... vậy thôi.

- Lăng công công...- Một cung nữ bước vào phòng nàng.- Hà phi cho gọi công công.

- Hà phi? Hà Tam Cô?- Nàng nhú mày. Vị cung nữ đó gật đầu.

Lăng Lam đứng dậy, đội nón của thái giám và theo nàng ta tới tẩm cung của “Hà phi”.

Cần Long đã ban cho nàng ta ở nơi đẹp nhất của tam cung lục viện. Non nước hữu tình, đồ đạc khảm châu báu tinh xảo, quả nhiên là vị thế của sủng phi!

- Lăng Lam xin bái kiến Hà phi nương nương. Chúc nương nương cát tường.- Nàng quỳ lạy. Hà Tam Cô ngồi trên ghế cao, thản nhiên thưởng trà như không nhận ra sự hiện diện của nàng.

Lăng Lam quỳ mãi mà không thấy nàng ta cho mình đứng lên nên phát bực:

- Nương nương điếc à? Hay đui mù mà không thấy nô tài quỳ này giờ?- Nàng cất giọng khiến Hà Tam Cô quay phắt ra nhìn:

- Người dám nói vậy với ta?

- Kĩ nữ như người sao ta lại không dám?- Lăng Lam đứng dậy, phủ bụi trên gấu quần, khoanh tay thách thức.

- Người đâu, vả miệng tên thái giám hỗn xược này cho ta!

Dứt lời, một toán thị vệ lao tới đòi túm nàng. Nhưng Lăng Lam giỏi khinh công, nàng thoăn thoắt tránh nhưng cuối cùng vẫn bị chính tay Hà Tam Cô túm lại, ném cho lũ thị vệ. Một tên tiến tới tát vào má nàng bồng rắt.

- Đánh tới khi nào ta bảo dừng mới thôi!- Hà Tam Cô đưa ly trà lên môi, ánh mắt giận dữ.

- Tuân lệnh!

Những tiếng “bốp” vang lên không dứt. Lăng Lam tưởng chừng như rằng mình sắp long ra. Tên thị vệ thương xót cho nàng, hẳn vốn nhẹ tay nhưng bị Hà Tam Cô quát roi bắt đánh mạnh. Vậy là những bạt tai giáng xuống má nàng như trời giáng, văng vắt đầu óc. Nàng không biết mình đã lĩnh bao nhiêu cái tát nữa nhưng cuối cùng thì Lăng Lam cũng phun một ngụm máu đỏ tươi ra sàn. Nàng đứng không vững, các thị vệ phải xách nách nàng lên để người kia đánh. Đầu nàng ong ong như có vụn con côn trùng bay tới vây, má nàng như bị thiêu đốt, Lăng Lam nhếch mép cười, đôi mắt nàng lịm dần đi rồi cả thân thể nàng ngã gục xuống đất.

- Ngất rồi hả?- Hà Tam Cô cất tiếng hỏi.- vậy thì dừng đánh đi!- Nàng ta rời ghế, bước tới bên thân xác mềm oặt của Lăng Lam, giơ chân lên đá mạnh vào bụng Lăng Lam khiến nàng bay ra xa, đập lưng vào cửa. Những vụn gỗ do bị va chạm mạnh bắn ra trong làn ánh sáng yếu ớt, các cung nữ sợ hãi nhìn nàng, run lấy bầy thăm cầu khẩn mình sẽ không làm gì phật ý Hà phi.

Bỗng có tiếng thái giám thông báo hoàng thượng giá lâm, Hà Tam Cô hốt hoảng quỳ xuống bái kiến.

Cần Long nhìn tới Lăng Lam đang nằm trên đất. Làn ánh sáng mỏng tang chiếu vào cặp mắt tiêu tụy, má nàng sưng vù như bị cả đàn ong chích, khóe miệng rỉ ra một dòng máu nhỏ. Khuôn mặt nàng trắng bệch không chút sức sống, nàng nằm trên sàn nhà lạnh căm, hơi thở yếu ớt, đôi mắt nhắm nghiền như đã chết, phải quan sát thật kĩ mới thấy khuôn ngực nàng còn phập phồng thở khe khẽ.

Hắn rà ánh mắt tới Hà Tam Cô. Nàng ta vội vã quỳ xuống:

- Lăng Lam chỉ là thái giám mà lại hỗn xược, thần thiếp chỉ định dạy bảo một chút...

Cần Long bước nhanh lại gần nàng.

- Trẫm...- câu chữ được cố tình kéo dài...đâu có trách nàng.- hắn mỉm một nụ cười tà tếu.- Hà phi làm bất kể việc gì đều đúng cả.

Vành môi mỹ nhân rộng mở vì bị bất ngờ, đôi mắt Hà Tam Cô mở lớn.

Cần Long hôn phớt lên đôi môi của nàng:

- Mỹ nhân, hoa ở vườn thượng uyển đang chờ nàng tới cùng khoe sắc kia kìa, chúng ta đi thôi!

Dứt lời, cả đoàn người đông đúc theo chân hắn rời đi, chỉ còn mình Lăng Lam nằm trơ trọi dưới đất.

Cái lạnh se se của mùa thu sao tự dừng lại đem tới cảm giác buốt giá. Trên nền sàn, một thân người khê co ro, cổ vòng tay ôm kín lấy bản thân.

Nàng đã ngắt, vậy tại sao lại có dòng lệ từ khoé mắt rỉ ra...?

Chú thích:

- Quá trình được gọi thị tẩm của phi tần: Thái giám chuẩn bị sẵn cho mỗi người một lá bài, đầu màu lục, phía trên ghi họ tên. Có từ mười tới mười hai lá bài, thái giám đem chúng đặt giữa mâm bạc lớn, mang trình tiến cho vua. Nếu hoàng đế muốn “giải buồn” thì trang bài, chọn một lá úp sấp xuống, thái giám theo đó mà tới thông báo cho vị cung phi được chọn. Người đó trước khi được mang tới long sàng thì phải “nude” trước mặt các thái giám Phòng Kính sự để thái giám kiểm tra từng vết sẹo, vết dóm trên người. Khi được mang tới long sàng, phải từ dưới chăn bò lên, khi “xong việc” bị thái giám lôi ra từ dưới chân hoàng đế mà không được bước từ đầu chăn bước ra, tránh ô uế long nhan. Về việc có long thai, sau khi được sủng hạnh hoàn toàn do hoàng đế quyết định “cho lưu” hay “không lưu”, nếu hoàng đế không cho lưu, thái giám sẽ có cách để nàng cung nữ đó không có thai được (cách này tác giả biết nhưng xin phép không nhắc tới trong phần chú thích vì truyện không dán nhãn H, độc giả nếu hứng thú xin tự tìm hiểu). Nếu hoàng đế “cho lưu”, thái giám sẽ ghi chép giờ, ngày, tháng, năm vào sách để làm chứng lúc thụ thai.

11. Chương 11: Chương 11

- Hoàng thượng, Người nói muốn tới vườn thượng uyển Viên Minh viên, sao giờ lại tới Sướng Xuân viên?- Hà Tam Cô bật giọng nhỏ. Cần Long ôm eo nàng, chỉ mỉm cười mà không trả lời, hắn dẫn nàng dạo xen vào những khóm hoa còn đang chớm nở. Bước chân của hai người khiến hoa tàn liễu rụng, hàng loạt thân hoa gãy cánh, đổ gục.

Trong lòng Hà Tam Cô hiện có hàng trăm câu hỏi nhưng nàng lại không dám mở miệng. Rõ ràng là tâm trạng Cần Long đang không vui. Mà hắn nhứ lại tạo thành một nếp nhăn nhẹ trên trán, vành môi mím như phải kiềm chế điều gì đó. Nhìn biểu hiện của hắn, Hà Tam Cô bất giác nghĩ tới Lăng Lam...

- Người về đi...- Giọng hắn thở ra yếu ớt.

Hà Tam Cô đứng trân trân một lúc rồi nàng cũng tan tác cõi lòng mà rời đi...

Cần Long dẫm nát ngàn nụ hoa của Sướng Xuân viên, hắn đi để giày khiến chúng nát bét.

Hắn không muốn tới Viên Minh viên, nơi ấy tràn ngập kỉ niệm của hắn và nàng.

Hắn sẽ phá tan vườn hoa này, nàng đã từng bảo hắn chỉ biết “vùi hoa dập liễu”, vậy thì hắn sẽ làm thế thật!

Cho dù hắn có cố cất mọi suy nghĩ của mình về nàng thì hình ảnh của Lăng Lam thương tích đầy mình nằm trên sàn nhà lạnh cóng vẫn ập vào tâm trí.

Hắn chạy như kẻ điên khắp tam cung lục viện tìm Lăng Lam. Đầu hắn đầy rẫy những ý nghĩ hỗn loạn khiến bước chân hắn cuống quýt va vào nhau. Nàng giờ đang ở đâu??

Cuối cùng thì hần cũng tới phòng nàng. Bên giường, Cự Dã cùng thái y đang chăm chú quan sát Lăng Lam. Thấy hần, cả hai cùng quỳ xuống. Càn Long bước từng bước nhỏ tới bên nàng, hần không dám hấp tấp, sợ ánh mắt sắc của nàng sẽ xói thẳng vào tim mình.

Nhưng khi hần tới nơi, đôi mắt Lăng Lam nhắm nghiền, khuôn mặt xanh xao như vừa bị mất máu. Cổ nàng hần rõ lên những đường gân xanh xác xơ.

Hần thấy tim mình quặn thắt, bất giác nhấc bàn tay nàng áp vào má mình. Thoá ráp. Sần sùi. Chai sạn. Lòng bàn tay nàng như cửa vào tim hần từng lát cắt.

Thái y xin phép cáo lui, tới lúc đó Cự Dã mới lên tiếng:

- Nàng ta đã xảy thai.

Càn Long quay phắt lại nhìn Cự Dã, đôi mắt hần mở lớn, tai hần chối bỏ điều mình vừa nghe thấy, vành môi hần run rẩy, con ngươi hần dần tối sầm lại rồi hần nhắm mắt, hàng mi khẽ rung...

Cự Dã lui ra ngoài, đôi mắt u tối của hần phả tử khí vào gian phòng lạnh băng...

—o0o—

Những con sóng lớn cứ thế vùi Lăng Lam xuống đáy biển lạnh lẽo, nàng cứ cố ngoi lên hòng mong chút không khí nhưng không thể. Nước cứ thế trào vào mũi và tai nàng, Lăng Lam bật ho, nước cứ thế trào vào cổ họng. Chân tay nàng khua khoáng loạn xạ, đập nước, vươn mình bằng tới phía trước bằng chút sức lực cuối cùng. Nhưng cuối cùng, như một ngọn lửa yếu ớt cũng đến thời điểm của mình, Lăng Lam buông thõng hai tay, mặc cho đôi chân nặng trĩu như đeo đá kéo mình xuống, nàng chỉ thấy duy nhất một cảm giác thanh thản nhẹ nhõm khi một thứ ánh sáng chói lòa ảm áp phủ lên da mình. Tai nàng văng vẳng một âm thanh thánh thót như tiếng bản hòa tấu bằng chuông gió của một cây cầm kì lạ.

- Đừng bỏ ta...- Tiếng nói ấy dường như vọng tới từ một nơi xa lắm. Một giọng nam nhân quen thuộc nhưng không khiến nàng lưu tâm, nàng cứ sải bước dài giữa lòng nước, tiến về phía ánh sáng.

Xuất hiện trước mắt nàng là một đứa trẻ, nó vừa chạy vừa vẫy tay bảo nàng theo nó. Lăng Lam mỉm cười, chạy theo đứa bé đang lon ton, chỏm tóc lơ thơ của nó bay bay rất đáng yêu. Môi nàng nở xòe một nụ cười rạng rỡ khi sắp cùng đứa bé bước vào vùng sáng chói lòa ấy...

- Chưa phải lúc đâu con...- tiếng nói xuất hiện cùng một bàn tay mạnh mẽ đẩy nàng ra xa, Lăng Lam lại rơi vào cảm giác bị sặc nước, những bong bóng trào ra từ miệng và mũi nàng. Nàng lại giẫy dụa điên cuồng, trên đầu nàng xuất hiện một bàn tay lớn, Lăng Lam nắm chặt bàn tay ấy và nàng được kéo lên...

Nàng ngồi bật dậy, mắt mở trừng trừng, đập đầu vào trán Càn Long khiến hần phải buông tay nàng ra mà xoa cái trán bị trọng thương.

Lăng Lam gãi gãi phần đầu trọc. Nàng vừa có một giấc mơ thật lạ lắm... Rồi nàng liếc sang nam nhân đang xúc động nhìn mình. Quái, tên đểu giả này làm gì ở đây? Trong phòng nàng, bên giường nàng?

- Nàng tỉnh rồi sao...?- Hần rụt rè hỏi.

Hừ, giờ lại còn biết hổ thẹn cơ đấy!

Lăng Lam không nói gì, đứng dậy định lấy nước uống nhưng bụng nàng đau như vừa có ai đâm khiến nàng không gượng dậy được.

- Để ta!- Hần nói, rót nước đưa tới trước mặt nàng.

- Diên à?- Lăng Lam nói lời đầu tiên sau khi tỉnh dậy. Hần vừa hứng khởi vừa tiu nghỉu.- Đi chỗ khác chơi! Đừng có ở đây!

- Nàng lại đuổi ta à...?

- Đây chưa bao giờ nín kén!

- Hừ.- Hần đứng bật dậy, rời phòng nhanh chóng hệt lần trước.

Đợi một lúc, chắc chắn là Càn Long đi hẳn rồi, Lăng Lam gỡ một dây chuyền mảnh được bện vào cùng đuôi sam ra, tiếp tới nàng trèo lên nóc giường, với tay lấy ra một chiếc nhẫn lớn rồi nàng chui xuống gầm bàn, mở ra một lớp gỗ bí mật, ở đó lúc nhúc bạc vụn. Nàng khinh công lên trần nhà, tháo một túi nhỏ buộc ở phần khuất của cây cột xuống, đổ hết số bạc lớn trong túi vào tay nải, số bạc vụn cùng mấy chiếc nhẫn ngọc thì cho vào túi. Nàng xếp gọn vài bộ thường phục, ngắm kĩ gian phòng xem có gì cần mang theo nữa không rồi trèo qua lối cửa sổ, tìm một đường nhỏ tránh gặp mặt nhiều người, lặng lẽ rời khỏi Tử Cấm Thành.

Nơi này không níu giữ chân nàng, nàng cũng chẳng lưu luyến gì nó.

Lăng Lam thúc ngựa phi nước đại về phía nam, có lẽ tới biên giới là an toàn nhất. Phía nam nhà Thanh là nước An Nam, họ đang lục cục nội chiến, chiến trận căng thẳng và nguy hiểm, Càn Long dù có hứng lên đi tìm nàng thì cũng sẽ nghĩ nàng đủ thông minh để tránh xa nơi đó.

—o0o—

Càn Long hái một bông hồng đỏ, gai hoa đâm vào ngón tay hằn chảy máu. Lăng Lam hiện đang ôm, chắc chắn nàng sẽ không đi đâu được, hấn yên tâm ngắt những bông hoa đỏ thắm đẹp rạng ngời bỏ vào bình, tung tăng tới chỗ nàng, mong nàng trong phút yếu lòng sẽ tha thứ cho hấn.

Nhưng khi Càn Long tới nơi, căn phòng trống không. Hấn đánh rơi bình hoa xuống đất vỡ choang, nước bắn tung tóe ra sàn, những cánh hoa đập xuống đất tan tác, gió thổi chúng quét sâu vào lòng phòng xám xịt.

Hấn như gã điên, quát lên với cấm vệ quân. Lũ ăn hại đó, tại sao đến một tiểu thái giám cũng không giữ nổi?

Hấn ngồi phịch xuống ghế, tay chống vào đùi, một tay chống lên bàn bóp trán. Lăng Lam là một nữ nhân thông minh, nàng đang bị thương, chắc chắn với cái thuyết “Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất”, nàng chỉ có thể đang trú tại hai nơi. Một chính là Kinh Thành, một chính là biên giới phía Nam. Nhưng chắc chắn nàng sẽ không ở Kinh Thành, nàng sợ hấn thỉnh thoảng ra ngoài sẽ bắt gặp nàng, vậy thì chỉ có thể là nơi còn lại.

Càn Long đứng bật dậy, ra lệnh dẫn theo hơn chục tùy tùng và cả Phúc Khang An theo mình.

Cổng thành mở, đoàn người hùng tráng mặc thường phục phi ra khỏi thành khiến bụi tung mù mịt. Dân chúng sợ hãi tránh đường, ngỡ họ đang truy bắt tội phạm bị truy nã. Những tiếng bàn tán náo nhiệt nổi lên. Trong số ấy, có một người đứng chìm lỉm giữa dòng người đông nghịt, hấn khẽ chạm tay vào thanh bảo kiếm đeo bên hông, con mắt với cái nhìn quyết liệt chiếu vào người đang phi đầu đoàn ngựa. Trên cổ tay hấn còn buộc một chiếc khăn tay thêu hình đôi uyên ương...

Càn Long rạp mình trên yên, chân liên tục húc vào hông ngựa, cái roi quất cao trong cơn sức sôi tức giận. Tà áo hấn bay phấp phật vì tốc độ của gió, bụi sau lưng hấn nổi lên như bão cát. Càn Long đang dẫn bỏ xa đoàn tùy tùng, cứ một mình tăng tốc, kích động như trong một cuộc săn thú.

Lăng Lam hết lần này tới lần khác trốn khỏi cung. Hừ, chú chim nhỏ của hấn, nhất quyết lần này hấn phải bẻ gãy cánh của nàng!

—o0o—

Hà Tam Cô bước vội tới cung Thái hậu, bước đi vẫn thanh thoát như tiên nữ nhưng lại khiến những cung nữ phía sau chạy theo không kịp. Nàng xin được diện kiến, nhún gối khiến vạt áo như mây bay phất lên giữa không trung.

Thái hậu nhíu mày:

- Ngươi là quý phi mà lại ăn mặc như Hán tộc vậy à?
- Dạ thưa, bởi vì hoàng thượng muốn thần thiếp mặc như vậy...- Hà Tam Cô mỉm cười như nụ hoa chớm nở, hiền dịu và thuần khiết tựa sương mai khiến thái hậu cũng mềm lòng cho qua.
- Ngươi cố sao muốn diện kiến?- bà nâng ly trà bằng sứ tinh xảo lên, ngón tay gọn nhỏ trượt nắp chén vào vành đúng ba lần rồi mới nhấp môi thưởng trà.

- Thừa thái hậu, hoàng thượng đã lại xuất cung rồi ạ.
- Cái gì?- Bà đập tay vào thành ghế phượng giận dữ.- Vì sao?
- Tiểu thái giám Lăng Lam đã bỏ trốn, Người đi tìm y áp giải về Tử Cấm Thành.
- Hừ, chuyện đó cần hoàng thượng đích thân đi sao?- Bà ra lệnh.- Người đâu, soạn giấy bút, viết chỉ mời hoàng thượng về ngay Kinh thành cho ta!
- Tuân mệnh...- vài thái giám cúi người, lui đi.

Phía dưới, vành môi ngọc ngà khê mỉm, Hà Tam Cô khi ấy mới ngẩng đầu lên, nàng ta quyết nhân cơ hội này lấy lòng thái hậu, khi việc thành công, cả kể hoàng thượng có muốn bỏ rơi nàng thì cũng có thể nhờ lão bà này can thiệp.

—o0o—

Cự Dã xuất hiện trước mặt làm Lăng Lam hoảng hồn, nàng ngó đông ngó tây, tìm xem nơi nào có cửa sổ để nhân cơ hội tên này không để ý thì chạy trốn.

- Không cần tính kế chuồn đâu, ta đến không phải theo lệnh Càn Long.- Cự Dã nói, đặt kiếm lên bàn tổ thiện chí. Lăng Lam liếc thấy cổ tay hắc có buộc một chiếc khăn thêu uyên ương, ánh mắt nàng dịu lại:
- ... là vì Huệ phi?
- Phải.
- Tại sao người tìm được ta?- Lăng Lam nhú mày, nàng cần phải biết điều này, nếu không dù nàng có trốn đi đâu thì cũng có thể bị Càn Long bắt về.
- Ta theo Càn Long rồi vượt lên trước bởi hắc còn vướng đoàn tùy tùng, không thể đi nhanh bằng ta được.
- Hừ, tên chết tiết đó, thế mà cũng nghĩ ra được!- Lăng Lam lầu bầu rồi quay sang Cự Dã.- Vậy, người đã có âm mưu gì để giết Hoàng Lịch?
- Cự Dã mỉm cười, hắc thích nói chuyện với những người thông minh, khỏi tốn nước bọt.
- Chuyện này nếu người không nhanh nhẹn chắc chắn sẽ mất mạng!
- Khỏi lo.- Lăng Lam khoát tay.- Giết được tên đó, mất một cánh tay cũng không sao.
- Nếu vậy...- đôi mắt hắc tối sầm lại nham hiểm.-... chúng ta bàn thôi...

Chú thích:

- Hiền Minh viên: tòa lâm viên thứ ba được xây vào thời Ung Chính, nơi đây kiến trúc hoa lệ, trạm trổ trang sức tinh xảo, cảnh trí đầy tình thơ ý họa nên còn có mỹ danh là “Vạn viên chi viên” (ý nói đứng đâu trong nghìn vạn viên lâm). Chỉ riêng Bắc Kinh đã có rất nhiều lâm viên, được gọi chung là “Tam sơn ngũ viên” (ba núi, năm vườn), vườn thượng uyển là tên gọi chung của những lâm viên này. Viên lâm hoàng gia quy mô rộng lớn, cảnh tượng muôn hồng nghìn tía, sắc thái cung đình rất sang trọng hoa lệ.
- Trong truyện đã mấy lần nhắc tới vấn đề nội chiến của An Nam, trong thời kì này, nước ta phân làm hai miền mà trong SGK có từng nhắc đến : ” Trịnh Nguyễn phân tranh “. Miền Nam, thủ phủ ở đất Gia Định(Sài Gòn) thuộc quyền cai quản của triều Nguyễn. Còn miền Bắc, ở đất Thăng Long(Hà Nội) thì mang danh là vua Lê nhưng thực quyền lại trong tay chúa Trịnh. Trong SGK Ngữ văn từng có một bài ” Chuyện cũ trong phủ chúa Trịnh ” chắc mọi người còn nhớ? Hoàn cảnh nước ta lúc bấy giờ khá phức tạp, xin phép được dần dần nói sau.

12. Chương 12

Lăng Lam cúi mắt lại trước ánh sáng của khu rừng, hơi ngứa ngáy bởi những sợi thừng đang trói mình, bụng dưới của nàng lại nổi lên từng cơn đau quặn thắt, thật khó hiểu. Lăng Lam nhìn về mặt chú tâm trói mình của Cự Dã, có vài phần nản, nàng nhăn mặt:

- Cự Dã, người buộc chặt quá, chẳng may ta không thoát kịp thì sẽ chết chung với Hoàng Lịch mất.

- Người lo gì chứ,- hần nói, vẫn thiết dây chối xiết hơn.- phải làm thật một chút để đánh lừa được kẻ thông minh như Càn Long. Nếu có chuyện gì, ta sẽ ra tay cứu người.- Hần khẳng định, giọng chắc nịch, tiếp tục công việc.

Lăng Lam nhìn gương mặt hần một hồi, thực ra thì nàng và Cự Dã cũng chẳng có thù oán gì, cũng có lần nàng mang men cho hần, ngày trước trò chuyện với hần cũng thấy vui vui, tuy Cự Dã hơi cứng nhắc nhưng cũng là người tốt và nhất là hần chẳng có lí do gì để hại nàng. Vậy nên Lăng Lam không thắc mắc gì thêm nữa, nàng mặc cho hần trói mình thật chặt.

Theo kế hoạch, Cự Dã sẽ bắn một mũi tên nặc danh dụ Càn Long tới khu rừng này, nói nàng bị bắt làm con tin và hần phải đi một mình, không được mang theo thị vệ. Sau đó Cự Dã sẽ đốt rừng, cứu Lăng Lam và để Hoàng Lịch chết cháy.

Cái kế hoạch này nghe có vẻ ngu ngu nhưng vì thời gian cấp bách, cũng khó có thể nghĩ ra kế nào ngang cơ với Khổng Minh, mong là Hoàng Lịch vì tình ái mà hồ đồ sa bẫy.

Cự Dã để nàng ở trong rừng một mình rồi đi hành sự, bị trói, muỗi cắn nàng ngứa cũng không thể gãi, thỉnh thoảng lại có vài loại côn trùng mò tới, ngược mắt nhìn nàng gian xảo... rồi lại bỏ đi. Lăng Lam chửi rủa chúng một hồi, không thù oán gì sao đang tự nhiên tới chọc tức nàng?

Đêm ấy, cả rừng cháy rừng rực, lửa liếm lên tới tận trời xanh, Càn Long như gã điên lao vào ngọn lửa khi thấy Lăng Lam bị trói chặt vào thân cây đang gãy giữa cổ thoát thân. Hần cứ xông vào lần thêm vào rừng thì Lăng Lam càng hoảng, cầu mong Cự Dã tới cứu mình nhanh, lửa đã tràn tới vùng đất quanh gốc cây nàng bị trói rồi. Nàng trừng mắt nhìn vào biển lửa không lối thoát, con người phản ánh những ngọn lửa bùng bùng giận dữ, ngược lên cao thì thấy Cự Dã đang khinh công rời khỏi trước khi quá muộn, hần nhìn nàng ánh mắt vô cảm rồi vụt đi. Nàng đã bị hần lừa!!! Trời ơi, sao nàng lại chỉ luôn đề phòng Hoàng Lịch mà quên bém mắt tên nham hiểm đó?? Hần muốn một tên trúng hai con chim. Cả kể nếu Càn Long có may mắn thoát chết thì cũng sẽ bị dẫn vật đau đớn vì người con gái hần yêu-tức nàng đã chết! Có nghĩa là chắc chắn Lăng Lam sẽ phải bỏ mạng nơi này!!!

Nàng gãy giữa, cổ cửa sợi dây vào thân cây mong nó chóng đứt, da mu bàn tay nàng xước xát ra chảy máu nhưng vẫn không ăn thua, lửa đang liếm vào để giày nàng bỏng rát, Lăng Lam bặm môi để không bật ra tiếng hét. Chẳng lẽ nàng chết ở đây thật ư?

Lửa và khói bốc lên ngùn ngụt như nuốt chửng hai bóng dáng, Càn Long thì vẫn còn một chặng xa xôi cách trở mới tới được chỗ nàng. Lửa như những con rắn khổng lồ cứ chực nuốt chửng lấy hần, ngoác cái miệng tởm lợm vùn vụt muốn ngoạm vào thân thể Càn Long, một vài vụn lửa bén vào áo hần cháy xém từng mảng, nhưng hần vẫn không lùi bước bởi hần thấy rõ đôi mắt hoảng loạn của Lăng Lam, nàng đang gắng sức thoát, và lửa thì đã bén vào vạt áo nàng cháy sáng.

Mắt hần cay xè không thể mở ra được, tay hần bị một thân gỗ rực lửa đổ ập vào và phỏng rộp. Mùi gỗ cháy khét lẹt, mũi hần không thể thở, Càn Long ho sặc sụa, chân hần vẫn bước.

- Quay lại đi...- Giọng Lăng Lam yếu ớt rồi bất chợt gào lên.-... Quay lại đi tên ngu kia! Muốn bỏ mạng à???

- Ta không thể bỏ nàng!- Càn Long trả lời, dùng bàn tay trần của mình gạt những thân gỗ cháy bỏng ra khỏi đường hần bước.

- Ngu vừa thôi! Nữ nhân trên đời thiếu gì!!!- Lăng Lam quát, tiếng nàng át cả tiếng gỗ cháy nổ lộp bộp.

Càn Long đứng sững lại, đầu óc tỉnh táo hần ra, con mắt hần bắt lực đau đớn, đôi môi run rẩy nói với nàng như lời từ biệt, chậm rãi, từng tiếng nói rồi rạc đường như chìm chìm giữa âm thanh lách tách tiếng gỗ:

- Ta yêu nàng... -một giọt nước mắt cuối cùng cũng tràn ra khỏi khóe mắt Càn Long.-...ta xin lỗi...

Lăng Lam khóc, vậy là hết thật rồi, nàng sẽ chết hun nơi rừng hoang này, thân thể tất cả chỉ là tro, bay theo làn gió cuốn đi khắp chốn, sẽ chẳng có nơi yên nghỉ,...Nước mắt dào dạt nhưng cũng không đủ để rửa

sạch bụi khói trên mặt nàng, hai tay nàng dùng cọ dây vào thân cây, nàng nhắm mắt, để lửa tiến tới mà thiêu trụi mình. Bàn chân nàng đã bị lửa lán tới, bốc cháy, nàng sắp thành một ngọn đuốc sống...

- Ta xin lỗi...- Càn Long lẩm bẩm rồi bất ngờ khinh công tới bên Lăng Lam... ta xin lỗi vì không thể làm theo ý nàng.- Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng... cho dù có chết, ta cũng chết cùng nàng!!!

Dứt lời, hắn ôm chặt Lăng Lam không rời. Nàng chỉ có thể bật ra một câu:

- Người điên rồi...

- Phải...- hắn cười một điệu chua xót... ta phát điên vì cái trán hói của nàng mất rồi...

Bình thường, chẳng phải cảnh nam nhân hôn lên tóc nữ nhân rất lãng mạn sao, nhưng trong tình cảnh này, khi Càn Long đặt một nụ hôn thuần khiết lên cái trán trọc của nàng, tự dưng Lăng Lam muốn khóc, nàng chẳng sợ chết nữa, chỉ thấy tình cảnh này... có chút xót xa và... kì cục.

Lửa từ xiêm y của nàng bắt đầu bén sang quần áo hắn, cháy đượm. Nếu câu chuyện này được dân gian truyền lại, khéo sẽ thành truyền thuyết về đôi uyên ương dù chết không rời. Chẳng phải đây là tất cả những gì nữ nhân có thể đòi hỏi ở nam nhân yêu mình hay sao? Yêu ta bằng cả trái tim, yêu ta hơn mạng sống...

Nàng nhắm mắt, gục đầu lên vai hắn tin tưởng, Càn Long ôm lấy nàng và vòng tay qua thân cây, cởi trói cho nàng để hắn có thể lồng ngón tay mình vào tay nàng. Chặt thật chặt!

Càn Long mỉm cười, nàng cũng mỉm cười.

Phải, giờ là khi nàng mãn nguyện nhất, chết ở đây lúc này cũng không sao cả...

—o0o—

Hà Tam Cô như lên cơn điên, nàng ta đập bể mọi thứ trong tầm cung, đập đổ bàn ghế, giật tung rèm trướng, khinh cước phá nát hoành phi, xé nát mọi bức họa,... hủy hoại bất kì vật nào trong tầm với của mình.

Các cung nữ và thái giám hầu hạ quỳ ở ngoài không dám đứng dậy, đợi nàng ta hạ hỏa ngồi xuống ghế đầy cung cách tiên nữ mới dám lò dò run rẩy tiến vào dọn dẹp.

Hà Tam Cô cắn môi, móng tay bấm vào đùi mình sắc lẹm, thế quái nào mà mọi chuyện lại thành thế này? Bực tức, nàng ta đập tay xuống bàn, đám nô tài lại hoảng hốt chạy khỏi phòng như chạy nạn. Chúng đã từng bị Hà Tam Cô không biết bao lần “giận cá chém thớt”, đánh đập không thương tiếc...Thánh thượng có sao lại đưa một nữ nhân như thế này lên hàng phi cơ chứ? Có nào mà thái hậu lại có thể yêu quý nàng ta như ái nữ của mình? Chỉ vì nàng ta xinh đẹp tuyệt trần, phong thái như tiên nữ sao? Nếu họ mà nhìn thấy nàng ta lúc này thì...

Hà Tam Cô đi đi lại lại trong sảnh, đôi hài nhỏ rảo bước thanh thoát, cả kể khi đang tức giận cũng khiến chúng như một điệu múa. Nàng cau mày, bàn tay nhỏ nhắn đặt trước bụng, sau vạt áo thướt tha thì đang nắm chặt tới mức hiện lên cả những đường gân xanh trên những ngón tay thon.

Hừ, chỉ tại tên Cự Dã ngu dần đó! Giết thì không giết được! Giờ lại khiến hai người họ quần quýt như sam! Ngu thì cũng ngu vừa phải thôi chứ, chẳng lẽ Phúc Khang An không biết đường mà tới cứu nguy à? Hoàng đế mà chết một cách lãng nhách như thế được chăng? Ôi trời ơi là trời... Giờ thì hay rồi, Lăng Lam trở lại cung đình với một thân phận hoàn toàn mới, Càn Long nói thái giám Lăng Lam dám bỏ trốn đã bị xử trảm tại chỗ và lo liệu cho nàng ta trở thành con nuôi của một viên quan trong số Bát Kỳ rồi nhập cung rất suôn sẻ. Vừa vào cung thì được làm tài nhân, mới một tháng mà lên quý nhân, thêm tháng nữa lên Lam phi nghe rõ hoành tráng, tháng nữa thì là quý phi, vượt mặt cả nàng, giờ thì thuộc hàng hoàng quý phi rồi! Nếu tháng sau mà ả ta có long thai, lên ngôi hoàng hậu không chừng!!!

Hà Tam Cô đập ly trà xuống bàn, giận quá không kiềm chế nổi, phóng trướng lực vào một viên thái giám vô tội khiến hắn bay ra sân, ho hộc máu.

Một cung nữ hốt hoảng chạy vào, vấp phải bậc thềm cửa ngõ dúm dụi rồi lại lục cục đứng dậy, chạy lại quỳ xuống dưới chân Hà Tam Cô, trán nàng lấm tẩm mồ hôi, hay tay run rẩy, giọng lạc đi:

- Nương nương, Lam hoàng quý phi có long thai rồi...

—o0o—

Lăng Lam ngồi buồn buồn, nhặt cái que thọc vào chiếc bình trong suốt quấy quấy, ẩn ẩn vào người chú cá vàng rực rỡ khiến chú ta hốt hoảng bơi tránh. Nhìn bộ dạng tức cười của chú ta, mắt nàng sáng long lanh khó tả, tiếp tục chọc cá vàng trong niềm thích thú.

- Nàng chọc vậy nó lòi ruột ra mất.- Càn Long từ cửa bước vào, nhìn nàng âu yếm, ánh mắt như bố nhìn con.

- Cái bình này hay thiệt ha!- Nàng cười híp mắt.- Trong suốt, lại còn đựng được nước!

- Đó là bình pha lê do tiểu quốc tiến cống, ta tặng nàng để nuôi cá, vậy mà nàng giết chú ta tới nơi rồi.- hần ngồi xuống, đặt nàng lên đùi mình. Thấy khó chịu, Lăng Lam nhú mồm, nhảy lên ngồi xổm lên hai chân hần giống y hệt mấy đứa nhóc chơi chơi để khiến Càn Long phải chịu thua bẽ nàng đặt xuống ghế như ban đầu.

Theo thói quen, Lăng Lam đưa tay lên gỡ tóc, nhưng giờ thì tóc nàng mọc rồi, không phải đội tóc giả che trán hói như trước nữa nên có chút không quen, hơi mất hứng một tí nữa, ngày trước trán không có tóc thấy dễ chịu hơn...

- Nàng muốn có một cách cách hay aka? - Càn Long cười hạnh phúc.

- Ta chỉ muốn sinh ra một cái bình pha lê như thế này.- Nàng cười hồn nhiên.- Trông rất đẹp!- Càn Long có hơi sững sờ một tẹo nhưng rồi lại lắc đầu cười. Thực sự là nàng không màng ngôi vị hoàng hậu sao?

Chọc chọc cá được một hồi, nàng phát hiện con cá này rất thông minh nhé, nó bơi nghiêng rồi một mắt lé lên quan sát cái que của nàng để tránh. Hay ho ghê!

- Hoàng Lịch, nhìn nè!!!- Nàng reo lên thích thú.

Vừa tới lúc ấy thì một cung nữ bước vào, mang cho nàng một bát thuốc an thai. Lăng Lam vô tư nhận lấy, mắt không để ý nhìn vì còn mải hứng thú với chú cá vàng, đang định uống cạn thì Càn Long giật lấy bát thuốc, đưa lên mũi hít rồi nhú mồm, hần dẫn nàng không được uống bất kì thứ gì do người khác mang tới ngoài hần rồi đứng dậy, bước chân rời khỏi tẩm cung của Lăng Lam về hướng cung Hà phi, vành môi mím lại vì giận dữ.

Đợi hần đi rồi, Lăng Lam không ngồi xổm trên ghế nữa, nàng vắt chéo chân, cầm bát thuốc rót vào chiếc bình trong suốt, chú cá sợ hãi bơi tránh như phải lửa nhưng cuối cùng làn thuốc sẫm màu cũng tới chỗ chú ta, cá vàng mất mớ thao láo càng sợ hãi hơn, chỉ vài khoảnh khắc, đôi mắt cá vàng dim díp lại, dần dần đôi vây chú ta ngừng quạt nước, bụng nổi lên chết trương bành...

Lăng Lam phủ hai tay vào nhau, mỉm cười.

Chú thích:

- Đời Thanh từ thời Thuận Trị bắt đầu tuyển gái đẹp vào cung, cứ ba năm một lần chọn tú nữ trong nội bộ Bát Kỳ. Không chỉ chọn con gái Bát Kỳ để làm hậu phi cho hoàng đế mà trong đám tú nữ có thể sẽ được phối ngẫu cho thân thích gần của hoàng đế như hoàng tử, hoàng tôn, thân vương, quận vương. Tú nữ tuổi từ mười ba tới mười sáu, là con gái Bát Kỳ không bệnh tật, khỏe mạnh đều phải tham gia dự tuyển. Những người không chịu thi tuyển sẽ bị trị tội, tú nữ đăng kí thi tuyển, trong kì hạn nhất loạt là 5 năm không được lấy chồng.

- Còn cung nữ chỉ những người con gái làm việc phục vụ trong cung đình, cung nữ lớp trên là nữ quan trong cung, nhưng cũng có trường hợp có cung nữ leo được lên ngôi hoàng hậu.

- Ở triều Thanh, từ thời Khang Hy mới đầy đủ các điển chế, nghiêm minh trong việc chế định vị trí, danh hiệu của hậu cung. Chính thể của hoàng đế gọi là hoàng hậu, xuống dưới có một hoàng quý phi, hai quý phi, sáu tần. Dưới tần còn lấy quý nhân, hầu hết chế độ đều quy định nghiêm cách song thực tế số phi tần của hoàng đế vượt quá rất nhiều. Thế nên mới dẫn tới tình trạng “Tam thiên cung nữ nhân chi diện. Kỷ cá xuân lai vô thể gần” (ba nghìn cung nữ mặt thoa son. Biết mấy xuân rồi lệ chứa chan)- Bạch Cư Dị.

13. Chương 13

Hà Tam Cô ngồi trên bậc cửa, đôi hài nhỏ khê đung đưa không chạm đất. Mưa rất lớn, mái hiên dù có rộng cỡ nào cũng không đủ để che chắn cho nàng, tà áo mỏng manh màu Bích Đào bị tạt cho ướt nhẹp, không thể thướt tha bay như mọi khi. Một vài hạt mưa giăng trên mi mắt nàng, Hà Tam Cô không buồn để ý, đôi mắt nàng trống rỗng vô hồn nhìn vào màn mưa xám xịt. Tiếng mưa đập xuống đất rào rào như vút đá, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng chuông gió coong keng khi bị mưa đánh vào, một thứ âm thanh rời rạc thiếu não như nhạc gọi hồn.

Đám nô tài phải chạy mới kịp theo bước của Càn Long, tay mỗi nhừ cầm chiếc lọng lớn che cho hần khỏi bị ướt mưa. Hà Tam Cô nhìn thấy bóng hần thì chỉ nhếch mép cười khinh bạc. Nửa năm rồi không tới chỗ nàng, nay tới thì lại với khuôn mặt hùng hùng hổ hổ thế kia, chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành. Bất giác ý nghĩ về Cự Dã vụt qua tâm trí nàng, hừ, có lẽ rời khỏi Càn Long như hần lại là thượng sách... Nàng cũng từng nghĩ thế... nhưng Cự Dã và nàng tuy cùng là đại nội mật thám nhưng lại khác nhau... hần... đâu có yêu Càn Long như nàng...

- Tại sao người lại ngu xuẩn thế? - Càn Long cất tiếng hỏi, viên thái giám đặt một bát thuốc xuống trước mặt nàng, bát thuốc vẫn còn bốc khói nghi ngút, một mùi hương thoang thoang nhẹ tênh tách biệt với mùi thuốc, đó là hương của loại kịch độc nàng nghĩ ra, chỉ riêng mình nàng mới biết cách bào chế. Hà Tam Cô nhíu mày, có gì nó lại có trong bát thuốc này? Nàng hít kỹ thêm mùi thuốc, đây là thuốc an thai, hừ, bát thuốc của Lăng Lam. Hóa ra đó là lí do Càn Long tới nơi này.

- Không phải thần thiếp hạ độc. - Hà Tam Cô nói chậm rãi. - là Lăng Lam đã gấp lửa bỏ tay người.

- Chính Lăng Lam tự hạ độc bản thân?

- Đúng, để đổ tội cho thần thiếp.

- Đó là loại độc được chỉ mình người có!

- Thánh thượng, Người nghĩ thần thiếp ngu ngốc tới mức hạ độc nàng ta bằng chính thứ thuốc độc của mình sao?

- Lăng Lam muốn tự sát chắc?

- Nếu thần thiếp thực sự muốn hạ độc Lăng Lam, chẳng lẽ thánh thượng lại dễ dàng phát giác tới thế???

Đôi mắt nàng xối thẳng vào Càn Long, hần bắt đầu thấy mờ lung. Phải, Hà Tam Cô là đại nội mật thám, nàng ta đâu có xuẩn ngốc tới thế. Hần cần môi, nhưng cũng không thể là Lăng Lam được, nếu hần chỉ cần sơ sẩy không để ý thì chính nàng ấy sẽ uống bát thuốc, như thế thì chắc chắn bỏ mạng.

Lông mày Càn Long nhíu lại, mắt hần khép hờ rồi chợt mở ra:

- Chủ ý của người là như thế! - hần khẳng định.

- Cái gì? - nàng tròn mắt nhìn hần. Ý của Càn Long là gì?

- Nếu Lăng Lam chết một cách yên bình không dấu vết, ta sẽ biết ngay đó là người, chỉ người mới có tài năng ấy. Người đã cố tình tạo những sơ hở như tự dùng thuốc độc của mình để gạt ta!

Hà Tam Cô bật cười khỏ, giờ thì hay rồi. Cả Càn Long, cả nàng đều không thông minh bằng Lăng Lam. À ta biết chắc lối tư duy của thánh thượng sẽ như thế này nên đã dàn xếp mọi chuyện rất chi tiết tỉ mỉ. À ta cũng biết chắc rằng những chuyện liên quan tới ả, Càn Long luôn hồ đồ tới khó tin. Canh bạc này nàng đã thua. Hừ, nàng - một đại nội mật thám lừng lẫy được rèn luyện từ nhỏ, nay lại thất bại trước một tiểu nữ tử giả thái giám! Mối nhục này có xuống âm ti địa tào cũng không quên được!

Càn Long nhìn biểu hiện đau khổ của Hà Tam Cô trước mặt mình, đôi mắt đó biểu hiện rằng nàng ta bị lừa...

Hần lắc đầu xua đi ý nghĩ vừa rồi, Hà Tam Cô là đại nội mật thám, diễn kịch là một trong những thứ chính hần ra lệnh họ phải rèn luyện, suýt chút nữa thì cũng chính hần bị nàng ta lừa.

- Giải Hà phi vào thiên lao!- hấn ra lệnh, mấy viên thị vệ liền tiến tới kéo Hà Tam Cô đi, ánh mắt nàng ta nhìn hấn đầy ưu thương oan ức nhưng rồi nàng ta cũng quay đầu về phía trước, giằng tay khỏi hai tên thị vệ mà ngẩng cao đầu, kiêu hãnh bước. Cho dù lần này mưa đã làm ướt nhẹ tà áo và cả mái tóc tuyệt mỹ của nàng, phong thái thanh thoát vẫn lấp ló trong từng bước chân...

Phải, có lẽ không đi theo hấn, nữ nhân ấy đã có một phu quân hết mực nâng niu, yêu thương...

Sai lầm của cuộc đời nàng... chính là đã gặp hấn...

—o0o—

Lăng Lam cứ thế xoay xoay thổi bạc trong tay rồi lại buồn rầu đặt xuống, thở dài một tiếng náo nề.

- Nàng sao vậy?- Càn Long tiến tới, giọng dịu dàng lo lắng.- Nàng ghen sao?

Lăng Lam ngược mắt nhìn hấn, hốc mắt có phần ướt nước, nàng ghen ngào:

- Phải... ta ghen...

- Nàng muốn ăn thứ gì? Ta cho Ngự thiện phòng nấu ngay!

Nàng vẫn nhìn hấn, nước trong mắt có phần dâng trào hơn:

- Ngự thiện phòng có nấu được... bạc không?

- Hả?- Càn Long không hiểu, ngây ngốc nhìn nàng.

- Ta thèm ngân lượng, mã não, trân châu, phỉ thúy,... đem mấy thứ đó tới, ta sẽ hết ghen liền...

Hấn đứng trân trân, ánh mắt vẫn phủ lên khuôn mặt đáng thương của nàng mà không dịch chuyển nổi. Thực sự là có nữ nhân trên đời ghen kiểu này sao? Bây giờ mà cười thì sẽ bị nàng đánh, nhưng mà nhin cười thì chắc hấn đau bụng, thật tình rất khó xử...

- Lam nhi...- cuối cùng hấn vẫn phải nén cười, nhẹ nhàng tháo chiếc nhẫn ngọc ngự kiêu sa trên ngón cái, đặt vào lòng bàn tay nàng... bây giờ thì nàng thấy khá hơn chưa?

Lăng Lam vẫn bí xị, ánh mắt ngây ngô của nàng cố ý mà như vô tình liếc miếng ngọc bội hấn đang đeo thắt lưng. Lập tức hiểu ý, Càn Long cũng tháo ra buộc vào thắt lưng nàng.

Nàng nhìn hấn, mắt long lanh, cười hi hi khiến Càn Long cũng phải cười theo, hấn xoa đầu nàng, đặt nàng ngồi lên đùi trong khi Lăng Lam mãi mê ngắm nghía mấy món đồ mới. Nàng giơ chúng lên cao, soi rõ dưới làn ánh sáng tinh khiết qua cửa sổ lùa vào phòng.

- Chắc không phải đồ giả ha?- Nàng quay đầu hỏi hấn, chớp chớp. Lần trước cùng hấn tới chợ phiên, thấy rất nhiều đồ kiểu này, nhưng mà đều là hàng dỏm cả, không biết Càn Long có đem đồ giả dụ nàng không nữa.

Càn Long nhìn miếng ngọc bội toát ra tiên khí dưới ánh nắng cùng chiếc nhẫn vạn thành không mua nổi rồi lại ngó tới khuôn mặt nàng đang rất chân thực chờ đợi câu trả lời của hấn, đột nhiên muốn cắn má nàng vài cái cho bồ tức:

- Ta cũng chẳng biết.- Hấn nói, cố tình trêu ghẹo nàng.- Lần trước vi hành có mua mấy đồ hàng giả y thật về, chẳng biết có phải chúng đó không.

Lăng Lam chun mũi, tay hươu hươu ngọc bội soi soi xem xét rồi chống cằm.

- Ta nghĩ là đồ thật đó...- nàng chiêm nghiệm, suy nghĩ đã có phần bớt mông lung... chỉ có vua ngu mới đeo đồ giả diều khắp Tử Cấm Thành thôi...

Càn Long nghe xong, không nói không rằng, bất thần đặt nàng ngồi lại xuống ghế, còn bản thân tiến lại phía cửa mà đóng lại, cài then.

Lăng Lam rùng mình, hấn định thủ tiêu nàng sao? Nàng chỉ nói thực suy nghĩ bản thân thôi mà! Chẳng phải mấy tiểu thuyết diễm tình vẫn nói hoàng đế thường bị ấn tượng bởi những nữ đặc biệt đó sao? Trời

oi là trời, lần này mà nàng chết, quyết tâm xuống âm ti không đọc mấy thể loại sách đó nữa! Thà xem mấy quyển xuân cung còn có ích hơn! Hu hu.

Hắn nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt không có tí gì hung ác nhưng... gian xảo vụn vặt. Lăng Lam nổi da gà, chỉ có đồ ngu mới không biết hắn tính làm chuyện gì!

- Hoàng thượng!- nàng thét.- Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, đừng có giở trò đồi bại!

Hắn phi thân qua chiếc bàn đang chắn giữa hai người để túm nàng nhưng túm hụt, Lăng Lam nghiêng người né rồi khinh công lên ôm cột trên trần nhà. Nàng nhanh chóng liếc cửa sổ, giờ chỉ còn đường đó để thoát thân. Nếu không bị hắn túm được, chắc lần này nàng sẽ sinh đôi!

- Sao nàng thô thiển thế? Không tìm được từ nào mỹ miều hơn để miêu tả việc ta muốn làm à?- hắn miệng thì vẫn cần nhân, chân đạp lên bàn lấy đà, bay lên thanh sà ngang, ngồi vắt vẻo như con chim chích khiến nàng tức xì khói.

- Người mà làm càn, ta thả tay rơi xuống sàn là cái bụng nát bét!- nàng đe dọa, tiếp tục dùng chiêu chân thối dứ dứ về phía hắn.

Nhưng có vẻ không ăn thua, tên này hình như đã nghiệm mùi chân nàng cũng nên, hắn vẫn tiếp tục xê mỏng tới chỗ nàng trong niềm thích thú có phần hơi quá khích:

- Nàng không sợ đau à?- hắn chỉ chỉ xuống dưới.- sàn nhà cứng lắm, chắc chắn dập mỏng!

Mặt Lăng Lam ngẩn ra, ừ nhỉ, ngã vậy chắc là đau lắm...

Nhân cơ hội nàng sơ ý, hắn túm lấy eo nàng, bay xuống, đáp gọn xuống đất và cũng nhanh như chớp đặt nàng nằm lên giường trước khi Lăng Lam kịp định thần chuyện gì vừa xảy ra. Phải mất mấy giây nữa, hắn buông rèm xong rồi nàng mới lại hô lên:

- Còn làm nữa ta đánh rắm cho coi!!!

Cần Long đau khổ liếc nàng, rút cục thì nàng còn bao nhiêu trò nữa để dọa hắn? Mà sao trò nào cũng kinh dị thế? Ở bên nàng thêm mấy tuần nữa, chắc người hắn bốc mùi nhà xí quá!

Cuối cùng thì Cần Long cũng chịu thua, ngoan ngoãn cuộn rèm lên, mở cửa phòng cho thoáng khí. Lần trước nàng cũng dọa hắn như vậy, nhưng hắn không tin trên đời có người bảo đánh rắm là đánh được nên cứ làm tới, kết quả là suýt chết ngạt, ốm nguyên ba ngày. Bệnh đó thần y cũng không chữa được, chỉ biết lần sau tốt nhất đừng để nàng phải dùng vũ khí hơi mùi như thế ra sử dụng là được.

Ngồi được một lúc ngấm nàng mân mê chiếc nhẫn ngọc, hắn lại mất kiên nhẫn, phút chốc đầu óc sáng lạng thông minh hẳn ra, nghĩ ra một diệu kế. Hắn không mon men tới gần nàng như mọi lần mà rút từ trong ngực áo ra một bức họa bị cháy xém các góc, đẩy tới trước mặt nàng, dùng giọng ngọt ngào nhất có thể:

- Nàng xem, một xuân nữa đã qua rồi mà giờ chúng ta vẫn ở bên nhau...

Họa này hắn vẽ nàng vào hôm súng ái Hà Tam Cô đây mà, tên ngu độn này mang ra làm gì, muốn nhắc tới chuyện cũ đó để nàng tức lên đạp vào mặt hắn à?

- Họa đó ta luôn mang theo mình, chính ngày đôi ta nguyện chết cháy trong rừng, nó cũng bị lem mất mấy góc...

À... hóa ra hắn định gợi lại kỉ niệm lãng nhách như miếng giẻ rách ấy... Nàng quay ra nhìn hắn, cười trừ một nhát, mắt tiếp tục hướng tới chiếc nhẫn ngọc.

Quái, sao trên đời lại có nữ nhân lạnh lùng được như nàng nhỉ? Hay nàng học cổ nhân Vô Tắc Thiên?

Hắn giận dỗi ra giường ngồi, đưa hai chân lên giường, cầm đặt lên đầu gối, tay gầy gầy hình thù long phụng trên giày rồi thổi phù phù. Hắn hiện tại đang rất chán chường có việc gì chơi, tấu chương hôm qua hắn đã thức cả đêm xem cho hết để sáng nay tí tởn tới chỗ nàng, vậy mà Lăng Lam lại nở lòng nào yêu mấy món phỉ thúy, bạch ngọc hơn cả hắn... Tui thân quá!

Mông hần ngồi trên nệm giường thiết là êm, mà đêm qua thì hần không có ngủ nên mắt Càn Long dần dần lim dim, dúi cả lại, hần nheo nheo mắt, thấy Lăng Lam vẫn đang ngồi xem ngọc, dáng nàng sáng ngời dưới nắng, rồi hần quay lại nhìn chiếc gối êm, nghĩ ngợi một hồi rồi nằm luôn xuống, đánh một giấc cho khỏe.

Tới khi nghe thấy tiếng thở đều đều của Càn Long, Lăng Lam mới dứt mắt ra để nhìn hần. Nàng mỉm cười, kéo chăn đắp cho hần rồi ngồi xuống ghế kinh thư ra đọc. Được vài trang, nàng lại liếc mắt ngó hần, lại gần giường nhìn hần ngủ. Càn Long khi ngủ không xảo quyết như khi thức, má hần đến trong mơ vẫn còn phụng phịu, chắc dối nàng. Lăng Lam mỉm cười, tiện tay nhéo hần một cái. Vẫn chưa đã, lại nhéo cái nữa. Bị trêu ghẹo khi đang ngon giấc, mặt Càn Long nhăn nhó, lật người quay lưng vào phía trong. Thấy hay ho, nàng tiếp tục nhéo má hần.

Sau khi đôi má của Càn Long đỏ rần lên, tên vua ngốc này vẫn chưa có dấu hiệu gì của việc muốn thức dậy. Bây giờ mà nàng nổi hứng đâm hần chắc sử sách sẽ được phen múa bút rằng vị hoàng đế tài dũng song toàn Càn Long đã chết vì ham ngủ.

Nàng đang thích chí nhìn vẻ mặt phụng phịu của hần thì Phúc Khang An xuất hiện trước cửa, ánh nhìn lạ lẫm của hần cho Lăng Lam biết là hần tìm mình. Cúi xuống nhìn Càn Long đang say ngủ, mày nàng nhú lại hơi dăm chiêu nhưng rồi cũng ra hiệu cho hần đợi mình và lạng lẽ rời phòng.

Cầu nhỏ bắc qua dòng nước, tiết trời sắp chuyển đông, cây cối vàng ươm đượm một màu, một vài cành đã trơ trụi lá, khoe ra những nhánh khẳng khiu vạch lên nền trời như những vết sấm.

Lăng Lam bước nhỏ, Phúc Khang An theo sau, hần chợt cất tiếng:

- Tại sao nương nương lại phải diệt trừ Hà Tam Cô?

Nàng không trả lời hần, nhặt hòn đá nhỏ ném xuống nước, những vòng tròn nhỏ cứ lan rộng ra gợn gợn như cảm giác trong lòng nàng lúc này. Hừ, Phúc Khang An lần này lại gọi nàng là “nương nương” cơ đấy!

- Nếu thần tìm được kẻ đã giúp nương nương lấy độc được từ Hà Tam Cô, Người có lẽ sẽ phải bị luật pháp trị tội đấy! Thánh thượng cho dù có yêu người tới mức nào cũng không thể cứu người được. Vậy nên tốt nhất nương nương hãy đầu thú ngay đi!

Lăng Lam liếc ánh mắt dò xét trên khuôn mặt hần. Phúc Khang An có thể tìm được tay chân của nàng thật sao? Sáu năm trời ở bên hoàng thượng, thế lực của nàng lớn mạnh tới thể nào chẳng lẽ hần không rõ? Dầu chỉ riêng thái giám, cung nữ, cung phi mà cả đại quan triều đình cũng bao phen phải nhờ tới sự che chở của nàng. Càn Long cho dù có đổi họ tất cả thái giám thành Vương thì cũng chẳng thể ngăn cản mạng lưới mà nàng đã dày công xây dựng. Giờ nàng lại còn ở chức hoàng quý phi, trong người mang long thai, vậy cánh càng mạnh mẽ, vậy mà tên Phúc Khang An to gan lớn mật này nói rằng có thể tóm được cái đuôi của nàng rồi ra ánh sáng? Đúng là tấu hài!

- Bỏ cung chẳng làm gì nàng ta cả!- Lăng Lam khẳng định, ánh mắt nói rõ rằng mình không có liên can tới chuyện này.- Tướng quân về đi, ta phải tới chỗ Thái hậu bây giờ.

Phúc Khang An nhìn nàng, tia hi vọng cuối cùng trong mắt hần cũng tắt, lạng lẽ quay gót dứt khoát rời đi. Nữ nhân này đúng là yêu nghiệt! Thâu tóm tâm trí thánh thượng, diệt trừ đại nội mật thám, giờ lại còn muốn giành sủng ái từ thái hậu sao? Thật hết thuốc chữa, đã vậy, hần quyết lòi cái đuôi hồ li của nàng ta ra trưng!!

Lăng Lam rào bước tới Từ Ninh cung, lần này nàng đã diệt Hà Tam Cô-kẻ đang xun xoe bên cạnh thái hậu gần năm nay và bà ta thì có vẻ coi nàng như ái nữ, cũng nên tới đánh tiếng với lão bà đó một chút, nếu không lại mang tiếng “con dâu” bất hiếu. Nàng chỉ ước mình được như Giả Nam Phong, hại được Dương thái hậu khiến bà “mẹ chồng” đó phải khổ sở, nhưng thật đau đớn thay, Càn Long không ngây ngô như Tấn Huệ Đế. Bất giác Lăng Lam thở dài, thế mới nói, nữ nhân sướng hay khổ đều phụ thuộc phu quân cả.

Thái hậu mặc phụng bào, ngồi ghế phượng khiến Lăng Lam cực ngứa mắt. Lão bà đó ngồi trên địa vị chủ nhân lục cung bao năm rồi? Mặc dù Càn Long chưa có hậu, nhưng giờ đã có hoàng quý phi là nàng, tại sao vẫn còn không chịu giao “hoàng hậu chi bảo” cho nàng? Bà ta có còn ở ngôi hoàng hậu nữa đâu, lại còn già rồi mà sao lại tham công tiếc việc tới thế! Hừ, bực dọc ngấm ngấm một hồi nhưng cuối cùng Lăng Lam vẫn phải hành lễ.

- Lam hoàng quý phi nay lại rảnh rỗi tới thăm bà lão này cơ đấy...- bà ta cất tiếng mỉa mai. Nàng hừ lạnh một tiếng, ngày trước khi làm thái giám còn thấy lão bà này đáng thương vì tình mẫu tử lạnh nhạt nhưng từ khi nàng trở thành nữ nhân, cứ nhìn thấy nàng là bà ta hầm hè, cứ như là ghen tị với sắc đẹp của nàng ấy. Ai trêu chọc gì mà bà ta phải thái độ với nàng như thế?

- Thần thiếp thật sơ suất, không thể vãn an thái hậu thường xuyên được, mong thái hậu lượng thứ...- nàng cúi đầu thổ thê, ra vẻ ngây thơ biết lỗi nhất có thể.

Thái hậu không nói gì, chỉ chăm chăm xọc mắt vào khuôn mặt nàng. Bà không ưa gì nữ nhân này, nàng ta có khuôn mặt giống một cung nhân ngày trước được Ung Chính sủng ái như đúc, chính Càn Long cũng nặng tình với nữ nhân ấy khiến chính bà phải ra lệnh xử tử. Nhìn thấy Lăng Lam cứ như cung nhân kia hiện hồn về bắt bà đền mạng.

Càng nghĩ, thái hậu càng nhìn nàng hằn học hơn khiến Lăng Lam lạnh sống lưng, tức khí cũng giương mắt lên nhìn lại bà.

Được một lúc, khi nàng còn đang mải mê đấu mắt với lão bà kia thì có tiếng chân vội vã của một nữ tử bước vào. Đúng là xuất hiện lúc gay cấn khi trông mắt hai người sắp nổ lửa, người vô duyên vô cớ dội một gáo nước vào đám cháy ấy không ai khác chính là Châu cách cách!

Không biết bao lâu rồi nàng chưa gặp lại Châu cách cách, chính xác là không còn mặt mũi nào để gặp nàng ấy... Gặp rồi thì biết nói sao, xin lỗi vì đã lừa dối nàng ấy? Vấn đề ở đây chính là Lăng Lam chưa có lần nào nói rằng mình yêu Châu cách cách, chỉ là... có vài bận dụ dỗ nàng ấy phải lòng mình mà thôi... Tội lỗi, tội lỗi...

- Hoàng ngạch nương...- giọng nàng nho nhỏ, miệng bái kiến Thái hậu nhưng ánh mắt lại nhìn Lăng Lam buồn thương, nàng ấy thương cho Lăng Lam hay thương cho chính bản thân mình ăn phải quả đắng? Lăng Lam thở dài, thầm nghĩ: “chắc là thương cho ta thôi, rơi vào tay hoàng huynh của nàng thì tất nhiên là kẻ đáng thương bội phần rồi...”

Châu cách cách bước tới bên cạnh thái hậu, đối diện với Lăng Lam, không ngần ngại chút nào xói ánh nhìn vào ngực ta tìm kiếm. Nàng muốn xác minh có thật người trước mặt mình là nữ không đây mà... ôi, Châu cách cách, tới khi nào nàng mới hết ngây ngô đây? Chẳng lẽ nàng không thấy bụng Lăng Lam đang nổi lên cộm cộm mằm mằm mà hoàng huynh nàng gieo rắc hay sao??

- Bái kiến Châu cách cách...- Lăng Lam nói, đang định nhún gối thì nàng chạy tới đỡ ta dậy, ngại ngần cất tiếng:

- Đứng khách khí... hoàng tẩu...- ồ... tiến bộ lớn, giờ lại có can đảm gọi hai tiếng “hoàng tẩu” cơ đấy, nữ tử này có vẻ cũng đã gần trưởng thành rồi...

Thái hậu ban ghế ngồi. Cả ba lặng thinh ngó nhau, tay cầm ly trà nhưng chẳng uống nổi. Không khí lạnh căm tới mức khó chịu ngọt ngào. Biết nói gì với nhau bây giờ? Mẹ chồng-nàng dâu-em chồng. Chẳng phải mối quan hệ này từ xưa tới nay thường chỉ cãi vã bất hòa với nhau thôi sao? Giờ lại không thể nổi xung thiên như nhà bình dân được, chẳng còn cách nào khác là ngồi tìm hơi nóng bốc lên từ chung trà đã lạnh ngắt cả...

Thời gian một nén nhang trôi qua, cuối cùng Lăng Lam cũng đứng dậy xin phép được hồi cung của mình, tất nhiên là thái hậu cho phép ngay, không một chút lưu luyến. Hừ, lão bà đó cho dù có ghét nàng tới đâu cũng không nên vui ra mặt vậy chứ!

Giờ chỉ còn lại hai mẫu tử với nhau, thái hậu mới thở dài:

- Hoàng thượng hôm trước có tới chỗ ta... đợi Lam hoàng quý phi hạ sinh xong sẽ sách lập nàng ta làm hoàng hậu...- con mắt bà buồn, hoàng thượng tới cốt chỉ để thông báo với bà vậy thôi, bà nào có quyền gì can dự cho dù muốn ngăn cản...

- Nhi nữ hôm nay tới gặp hoàng ngạch nương cũng là có chuyện thông báo...- mô hôi trên trán Châu cách cách rịn ra, chiếc khăn lụa trong tay nàng đột nhiên bị vò nát, nàng cúi mặt nói, mắt nhắm lại run rẩy.

- Chuyện gì?- những ngón tay thái hậu nẩy giờ vẫn để trên thái dương suy ngẫm, bà cất tiếng hỏi, sự mệt mỏi không cho bà mở mắt quan sát biểu hiện của nhi nữ mình lúc này.

Châu cách cách hít một hơi dài, nàng mở mắt nhìn thẳng vào mẫu thân mình, giọng không còn phân vân mà dứt khoát mạch lạc, nhấn mạnh từng chữ:

- Lam hoàng quý phi chính là tiểu thái giám Lăng Lam!

Chú thích:

- Giả Nam Phong: Vị hoàng hậu nổi tiếng xấu xa trong lịch sử Trung Quốc, vợ của Tấn Huệ Đế Tư Mã Trung, bức hại Dương thái hậu và cả gia đình bà tới con đường chết. (con dâu loại này thật hiếm gặp nha, bình thường chỉ thấy mẹ chồng ” ăn hiếp ” nàng dâu thôi. Giả Nam Phong này thật quá độc ác nhưng cũng có thể là đã mở đường cho một thế hệ con dâu mới từ thời cổ đại chăng ? =>)

- Sách bảo là những ”sách” và ”bảo” được ban phát khi hoàng đế lập hoàng hậu hoặc sách phong các vị phi khác. Sách có kim sách, ngọc sách, tương đương như chứng thư hiện nay. Bảo là ấn chương, là vật tượng trưng cho thân phận của những hoàng thái hậu, hoàng hậu, hoàng quý phi, quý phi, phi, tần. Chỉ hoàng thái hậu và hoàng hậu mới được tiến kim sách, kim bảo, những vị kia chủ yếu chỉ được ngọc sách, ngọc bảo hoặc thiếu một trong hai thứ. ”Hoàng hậu chi bảo” dùng vàng ròng điêu khắc, nặng một nghìn tám trăm gam, hình khối vuông, ấn chữ Mãn và chữ Hán. Chế độ tỷ bảo đã lưu truyền hơn hai nghìn năm ở Trung Quốc. Nó là vật tượng trưng cho hoàng quyền, dùng để đóng dấu vào các chiếu thư, văn cáo để biểu thị lòng tin đối với thần dân trong thiên hạ. Đó chính là một cách tuyên truyền và khẳng định của nền thống trị phong kiến

14. Chương 14

Lăng Lam về tới tẩm cung thì thấy Càn Long vẫn đang say ngủ, ngồi xuống bàn, lòng nàng buồn rười rượi ngổ hần. Chẳng phải thường có cảnh vợ đợi chồng đi làm về tới khuya vẫn không chịu ngủ trước đó sao? Vậy thì cố gì tên này lại dám ngủ say như chết thế???

- Dậy đi!- nàng đập vào lưng hắn. Nhưng tên này rõ ràng không có ý định dậy, nàng thầm nghĩ nếu không phải muốn giữ hình tượng thì hắn đã ngáy cho nàng nghe luôn rồi.- Dậy đi!- lần này thì nàng quát, tên này lăn vào trong chăn, chum kín, giả bộ điếc.

Hừ, dám chống đối nàng à. Lăng Lam cười tà, mở miệng thông báo:

- Ta tới kĩ nam viện!

Nghe tới đó là Càn Long ngồi bật dậy, mắt mở thao láo:

- Nàng dám!

- Ta mà không dám thì không phải Lăng Lam!- nàng khẳng định, cười mỉm chi với hắn một cái cho tên này lờn lộn tức điên lên.

- Ờ, thế đi đi!- hắn lại nằm phịch xuống giường, cười thầm. Làm như mấy tên tiểu quan ở kĩ nam viện đó bấu bả lắm! Lần trước được dẫn đi, không mất tiền mà nàng còn chẳng động thủ được! Để xem lần này phải bỏ ngân lượng ra thì nàng có làm gì được không!

Thấy rõ thái độ thách thức của Càn Long, nàng cáu. Lại còn dám khinh thường nàng thế cơ đấy! Lăng Lam đứng bật dậy, thay thường phục rồi hùng hùng hổ hổ đi thật.

Càn Long thì vẫn nằm ngủ, chẳng thèm cho người theo dõi nàng luôn. Hắn cam đoan nàng chẳng có can đảm đâu!

Lăng Lam một thân một mình, xắm y phục trắng thanh thoát như tiên nhân, tóc buộc hờ hững, đáng lẽ vạn con mắt phải hướng theo nàng với ánh mắt si mê nhưng kì thực lại nhìn nàng với sự kinh sợ. Thử tưởng tượng mà xem, một cô nương đáng dấp hiền hòa, y phục tinh khiết lại bước đi như phá đường phá phổ thì thành cảnh tượng nghịch lí tới cỡ nào?. Lăng Lam hiện tâm trạng cực không tốt chính vì tên Càn Long khốn khiếp đó! Khinh nhau quá thể!

Vốn định vào kĩ nam viện thác loạn một phen nhưng cuối cùng lại sợ hãi trở ra. Ôi... vấn đề không phải là nàng không dám cho mấy nam nhân xinh xẻo đó hầu hạ mình, nhắm mắt đánh liều không khéo lại phơi phới xuân ngời mà không ra khỏi giường nổi thì khổ, và lại... chỉ tại dạo này cái bệnh giang mai là vấn đề lớn... nên lí trí giục căng chân cho dù có luyến tiếc thì cũng hãy bước tư lự ra khu rừng ven thành thường hoa ngấm cá.

Nàng ngồi bên bờ sông, tay bứt rứt mấy sợi cỏ phiến toái mọc lên tua tủa đâm vào mông rất ngứa. Sau khi làm trụi được một mảng vừa cỡ mông mình, Lăng Lam yên tâm ngồi xuống, ngó phong cảnh hữu tình đang bày ra trước mặt. Vốn thì nàng cũng có thể hưởng thụ cảnh sắc thiên nhiên lắm chứ, nhưng những tính toán thiệt hơn trong cấm cung không cho nàng được thanh thoi...

Ở bên Càn Long đã hơn bảy năm trời, trong đó có tới sáu thu là dưới thân phận thái giám, hẳn yêu nàng da diết tới thế, chăm lo, quan tâm, tha thứ cho mọi lỗi lầm của nàng,... nhưng không hiểu sao Lăng Lam vẫn không thể yêu hẳn. Mỗi thù diệt thân tuy đã không còn khắc khoải nhưng dường như nó vẫn không biến mất hẳn để nàng có thể yêu hẳn. Như có một cái vực thẳm ngăn cách giữa hai người, muốn nhảy qua thì chắc chắn sẽ rơi xuống vực, cái giá phải trả chắc chắn là tính mạng của một trong hai...

Hăm hại Hà Tam Cô là quyết định sáng suốt của nàng, cho dù nàng không yêu Càn Long thì hẳn cũng không được phép bỏ rơi nàng... Chính Hà Tam Cô là nữ nhân đã mị hoặc Càn Long trong thời gian hẳn yêu nàng, chính nàng ta đã giết chết đứa con trước của nàng. Lần này thì đừng hòng, nàng phải ra tay trước, không cho ả ta động vào đứa trẻ này dù chỉ một sợi tóc. Nó phải làm hoàng đế tương lai của Mãn Thanh! Con trai nàng phải được ghi danh vào sử sách!

Lăng Lam nhắm mắt, cố làm cái nhú mảy trên trán mình tan đi. Nàng thở dài, thả mình nằm xuống nền cỏ, mùi của đất và hương ngan ngát mát lạnh của gió thoảng qua mũi nàng. Hai tay nàng dang rộng, để mặc gió hất tung vạt áo cùng mái tóc thướt tha bay lên. Nàng nằm gần mép nước, bàn chân trắng ngần không mang giày ngâm trong làn nước trong suốt. Ngực phập phồng đều đều thở, nhưng chuyển động ấy khê khàng tới nỗi nàng ngỡ mình không thở, nàng sợ mình thở mạnh sẽ làm non nước hữu tình xung quanh thức giấc mà chạy đi mất... Cuối thu, lá vàng ươm rơi rụng xuống dòng nước lững lờ, vừa trôi vừa dật nên một bản nhạc của gió, Không hề nghe thấy nhịp đập dù khê khàng nhất của sự sống, chỉ có tiếng rào rạc của lá, âm thanh thánh thót tí tách của nước nhỏ giọt không hiểu từ khe suối hay vách hang nào vọng lại. Nàng muốn bung mình lên, nằm trên những đám mây trắng xốp bồng bềnh kia cùng trôi...

Có tiếng chân khê khàng đang bước tới, Lăng Lam không buồn mở mắt, đó có thể là một lữ khách tới hồ cho ngựa uống nước, hoặc cũng có thể là một cô nương mộng mơ như nàng, bị phong cảnh trước mắt chinh phục.

- Tiểu thư...- giọng một nam nhân, trầm ấm và có chút lo lắng, hình như là gọi nàng nhưng Lăng Lam không buồn mở mắt...- tiểu thư... cô nương ốn chứ?

Người này nghĩ nàng bị ngất hay gì đó đây. Hừ, thật phiền phức, nếu nàng không phản ứng chắc nam nhân này không chịu đi.

Lăng Lam vẫn nằm ì trên nền cỏ, lười nhác lay động mi mắt, giục nó mở ra. Vẫn như thường ngày, nàng đã chuẩn bị sẵn trong đầu câu hục hặc câu bản mắng cái con người thích xía vào chuyện người khác kia.

- Cô nương... sao vậy?- nam nhân đó hỏi nàng khi thấy Lăng Lam cứ trợn mắt lên ngó mình, không chớp mắt, nàng ấy bệnh sao?

Nam tử mặc y phục lam sẫm, bảo kiếm bên hông sáng ngời, đang nhìn nàng làm che mất ánh sáng. Nhưng dường như khuôn mặt của chàng ta còn đẹp hơn cả bạch nhật. Mày rỗng, mắt sâu, mũi thanh thoát, nét môi vương giả, khí chất phi phàm, thân thể toát ra mùi hương của cỏ ngát. Lăng Lam nhìn mà không cử động nổi. Trời ơi, tại sao kĩ nam viện lại không có những người như nam nhân này? Nếu có thì tên Càn Long kia đã hết kiêu hãnh rồi không??

- Công tử...- nàng lấp bắp, định nói “sao công tử tuần mi thế?” nhưng kìm lại được, run run ngồi dậy nhưng lại ngã xuống nền cỏ khiến nam nhân kia phải đỡ tay nàng...- ta không sao...- nàng mỉm cười yếu ớt khi bàn tay chàng chạm vào tay mình, ôi... giá như Càn Long ngu ngu một tí thì có phải nàng đã tìm mọi cách để nạp chàng này vào cung làm nam sủng của mình rồi không?

- Cô nương, ta đưa cô nương tới đại phu nhé?- nam nhân đó hỏi, giọng chàng mới tuyệt vời làm sao. Hức hức, nàng xúc động sắp khóc rồi...

Lăng Lam lắc đầu khe khẽ, cổ tỏ vẻ yếu đuối thực nữ nhất có thể, thật may hôm nay nàng mặc xiêm y nữ nhân, nếu không thì đã để tuột mất con cá béo!

- Để ta xem thử.- chàng nói, dứt lời thì bắt mạch cho Lăng Lam. Trời ơi, chàng lại còn biết y thuật nữa..., khuôn mặt đang lo lắng của chàng dần ra rồi chàng mỉm cười nhẹ, lùi ra xa một chút, hình như chàng cao mình tới mức chỉ cần bắt mạch thôi cũng biết nàng vì hám sắc mà đổ bệnh.- Giờ cô nương thấy khá hơn chưa?- chàng hỏi, vẫn nụ cười mỉ mỉ. Nàng chắc chắn vị công tử này không hiểu sức hút của mình tới đâu nên mới vô tình ban phát cho nàng nụ cười quyến rũ đến thế... “Chàng ơi, đừng cười nữa là ta khỏi liền”

Mắt Lăng Lam chớp chớp, chỉ cần miệng tiếp tục đơm đớp nữa thôi là đủ bộ nhưng nàng kìm lại được, lấy lại phong thái ung dung để đáp lời chàng rằng mình ổn. Nhục nhĩ quá, lần đầu đứng trước mỹ nam mà mắt hết nhân tính thế này! Tên Càn Long ngày trước phải dùng tới xuân dược mới dụ dỗ được ánh mắt nàng lia trên người hắn, vậy mà giờ đây nàng lại hàm hồ soi xét thân thể nam nhân kia dưới lớp vải... Mô Phật, xin hãy tha thứ cho nữ tội đồ này... dù sao nàng cũng chỉ là người trần mắt thịt, bị nhiễm tính dâm từ Càn Long, giờ thì vui rồi, bị rớt hạng khủng khiếp trên con đường đến với Phật tổ...

Nam nhân trước mặt nàng mặc y phục của đêm đen nhưng khuôn mặt lại rạng ngời như thiên nhân, một sự đối lập nhưng lại rất hài hòa, vô thức tôn lên vẻ kiều mị toát ra từ con người chàng. Đôi mắt chàng sâu thăm thẳm, hút tâm trí người đối diện vào một vực sâu không lối thoát, cái nhìn như sóng nước, nhu tình mà lại lạnh nhạt. Lăng Lam thở dài liếc tới bảo kiếm đeo bên hông chàng, đến vô kiếm còn chạm khắc tinh xảo, cán kiếm có khắc gia huy, ôi, vậy có nghĩa chàng là công tử giàu có rồi. Mới vừa nãy nàng còn tính kế dùng ngân lượng mua một đêm xuân sắc với chàng, giờ thì hết hi vọng rồi... hix...

- Tiểu nữ tên Lăng Lam...- nàng bắt đầu trước, phát giác mình đang mặc bạch y nên mỉm cười theo kiểu tiên nữ nhất có thể, cốt để dụ dỗ nam tử trước mặt.

Nam nhân đó có chút tự lự, chàng ta đảo mắt soi xét thân phận của nàng, cuối cùng cũng mở lời xưng danh:

- Ta họ Hồ, tên Bình.

Hồ Bình? Cái tên này... có phần quen quen... họ Hồ thì... hình như là họ của người An Nam? Chàng ấy là người An Nam? Ôi, biết vậy lần trước chạy trốn Càn Long nàng đã không nghe Cự Dã dụ dỗ mà sang hẳn nước An Nam sống thì có phải đã gặp toàn mỹ nam không! Giờ hối hận có còn kịp không nhỉ?

- Cảm tạ ơn cứu mạng của ân nhân...- Lăng Lam thở thề, giờ gặp cá lớn thì phải ràng buộc cho chắc, mặc dù chàng ta chẳng phải ân nhân gì.

- Cô nương đã quá lời, bổn...- chàng ta lỡ lời rồi ngay tắp lự sửa lại.- văn sinh đâu có giúp gì được cô nương...

Tự xưng mình là “bổn...”, vậy thì là “bổn thiếu gia”, “bổn quan”,... hay “bổn vương”?

Chẳng đợi chàng kịp phản ứng, nước mắt Lăng Lam bắt đầu thánh thót rơi xuống vạt áo thanh thoát, thấm xuống lớp cổ xanh mướt, hơi thút thít:

- Tiểu nữ vốn định trầm mình trôi ra biển lớn, may nhờ công tử nếu không đã làm điều xuẩn ngốc... hức... hức...

- Cô nương sao lại tính chuyện bi quan vậy? Xin hãy cứ kể nguyên do, văn sinh sẽ hết lòng giúp đỡ...

Cẩn câu rồi! Giờ thì nàng chỉ cần giật cần kéo cá lên! Gì thì gì cũng từng mang danh “sát cá”! há há.

- Phụ mẫu nói ta đã từng này tuổi mà chưa có ai tới hỏi cưới, là nỗi nhục của gia đình, “gia môn bất hạnh”...- nàng tiếp tục nắc nứu khiến nam nhân kia cũng động lòng nhưng vẫn chẳng biết làm thế nào để giúp. Chẳng lẽ mang lễ vật tới hỏi cưới nàng? Đại sự vẫn dang dở, chẳng biết khi nào sẽ bỏ mạng nơi đất khách, chàng đâu thể hại một nữ tử yếu đuối làm góa phụ hiu hắt tàn xuân...

- Ta sẽ giúp nàng...- giọng nam tử cất lên dịu dàng, mắt Lăng Lam sáng lóe lên, nghĩ rằng cá đã cắn câu. Hồ Bình không hề nhận ra tia nhìn khác lạ đó bởi Lăng Lam vẫn đóng vai thực nữ ế ẩm, đầu cúi xầu hổ, vì bản thân mà gia đình mang tiếng xấu, hiện không dám ngẩng lên.

- Vâng...

- Ta sẽ tìm nam nhân thích hợp cho nàng sớm nhất...

Khỉ, người nàng muốn là chàng kia! Hơi bức xúc một tí nhưng không sao, Lăng Lam quyết được đà lần tới:

- Hồ công tử, hôm nay chúng ta gặp mặt cũng là do trời định, người lại còn là ân nhân của ta, vậy... ta muốn kết tình huynh muội... có hay chăng làm công tử phạt lòng?

Lăng Lam giả vờ bối rối, vẻ mặt lo lắng chờ đợi câu trả lời nhưng kì thực lòng nàng đã tính rồi. Chẳng phải Lương Sơn Bá- Chúc Anh Đài cũng từ kết nghĩa huynh đệ mà biến thành ái tình có chết cũng không rời đó sao? Tuy kết cục có hơi thảm một tí nhưng chắc chắn kẻ vô nhân tính như nàng thì không có chuyện chết dễ thế được!

Hồ Bình nhìn nữ tử mắt ước nước ngồi bên mình, tay nàng bứt rứt mấy gọng cổ mềm, chắc nàng đang lo lắng lắm khi là nữ nhân lại mở lời trước như thế.

Chàng bất ngờ nắm lấy tay nàng, quỳ xuống trước đất trời, dùng cổ làm nén hương thắp lên dưới sự chứng giám của lão thiên cùng cỏ cây vạn vật, giọng mạnh mẽ khẳng định lời thề kết tình huynh muội, nguyện “chết cùng ngày, cùng tháng, cùng năm”. Lăng Lam hứng khởi lập theo ngay tắp lự. Lễ bái xong xuôi, hai người quay ra mỉm cười với nhau, đôi mắt chàng sáng sủa ý cười làm nàng suýt đứng tim. Lần bái này này là bái huynh muội, nhất định lần sau sẽ là bái phu thê!

- Bình ca!- nàng gọi, sung sướng tràn vào trong giọng nói.

- Lam muội.- chàng gọi, có hơi chút ngượng miệng nhưng cũng đã cất tiếng gọi nàng là “muội” thì cũng là tốt rồi. Không ngờ mọi chuyện lại tiến triển thuận lợi và nhanh chóng tới thế!

Chợt trái tim nàng thất lại, Lăng Lam đưa mắt xuống bụng mình, áo rộng che chắn tốt làm nam nhân trước mặt không nghĩ tới chuyện nàng đang mang thai, nhưng còn đứa bé này thì tính sao? Còn địa vị cửu ngũ chí tôn mà nàng đã tìm mọi cách để đoạt về cho nó? Còn Càn Long thì sao? Nàng còn hành hạ hấn chưa đã...

Lăng Lam nhìn Hồ Bình tuần mĩ phi phạm trước mặt mình, nước mắt chợt rơi. Tình lang của ta... chưa gì đã thấy đôi ta không có tương lai rồi...

Trong hoàn cảnh đó, Lăng Lam vẫn cố diễn tốt vai của mình, giả dờ e thẹn, tay lúng búng bám gấu vạt áo, đầu cúi vừa phải để nam tử trước mặt vẫn quan sát được khuôn mặt thánh thiện của mình và tất nhiên cực chuẩn để chàng ta nhận ra không phải nàng cố ý dằn dặt chuyện đó.

Nhưng chỉ được một lúc thì tiếng vó ngựa rầm rầm, một đội kỵ binh bao vây lấy hai người với tốc độ của thiên binh vạn mã. Chết tiệt! Chắc chắn là tên Càn Long nổi khí xung thiên cho hấn cả đội cấm vệ quân đi tìm để áp giải nàng về!

Lăng Lam đứng dậy, cử chỉ có hơi lưu luyến, vài giọt nước mắt châu ngọc lăn dài trên gò má trắng hồng:

- Bình ca... muội phải đi rồi...

Hồ Bình rõ ràng là bị bất ngờ khi thấy đoàn người hùng tráng thể xuất hiện chỉ để đón một cô nương. Mà chàng nhận lại, đó là y phục của cấm vệ quân, có cả đại nội thị vệ của Tử Cấm Thành.

Chỉ một thoáng thì trán chàng đã dãn ra nhanh chóng tựa hồ như chẳng hề có cái nhú vừa rồi. Chàng mỉm cười gật đầu, chấp nhận để Lăng Lam rời đi sau khi hôn nhẹ lên tóc nàng.

Hức, thế này mới đúng kiểu chứ! Nam nhân hôn tóc nữ nhân chứ không phải hôn cái trán trọc của nữ nhân! Ôi Càn Long, vụ này thì hấn thua đứt!

Đầu ngón tay nàng chạm nhẹ vào ngón tay chàng, luyến lưu ngồi lên cổ kiệu thếp vàng, nước mắt lưng chông nhưng vẫn cố vén rèm nhìn chàng lần cuối. Xa xôi cách trở như thế, không biết đời này kiếp này có còn cơ duyên gặp lại... Chàng ơi, tình ta thôi thì dang dở, vĩnh biệt phút giây này...

Đoàn kỵ binh khuất hấn, vụt ra khỏi đám cây là một loạt bóng dáng quỳ dưới chân Hồ Bình:

- Vương gia, có cần thuộc hạ cho điều tra thân phận cô nương đó?

Không trả lời, chàng cúi xuống nhặt mảnh khăn tay mà Lăng Lam đã vô tình (hoặc cố ý?) đánh rơi. Mảnh khăn lụa mỏng tang trắng trong, bắt giắc khiến chàng đưa lên mũi... nữ tử ấy có hương của gió...

Hồ Bình cất giọng ngọc, mượt như lụa, mảnh sắc:

- Nàng ta chắc chắn là phi tử của Càn Long.- chàng mỉm cười...Cái tên Lăng Lam phải chăng là Lam hoàng quý phi đang sắp lên ngôi mẫu nghi thiên hạ?

15. Chương 15

Lăng Lam từ tốn bước vào tấm cung của mình, nơi ấy có một nam nhân đang nộ khí bừng bừng nhìn nàng. Cho dù có quan tâm tới hình ảnh của mình trước mắt người khác tới mấy, giờ hắn cũng không kiềm chế nổi, những nhịp thở mạnh vì giận dữ bủa vây lấy hắn. Hừ, bây giờ phi tử của hắn lại còn dám đi ngoại tình công khai nữa cơ đấy!

- Nhìn gì?- Lăng Lam hất đầu hỏi, hắn nghĩ mình hấn bực à? Nàng thì không bực chắc? Khỉ gió, đến nữ tử bình thường còn được xe đưa kiệu rước về nhà chồng rõ hoành tráng, còn nàng thì có quái gì ngẫu nhiên trở thành nữ nhân của hắn mà không thêm qua bái đường?

- Hừ hay nhĩ?- Càn Long hừ lạnh một tiếng, đi du xuân ngoài cung, giờ bị bắt về lại còn dám nạt lại hắn?- Nàng vừa ở cùng ai chẳng lẽ ta không biết?

- Biết thì định làm gì?- nàng quắc mắt lại, giờ thì vui rồi, hắn thì có thể lú lú bên các cung phi khác, còn nàng thì không? Chỉ vì hắn là nam nhân? Chỉ vì hắn là hoàng thượng? Bức xúc lắm rồi nhá, chuyện hấn vật cổ mẫu thân nàng đã không thêm chấp, giờ lại còn tính làm gì nàng?

- Học ở đâu ra cái thói ăn nói đấy?- quả này chắc Càn Long phải luyện chữ “nhẫn” ngàn lần thì mới không nổi cơn thịnh nộ mà đập cho nàng một phát chết tươi.

“Học ở đâu ra cái thói ăn nói đấy?”. Lăng Lam bắt đầu thấy máu nóng trào lên não, đánh thẳng lên dây thần kinh trung ương. Hắn hỏi cái câu như hấn là mẹ nàng ấy! Ờ thì hấn gần bằng tuổi mẹ nàng thiệt nhưng mà như thế thì hấn có quyền hỏi nàng thế à? Xét theo vai vế thì hấn chỉ là tướng công của nàng- có nghĩa là bằng vai với nàng! Giờ lại lên giọng thế á?

Lăng Lam hít vào thở ra vài nhát lấy bình tĩnh, không nên nổi nóng lúc này, hừ tử trong bụng cần có tương lai. Nàng bỏ vào giường nằm.

Nhìn thái độ “cố nhẫn nhịn” của nàng thì Càn Long lại hiểu thành dạng “không thêm chấp” làm hấn lại càng tức tợn. Hấn bước tới, túm lấy cổ tay nàng, siết mạnh:

- Nói cho TRẦM nghe! Nàng vừa ở cùng tên cầu nào??

“Cầu”? Hấn nói nàng chơi với chó? Thế này thì có hít vào thở ra ngàn lần như sắp đẻ cũng không nhịn nổi rồi!

Lăng Lam ngồi bật dậy, quắc mắt như muốn thiêu chết tên vũ phu này ngay bây giờ:

- Ta từng chơi với con cầu đang ở ngay trước mắt ta đây này!!!

Câu nói ấy chính là giọt nước tràn ly, nàng đã dám chửi hấn là chó!

- NGƯỜI ĐẤU!!- Càn Long quát, mắt hấn vẫn lên những sọc đỏ giận dữ, những ngón tay siết chặt sắp bể gãy cổ tay nàng tới nơi.- GIAM LAM HOÀNG QUÝ PHI VÀO LÃNH CUNG!!!!

—o0o—

Từ Ninh cung.

Một thái giám hoảng hốt chạy vào, chân va vấp mấy lần mới tới được mép ghế phượng, miệng hô thất thanh:

- Lão Phật gia! Lão Phật gia!

Thái hậu hơi nhíu mày, rốt cuộc là có chuyện gì mà thái giám tâm phúc của bà lại khẩn trương tới vậy? Tối hôm trước còn sai hần đi tìm chứng cứ để vạch trần Lam hoàng quý phi chính là Lăng Lam, cuối cùng không tìm được gì, đem cái mặt bất tài vô dụng về gặp bà, giờ lại còn định náo loạn của cung Từ Ninh lên hay sao?

- Nói!- Thái hậu ra lệnh.

- Lam hoàng quý phi bị giam vào lãnh cung rồi!- Hần thở đứt hơi, cái giọng eo éo rống lên thực chua như giấm, nhưng vẫn là một tin vui khiến mày kiếm của thái hậu dần ra, vành môi tô vẽ đỏ chót tỉ mỉ cũng nhếch lên ý cười.

- Ha ha, đúng là lão thiên giúp đỡ lão nương ta!!- Không kìm nổi niềm vui, thái hậu mất hẳn phong thái tĩnh thường ngày mà lớn giọng.- Hoàng nhi của ta đúng là không phụ công ta sinh thành, sung ái nàng ta hết mực rồi cũng đến lúc chán, tống vào lãnh cung ngay lúc mang huyết rống. Giờ thì để xem nàng ta làm cách nào để trèo lên ngai phượng- uy hiếp quyền lực của ta?!!!

Nói cười một hồi, do tuổi cũng không còn xuân, lão bà ấy cũng thấm mệt, vịn tay ngồi xuống ghế, ho khụ khụ vài tiếng khiến mấy cung nữ dưới chân vội vã ngoác mồm gọi thái y.

- Không cần!- Thái hậu xua tay, mắt phượng ánh lên ý cười.- Từ Ninh cung hôm nay mở yến tiệc! Tất cả cung nhân đều được tham dự!!!

- Tạ ơn thái hậu!!! Thái hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!!

Tiếng hô của thái giám, cung nữ vang vọng khắp tẩm cung, thái hậu ngửa cổ mà cười sung sướng. Phải thế chứ! Trên đời này, ít nhất là cho tới khi ta về với tiên hoàng, nhất định không có kẻ nào được thay ta ngồi lên ghế chủ nhân lục cung!!!!

—o0o—

Thiên lao.

Từ xa vọng lại tiếng xích loảng xoảng của những phạm nhân bị thị vệ lôi đi chém, vài tiếng rống khóc kêu oan, sau một hồi thấy không thể thay đổi số mệnh thì chồm vào tiếng chửi rủa thô tục cùng vài bãi nước bọt vào mặt đám lính canh. Rốt cuộc bị ăn tát, đánh đập cho bầm dập trước khi tới được Ngọ Môn.

Hà Tam Cô thở dài, sao lại xử sự như thế? Đâu phải những lính canh ấy ra quyết định đưa họ lên đoạn đầu đài mà trút hận lên họ? Thánh thượng anh minh, chắc chắn chẳng định tội họ sai bao giờ, nếu chẳng may Người có nhầm, thì cũng chỉ tại ả Lăng Lam kia xúi giục, mị hoặc Người giúp ả diệt phe phái đối lập, đưa vây cánh của ả lên nắm trọng quyền trong triều. Vả lại, chẳng phải trên đời ai chẳng phải trải qua “sinh, lão, bệnh, tử”, chỉ là đi sớm hơn một chút, việc gì phải làm càn, mất phong thái quân tử, thật đáng nhục trăm phần...

Nàng lắc đầu ngao ngán, thuận tay lấy phong cầm Phúc Khang An mang cho đặt lên đùi mình, tay nhỏ dạo khúc, bắt đầu tấu... Vạt áo nàng tả tơi như cánh tiên bị loài người đâm rách. Sắc da nàng xanh xao, làn môi ngày trước nhuận thắm giờ nhợt nhạt như mắc tử bệnh. Nhưng những ngón tay ấy thì vẫn lướt trên dây đàn, tấu lên tình khúc sâu thẳm, tan nát lòng người.

Phúc Khang An ngồi cạnh nàng, dân dã thân thiện như người bạn lâu ngày tới chơi, hần nhắm mắt thưởng thức nhạc khúc nàng gảy, vành môi thỉnh thoảng run rẩy khi một vài kí ức bị nàng gọi về, bủa vây lấy phần ít ỏi yếu mềm sâu thẳm trong trái tim hần.

Cho tới khi nàng dừng lại, hần vẫn như trong cơn mê sảng, trán phủ một lớp mồ hôi và khóe mắt cay đỏ.

- Tướng quân... Phúc tướng quân...- Hà Tam Cô bước tới bên hần, bàn tay nhỏ lay bờ vai mạnh mẽ, cảm nhận được thân thể hần đang run rẩy... Nàng sợ hãi ngồi sụp xuống, bấm huyết phía sau đầu khiến Phúc Khang An lập tức mở trừng mắt.

Thiên lao cảnh tranh tối tranh sáng, hần quan sát những vạt nắng may mắn được lọt vào qua song sắt, thở hắt ra một hơi buồn thẳm.

- Vẫn giấc mơ cũ sao?- Hà Tam Cô cất tiếng nhỏ, giọng nàng mỏng manh tới nỗi hẳn ngỡ mình vừa nghe tiếng của một u hồn.

- Phải.- hẳn trả lời nhưng không nói gì thêm. Hà Tam Cô chỉ biết rằng hẳn thường xuyên mơ lại một giấc mơ, nhưng không biết trong giấc mơ ấy có gì, nàng chỉ đoán rằng chắc chắn trong đó đã xảy ra điều gì thê lương lắm bởi chẳng khi nào khuôn mặt Phúc Khang An hiền hòa khi tỉnh mộng. Đôi khi nàng cũng tò mò, chiêm bao ấy rốt cuộc là bóng ma quá khứ hay là nỗi lo sợ của hẳn về tương lai?

Phúc Khang An đầu dựa vào tường, ngửa cổ, tay đặt trên trán, dáng điệu mệt mỏi. Tại sao sau từng ấy năm, giấc mơ này vẫn còn ám ảnh hẳn? Hẳn đã quen Hà Tam Cô bao nhiêu năm rồi nhỉ? Chín năm? Mười năm hay mười lăm năm? Có gì sau từng ấy năm, hẳn vẫn yêu nàng?

Hẳn và nàng cùng được Càn Long đào tạo từ nhỏ, gian khổ cùng trải, lệ cùng rơi, bỏ tất cả lại phía sau vì đại sự trước mặt. Nhưng giờ thì sao? Hẳn thân là đại tướng quân còn nàng lại là một phi tần thất sủng ngồi thiên lao...

Hẳn đã thử mọi cách để tìm sự sơ suất trong hành động ám hại nàng của Lăng Lam... nhưng... cho dù chỉ một sơ hở nhỏ cũng không kiếm ra... Chẳng lẽ nữ tử kia lại thông minh tới thế? Chẳng lẽ hẳn đường đường là một đại thần cũng không thể chém đứt cái mạng nhện mà nàng ta giăng?

Phúc Khang An thở dài, tự thấy bản thân mình vô lực. Chỉ có điều may mắn là thánh thượng trong phút tức giận đã hạ chỉ biến nàng ta thành thất sủng. Nhưng hẳn biết rồi khi Ngải tể tướng sẽ nghĩ lại, chẳng phải vì Lăng Lam mà thánh thượng nguyên cớ chết thiêu trong rừng đó sao? Chẳng phải Lăng Lam năm lần bảy lượt ám hại Người nhưng vẫn được tha bổng đó sao? Chẳng phải nàng ta đang mang long thai đó sao?...

Hẳn ngược mắt nhìn Hà Tam Cô, vạt áo tả tơi của nàng vẫn phấp phới bay cho dù thiên lao này không có gió... Một nữ tử đẹp nhường ấy, một nữ tử tài năng nhường ấy, một nữ tử thanh cao nhường ấy,... có gì lưu lạc chốn lầu xanh để vấy bụi trần? Có gì trôi nổi Tử Cấm Thành để giờ thành phạm nhân?

Chẳng phải cổ nhân nói “hồng nhan bạc phận” hay sao?

Chẳng phải thứ đưa đẩy nàng tới chốn này chỉ là một chữ “tình” hay sao?

Chẳng phải thứ khiến hẳn lao tâm khổ tứ vì nàng cũng là chữ “tình” hay sao?

—o0o—

Càn Long nằm trên long sàng, đập chân đập tay mà mãi không ngủ nổi, hẳn bức tức ngồi bật dậy, vò đầu bứt tai một hồi. Hức, bao lâu nay hẳn quen nằm cạnh Lam nhi, hít hà hương thơm tỏa ra từ người nàng rồi ngủ khì. Giờ thì hay rồi, đêm nay làm thế quái nào để hẳn ngủ được đây?

Cười khổ, Càn Long lạch bạch tới tẩm cung của nàng, lẩn lộn trên giường nàng, hít hít chán đệm để xem còn tí hương người nào còn lưu lại không... Vô ích. Ôi..., đúng là tự mình làm khổ mình mà... Chẳng lẽ bây giờ lại ôm gối tới lãnh cung, kêu với nàng là hẳn không ngủ được, nàng hãy cứ ở đó mà hối lỗi vì dám chửi hẳn, chỉ là đêm đêm cho hẳn tới... ngủ nhờ?

Càn Long lăm nhăm nguyên rửa chính mình, chẳng phải lúc đó nên kiềm chế một chút hay sao? Dù sao nàng cũng đang mang thai, tâm tình không tốt, dễ nổi nóng, hẳn đâu có mang thai mà cũng dễ lên cơn thịnh nộ thế? Vả lại nàng và nam nhân đó đã kịp làm gì đâu, chỉ mới kết tình huynh muội, cũng chỉ là hẳn ghen quá... Ôi, suy đi tính lại cũng tự trách bản thân nhỏ nhen...

Hẳn mặt nhăn mày nhó, ngồi suy tính kế sách để giảng hòa với nàng. Hay là cứ liều mạng tới lãnh cung, cười cười với nàng vài cái như không có chuyện gì xảy ra rồi bế thốc nàng về? Nhỡ đâu nàng lại bị vờ tuấn mã của hẳn mị hoặc, xấu hổ cọ đầu vào ngực hẳn thỏ thẻ? Hơ hơ, khả năng này cực ít nha, thứ nhất là Lam nhi của hẳn không có biết xấu hổ là gì, da mặt nàng dày phải ngang với da trâu. Thứ hai, Lam nhi đúng là có mê mỹ nam, mê tới mức thấy là mắt sáng như sao luôn ý, nhưng chẳng hiểu sao lại miễn nhiễm với riêng mình hẳn... thật là tủi nhục mà...

A ha, hay là làm một bài thơ tặng nàng, tán tụng nàng? Lam nhi bị nịnh cho nở mũi quyết sẽ mềm lòng mà cho hẳn ôm ha? Ngẫm đi nghĩ lại thì cũng thấy cái kế này ngu ngu, Lam nhi mà mềm yếu thể thì đã bị

hắn hại cho sinh đôi mỗi lứa, cứ chín tháng một lần rồi!

Thôi thế này đi, cứ liều mạng tới, diễn bộ mặt ủy khuất, nói vài câu ủy mị, kiểu như “Lam nhi à... ta muốn mình là người làm nàng cười... Ta muốn mình là người lau khô những giọt nước mắt của nàng...Hãy tha thứ cho ta... chẳng lẽ nàng nhẫn tâm lãng quên ta và bỏ mặc ta trong đau khổ vì nhung nhớ nàng...?”. Thế đã đủ “độ” chưa nhỉ? Hay cần mùi mẫn hơn?

Hắn thở dài một cái thườn thượt, đầu cúi buồn thảm. Hắn nhớ nàng quá... giờ này ở lãnh cung chắc lạnh lắm, chẳng biết có đủ chăn ấm cho nàng đắp không... không biết lũ tì nữ ở đó có hầu hạ chu đáo không, hay lại nghĩ nàng bị thất sủng mà khinh bạc nàng?... Ôi... Lam nhi à...

Cần Long buồn rầu trở lại cung Cần Thanh, gỡ tấu chương ra phê. Chợt, một ý nghĩ xẹt qua đầu hắn, như bị sét đánh, Cần Long đứng bật dậy, hô lớn:

- Tiểu Phúc Tử!!

Một tên thái giám nhanh chân chạy tới, quỳ dưới chân bái kiến. Cần Long kéo hắn đứng bật dậy, cúi đầu vào sát tai hắn dặn dò. Tiểu Phúc Tử sau mỗi câu nói lại càng thêm ngạc nhiên, hắn nghĩ chắc thánh thượng bị Lam hoàng quý phi bỏ bùa rồi nên mới thế.

- Rồi, đi đi!- Cần Long đẩy tiểu thái giám ra, giục hắn đi hoàn thành nhiệm vụ.

Tiểu Phúc Tử vội vã lui, còn Cần Long thì thoải mái ngả lưng xuống giường. He he, tiểu Lam nhi của hắn, đêm nay nhất quyết nàng sẽ động lòng. Hắn hạnh phúc tới mức cười không đóng miệng lại được, giờ cơ miệng có chút trục trặc, khiến hắn phải dùng ngón tay di di mới hoàn lại trạng thái cũ. Nhưng chỉ được một lúc là hắn lại ngoác miệng cười lại.

Chỉ một lúc sau, một tập đoàn cung nữ cùng thái giám đã tấp nập tiến vào, tay chân nhanh nhẹn trang trí tẩm cung khiến Cần Long phải ngậy ngốc nhìn tốc độ của họ. Chu choa, giờ mới thấy gia nô của hắn phục vụ chu đáo tận tình, tốc độ ngang cơ chớp giật nha. Hắn cười hì hì, không xúc động nữa mà tập trung ngó những tờ giấy đồ trước mặt, cầm kéo bắt đầu cắt cắt, lượn từng đường cho thật khéo, đường kéo thật mềm mại... Cắt xong rồi lại dán, dán xong rồi lại cắt. Cho dù thế nào thì cũng phải xong trước đêm, để hắn còn đem Lam nhi ôm trọn vào lòng mình... Không biết về mặt Lam nhi lúc đó sẽ thế nào nhỉ? Chắc chắn mắt nàng sẽ mở lớn, ngỡ ngàng xen lẫn hạnh phúc, rồi nàng sẽ quay đầu lại, cảm động nhìn hắn và nhất là nàng sẽ cười với hắn! Hi hi, nghĩ thôi cũng thấy vui rồi!

16. Chương 16

Cần Long nhanh chóng tới Từ Ninh cung, đêm hôm khuya khoắt thế này cũng phải dựng bà dậy bởi có việc cần nhờ. Phải đủ nghi thức thì mới khiến Lam nhi vui được.

Từ trong phòng bước ra chính điện, chiếc áo choàng voan phủ dài trên đất, dáng điệu Thái hậu rõ ràng là mệt mỏi, nhìn hài tử của mình đang cười ngậy ngốc, thật giống như trước đây...

- Thái hậu, trẫm có việc cần người giúp...- Cần Long cất giọng khô khan, quả thật lâu lắm rồi hắn mới nói chuyện với thái hậu, mà giờ tới lại vì có chuyện cần giúp... Quan hệ mẫu tử của hai người vốn cũng đã lạnh nhạt, nay cất tiếng hỏi han trước khi vào vấn đề chính thì cũng thành ngượng nghịu, chẳng thà nói thẳng luôn.

Sau khi nghe lời đề nghị của hắn, rõ ràng là Thái hậu không đồng tình, mày kiếm nhíu lại, cánh tay mảnh dẻ đang chống lên thành ghế phượng cũng bắt giắc hạ xuống, nhìn chăm chăm Cần Long, bắt đầu mở miệng từ chối:

- Ta...

Không để thái hậu nói hết câu, hắn dùng giọng mềm nhát có thể, nói mà như nũng nịu:

- Hoàng ngạch nương..., người đồng ý với nhi thần đi mà...

Về mặt bà lập tức bị đông cứng, có thật là Cần Long vừa gọi bà là “hoàng ngạch nương” không?

- Hoàng ngạch nương...- hấn cất tiếng lần nữa.

Mắt thái hậu rưng rưng toàn nước, đứng rồi, bà không có nghe lầm, hấn đã cất tiếng gọi bà như ngày trước, miệng lại còn xưng “nhi thần” nữa... Từ ngày bà ra lệnh giết ái phi của Ung Chính mà hấn mê mẩn, Càn Long không có gọi bà như trước nữa, hấn cũng lạnh lùng xa cách vạ phần... Ôi, bao năm rồi... cuối cùng thì cũng có ngày này...

Càn Long chớp chớp mắt nhìn bà, vẻ mặt ngây thơ hồn nhiên nhất có thể, phải tới một lúc khi thái hậu kìm được xúc động và lặng lẽ gạt đầu chấp thuận, hấn vui tới mức nhảy cẫng lên, mắt sáng long lanh như một hài tử mười tuổi:

- Cám ơn hoàng ngạch nương!

Dứt lời, hấn tung tăng rời đi chuẩn bị. Thái hậu lắc đầu, nhìn cái mông hoàng nhi của mình ngúng nguẩy rời đi mà không nén nổi nét cười nơi đáy mắt.

—o0o—

Lăng Lam nằm trần trọc trên chiếc giường cứng, đau lưng tới không chớp mắt được. Hừ, ngày trước dù có làm thái giám nàng cũng không phải nằm giường gỗ xấu thế này. Một năm trời bên Càn Long với thân phận cao quý, sung sướng gì cũng từng được ném qua, lâu ngày thành quen. Đêm nay có chút thay đổi, thành thực không kịp thích nghi.

Nàng ngồi dậy, lấy chăn định trải ra thành đệm nhưng rốt cục chỉ vớ được một mớ lông nhùng chấp vá chẳng chịt. Đây mà là mền cho người đắp sao?

Nàng tức phát khóc, lệ bỗng chốc tuôn rơi thành hàng. Nữ nhân khi mang thai thực ra rất dễ bị tổn thương. Nàng đang mang trong mình hài tử của hấn, vậy mà hấn lại đối xử thế này với nàng! Giờ thì ngủ cũng không được, bữa tối nay còn bị ngược đãi ăn thứ gì như cám, khuấy vại thìa là nhào nhoét cả ra, nàng ngờ đó là thức ăn thừa đổ trộn vào nhau rồi mang tới cho nàng!

Nàng ngồi ôm chân, khóc rưng rức vì tủi thân, mặt cúi gằm, nước mắt nhuộm ướt vạt áo...

Cạch, tiếng cửa sổ mở ra, một hắc y nhân tiến vào, Lăng Lam hoảng hồn lùi sâu vào tường.

- Cô nương, có muốn đi cùng ta?- Hắc y nhân cất giọng hỏi, trời tối tới mức nàng chỉ có thể thấy bóng dáng mờ mờ của hấn, tiếng nói của người này dường như cố tình làm biến đi, có phần không tin tưởng.

Nàng lắc đầu từ chối, nhưng sợ trong bóng tối như hũ nút thế này hấn sẽ không nhìn thấy, liền cất giọng:

- Ta không đi đâu hết!

- Chẳng phải cô nương giờ đã bị Càn Long vứt bỏ rồi sao? Ta sẽ đưa cô nương rời Tử Cấm Thành! Đi theo ta, cô nương sẽ được tự do!

- Không!- Nàng nhất quyết cự tuyệt. Ai biết hấn sẽ mang nàng bán ở đâu? Chợ nô lệ hay... kĩ viện? Mặc dù đúng là nhan sắc của nàng chỉ đáng để chùi gương nhưng nếu chẳng may có tên hôi hám nào không đủ tiền xài những cô nương giá trên trời mà ngó tới nàng thì sao??

- Từ chối cũng không được!- Hắc y nhân lao tới, hấn nhanh tới mức nàng không kịp thi triển khinh công chạy trốn, nhanh chóng đã bị hấn tóm gọn, bay ra bằng lối cửa sổ, khinh cước như bay trên nóc hoàng cung. Lăng Lam sợ hãi, hoảng hốt, miệng muốn kêu nhưng mãi không cất tiếng được. Cuối cùng nàng òa khóc, thấm thiết:

- Hoàng Lịch!!!! Cứu ta!!!! Hoàng Lịch!!!!!! Chàng ở đâu???

Bỗng dưng hắc y nhân dừng lại, dưới ánh trăng vàng vạc, đôi mắt phượng trần ngập nhu tình nhìn nàng. Lăng Lam giật mình, bất giác mím cười, xì mũi vào ngực áo hấn xoèn xoẹt, cố kìm nước mắt nhưng không nổi, cứ thế đầm thùm thụp vào ngực hấn, cứ sau mỗi cú lại gia tăng lực đầm:

- Đồ chết giẫm! Đồ đểu! Đồ ác nhân! Đồ hái hoa đào tặc!...- Chửi mắng một hồi, dùng hết cả “mĩ từ” dùng cho hấn rồi, nàng lại quay lại dùng những câu đã chửi, quay lại từ đầu.- Đồ chết giẫm! Đồ đểu! Đồ ác nhân! Đồ hái hoa đào tặc!...

- Lam nhi...- hần ôn tồn nói, ôm nàng trọn vào ngực mình, lựa thật khéo sao cho má nàng áp đúng chỗ nước mũi Lăng Lam vừa xì ra áo hần, nhưng bây giờ không hiểu sao Lam nhi cực ngoan ngoãn, không hề để ý tới chi tiết vụn vặt ấy, chắc tại nàng ở hẳn quen rồi...- xin lỗi đã bắt nàng chịu khổ... nhưng chẳng phải bây giờ ta đã ở bên nàng rồi hay sao?- Rồi hần thở dài.- haizz..., ai bảo có hàng vạn cô nương trên thế gian nhưng trái tim này lại chỉ có mình nàng chứ...

Lăng Lam không còn khóc nữa, chỉ im lặng xịt mũi, môi nàng nhoẻn cười, dựa đầu vào ngực hần an lành...

Được một lúc, hần cứ đứng ôm nàng trên nóc cung như thế... trông có hơi kì kì...

- Lam nhi à...- hần cất giọng thoải mái.- chúng ta phải hành sự nhanh lên thôi...

- Hả?- Lăng Lam có hơi xấu hổ, “hành sự”? ý hần là... Mặt nàng đỏ bừng lên.

- Thái hậu chờ lâu lắm rồi, chắc giờ đã ngủ gật...

- Hả?- Lần này thì nàng ngỡ ngàng thật. Sao lại có thái hậu ở đây?

- Đi thôi!- hần tháo mạng che mặt, để lộ ra khuôn mặt tuấn mĩ phi phàm thường lệ, cười với nàng rồi cùng lúc ôm eo nàng, vút bay...

Vừa chạm đất ngoài cửa Từ Ninh cung, hàng loạt cung nữ đã vèo vèo vây lấy nàng, dặm phấn son, vấn tóc, khoác hỉ phục, đội mũ phượng rồi cũng nhanh chóng không kém đặt vào tay nàng dải lụa đỏ, đầu dải lụa bên kia chính là tên Càn Long đang cười ngây ngốc giờ đã thay y phục đen thành màu đỏ chói. Chẳng phải đó là... quần áo của tân lang? Khoan đã nào, Lăng Lam lắc lắc đầu cho tỉnh táo, cố làm mình nhận thức được vấn đề. Hần là tân lang... và nàng là tân nương? Tới Từ Ninh cung để... bái đường?

- Đi thôi Lam nhi.- Hần cười, đáy mắt ngập hạnh phúc khiến nàng mê muội bước theo, mắt không rời khỏi nụ cười đẹp ấy được.

Ngồi trên ghế phượng, Thái hậu không mặc triều phục mà là một bộ xiêm y giản dị có thêu chữ “hỉ” của một lão nương bình dân. Quái, sao hôm nay bà lão này lại mỉm một nụ cười nhân hậu thế kia?

- Nhất bái thiên địa...ìa...ìa...- Giọng tên thái giám ngân dài thật dài, vang vọng cả lục cung.

Nàng cùng Càn Long xoay người, hướng tới trời đất mà làm lễ.

- Nhị bái cao đường...ường... ường...

Bà lão kia đang cười hết cỡ! Trời, chuyện tiến triển theo hướng kinh dị rồi nha! Lăng Lam toát mồ hôi hột.

- Phu thê giao bái...ái...ái...í...

Nàng thề rằng mình thấy Càn Long trông lúc này hết như kẻ ngốc, cơ miệng hần chắc đau lắm, cười tới không ngậm lại được. Hần nhìn nàng mà tình yêu ngập đầy mắt, cúi đầu giao bái... Trời hỡi, hần chính là hoàng đế đầu tiên bái phủ tử mình!!

Kết thúc bái đường, Càn Long ôm nàng ngồi lên kiệu hoa về cung Càn Thanh. Chẳng phải tân lang nên cười ngượng hay sao? Sao hần lại chen chúc cùng nàng ngồi kiệu này?

- Lam nhi...- hần thì thào, phả hơi thở quen thuộc vào gáy nàng nóng bỏng. Lăng Lam đang ngồi trọn trong lòng hần, ngược mắt hỏi:

- Hử?

- Nàng đồng ý làm hiền thê của ta chứ?- hần lại cười, nụ cười ấy khiến tim nàng đánh thịch một cái. Vốn định mở miệng ghẹo “hiền thê thì không, ác thê thì được” nhưng cuối cùng lại không cất lời nổi, cứ ngáy mặt ra ngấm hần, phát ra một âm thanh chấp thuận nho nhỏ mà tới chính nàng cũng không ngờ đó là tiếng mình:

- Ừm...

Phượng mâu của hần nheo lại, khuôn mặt hần kề sát gần nàng hơn, vành môi dần di chuyển xuống dưới cổ nàng...

- Dâm tặc!- Cuối cùng nàng cũng tỉnh táo mà quát.- Định làm gì ngay trên kiệu đó hả?

Có tiếng khúc khích cười của mấy tên khuôn kiệu và cung nữ theo hộ giá, Càn Long ngậy thơ chớp mắt:

- Ta có định làm gì đâu!- Tay hấn vẫn ôm chặt eo nàng.- Chỉ định ngả đầu lên vai nàng một chút...- rồi hấn cười tà, trêu ghẹo.- Lam nhi đầu óc đen tối nha...

Mặt nàng đỏ bừng, tai màu gấc chín, ngồi yên trong lòng hấn không nhúc nhích, kệ cho Càn Long ngả đầu vào vai mình, hơi thở cực thanh thoi diễm đậm...

Nhưng nàng nhất quyết không để mình bị thất thế, được thôi, hấn không muốn “làm gì” thì nàng sẽ bắt hấn phải “làm gì”!

Lăng Lam nhắc một bàn tay Càn Long khỏi eo mình đưa lên áp má. Làn da nàng mịn màng như lụa mượt, má thon cao hồng nhuận như trái hồ đào, nàng mỉm cười thật quyến rũ, nhìn thẳng vào mắt hấn làm tắt cả lòng tơ của Càn Long dựng hết lên, tâm tư nổi lên tà niệm... Thật nhẹ nhàng, Lăng Lam hôn vào lòng bàn tay hấn...

Càn Long nén tiếng thở dài khổ tâm, nữ tử trước mặt hấn cố ý mà, còn chưa tới cung Càn Thanh, nàng đã muốn làm hấn khí bốc bừa bừa rồi...

Hấn siết chặt nàng trong vòng tay mình hơn, áp người nàng vào cơ thể mình, cố để tim mình không quá thổn thức, sợ phu kiệu nghe tiếng, từ từ cúi xuống, hấp tấp nuốt lấy vành môi nàng...

Lăng Lam chấp chới giữa biển tình, những cái hôn dồn dập không cho nàng kịp lấy hơi, tay nàng chới với thì bị hấn túm lấy, Lăng Lam như người cố nhoi lên khỏi mặt biển đã bị kéo chân chìm xuống. Thân thể nàng mềm nhũn, mê muội đi, hơi thở gấp gáp. Như kẻ nghiện tới cơn, nàng cũng nồng nhiệt đáp lại hấn...

- Hoàng thượng...- có tiếng gọi nhưng cả hai đều không để tâm, kiệu đã dừng trước cửa cung Càn Thanh, thái giám cung nữ bối rối nhìn nhau. Chỉ cần nghe thôi cũng biết họ đang trong tình trạng gì... nhưng chẳng lẽ cứ mặc vậy mà rời đi?

Đứng đó bối rối một hồi, cuối cùng những âm thanh phát ra từ trong kiệu vang vọng ra ngoài cũng đủ độ để họ đỡ bừa mặt mà bước vội...

17. Chương 17: Chương 17

Cự Dã thấy mình đang rơi, hấn đưa tay lên, cố tung móc sắt vào vách đá hồng cứu vãn tình thế nhưng vô ích, đá quá cứng và chiếc móc của hấn không đủ lực.

Hấn nhắm mắt, ừ nhỉ, sao phải cố níu kéo tính mệnh này làm gì? Chẳng phải khi chết đi rồi hấn sẽ được gặp Huệ Như hay sao? Hấn sẽ được ở bên nàng hay sao?

Nhưng ngay khi cảm giác được rằng thân thể mình chạm đáy vực, Cự Dã bừng tỉnh dậy, mồ hôi túa ra ào ạt. Hấn thở dốc, cổ trắn an tim mình đừng có đập kích động thế nhưng không ăn thua, tiếng thùm thụp mạnh mẽ cứ giội vào óc hấn khiến Cự Dã váng đầu, hấn khó chịu với ngay chính tiếng đập của tim mình! Tại sao tim hấn vẫn cứ đập? Tại sao hấn vẫn cứ sống? Trong khi Huệ Như thì đã chết rồi? Tại sao hấn vẫn cứ sống???

Ngực hấn phập phồng, khó khăn để thở, cổ họng hấn nghẹn lại, nỗi nhớ nàng đang quặn lên da diết, hấn đâm thùm thụp vào ngực mình như kẻ dại rồi nước mắt hấn lại lăn...

Huệ Như... lần này hấn quyết phải trả thù cho nàng!!!

—oOo—

- Lam nhi ơi...- Càn Long thở thê, xích gần lại phía nàng.

- Hử?- mắt Lăng Lam vẫn còn lim dim muốn ngủ tiếp, nhưng mà bị tên này nhìn chăm chăm ngứa gáy nên đành mở ra ngo hấn một cái.- Chuyện gì thế?

- Bụng nàng thiệt là bự!- hấn cười hồn nhiên khiến Lăng Lam muốn đập vào mặt hấn một cái, nhưng nàng kiềm chế được, vuốt ve má hấn, cười gian:

- Vậy Lịch nhi nói ta nghe: tại sao bụng ta lại bự thế?

- Bởi vì Lam nhi có em bé!- hấn trả lời, thản nhiên ngây ngô.

- Ồ...- Lăng Lam cười, véo má hấn một cái thiệt đau, dần từng tiếng.- vậy nói ta nghe tên đốn mạt nào gieo mầm vào bụng ta??

- Không phải tên đốn mạt!- Càn Long hạch lại như đứa trẻ.- Là mỹ nam!

- Hơ hơ...- Lăng Lam chịu thua, giơ hai tay đầu hàng. Nàng tưởng hấn ngu hấn rồi nhưng hóa ra vẫn còn tỉnh chán, vẫn biết mình là kẻ gây họa cơ đấy!

- ờ, vậy mỹ nam định đền cho Lam nhi cái gì?- Lăng Lam cười cười, đùa hấn.

Nét mặt Càn Long chợt nghiêm túc khiến nàng giật mình, vòng tay ôm nàng chặt hơn, hấn không cười, cất giọng lạnh:

- Ngồi vị hoàng hậu cho nàng!- rồi nét mặt hấn lại thay đổi, cười ngu.- Ngồi vị thái tử cho bé!

Lăng Lam nén tiếng thở phào, nàng ngỡ hấn bị tẩu hỏa nhập ma rồi cơ! Sao lại có loại nam nhân trong một khắc thay đổi ba nét mặt thế được nhỉ?

Nằm đợi một lúc xem hấn có điều gì muốn nói nữa không nhưng mãi không thấy Càn Long mở miệng, Lăng Lam yên tâm díp mắt vào ngủ, không ngờ chính lúc này hấn lại tiếp tục tỏ vẻ:

- Lam nhi ơi...

- Hử?- nàng đưa tay dụi mắt, oan ức nhìn hấn. Nàng thèm ngủ! Sao hấn nói nhiều thế!

- Ta yêu nàng...- giọng hấn cực ấm, dịu dàng dụi má vào lưng nàng.

- ờ, tưởng gì, cái đấy biết lâu rồi.- nàng trả lời, mắt nhắm chặt lại, lần này chắc hấn nói hết rồi nhỉ?

- Lam nhi có yêu ta không...?- hấn cất giọng buồn, dường như đã biết câu trả lời nhưng vẫn muốn hỏi...

Lăng Lam nhú mày. Yêu ngân lượng của hấn thì có tính là yêu hấn không?

- Lam nhi à...- sợ nàng trả lời câu hỏi của mình, hấn chuyển đề tài.- lúc ta giả thích khách mang nàng đi đó... Lam nhi đã gọi tên ta tới cứu...

Ờ nhỉ, sao lúc ấy người nàng nghĩ tới lại là hấn?

- Lam nhi... còn gọi ta là “chàng”...

Ờ ha, thế quái nào nàng lại phản ứng thế nhỉ?

- Thực ra... Lam nhi có yêu ta... chỉ là chính nàng không nhận ra thôi...

Lăng Lam xoay người đối diện với hấn, hai tay đưa lên nắm lấy mặt Càn Long nhìn cho tỏ. Nàng nhìn thật kĩ khuôn mặt này, nhìn sâu thật sâu vào đôi mắt ấy... Liệu nàng có yêu hấn không?

Bối hối bồi hồi, đắn đo một lúc mà như dài thiên thu, nàng cuối cùng cũng chỉ thấy hấn... đẹp... Thật đó, càng nhìn càng thấy hấn đẹp, nàng vốn định nhìn sâu vào mắt hấn để thấu rõ tâm tư mình thôi, giờ thì thấu rồi, tâm tư nàng lên tiếng rằng nàng chính là kẻ hám sắc!

Thực ra lão thiên cũng khá ưu ái nàng đó chứ, tự đứng vớ được một tướng công nhan sắc ngời ngời, có thiếu tiền ăn cũng có thể đem hấn bán vào lầu xanh kiếm chút ngân lượng. Không những thế, tướng công nàng còn có cả một quốc khố đầy ứ, chỉ sợ vạn kiếp tiêu cũng không hết chứ đừng kể chi kiếp này. Ngoài ra, hiện tại thì hấn cực mê nàng, à quên, dùng từ “yêu nàng” cho nó mỹ miều. Vậy chẳng phải đủ tiêu chuẩn để nữ nhân dựa dẫm rồi sao??

Ờ thì đúng là hấn từng vịn cổ mẹ nàng... Nhưng mà chuyện đó qua lâu rồi, thôi thì... cứ bỏ qua đi ha...

Nàng có yêu hấn không nhỉ? Tại sao lúc ấy nàng lại gọi tên hấn? Tại sao khi hấn phà hơi nóng vào cổ mình, nàng lại bốc hỏa? Tại sao nàng lại đau buồn khi hấn ở bên Hà Tam Cô? Tại sao nàng lại tha thứ cho hấn cái chết của mẫu thân mình?... Tại sao?

- Lịch nhi à...- nàng cọ mũi mình vào cằm hấn, nàng vừa có một phát hiện. Phát hiện này lớn tới nỗi một giọt nước long lanh từ khóe mắt nàng lăn ra...-... ta... yêu chàng...

Giọng Lăng Lam vang lên cực âm, cực nhỏ, chỉ róc rách như tiếng nước rỉ vách hang nhưng cũng đủ để một tên gốc ngoác miệng cười...

—oOo—

- Lam nhi à...

Tiếng gọi này làm Lăng Lam sồn cả da gà. Nàng đã dự tính hàng trăm việc có thể xảy ra với mình trên đời, duy chỉ có cái này là chưa. Làm sao mà Lăng Lam lại có thể nghĩ đến có ngày THÁI HẬU ngồi bên cạnh nàng, nắm tay thân thiết, ánh mắt trìu mến và gọi nàng hai tiếng “Lam nhi”??

- Dạ, thưa thái hậu?- nàng nuốt nước bọt ực một cái, cảm giác gây gây dâng lên cổ họng. Đây là thực hay là một trò đùa của lão bà này?

- Cám ơn con...

Thôi chết rồi, chắc chắn là lão bà này tác quái quá, chẳng đợi nàng hãm hại thì cũng có người khác hạ độc cho chết nhưng vì không đủ liều nên bà ta bị ngớ ngẩn rồi.

- Nhờ con mà tình cảm mẫu tử ta lành lặn...

Ồ, mọi chuyện tới giờ bắt đầu trở nên hợp lí hơn rồi đấy.

- Hơ, vâng, tiểu nữ rất vui vì giúp được thái hậu...

Bà đột nhiên đặt một ngón tay lên chặn miệng Lăng Lam. Gì đây? Lão bà này đọc nhiều tiểu thuyết diễm tình quá à?

- Đừng gọi ta là “thái hậu”, hãy gọi ta tiếng “hoàng ngạch nương”...

Úi, nghe tởm quá, quả này chắc phải gọi thái y chuẩn bệnh cho bà ta mới được!

- Hơ vâng,...- nàng lấp ba lấp bắp, cố ép bản thân nói ba chữ thiêng liêng, cuối cùng mãi mới dạn ra được...-... hoàng... ngạch...nương...

- Phải rồi! Đúng thế đấy!- Bà xúc động, ôm chầm lấy Lăng Lam, vỗ vỗ vai nàng.- Con dâu ta thật là ngoan...

Lão thiên à, hôm qua ông cho mưa gió sấm sét lớn quá, chắc lão bà trúng một trường của ông rồi. Làm gì mà có thể thay đổi ngoắt một phát như thế? Cái con người tự vỗ ngực xưng “Lão Phật gia” nhưng thực tâm lại ác như quỷ đó đâu rồi? Trả bà mẹ chồng ấy lại cho nàng! Nàng nhớ bà ấy! Bà mẹ chồng trá hình này tình cảm tới mức khó chịu!! Lại còn có cái vụ ôm ấp mãi không chịu buông thế này nữa chứ!!

Cuối cùng thái hậu cũng buông nàng ra, thở thê tâm sự như hai tử muội thân thiết gần bằng tuổi nhau:

- Thực ra... ngày trước ta có hơi quá đáng với con...

“Hơi” thôi á? Ờ thôi được rồi, bà ấy là thái hậu mà, cứ coi như vậy đi.

- Vì khuôn mặt con rất giống một cung phi của tiên hoàng...

Ồ, biết rồi nhá! Bà ta ghen!

- Lịch nhi cũng say đắm vị cung phi đó nữa...

Ặc, bà ta tới đây để chia rẽ phu thê nàng à? Đang tự nhiên lời chuyện “cổ nhân” của tướng công nàng ra làm gì??

- Mà con giống ả ta cực ấy!- bà càng nhìn Lăng Lam kĩ hơn, tới mức như xoi từng lỗ chân lông trên mặt nàng. Bà đưa tay vén tóc ở cổ nàng ra xem rồi bất ngờ thốt lên.- nàng ta cũng có một vết bớt đỏ trên cổ y hệt con vậy! Chỉ khác là vết bớt của con nhạt màu hơn và có hình như một hạt chu sa...

Lăng Lam giật mình, khuôn mặt nàng tối sầm lại nhanh chóng, đầu óc choáng váng, hàng loạt ý nghĩ xẹt qua đầu nàng. Thái hậu vẫn cứ nói, nhưng mọi chữ đối với nàng bây giờ khá rời rạc, chữ nào lọt vào tai cũng như một vết kim châm vào trái tim nàng...:

- Lịch nhi yêu thương ả ta lắm, nó tặng nàng ta một bức tượng tự tay khắc bằng gỗ, rồi còn đích thân tới phía nam mang về loài hoa mai mà nàng ta yêu thích,... Khi ta ra lệnh hành quyết nàng, cả tiên hoàng và Lịch nhi đều không biết, tới khi hay tin, cả hai đều khóc...

- Thái hậu.- nàng xẵng giọng khiến bà giật mình, cố gượng cười, Lăng Lam đưa tay chạm vào bà, khuôn mặt nàng tái nhợt.-... người về Từ Ninh cung nghỉ ngơi đi, con thấy trong người không được khỏe.

- Vậy để ta gọi thái y cho con!- bà sốt sắng, sự lo lắng hằn sâu trong mắt.

- Không cần đâu...- nàng lắc đầu yếu ớt, nói lên nói xuống mới khiến lão bà đó yên tâm ra về để cho nàng nghỉ ngơi.

Lăng Lam bước tới bên giường ngồi xuống, miệng nàng đắng chát, cổ họng khô rát và con mắt nàng nheo lại mệt mỏi đau đớn. Hừ, hóa ra thế...

- Lam nhi!- Càn Long vội vã bước tới bên giường nàng, hấn vừa thiết triều về, nghe tin Lăng Lam mệt thì đến ngay.

Nàng quay lại nhìn hấn, sự đau lòng không giấu nổi mà trào ra ngoài mắt khiến Càn Long sững người:

- Lam nhi sao thế?

Nàng với tay chạm lên mặt hấn, Càn Long tự giác ngồi xuống, lo lắng vạn phần.

Chẳng phải mới đêm qua nàng mới biết mình yêu hấn hay sao? Ông trời sao không để nàng hưởng hạnh phúc này lâu thêm chút nữa??

- Lam nhi, nàng sao vậy? Nói ta nghe đi!- Càn Long thúc giục, hấn thấy khóe mắt nàng ngập nước rồi cuối cùng nước mắt cũng trào ra, lăn dài trên má.

Giọng Lăng Lam khàn khàn cất lên, chậm rãi tựa cả thiên thu...:

- Chàng yêu mẫu thân ta... phải không?

Chú thích:

- Từ khi mới chỉ là Dịch Thân Vương, Càn Long đã cưới vợ và có phúc tấn của riêng mình, khi lên ngôi, Càn Long cũng lập người đó làm hậu luận. Hoàng hậu đầu tiên đó là Phú Sát Thị, một cô gái xuất thân từ danh môn nhưng lại mất sớm vào năm Càn Long thứ 13 (1748). Vị hoàng hậu thứ hai của Càn Long là Ô Lạp Na Lạp Thị, phong làm hoàng hậu sau khi Phú Sát Thị chết ba năm do một phần là ý muốn của Thái hậu nên nhà vua với bà cũng không có tình thương sâu đậm gì. Do không chịu nổi tính trăng hoa của Càn Long khi đi tuần du xuống phía nam, bà đã dùng kéo tự xõn tóc mình. Càn Long tức giận bởi theo phong tục Mãn Châu thì hành động tự xõn tóc là trái đạo làm người, gần như kẻ điên nên đã phế bà và bắt đi làm nícô. Vì quá phần uất nên bà sinh bệnh, hơn một năm sau chết. Càn Long ra lệnh dùng nghi lễ của một quý phi để chôn cất. (Quá dã man! Chết rồi mà cũng không thèm cho người ta được chôn cất theo nghi lễ hoàng hậu, tình nghĩa vợ chồng bao năm trời cũng bị ném vào sọt rác! Chẹp!)

18. Chương 18: Chương 18

- Chàng yêu mẫu thân ta... phải không?- Lăng Lam đang khóc, nàng lặp lại câu hỏi còn Hoàng Lịch thì cứ đứng đó, không thốt lên được lời nào. Hấn nhắm mắt, chân muốn bước quay lại chạy trốn, nhưng lòng tự tôn của bậc đế vương không cho hấn làm điều đó, cũng chẳng cho hấn được nói dối Lăng Lam để nàng bớt đau lòng. Hấn rút cục cũng chỉ có thể cho nàng sự thật:

- Phải.

- Chàng yêu ta... vì ta rất giống mẫu thân phải không...?- Lăng Lam lấy hết can đảm, run rẩy hỏi hân. Hoàng Lịch nhìn nàng, con mắt hân tràn ngập đau xót, nhưng hân vẫn trả lời:

- Phải...

Hít một hơi dài, Lăng Lam lại cất tiếng:

- Nói cho ta nghe, rốt cuộc, chàng yêu một Lã Tứ Nương hay Lăng Lam ta??

Một khoảng tĩnh lặng mang cả vị chết chóc, Hoàng Lịch cố tìm lời để nói nhưng cổ họng hân cứ nghẹn lại. Lăng Lam giống mẹ mình như đúc, từ khuôn mặt, dáng người cho đến tính cách. Hân yêu khuôn mặt ấy, tính cách ấy... Nhưng hai thứ đó đều chỉ thuộc về một mình Lã Tứ Nương hay nàng! Hân yêu Tứ Nương chăng? Nữ tử hân đã bất chấp cứu thoát khỏi tử lao và dùng thể thân đưa nàng rời cung cấm, cũng chính Tứ Nương mà hân nguyện bỏ tham vọng hoàng vị, theo nàng ngao du bốn bể để rồi nàng bỏ rơi hân ở một quán trọ ven đường, nàng khiến hân càng yêu càng hận tới mức tìm giết bằng được nàng?... Hay người hân yêu là Lăng Lam? Nữ nhân bên hân bao năm ròng, hân nguyện chết cùng nàng trong rừng thiêu, tình nghĩa phu thê sâu đậm và nàng lại còn sắp cho hân một hài nhi?...

- Ta không biết...- hân thành thật thú nhận, mắt hân không dám nhìn thẳng vào nàng cho dù hai khuôn mặt chỉ cách nhau một gang tay.

Lăng Lam thở dài, nàng đứng dậy, quay lưng lại phía hân, tay chạm lên bụng mình. Phải, vẫn may là hân không biết, nếu như hân nói người hân yêu là mẫu thân nàng chứ không phải nàng, có lẽ nàng đã đủ dũng cảm để ngay đêm vượt tường Tử Cấm Thành hành tẩu giang hồ. Nhưng bây giờ nàng không chỉ có một mình, nàng còn hài tử sắp ra đời này nữa, nếu nàng có mệnh hệ gì, chắc chắn nó sẽ bị các cung phi khác diệt trừ...

- Lịch nhi...- nàng quay gót, cúi xuống ngang tầm với hân.-... điều này rất khó khăn với ta...- nàng nói rất chậm, nhả từng chữ một.-... nhưng ta tha thứ cho chàng...

- Lam nhi...-hân vui mừng thốt lên.

- Nghe ta nói hết đã.- nàng chạm ngón tay vào miệng hân.-...bỏ đi chức vụ hoàng quý phi và cả ngai vàng của chàng... chàng có coi ta là thê tử của mình không? Thê tử duy nhất?

Hân gật đầu, vòng tay ôm lấy nàng. Chẳng phải bao lâu nay hân chỉ tới chỗ nàng hay sao? Và chẳng phải nàng cũng tự tay diệt trừ những người có khả năng ngã vào vòng tay hân hay sao? Vậy thì nàng còn lo lắng gì nữa? Nàng chỉ không ngờ chuyện này nàng lại cho qua dễ thế...

- Lịch nhi...- mặt nàng nhăn nhó.- chàng ôm chặt quá, khó thở.

Hân cười, bế nàng ngồi lên đùi mình, chạm lên tóc nàng:

- Ta nhớ cái trán trọc của nàng!

Lăng Lam nhìn hân, mày nhíu lại đầy ngờ vực:

- Chàng biến thái hả? Có ai thích ác thê của mình cạo trọc không?

Hân lại cười. Hân thích những giây phút ở bên nàng như thế này, không còn đơn giản là chuyện hoàng đế “sủng hạnh” một phi tần nào nữa mà giống như một cặp phu thê bình dân san sẻ với nhau mọi nỗi niềm. Hân thấy bình yên khi ở bên nàng và thích cảm giác được che chở bao bọc cho nàng, thích áp tai vào ngực trái nàng nghe tiếng tim nàng đập để biết chắc rằng không phải mình đang mơ. Lam nhi của hân là thực, hạnh phúc này là thực, một hạnh phúc thực tới nỗi hân có thể sờ thấy dưới dạng một hình hài đang hình thành trong bụng nàng.

- Lam nhi...- hân lấy ra từ trong túi áo một con dao nhỏ, chuôi bằng vàng ròng cần hồng ngọc, đặt vào tay nàng. Thấy Lăng Lam có hơi tính toán giá trị món đồ hân vừa trao, Càn Long phì cười.-Yên tâm. Đồ thật đó!

Nàng cũng lục cục lõi chiếc nhẫn ngọc và mảnh ngọc bội ngày hấn cho nàng ra, đặt vào lòng bàn tay to lớn của hấn.

- Sao vậy? Nàng chán chơi với chúng rồi à?

Lăng Lam lắc đầu:

- Chàng định bỏ ta hả? Lấy con dao coi như tiền bồi thường? Thôi thì ta trả mấy đồ vật quý hiếm đã cướp từ chàng, ở lại bên ta có được không?

Cần Long đơ người ra một lúc rồi mới bật cười, chỉ cho nàng những con chữ chạm khắc tên hấn và nàng lồng vào nhau rất tinh xảo trên chuôi dao:

- Vì nàng không biết võ công, mà đao hay kiếm so với thân hình nhỏ bé của nàng mang theo rất nặng nên ta mới tặng nàng vật này để tự vệ. Sắp tới ta phải đi Vân Nam, nàng ở lại thực khiến ta không an tâm...

Nàng nhìn hấn cảm động trong chớp lát rồi bất ngờ đánh đét một nhát vào tay Cần Long:

- Điên! Đi tặng ác thê của mình con dao bén nhọn như thế này! Không sợ khi nào ta giận phi thăng vào tim chàng à??

- Nàng không nở đầu...- Cần Long nũng nịu, cọ cảm lún phún râu của mình vào trán nàng. Hấn Lăng Lam rất nhột nên mới cười khanh khách lên như thế.

- Lịch nhi...- lần này thì tới lượt Lăng Lam gọi hấn.

- Hửm?

- Ta đã chuẩn bị rất chu đáo cho sự an toàn của con chúng ta. Cho dù ta có bỏ mạng cũng không để nó rụng dù chỉ một sợi tóc!

- Nàng nói gì thế...- Cần Long định nói tiếp “có ta thì sẽ không ai làm hại được cả nàng và con” nhưng đã bị Lăng Lam ngăn lại, nàng tiếp tục:

- Thiếp đã để Lệnh quý phi giả có thai, sau đó sẽ để con chúng ta giả làm con nàng, như vậy sẽ an toàn hơn...

- Lệnh quý phi? Ồ, hóa ra đó là lí do vì sao nàng ta đột nhiên lại báo mang long thai mặc dù ta không hề sủng hạnh... Còn thấy lạ là Nội Khởi Cư Trú còn ghi chép rõ ngày tháng hấn hoài. Hóa ra là do nàng...- Cần Long không khỏi bật cười. Chẳng phải hấn vẫn biết thế lực Lăng Lam rất mạnh đó sao? Chỉ là thường nhắm mắt cho qua, giờ thấy mấy chi tiết trong quyển sổ sách nhỏ bé như thế, nàng thao túng dễ dàng không phải chuyện khó khăn gì.

- Ừm.- Lăng Lam gật đầu, tiếp tục bàn chuyện.- Ta còn tính nhiều chuyện khác. Nhưng hiện tại vẫn vạn phần lo lắng...- nàng dựa đầu vào ngực Cần Long.-... cũng tại phụ mẫu toàn gây tội ác nên giờ mới sợ hãi nhi bị ám hại... Đứa trẻ này thật xui xẻo khi có phụ mẫu như chúng ta...

Thực sự Cần Long không biết phải nói gì mới phải lúc này, chẳng phải nó chính là ước mơ của toàn thiên hạ hay sao? Được sinh ra trong gia đình đế vương? Có mẫu thân là người nắm quyền lực cung, phụ thân xác định sẽ nhường ngôi cho mình. Vậy mà đối với Lăng Lam vẫn là bất hạnh sao? Lam nhi của hấn, quả không suy nghĩ giống người thường.

- Lam nhi, tới khi nào nàng mới đồng ý cho ta đón nàng về Khôn Ninh cung?

Lăng Lam chau mày, vị trí hoàng hậu nàng từng thoái thác giờ lại được Cần Long đề cập tới. Giờ thì nàng khẽ gật đầu với hấn:

- Để sinh Ngung Diễm xong, đại hôn lập hậu hãy tiến hành.

- Í, nàng đặt tên con là Ngung Diễm hả? Vậy mà chẳng thèm thông báo cho ta một tiếng...- hấn giận dữ.

- Giờ ta nói rồi đó thôi.- Lăng Lam thờ ơ, hà hơi vào vỏ dao nạm vàng tinh xảo rồi lấy ống tay áo lau lau. Chà, vàng tốt, vàng tốt. ha ha.

Thấy sắc mặt nàng lộ rõ vẻ thích thú, Càn Long cũng cười theo, Lăng Lam khi nhìn thấy vật báu mắt sáng lên, khuôn mặt hồ hởi xinh đẹp muôn phần làm hấn cứ hết lần này tới lần khác mang bảo vật tới biếu nàng.

Càn Long khẽ thở dài, cứ đà này, chắc quốc khố bị dốc hết vào túi riêng của Lam hoàng quý phi mất...

—o0o—

Phúc Khang An nhăn mặt khi bị một thái giám tới thông báo Lam hoàng quý phi muốn gặp mình. Nàng ta tại sao lại muốn gặp hấn? Vì chuyện gì? Tới giờ phút này hấn đâu đã điều tra được gì để cứu Hà Tam Cô, nàng ta lo lắng gì chứ?

- Tham kiến hoàng quý phi nương nương.

- Phúc tướng quân, ngài cũng quá khách sáo rồi...- Lăng Lam nói, mời hấn ngồi, cho người đem trà tới.

- Không biết nương nương có điều gì muốn chỉ giáo hạ quan?- Phúc Khang An dò hỏi khi thấy nàng cứ trầm tĩnh thưởng trà, không có dấu hiệu gì là muốn vào chủ đề chính.

Lăng Lam mỉm cười, cho mọi cung nữ thái giám lui ra ngoài, tiếng nói nhỏ tới mức chỉ mình Phúc Khang An nghe thấy:

- Ta muốn bàn với tướng quân một chuyện đôi bên cùng có lợi.

-...

- Ta sẽ giúp Hà Tam Cô ra khỏi thiên lao...- nàng nói chậm, nhận thấy mắt Phúc Khang An sáng lên, nàng biết mình đã đoán đúng tình cảm hấn dành cho nàng ta...-... đổi lại, tướng quân hãy giúp ta bảo vệ hài nhi sắp chào đời...

Mày Phúc Khang An nhú lại. Có gì cần sự giúp đỡ của hấn? Chẳng phải thế lực của Lăng Lam chẳng chịt như mạng nhện hay sao?

- Ta hiểu điều tướng quân thắc mắc...- Lăng Lam mỉm cười...-... ta cũng tuy không cố ý gây thù chuốc oán với ai nhưng họ vẫn cứ thường lấy ta làm bia ngắm...- nàng đặt ly trà xuống, nhẹ nhàng cho nắp trượt khít vào thành...-... ví như Cự Dã... hay Châu cách cách...

- Cự Dã thì từng đã có tiền lệ... nhưng còn... cả Châu cách cách ư?

- Phải.- Lăng Lam bắt giắc cắm móng tay vào chiếc khăn giấu trong vạt áo...-... ta đã... phụ lòng nàng ấy... khi còn là một thái giám...

- Châu cách cách yêu nương nương??- Phúc Khang An trợn mắt, Châu cách cách yêu một thái giám sao??

Lăng Lam cười nhạt, khẽ gật đầu:

- Thực ra, ta đã chuẩn bị rất nhiều cho hài tử của mình... chỉ là nếu có thêm sự trợ giúp của tướng quân, nó sẽ an toàn hơn...

- Ta không thể giúp hoàng quý phi gần tới vương vị...

Lăng Lam ngắt lời:

- Chuyện đó ta không có nhờ, chỉ đơn thuần ta muốn Phúc tướng quân giữ cho nó tính mạng, không bị tổn thương nếu chẳng may ta không toàn mạng.

Phúc Khang An im lặng suy nghĩ, đó không phải là đòi hỏi quá đáng, và cái giá hấn nhận được cũng khá hời.

- Được.- hấn đồng ý.

- Vậy...- Lăng Lam đột nhiên quỳ xuống...-... xin hãy nhận một lạy của ta.

Phúc Khang An hốt hoảng quỳ theo Lăng Lam, đối diện với gương mặt hàm ơn của nàng, hấn thật sự bất ngờ. Đường như đây không còn là ác nữ mà hấn quen biết... chẳng lẽ nàng ta thương yêu con mình tới mức ấy?

Ngồi lại lên bàn, Lăng Lam lấy ra một tờ giấy, đóng kim ấn hoàng quý phi và trao cho Phúc Khang An. Lục cung hiện không có hoàng hậu, nàng nắm trong tay mọi quyền, tất nhiên vấn đề của Hà Tam Cô chỉ thuộc tầm cung, không thuộc pháp luật, Lăng Lam muốn cứu nàng dễ như trở bàn tay.

- Hãy tới cứu nàng ấy...- nàng nói và mỉm cười.-... chúc hai người hạnh phúc...

Mãi cho tới sau này khi nghĩ lại giây phút này, Phúc Khang An vẫn không khỏi ngạc nhiên, đó là lần duy nhất Lăng Lam xuất hiện hoàn toàn khác trong mắt hắn. Lần đầu tiên, hắn thấy nàng... giống một nữ nhân... và điều quan trọng là hắn phát hiện ra: nàng đã sẵn sàng để làm mẹ.

—o0o—

Trước rằm tháng tám hai ngày là sinh nhật Càn Long, đêm ấy sau khi tiệc cỗ linh đình, bắn pháo hoa xong xuôi, hắn lẫn mất khỏi đám phi tần lâu lắm mới thấy bóng hoàng thượng.

Thấy Lăng Lam đang thơ thẩn ngồi bên hồ, nhún chân trần xuống nước quấy như trẻ con, cơn bực vì phải tìm nàng này giờ trong hắn cũng tiêu tan mất. Hắn ngồi xuống cạnh nàng, trầm mặc ngắm nhìn nàng không nói.

- Hoàng Lịch, chàng nói thử xem. Nước hồ ban đêm nhìn như nước cống!- Lăng Lam cất lời, rút chân khỏi nước, vẩy vài nhát cho ráo nước rồi lập tức xỏ tất vào. Giờ thì Càn Long hiểu sao chân nàng bốc mùi rồi, ở bẩn như thế thì...

- Nhưng trắng in mặt nước rất đẹp...- Càn Long thì thầm, muốn gọi chút lãng mạn từ nữ nhân khô khan này.

- Trắng tháng nào chả tròn, có gì đặc biệt?- nàng đứng dậy, đi thoăn thoắt về phía tấm cung của mình. Lăng Lam không bó chân như nữ nhân thông thường bởi mẫu thân ghét tục đó, người bảo nam nhân bày ra cái trò đó để nữ nhi cả đời chỉ quanh quẩn ở trong nhà phục vụ họ, đi nhiều sẽ đau chân không đi nổi. Chính vì lẽ đó, giờ bước chân nàng cực nhanh nhẹn, có thể nói ngang với tên bắn.

Càn Long định ôm eo nàng khinh công lên cành cây ngồi thưởng trăng nhưng giờ nhìn bụng nàng đang mang thai, thực ngại sợ ảnh hưởng nên bối rối thộn mặt nhìn Lăng Lam vẫn bước.

- Thôi được rồi.- Lăng Lam nói, dừng chân.- nói đi, chàng muốn bày trò thơ mộng nào? Đừng có nhìn ta với khuôn mặt tội nghiệp thế.

Càn Long thích chí nói ngay ý định và cả điều e ngại của mình, liền bị Lăng Lam đập một nhát vào bàn chân, mắng hắn ngốc:

- Mình chàng biết khinh công à?

Dứt lời liền ngồi vắt vẻo trên cành cây như mục đồng cười lưng trâu, khuôn mặt hoàn toàn thư thái.

Càn Long sung sướng ngồi cạnh nàng, chân đung đưa khoe nàng vắng nhật nguyệt sáng ngồi trên cao, thích thú khi thấy cuối cùng Lăng Lam cũng bị khung cảnh xung quanh chinh phục, chân mày thường nhíu lại của nàng vô thức giãn ra...

- Hoàng Lịch, muốn quà sinh nhật không?- nàng cười tà, nhìn hắn cực gian xảo làm tim Càn Long đánh thịch một cái. Hắn chắc mẩm nàng định gỡ trò đời bại với mình, mắt nàng nổi lên chữ “dê” thế kia.

Nuốt nước bọt ực một cái, Càn Long gật đầu lia lịa.

- Vậy nhắm mắt lại đi... - nàng nói, giọng cực quyến rũ, hắn nhất trí làm theo.

Quả nhiên, tay nàng liền di chuyển tới đai lưng của hắn, cực nhẹ nhàng, cực khéo léo... lấy miếng ngọc bội mới của hắn bỏ vào tay áo mình.

Càn Long khi ấy mới ngẩn tò te, tức phát khóc nhìn nàng. Lăng Lam ngẩng mặt nhìn hắn, cười hề hề một cái rồi lại chú mục vào bảo vật trong tay.

Hắn phụng phịu, hai tay khoanh lại trước ngực, quay mặt đi, không thèm đối diện với nàng nữa. Cuối cùng Lăng Lam vẫn yêu ngọc hơn yêu hắn, nếu hắn mà có sẩy chân rơi xuống vực, chắc chắn nàng chỉ túm miếng ngọc bội lại rồi xuyết xoa sợ xước miếng ngọc!

- Lịch nhi...- lần này giọng Lăng Lam lại cực ngọt. Nhưng mà đừng hòng Càn Long bị dụ lần thứ hai, chắc lại định trấn lột vật gì trên người hần đây mà!

- Lịch nhi...- Lăng Lam gọi lại, có phần dỗ dành.-... quay lại đây, ta thưởng cho chàng thiết nê...

Ờ, thì vốn với bản tính ngu vì tình, một lần nữa, Càn Long lại ngốc nghếch quay đầu lại. Chưa kịp giả đồ hậm hực nói “nàng tính giở trò nữa?” thì thấy vụt một cái, có thứ gì bập vào môi hần rõ đau rồi lại rút lui luôn.

Lăng Lam cúi đầu, hai tay vịn vẹo vào nhau, chỉ dưới ánh trăng thôi, chẳng cần thắp đèn cũng thấy má và hai tai đỏ bừng như phải lửa.

Dâng trong lòng hần là một cảm giác cực hả hê. Há há, Lam nhi của hần hóa ra cũng có ngày xấu hổ! Mà lại còn là vì hần!! Chuyện này cho dù mất vạn miếng ngọc hần cũng trả chứ đừng nói chỉ một miếng còn con!!!

- Lam nhi à...- hần áp sát bất thành linh, nàng đang trong trạng thái nóng bừng giật mình kêu:

- Tính làm gì đó?

- Nàng khiêu khích ta...- hần cười, khuôn mặt càng gần nàng hơn, bất giác Lăng Lam đưa hai tay ra chắn trước ngực hần:

- Ta có làm gì đâu!

- Giờ nàng lại tính chạy làng!- hần hình hích cười.- hư quá, sao tha cho nàng được!

Dứt lời liền xiết chặt môi nàng, Lăng Lam tưởng như mình vừa rơi tôm vào một bể mật ngọt, ngất ngây chao đảo. Làn môi hần nóng bỏng mềm mại, tham lam nuốt chửng lấy nàng. Như bao lần khác, Lăng Lam đều chơi với, muốn bầu víu vào đầu đó và luôn bị bàn tay hần tóm gọn. Càn Long nhắc nàng đặt lên đùi mình, ôm gọn, chưa chịu chấm dứt nụ hôn sâu, cứ thế ngày càng tham lam hơn...

Chú thích:

- Loa loa loa, mọi người có biết cái tên Ngung Diễm là của vị aka nào của Càn Long không nhỉ? Thôi thì nói huých toẹt ra luôn nhá, của hoàng tử thứ mười lăm-tức vua Gia Khánh sau này.^0^.

- Lệnh quý phi hay còn được biết đến là Lệnh phi (xuất hiện trong “Hoàn châu cách cách” của Quỳnh Dao), bà là một nhân vật có thật trong lịch sử, là mẹ của thập ngũ aka Vĩnh Diễm (tên khác của Ngung Diễm). Trong lịch sử, tên thật bà là Ngụy Tiểu Ngọc, sau khi Gia Khánh lên ngôi thì bà được phong vị Thái hậu (lúc ấy Càn Long là thái thượng hoàng). Vốn Ngụy Tiểu Ngọc là người Hán, sau này khi Gia Khánh lên ngôi mới cho họ của mẹ mình thành họ Mãn Châu, đổi thành Ngụy Giai.

- Khôn Ninh cung: Nơi ở của hoàng hậu triều Minh, triều Thanh nhưng thực tế lại không ở đó.

- Khởi Cư Trú: Sách ghi chép về cuộc sống hàng ngày của nhà vua: đi đâu, gặp vị quan nào, bàn chuyện gì, nói cụ thể những việc gì,... có từ thời Thương, Chu hoặc đời Hán. Năm thứ 9 triều Khang Hy(1670) thì thành lập “Khởi Cư Trú quán”. Từ thời Ung Chính cho tới Gia Khánh, số lượng sách Khởi Cư Trú ngày càng gia tăng, từ 1 quyển tới 2 quyển/tháng.

- Sách “Nội khởi cư trú” ghi lại cuộc sống cung đình của hoàng đế, sủng ái vị phi tần nào, cho vị nào “lưu” thai vào giờ nào, khắc nào, ngày nào, năm nào,... do Cung điện giám quản sự Thái giám phụ trách. (Vậy nên cho dù sách đó có quan trọng bậc nào, Lăng Lam cũng rất dễ dàng thao túng, dù sao nàng cũng từng là thái giám mà.

19. Chương 19

Càn Long đã đi rồi, Lăng Lam nhắm mắt, tay mân mê con dao khảm phượng hoàng trên tay, chuôi dao có tên hai người lồng vào nhau... Nàng bật cười chua chát rồi đứng bật dậy, khởi kiệu tới Tướng quân phủ...

Đón tiếp nàng là vẻ nhún nhường của Hà Tam Cô, nàng ta cười hiền hòa, dẫn Lăng Lam vào trong:

- Nương nương, tướng quân từ sáng đã tới Bộ Hình, Người hãy cứ dùng trà trong khi đợi...

- Ừm...- Lăng Lam điềm đạm trả lời, ánh nhìn phủ lên Hà Tam Cô không ngần ngại. Nàng ấy vẫn một thân bích đào, ánh nhìn kiều mị, cử chỉ diễm tình. Quả nhiên là mỹ nhân bậc nhất Kinh thành, nửa năm sống trong thiên lao cũng không làm nàng tổn hao nhan sắc. Thậm chí Lăng Lam nhận thấy nét quyến rũ trên khuôn mặt và thân hình kia dường như còn thấm hơn... Câu trả lời cho sự thay đổi này làm nàng bất giác mỉm cười, không nén nổi tò mò:

- Chẳng phải giờ ta nên gọi Hà cô nương là Phúc phu nhân hay sao?

Chẳng cần đợi lời đáp, nhìn bộ dáng bối rối ngượng ngùng của Hà Tam Cô cũng biết nàng đã đoán đúng. Nữ nhân khi nhận được ái tình, nhan sắc luôn hồng nhuận hơn...

Im lặng một lúc lâu, Lăng Lam vẫn ngồi đó, ngắm nhìn vạt áo của Hà Tam Cô giờ đang bay lên như cánh tiên nữ. Làn môi đỏ mọng nhấp trà thôi cũng thấy toát ra vẻ quyến rũ khiến Lăng Lam bất giác thở dài. Lão thiên không nên bắt công như thế...

Cuối cùng thì nàng cũng đợi được Phúc Khang An về. Vừa thấy hấn, Lăng Lam đã bước tới:

- Phúc tướng quân, hãy giúp ta đưa vật này cho Hoàng Lịch...- nàng đặt vào tay hấn một chiếc khăn tay thêu lục hoa xanh khiết.

- Nương nương...?- Phúc Khang An bị bất ngờ, hấn dùng đôi mắt không hiểu nhìn nàng.

Lăng Lam hiểu điều thắc mắc trong lòng Phúc Khang An, vẻ hấp tấp lúc nãy của nàng biến mất, thay vào đó, Lăng Lam hướng đôi mắt rệu rã ra ngoài màn mưa mờ mịt, lời thoát ra ngay lập tức bị tiếng nước lấp chìm:

- Những ngày tới... bão tố sẽ bùng lên...

—o0o—

- Ngọc Châu, con xem, hoàng tẩu của con từ khi mang long thai khuôn mặt hồng hào hấn lên trông thật xinh đẹp!- Thái hậu cười hiền từ, mấy tháng nay bà đã rút lui khỏi quyền lực cai quản lục cung, nhường lại cho Lăng Lam, giờ tâm tư rất thoải mái khi ngồi cạnh con dâu và con gái trong vườn thượng uyển thưởng hoa như thế này.

Châu cách cách không trả lời, chỉ cúi đầu không nói, chẳng hiểu trong khuôn đầu bé xinh đang nghĩ những điều gì mà lại trầm mặc tới thế.

Lăng Lam chỉ mỉm cười trước lời khen của Thái hậu, nàng nhìn biểu hiện của Châu cách cách, càng lo lắng bội phần.

- Châu nhi, vậy... đã có vị công tử nào xứng đáng lọt vào mắt xanh của con chưa?

Châu cách cách bất giác liếc về phía Lăng Lam khiến nàng giật mình, tay bưng ly trà phát run. Châu cách cách nhếch mép cười:

- Chưa có, hoàng ngạch nương.

Sắc mặt Thái hậu trở nên buồn buồn, bà thở dài:

- Châu nhi à, “traí lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng”, con phải nhanh chóng tìm phò mã đi thôi...

Lại một cái liếc mắt nữa về phía Lăng Lam, Châu cách cách ân cần trả lời:

- Vâng...- rồi nàng cất giọng nho nhỏ.- Hoàng ngạch nương, Châu nhi thấy hơi mệt, có thể cho Châu nhi lui đi không?

- Ôi...- thái hậu than thở rồi liền cất giọng gọi... Thái y!

- Không cần đâu hoàng ngạch nương...- Châu cách cách vội vã xua tay.- Con ổn mà...- rồi tiếng nàng nhỏ dần... chỉ là thấy người không muốn gặp, nhớ lại chuyện không muốn nhớ...

Thái hậu nghe vậy, nhìn sang Lăng Lam thắc mắc, nàng cũng cười tỏ ý mình không biết rồi chuyên tâm nhìn làn nước trà.

- ừm... vậy con về tắm cung nghỉ ngơi đi...

- Tạ ơn hoàng ngạch nương.

Châu cách cách nhún mình rồi bước đi như chạy trốn...

Tâm trí nàng vụt lại ngày tháng xưa, khi mình còn vừa say sưa gặm táo vừa ngẩng nhìn Lăng Lam say sưa bằng đôi mắt ngây thơ...

Nàng bật cười đắng, cũng chính vườn thượng uyển này, cũng chính chiếc bàn đá đỏ,... hoàng huynh đã bảo nàng mau chọn phò mã, Lăng Lam đứng cạnh với thân phận thái giám và chiếc phất trần của mình khẽ mỉm cười...

Nhưng giờ thì khác rồi... người nàng yêu đã trở thành hoàng tẩu của nàng...

Hoa ngày ấy cũng như hôm nay, những cành hoa tan tác bay là lượt trên vũng đất nâu bẩn, nhanh chóng bị giày nàng giày xéo tan tành.

Hừ, hoa tàn chẳng phải vì đã đến lúc hay vì gió. Hoa tàn vì nhân sinh nhẩn tâm chà đạp!

—oOo—

Lăng Lam ngồi kiệu tới cung của Lệnh quý phi, khuôn mặt nàng xanh xao, trắng bệch đến đáng thương. Tới nơi, phải dừng tới hai cung nữ để dìu nàng vào.

- Tiểu Ngọc!- nàng gọi, lập tức Lệnh quý phi giơ tay ra đỡ nàng, thốt lên:

- Nương nương...- giọng nàng run run.-... đến lúc rồi sao?

- Phải!- nàng cắn môi tới bật máu.

- Gọi Từ ngự y tới đây! Nói rằng ta sắp sinh!!!- Ngự Tiểu Ngọc cất tiếng với đám cung nữ thân cận, dìu Lăng Lam vào giường, mình thì tháo ngay bụng giả ra, xắn tay áo chuẩn bị cho Lăng Lam.

- Tiểu Ngọc, đứa bé thay thế đâu? Mau mang vào cung cho ta!- Lăng Lam bấu tay Lệnh quý phi, nàng vội gạt đầu.- Mọi việc đều đã chuẩn bị xong xuôi, nương nương hãy an tâm. Đứa bé đang trên đường tới.

Lăng Lam gạt đầu, mồ hôi trên trán nàng phủ dày như vã nước. Nàng đã tính toán kỹ mọi chuyện bao tháng nay cũng chỉ vì ngày này, Từ ngự y cũng là tay chân của nàng, giờ chỉ còn chờ hài nhi chào đời thôi...

Cơn đau đến từng đợt khiến nàng bị co giật. Thân thể như bị ai xoắn lại như miếng giẻ nhưng Lăng Lam không hề bật tiếng kêu, chỉ có tiếng Lệnh quý phi vừa giúp nàng, vừa giả vờ la lên như người đang sinh nở là mình.

Sau ba canh giờ, cuối cùng cũng có một đứa bé trắng trẻo mềm mại đặt vào tay nàng. Người nó phủ một lớp lông tơ mịn, đứa bé khẽ ngo nguẩy trong vòng tay nàng. Lăng Lam bật cười, ngó vào cổ nó. Một vết bớt đỏ cực nhỏ, hồng phớt. Vết bớt đó là mẹ truyền cho con bao đời nay, thằng bé chính là con của nàng!

- Ngưng Diễm...- nàng thì thầm vào tai hài nhi đang ọ ọ, tay chân hơi khoắc, mắt đứa bé mở to đẹp đẽ, thật chẳng giống hài tử mới sinh một chút nào.

Chỉ nửa canh giờ sau, nàng trao con mình cho Lệnh quý phi, bản thân thì nén cơn đau, bảo cung nữ thân cận mang theo chiếc giỏ kín có chứa một đứa bé khác, hồi tắm cung của mình.

Cả Tử Cẩm Thành xôn xao náo loạn, chỉ ngay sau khi Lệnh quý phi sinh một aka thì Lam hoàng quý phi dường như không chịu thua thiệt, cũng trở dạ.

Càn Long còn đang đi thị sát vùng Vân Nam chưa về tới nơi, Lăng Lam cắn môi lo lắng, nàng linh cảm có chuyện chẳng lành.

Quả nhiên, ngay sau khi Từ thái y rời tắm cung của nàng và thông báo rằng Lăng Lam đã hạ sinh một aka, khi nàng đang ôm đứa bé thay thế trong lòng, người xuất hiện trước mắt không hề khiến nàng ngạc nhiên...

- Châu cách cách, nàng quả nhanh chân...- Lãng Lam mỉm cười, thấy mọi hộ vệ, cung nữ, thái giám của cung mình đã bị Cự Dã đang đi phía sau giết sạch.

- Đưa cho ta xem cháu trai mình nào...- Châu cách cách mỉm cười, tiến lại gần, giằng lấy đứa bé từ tay một Lãng Lam yếu ớt vừa vượt cạm.

Để hoàn thành vở kịch, Lãng Lam bắt mình khóc, ánh mắt đau thương sợ hãi cho đứa bé.

Đứa trẻ nhìn khuôn mặt hiền dịu của Châu cách cách, bất giác cười ngây ngô. Ngay sau giây phút đó, chỉ trong một khắc, nó cũng bị chính tay nàng bóp mũi tắt thở chết.

Lãng Lam trợn tròn mắt, nàng ho và phun ra một ngụm máu, đáng vẻ thảm hại.

Cự Dã bước tới, bóp miệng nàng, dốc cạn chai kịch độc rồi mang nàng nhét vào bao tải mang đi.

Châu cách cách vứt đứa bé xuống đất, cười một điệu như ác quỷ trên khuôn mặt thiên thần rồi cũng nhấc guốc rời đi...

—o0o—

Cần Long ngồi trong căn phòng nhỏ của một quán trọ, tay nắm chặt con dao khảm rồng có chạm vàng cần ngọc tên hai người lồng vào nhau. Cảm giác bất an trong lòng khiến hắn không tài nào chợp mắt được. Lần này hắn đi vì hành tẩu Vân Nam vì một vụ án lớn, dân chúng không biết, chỉ có hắn và một vài viên quan tùy tùng đi theo điều tra. Quân phản động phía nam lại sắp sửa giương cao lá cờ “phản Thanh phục Minh” khiến hắn không khỏi không đau đầu. Nhưng cả ngày nay lòng hắn lại như lửa đốt, một mực chỉ nghĩ về Lãng Lam.

Cần Long đưa tay bóp thái dương, cơn đau tưởng chừng như có ai cầm rìu bổ vào đầu hắn. Một cảm giác khó thở trong lồng ngực, bóp chặt lấy tim mỗi khi hắn vì nỗi nhớ da diết mà gọi tên nàng... Lam nhi của hắn, giờ này nàng đang làm gì? Nàng có an toàn không?

Hắn nhắm mắt, hình ảnh nàng ùa ngập trong tâm trí, giây phút nàng cười... và cả khi nàng khóc... Lam nhi khi khóc đều cố nén không cho nước mắt lăn, nàng nuốt niềm đau vào trong, đã bao lần hắn ôm nàng mà nói: “Lam nhi, khóc đi, đau thì phải khóc...”. Mãi tới khi hắn cất lời đó, nàng mới khóc, nhưng chẳng khi nào nàng chịu nức nở, cứ thế lặng lẽ dựa đầu vào ngực hắn, lặng lẽ làm ướt đầm long bào của hắn...

Chết tiệt! Hắn nghĩ gì mà lại không mang nàng theo cùng mình chuyển đi này cơ chứ! Cho dù đường có xa thì cũng còn hơn để nàng ở lại Tử Cấm Thành không chỗ dựa! Nơi ấy nhiều kẻ lang sói như thế, không biết chừng sẽ lợi dụng thời cơ này mà ám sát Lam nhi! Trời ơi, rốt cuộc hắn đã nghĩ gì?

Cần Long bỏ ra khỏi phòng, mấy viên cận vệ ngoài cửa vội vã theo sau. Hắn xuống lầu, lập tức nhảy lên lưng ngựa, phi ngày đêm không nghỉ về Kinh Thành. Ngựa mệt thì đổi con khác. Ròng rã không biết bao ngày đường mà vẫn chưa thấy bóng dáng Tử Cấm Thành đâu. Tại sao giang sơn của hắn lại rộng lớn tới thế? Trong khi hắn xê dịch Nam Bắc hàng vạn dặm đường nếu Lam nhi xảy ra chuyện gì thì hắn sẽ không bao giờ tha thứ cho mình!

Về tới nơi, Cần Long phi như bay tới tẩm cung của Lãng Lam.

Trống rỗng. Lạnh lẽo.

Như lâu lắm rồi không có người ở.

- Lam hoàng quý phi đâu?- hắn túm lấy một tên thái giám. Lập tức tên thái giám đó quỳ xuống, khóc ròng không nói lên lời làm Cần Long vô cùng hoảng loạn.

- Lãng Lam đâu?- đôi tay hắn bóp mạnh vào vai vị cung nữ đó tới nỗi nàng tưởng như xương sắp vụn vỡ. Nàng lại khóc mà không nói.

Cần Long như kẻ điên, hắn đi khắp lục cung, lớn tiếng gọi “Lam nhi” nhưng không có ai trả lời hắn. Hắn đập phá mọi thứ tan tành trên đường tìm nàng, hắn tới Tử Ninh cung, quỳ vội xuống chân thái hậu:

- Hoàng ngạch nương, Lam nhi của trẫm đâu??

Thái hậu nhìn con trai mình, bà cũng như tất cả người khác, lại khóc, lời không thốt nổi...

- Chết rồi!- từ đằng sau có tiếng bước chân vọng, Càn Long quay phắt lại, hốt hoảng tới bên nàng:

- Ngọc Châu... muội vừa nói gì đó?- hần cười như kẻ ngớ ngẩn.-... muội đùa ta phải không?

- Không. Lãng Lam chết rồi.- giọng Châu cách cách nhẩn tâm vang lên.

- Muội đùa ta!- Càn Long hét lên.- bàn tay hần túm chặt lấy cổ Châu cách cách, xiết chặt.- Nói rằng muội đùa ta đi!!! Mau!!!!

- Hoàng thượng!!!

Tất cả cùng quỳ xuống mong cơn giận dữ của hần kìm lại, nếu không thì Châu cách cách sẽ bỏ mạng mất!

- Hoàng thượng...- từ cửa điện, Phúc Khang An từ tốn bước vào, đưa ra trước mặt hần một chiếc khăn lụa trắng có thêu đóa hoa xanh.-... Lam hoàng quý phi gửi vi thần đưa cho Người...

Càn Long buông thông tay, hần gục xuống, vò nát chiếc khăn mỏng manh trong tay. Lam nhi từng nói với hần, nhận được khăn này... nghĩa là nàng đã chết...

Nước mắt hần rơi... Nước mắt hoàng đế thấm ướt đóa hoa xanh...

Càn Long phun ra một ngụm máu thấm ướt chiếc khăn trắng...

Màu đỏ cùng nước mắt hần nhuộm lên cánh hoa mượt mà...

Dường như... đóa hoa đang run rẩy khóc...

20. Chương 20

Hà Tam Cô lại gần Phúc Khang An đang tư lự bên thư án, nàng vòng tay ôm lấy hần từ phía sau.

- Nàng tới rồi à...- giọng hần trầm và ngọt, dịu dàng cất tiếng hỏi.

Nàng khẽ gật đầu, vạt áo bích đào nhuộm màu phấp phới phủ lên giáp y của Phúc Khang An:

- Chàng đang lo lắng chuyện gì thế?- giọng nàng quan tâm, mỉm cười.

- Vẫn là thánh thượng...- Phúc Khang An nhìn nàng trả lời.-... Người cứ lao vào làm việc cho tới kiệt sức mới thôi...

- Chuyện của Lam hoàng quý phi xảy ra cũng đâu còn mới...- Hà Tam Cô cất lời thắc mắc. Phúc Khang An cười nhẹ, nói với nàng:

- Nữ nhân đều cho rằng nam tử vô tình... Nhưng thực ra không hẳn thế, khi chúng ta lao vào những cuộc chiến lớn, rồi một ngày cũng nhận ra mình cần một tri âm... Tìm được người mình yêu trên thế gian này vô vàn khó khăn, hạnh phúc chỉ mỏng manh như cánh ve... Thánh thượng đường đường là hoàng đế, đi khắp thế gian cũng vẫn là giang sơn của người... vậy mà vẫn không thể bảo vệ người con gái mình yêu...

Hà Tam Cô thở dài, cũng như mọi nữ nhi khác, nàng từng nghĩ tiếng yêu từ miệng nam nhân chẳng qua chỉ như làn gió, lời vừa tuôn thì cũng bay nhanh đi. Nhưng giờ nhìn Càn Long, mọi quan niệm của nàng chợt lung lay khó tả...

Nàng tựa cằm lên bờ vai vững chãi của Phúc Khang An, yên lành và dựa dẫm. Nàng yêu cuộc sống hiện tại của mình... Đã quen với vòng tay bao bọc và sự hiện diện của hần ở bên...nếu chẳng may nàng phải rời xa hần... có lẽ nàng sẽ gục ngã mất...

—oOo—

Lệnh quý phi bế hài tử trong tay, đứa bé mới được mấy tháng tuổi nhưng rất nhanh nhẹn và thông minh khiến nàng không khỏi vui mừng.

- Diễm nhi...- tiếng gọi phát ra từ phía cửa, Lệnh quý phi quay lại và nhận ra Càn Long. Hần chậm rãi bước tới, ánh mắt chỉ chăm chú vào đứa bé chứ không hề liếc tới nàng.

Cần Long nâng niu nó trên tay, khẽ khàng tới mức sợ rằng nếu hấn cử động mạnh, hài nhi này sẽ tan biến như làn khói...

Hắn cúi đầu, nhẹ cọ mũi vào vết bớt đỏ nơi cổ đứa trẻ rồi thở hắt ra như phải kìm nén đau thương. Hắn trao nó lại cho Lệnh quý phi, rồi đi như chạy trốn...

Như có hàng vạn nhát dao xắt lát tim hấn ra, Cần Long gục xuống gốc cây đại thụ, không bước nổi nữa... Hắn ôm lấy ngực, thở khó khăn, phổi buốt giá như từng hơi thở là thêm ngàn vết kim châm.

Mới chỉ như khoảnh khắc vừa rồi thôi, Lăng Lam vẫn còn bên hấn, thậm chí Cần Long có thể cảm nhận được nàng trong từng ngõ ngách của tâm trí và dường như nghe thấy cả tiếng thở của nàng phả vào gáy mình...

Nhưng không phải, nàng đã ra đi từ rất lâu rồi...

Hắn cứ ngồi đó cho tới khi vầng nhật nguyệt lên cao, bóng tối như một con quái thú nuốt chửng tất cả, nhuộm màu đêm đen lên từng hạt bụi.

Đôi mắt Cần Long lúc này còn cô đơn lạc lõng hơn cả ánh trăng kia. Hắn thầm ước nguyện mỗi cơn gió thoảng qua, hấn có thể bớt đau đi một chút...

Nhưng không, niềm đau vẫn vẹn nguyên như thế, vẫn tươi mới như cái ngày hấn nhận ra căn phòng nàng trống rỗng...

Con dao khảm rồng vẫn trong tay hấn, nhưng giờ thì nàng đâu rồi??

Máu từ lòng bàn tay hấn vì cửa vào dao nhuộm đỏ ngọn cỏ. Thứ chất lỏng sánh đặc ấy quệt lên từng tảng đá khô cằn, vạch lên đó nắn nét tên nàng...

- Lam nhi...- nước mắt hấn run rẩy rơi, dường như còn chen vào cả tiếng nấc nghẹn ngào...-... nàng thật sự rời xa ta rồi sao?

—o0o—

Sẽ ra sao nếu tất cả hóa hư vô?

Sẽ ra sao nếu kí ức tan ra như làn khói?

Sẽ ra sao nếu mọi nỗi đau vỡ vụn được quét đi?

Ánh sáng rất mỏng, mỏng tới mức nàng nghĩ mình có thể xé nó tan ra được, nhưng khi bàn tay yếu ớt ấy với lên, chỉ có thể vệt vào khoảng không chứ không thể chạm vào vệt nắng. Nàng thất vọng, sụp mắt xuống, hàng mi thưa thớt giăng mắc niềm đau.

Cảm giác bất lực len lỏi vào tâm trí nàng, dường như trong con tim héo úa còn đang mọc lên cái cây của nỗi nhớ. Nếu như ngày ấy nàng có thể chết đi... Nếu như ngày nay nàng không phải kẻ tàn phế...

Nàng nhắm mắt, cố bỏ ngoài tai những âm thanh hồi hột xung quanh mình, rũ bỏ hơi thở sự sống đang bầu vút trên gấu áo nhưng sức đã tàn lụi tới mức nàng không thể nhấc tay lên nổi.

Nước mắt nàng lăn...

Vẫn vắng vắng đâu đó, khẽ thì thầm bên tai nàng là lời yêu thương của Cần Long, là cái tựa quây khe khẽ của đứa con trai nàng mới chỉ được ôm có một lần...

Nàng khóc, nỗi nhớ càng quay quắt hơn, niềm đau càng vằn xoắn hơn...

Nàng nấc, cổ họng khô rát không cho nàng cất nổi tiếng.

Nước mắt tràn vào tim...

Có bóng chân của một nam nhân bước tới bên nàng, dáng người cao cả, giọng ấm dịu nhưng không thể chữa lành vết thương nơi tim nàng...

Nàng ngược nhìn, dù biết đó không phải nam nhân nàng mong nhớ nhưng vẫn tiếp tục ứa nước mắt khi chàng dịu dàng gọi:

- Lam nhi...

21. Chương 21: Chương 21

Sống trên đời thực ra có rất nhiều thứ đáng ghét, hơn nữa tùy từng địa điểm, thời gian mà một thứ ngày trước ta thấy cũng bình thường thôi nhưng giờ lại thấy ghét, xen hận, lẩn cảm thù.

Ví dụ điển hình cho việc này là Lăng Lam ngày trước thực tình không có ghét muối, cùng lắm thì chỉ thấy hơi khó chịu vì mấy tiếng vo ve của chúng, thỉnh thoảng bị chích cho vài nhát cũng thường thôi. Nhưng giờ phút này đây, ở nước An Nam khí hậu vừa nóng vừa ẩm này... Nàng ghét chúng! Nàng hận chúng! Nàng căm thù chúng!

Đốp!

Nàng đưa tay ra đập, kết quả là đập hụt, đang ngồi trên giường bệnh cũng mất đà mà lao thẳng xuống nền đất cứng toét móng. Sao mà vui thế!

Xoa xoa mông mình, Lăng Lam lồm rồm chửi rửa lũ muối rồi vịn tay vào thành giường, cố nhắc người mình lên nhưng bị trượt ngã lại xuống đất. Khốn khổ!

Lăng Lam bỏ cuộc, ngồi trên sàn phòng, thơ thẩn ngược mắt ra ngoài khoảng trời qua khung cửa sổ rộng, hòng âm ỉ ngân một bài hát lạ chính nàng phổ nhạc. Nàng dựa đầu vào chân bàn, mắt nhắm hờ, tay vờ vờ gấu áo theo thói quen, cứ thế ngồi ngoan cho tới khi trời tối dần...

Mặt trời lặn lăm, mới đó thôi vẫn còn sáng rực, vậy mà chỉ trong vài khắc đã lặn đi mất, nuốt chửng lấy bóng dáng tàn phế của nàng.

- Lam nhi!- Một giọng sốt sắng xen cả lo lắng thực tâm vang tới cùng tiếng bước chân hối hả, chàng diu nàng dậy, đặt lên giường.- Mọii ngồi thế này bao lâu rồi?

Lăng Lam nhoen cười, ra dấu tay, lắc đầu, "không lâu".

Chàng không tin, con mắt thương xót phủ lên cánh tay khẳng khiu của nàng.

- Mọii ăn chưa?

Lăng Lam lại cười, gật gật.

Cái nhú mày xuất hiện trên trán Hồ Bình, chàng đứng dậy, gọi tì nữ hầu hạ Lăng Lam vào:

- Tiểu thư dùng bữa chưa?

Chúng lăm lét nhìn nhau, rịn mồ hôi tay:

- Dạ bẩm... tiểu thư... tiểu thư...

- Nói!- Chàng không quát, giọng mạnh hơn, cũng đủ để nước mắt hai tì nữ nước mắt lưng chòng:

- Tướng quân tha tội! Tiểu thư cả ngày nay chưa có hạt cơm nào vào bụng! Phu nhân cấm chúng nô tì...

- Hừ.- Hồ Bình phát tay.- Đi chuẩn bị thức ăn cho tiểu thư đi.

- Dạ.

Mấy tì nữ vội vàng lui.

Hồ Bình nhìn Lăng Lam đau xót, khi nào nàng cũng nở nụ cười dịu dàng ấy được. Chàng biết phu nhân của mình ngược đãi nàng nhưng chính nàng lại không muốn chàng biết, giờ chàng phải làm sao với nữ nhân khó hiểu này?

Hồ Bình ngồi xuống, chà sát bàn tay lạnh cóng của Lăng Lam vào tay mình, chỉ mong có thể truyền cho nàng chút hơi ấm. Nàng khẽ cười, lặng câm đưa tay áo thấm mồ hôi trên trán chàng. Thời điểm này quan trọng tới thế, vậy mà chàng vẫn về thăm nàng. Lăng Lam chỉ không muốn Hồ Bình bận tâm về những điều nhỏ nhặt của mình.

Thức ăn đưa lên, chính tay Hồ Bình thổi canh gấp cá đút cho nàng, Lăng Lam hạnh phúc nuốt đồ ăn giản dị mà bỗng thấy ngọt như ăn đường phèn. Nàng nhìn chàng, lòng chộn rộn một cảm giác khó tả. Vẫn đôi mắt sâu thăm thẳm, cái mũi cao thanh thoát, nét môi vương giả và cả mùi hương của cỏ ngát, nam nhân mà nàng từng bị trúng tiếng sét ái tình ngay lần đầu gặp mặt ấy giờ lại đang ở ngay trước mặt nàng. Nghĩ tới ngày ấy làm Lăng Lam khỏi bật cười. Hồi đó nàng dự Hồ Bình kết nghĩa huynh muội chỉ là cái cớ tiếp cận nhưng sau đó cũng không hề gặp lại. Vậy mà khi tỉnh dậy, người nàng nhìn thấy đầu tiên lại là chàng. Chính Hồ Bình đã cứu tính mạng Lăng Lam. Chính nam tử mảy rồng, khí chất phi phàm này đã cứu sống nàng...

- Chàng muốn ta phải làm sao?- một nữ nhân y phục vàng rực tiến vào, hất chén canh trên tay Hồ Bình.- À què chứ có cụt đầu mà chàng phải bón cơm cho ả!!

Lăng Lam trơ mắt nhìn nữ nhân vừa bước vào. Nàng ấy có một nét đẹp sắc sảo tới mức khiến người ngắm nhìn phải đứng tim, tà áo rủ hờ hững trên vai, không lả lơi nhưng lại vạn phần quyến rũ. Mắt phượng mày ngài, làn da trắng như tuyết, cử chỉ muôn phần tao nhã, tới cả bát canh vừa bị nàng ta hất cũng lăn trên đất rất nghệ thuật, nếu có tài tử nào qua chắc chắn có thể họa một bức khiến hậu nhân trầm trồ.

- Phạm Liên, đừng vô lí như thế. Sức khỏe Lam nhi yếu tới vậy, nàng ấy còn là nghĩa muội của ta, vậy mà nàng ghen âm lên, đối xử tệ bạc với muội ấy như thế mà phải sao?

- Có thứ huynh muội kết nghĩa nào tình cảm như thế này không?- Phạm Liên tức khí, tiếp tục hất đổ cả khay cơm. Hất xong là lập tức liếc mắt căm giận nhìn Lăng Lam, nhưng nàng lại không hề phản kháng gì vì vẫn đang chờ người mê muội ngắm nhìn cử vĩ hồ đẹp tới mức nín thở này. Ai bảo nàng ta quá ĐẸP cơ chứ?

Mãi cho tới khi Hồ Bình thở dài, sai người giúp Lăng Lam dùng bữa còn mình thì kéo phu nhân tới chỗ khác nói chuyện thì nàng mới tỉnh hồn. Chà, quả nhiên là lần đầu gặp mặt với vị chính thê của Hồ Bình thật đặc sắc! Nàng ta lại đẹp tới mức khiến nữ nhân như nàng còn hồn xiêu phách lạc như thế... Khi nào túng tiền, bán nàng ta vào lầu xanh cũng không tệ nhỉ...

Tới khi bóng hai người ấy khuất hẳn, Lăng Lam cười nhạt, vạt áo dài phất nhẹ gọi tì nữ tới. Một bạt tai giáng xuống bên má trái, ngay khi tì nữ đó chưa hiểu chuyện gì xảy ra, lại một bạt tai nữa giáng xuống má phải. Mắt nàng ta trợn to bất ngờ, nước mắt cũng theo đó mà lăn ra rất thảm thiết.

Không nói thêm một lời nào, nàng nhỏ nhẹ dùng bữa, ánh mắt quét qua khiến toàn bộ gia nô sợ hãi vội vã rút lui.

Chắc hẳn Hồ Bình đã dùng tình hình chiến tranh mà nói lí với Phạm Liên. Sẽ lại là cái bài muôn thuở kiểu như “ta đã trăm nghìn nỗi lo vì dân rồi, nàng hãy giúp ta giữ trọn đạo nghĩa với nghĩa muội...” vân vân và vân vân.

Lăng Lam xoay xoay ly trà trong tay, làn hơi nóng bốc lên làm mờ ảo làm nét mặt nàng trở nên khó đoán. Trận đánh vừa rồi Nguyễn Cửu Dật đã thắng, hẳn huynh đệ Hồ Bình đang rất lo lắng như ngồi trên đồng than cháy đỏ, vậy mà Hồ Bình vẫn về phủ thăm nàng, có nên thấy cảm kích không nhỉ?

—o0o—

Một năm trước...

Cự Dã cùng Châu cách cách đánh xe ngựa mang Lăng Lam vừa ra khỏi cổng thành đã bị Phúc Khang An chặn lại. Bên cạnh hắn còn có Hà Tam Cô phát tà áo bích đào khinh công chạm đất chặn đầu xe như tiên nữ hạ phàm.

Châu cách cách hít lấy một hơi nặng nhọc, thật là xui xẻo, vốn định mang nàng ta cho mấy tên lính thèm khát nữ nhân để Lăng Lam chịu nổi thống khổ cuối cùng trước khi chết vì kịch độc thì giờ lại gặp hai khách không mời này tại đây. Kế hoạch tuy có chút thay đổi, có lẽ nàng sẽ lỡ hẹn với mấy tên lính, nhưng cho dù thế nào thì Lăng Lam cũng sẽ chết.

Hai bên giao chiến kịch liệt, quân lính theo hộ tống Châu cách cách và Cự Dã cùng dàn trận binh pháp bầy Phúc Khang An và Hà Tam Cô, một mình Châu cách cách đánh xe ngựa rời khỏi nơi hỗn chiến đó.

Tới gần bờ sông, ngựa không hiểu sao ngày càng đi chậm lại rồi cuối cùng gục ngã xuống, Châu cách cách tức giận xuống xe, đá cho nó vài nhát rồi phát hiện ra kim châm tẩm thuốc mê mà Hà Tam Cô đã phi vào cổ ngựa. Nàng hì hụi kéo Lãng Lam ngã khỏi xe tới bờ sông rồi dìu xuống nước, mạnh tay xiết cổ.

Trong giờ khắc ấy, mọi kỉ niệm chợt ùa về như đám lá khô bị gió thổi bay quét vào tâm trí nàng. Cái ngày ấy, cái ngày xa xôi ấy...

Châu cách cách đứng dưới gốc cây, nàng bám chặt lấy gốc cây, sợ chẳng may cái cây này đổ thì Lãng Lam chẵn chẵn què, bàn tay nhỏ bé của đứa bé gái tám tuổi run vì sợ hãi, giọng chỉ lí nhí vang lên:

- Lam ca ca... huynh cẩn thận đó...

Lãng Lam đang trèo cây, tay cố với tới ngọn đang vắt vẻo con điều giấy trắng muốt, nói xuống:

- Châu nhi yên tâm, ta chỉ chút nữa thôi là sẽ lấy được cho muội.

Lãng Lam cứ rướn, Châu cách cách càng sợ hãi, nhắm mắt co người lại.

Tới khi bàn tay ấy chạm vào cánh điều, sắp lấy được thì cả người Lãng Lam mất đà lao xuống đất, cánh điều thoát khỏi những cành cây chằng chịt thì cũng theo đó mà nương theo gió thoát ra bay vút lên trời.

Bịch.

Âm thanh cực êm ái, Lãng Lam vốn nghĩ mình sẽ gãy cổ nhưng thực ra nàng đáp đất cực mềm mại. Mất đang sợ hãi nhắm lại này giờ cũng từ từ ti hí mở ra. Dưới thân nàng, bị đè cho bẹp là khuôn mặt cậu cộ của Cự Dã. Hấn hắt nàng ra, xoa xoa cái lưng mình, gắt:

- Trèo cây thì ngu mà ngã thì khôn nhĩ? Nhắm đúng chỗ êm mà ngã!

- Hê hê.- Lãng Lam cười, phủi đám cỏ vương trên ống tay áo, sung sướng đứng dậy. Chẳng hiểu sao tự dưng lại có cái bị thịt dưới gốc cây ưu ái cho nàng khỏi gãy cổ nên thực tình nàng đang rất sướng.- Người tới đây làm gì thế? Không xun xoe bên Huệ phi nữa à? Lớn tồng ngồng rồi còn ra chỗ trẻ con bọn ta chơi làm gì?

Cự Dã liếc nàng một cái rõ sắc rồi tới bái kiến Châu cách cách. Hóa ra là Hoàng Lịch hiện vừa phê duyệt tấu chương xong, đang rối rãi mà bị cả thái giám thân cận lẫn muội muội bỏ rơi, không có ai chơi cùng nên đang buồn rầu, sai hấn lôi cổ hai nhân vật ấy về nghịch với hấn.

Lãng Lam cười hề hề, vỗ vai Cự Dã, nói cực kì thành khẩn:

- Cự Dã người xem, chỗ này xa Càn Thanh cung như thế, bước chân của Châu nhi thì ngắn, ta vốn từ khi sinh ra đã lè mè, về tới nơi chắc chắn là trời đã tối, thể nào hoàng thượng cũng trách phạt người. Hay là...

Nàng nhìn hấn đầy hàm ý, tên đại nội mật thám thông minh này lườm nàng một cái rõ sắc rồi một tay ôm Châu cách cách vào lòng cực dịu dàng, một tay nhanh chóng vác nàng lên vai khinh công như bay.

Lãng Lam nàng cho dù có la lối tới thể nào thì tên chết tiệt này cũng không chịu đổi cách mang nàng. Tại sao lại có sự phân biệt đối xử như thế? Nhẹ tay với nàng một chút thì hấn chết à? Đúng là đồ nhỏ nhen!

Châu cách cách thấy Lãng Lam la tới khản giọng thì cực kì thương cảm, khều khều tay áo Cự Dã, mắt rơm rớm nói:

- Dã huynh ơi... Lam ca ca chắc khó chịu lắm... huynh...liệu có thể...

Cự Dã liếc Châu cách cách một cái sắc lém, vậy là nàng im bật.

Lãng Lam đưa tay gãi móng, tên này đúng là đồ kinh dị, nói thì ít mà lườm thì nhiều. Đàn bà trả về tiền! Chỉ khổ cho cái nàng Huệ Như kia, ngày trước là thanh mai trúc mã với hấn, chắc chắn đã chịu nhiều uất ức nên mới từ hôn chạy theo Hoàng Lịch như thế! Haizz... Thế mới nói, vạn sự trên đời đều có lí do của nó...

Cự Dã đang khinh công trên nóc hoàng cung thì phát hiện ra phía xa có bóng dáng mỹ nhân hấn hảnh thương nhớ. Lãng Lam thâm kêu khổ, quả nhiên, chỉ vài giây sau...

Bịch.

Hắn ngang nhiên đánh rơi nạng và Châu cách cách ngã xuống đất, xun xoe tới bên Huệ phi như cún con thấy chủ, chỉ còn thiếu mỗi cái đuôi ngoe nguẩy nữa thôi là đủ bộ.

Lăng Lam đứng dậy, hần hần học học định lao tới tính xỏ với hắn nhưng mà cuối cùng vẫn tỉnh táo không động thủ. Cự Dã hần võ công cao cường, mưu mô giảo hoạt, đấu khẩu hay đấu lực nạng đều chắc chắn thua, tốt nhất là im cho đỡ hoài công lực.

Đỡ Châu cách cách đứng dậy rồi hai kẻ lùn tí hin cùng dắt tay nhau về cung Càn Thanh trong tâm trạng cực-kì-bực-bội.

22. Chương 22: Chương 22

Hoàng Lịch đang ngồi, phe phẩy quạt trong tay khá ung dung, mấy tên thái giám phía sau quạt quạt cho hắn thấy rõ là mát nên nổi thương nhớ muội muội nhỏ xinh cùng Lăng Lam cũng ngồi ngoài phần nào.

Bỗng, cái tai thính như loài khuyển của hắn thấy có động tĩnh từ xa vọng lại.

Bước chân lạch bạch là của Ngọc Châu, bước chân hung hãn còn lại chính là của tiểu thái giám nhà hắn. Mắt Hoàng Lịch sáng lên, định te tởn ra đón nhưng kìm lòng lại, giả bộ lạnh nhạt ngó hai con người vừa mới tới.

Nhưng khi ánh mắt hắn vừa lia tới, phát hiện ra quần áo muội muội hắn xộc xệch, Lăng Lam mặt cau cộ thì mắt tròn hỏa nghi bậy. Phải chăng tên đại nội mật thám xảo quyết đó đã làm càn với thú cưng của hắn?

- Lăng Lam!- Hắn hét, chân tay lú lú cả lại tới bên hai người, xoay hai con người trước sau để xem xét. Hừ, quần áo thì đúng là có xộc xệch, dính vài ngọn cỏ, thậm chí Lăng Lam còn đang nhổ đất phì phì ra khỏi miệng. Căn bản xét theo tình hình này thì chắc chắn hai người này vừa hôn đất mẹ cực “êm ái”.

- Hoàng huynh!- Ngọc Châu mắt rơm rớm nhìn hắn, ôm chân dụi khuôn mặt bầu bĩnh dính đầy cát vào long bào của hắn. Hoàng Lịch thương tâm bế muội muội lên, xót xa hỏi:

- Tên đồn mạt ấy đánh rơi hai người à?

Châu cách cách gật đầu kịch liệt. Hoàng huynh thiệt là tài, không cần nói cũng hiểu tình hình! Thảo nào hoàng huynh làm vua được, ngốc như mình chắc là không làm vua được.

- Ta mang hắn đi trăm nhé?- Hoàng Lịch vừa lau mặt cho muội muội mình, vừa liếc tới Lăng Lam đang hằm hè đứng cạnh, trong mắt có lửa, chắc tiểu tử này đang tính chuyện trả đũa Cự Dã đây mà.

- Không! Không!- Ngọc Châu vội vã xua tay, ra sức lắc đầu.

- ừ, vậy thôi. Bắt hắn hằng ngày rửa chân cho Châu nhi được không?- Hoàng Lịch mỉm cười, ngồi xuống ghế, đặt muội muội nhỏ bé ngồi lên đùi mình. Ngọc Châu lại lắc đầu nữa nhưng ánh mắt của tiểu thái giám cạnh nạng lại lóe sáng, miệng nhếch lên hưởng ứng với cách giải quyết ấy khiến hắn bật cười.

Im lặng một lúc, Lăng Lam mới thỏ thẻ cất tiếng:

- Hoàng thượng, hay là để nô tài tìm cách giúp Người...- Nàng cười híp mắt giảo hoạt.-... Cứ treo hắn lên cổng thành bảy ngày, chết hay sống để số mệnh định đoạt, tự sinh tự diệt. Ý hoàng thượng thế nào?

“Tự sinh tự diệt”? Câu nói của tiểu thái giám suýt làm Hoàng Lịch phun trà xa hai mét. Làm vậy Cự Dã chắc chắn mất mạng, cái gì mà “số mệnh định đoạt” cơ chứ? Hắn vì cố nín cười mà bụng quặn thắt bị nội thương. Haizz, làm hoàng đế, cái phong độ này hắn quyết giữ, không thể cười sặc sụa trước mặt mọi người được! Rất mất mặt!

- Hoàng huynh à...- giọng non nớt của Châu nhi cất lên.-... về mặt của hoàng huynh lúc này... rất quái dị...

Cuối cùng thì cũng không nhịn nổi, Hoàng Lịch bật cười, kéo tay Lăng Lam lại gần, cốc vào cái trán trọc của tên tiểu thái giám này mấy cái đau điếng.

Nàng nhăn nhó, Ngọc Châu cũng nhăn nhó, chỉ có mỗi một tên khùng vì mỗi một chuyện cón con mà cười mãi không dứt được.

Lăng Lam tới giờ vẫn không hiểu tại sao cái ngày một năm trước ấy Châu cách cách lại tha không bóp cổ mình nữa, chỉ lặng lặng buộc đá vào chân nàng rồi ném xuống sông... Nếu như nàng ấy tiếp tục xiết chặt tay thì Lăng Lam đã không có cơ hội được Hồ Bình vớt lên, giờ xác đã bị cá rửa sạch rồi... Quả nhiên nữ nhân vẫn luôn dễ mềm lòng...

Lăng Lam chếp miệng, vịn vào thành giường, lập tức nôt tới đỡ tay nàng. Từ sau hai cú bạt tai như trời giáng lần trước, nàng ta đã biết điều hơn, không còn bỏ dúi Lăng Lam hay nhìn nàng coi thường nữa. Quả nhiên gia nô cần phải dạy dỗ mới ngoan ngoãn được. Lăng Lam cười hài lòng, bắt đầu chập chững tập đi.

Chân nàng vốn bị Cự Dã đánh què, hai con người ấy dùng mọi cách để đảm bảo nàng chắc chắn chết, nhưng cuối cùng Lăng Lam vẫn sống. Nên khen cho sức sống của Lăng Lam mãnh liệt hay khen cho vị thần y đó quá tài giỏi?

Dận Minh thần y là cái tên dường như chỉ tồn tại trong truyền thuyết của dân gian, không ngờ lại có tồn tại, và lại còn sống trong phủ của Hồ Bình. Vậy mới biết anh em Hồ Bình tài giỏi tới mức nào để có thể khiến nhiều nhân tài đầu quân tới thế.

Dận Minh thần y thực ra có rất nhiều điều kì lạ. Nàng ta luôn đeo mạng che mặt, trang phục cực kì khác lạ, chỉ một thân bạch y thoát tục, vẻ ban đầu rất khiến người ngắm nhìn không phân biệt được là nam tử hay nữ nhân, nhưng khi giọng nói ngọt ngào dịu dàng đó cất lên thì tất cả đều biết rằng đó là nữ nhân mềm yếu, mềm tới mức khiến người ta thêm thuồng...

Được Dận Minh chữa trị cho hơn một năm nay, chân Lăng Lam từ què cũng đã lê bước được, kịch độc cũng đã thổ ra hết, chỉ riêng có tiếng nói là không thể mang trở lại cho nàng... Lăng Lam trở thành người câm...

Thực ra làm người câm cũng khá tốt. Ví như nàng có gì bất mãn cũng không nói được, viết ra thì lười nên Hồ Bình ngỡ rằng nàng hiền thực bí ẩn. Coi như cũng ghi thêm điểm trong mắt ý trung nhân.

Nàng vẫn có ý định làm nữ nhân của Hồ Bình. Chuyện chàng đã có chính thê chẳng là trở ngại gì, nam nhân có thể thiếp là chuyện cực bình thường, nếu sau này đại sự thành, địa vị lúc ấy của Hồ Bình có cả một đàn oanh yến bên cạnh cũng không cần phải bất ngờ, chẳng thà nạp cho chàng từ lúc này, tranh thủ chút địa vị trước khi tuổi xuân chạy mất có phải tốt hơn không? Còn cái nàng Phạm Liên kia, Lăng Lam chẳng coi có tí cân lượng nào, chỉ cần nàng dụng kế một chút thì cũng có thể khiến Hồ Bình viết hưu thư cho nàng ta, nặng tay hơn thì “mượn dao giết người” cho nàng ta lên đoạn đầu đài hoặc trầm mình tự vẫn cứu vãn danh dự cũng được.

Lăng Lam thở dài, chợt nghĩ tới Càn Long và đứa con trai của mình. Nó giờ chắc cũng được một tuổi rồi, nàng không trở về sẽ tốt hơn cho nó, tốt hơn cho cả nàng... Trở về thì sao? Cướp lại nó từ tay Lệnh phi để nàng ấy phải chịu uất ức hay nàng cam tâm đứng nhìn nó trưởng thành từ xa là đủ? Không, Lăng Lam cho dù có chút mưu mô nhưng cũng không đủ nhẫn tâm để khiến Tiểu Ngọc đau lòng hay đủ can đảm để nhìn con trai mình mà không được chạm vào. Nàng không phải ác nữ, nhưng cũng chẳng muốn làm thánh nữ. Nàng đã suy nghĩ rất nhiều, Hồ Bình chính là quyết định chính xác nhất của nàng. Phần đời còn lại, nàng sẽ lưu lại mảnh đất An Nam này...

Vừa vịn vào tay nôt nữ vừa tập đi vừa suy nghĩ khiến Lăng Lam bị phân tâm, không để ý tới bóng vàng rực đã tới cạnh mình từ khi nào...

- Lam muội à...- bàn tay nhỏ bé trắng ngần ấy hươ hươ trước mặt khiến Lăng Lam giật mình khỏi tâm tưởng, mỉm cười nhìn Phạm Liên. Ánh mắt sắc sảo ấy quét qua người nàng, đang cố tỏ ra thiện chí một cách gượng gạo. Dù sao cũng có cố gắng, Lăng Lam cười đáp lại.

Phạm Liên có một sắc đẹp khuynh thành nhưng dường như tính cách lại khá trẻ con, nàng ta ho nhẹ một cái cho bớt lúng túng bối rối rồi mới có thể mở lời:

- Những ngày qua... ta đã làm khó muội... Ta xin lỗi...

Lăng Lam muốn nhú mày ngạc nhiên nhưng cũng không biểu hiện ra mặt. Chà, Hồ Bình đã cải tạo được “hiên thê” của mình rồi hay sao? Cách nào mà nhanh chóng hiệu quả thế? Ngày trước Càn Long có thể nào cũng đâu có cải tạo nổi nàng, phải chăng Hồ Bình dùng cách... “giáo huấn tràn xuân”?

- Khụ... khụ.- Lãng Lam bị chính ý nghĩ của mình phản pháo phát ho, tưởng tượng ra cảnh chần gối của phu thê người ta thật là tội lỗi, chắc tí nữa về phòng phải đếm tròng hạt để đến gần Phật tổ hơn mới được. Cứ đà này chắc nàng ở tầng chót quá...

Nàng vừa ho, lập tức một tấm áo choàng vàng rực bay tới khoác lên vai nàng. Trời, có phải Minh Dân thần y vừa kê thuốc lú cho nàng Phạm Liên này không vậy? Thay đổi chóng mặt vậy làm nàng rung mình à nha. Tốt nhất cứ chậm chậm thôi để Lãng Lam còn phản ứng kịp.

Lại giả đồ thực nữ lần nữa, Lãng Lam cười với Phạm Liên một cái hiền thật hiền, tay ra hiệu, ý bảo nàng không có lỗi gì, Lãng Lam hiểu tâm lí khi thấy phu quân mình mang nữ nhân khác về nhà.

Đây là nàng ra hiệu thế, Phạm Liên thì không tài tình tới mức biết hết được nàng “nói” cái gì, chỉ hiểu thoang thoảng rằng Lãng Lam không trách cứ nàng, liền mừng mở ra mặt, cầm tay cầm chân xưng tử-muội ngọt ngào như mía lùi.

Lãng Lam nàng khổ sở cười gượng, than trời thầm mong tai mình sao không điếc luôn đi? Cái nàng Phạm Liên này nói liến thoảng không ngừng, kể từ chuyện nàng ta sinh ra như thế nào cho tới chuyện tình cảm lãng mạn đậm tiểu thuyết của nàng ta và Hồ Bình làm Lãng Lam sồn da gà. Có cần phải vô tư một cách thái quá đến thế không?

- Lam muội biết không, ngày ấy Bình ca đã cứu ta từ tay cường bá, trông rất oai phong凛冽, y hệt kiểu “Anh hùng cứu mỹ nhân” làm tim ta đập chậm mất mấy nhịp. Thốn thức ghen ngào mãi không thôi, mặc dù chẳng hề sợ hãi nhưng ta cũng cố tình tự véo vào đùi một cái thật đau cho nước mắt chảy ra, lao vào lòng chàng đầy yếu ớt. Ta đoán chắc chắn rằng lúc đó chàng cũng phải lòng ta rồi. Hí hí...

Vừa kể vừa cười cực kinh dị khiến Lãng Lam lên cơn nhức đầu, nàng đưa tay day day thái dương khổ sở. Tới chuyện này mà cũng kể cho nàng, tiểu cô nương này thật không còn gì để nói.

Lãng Lam càng nhìn càng không hình dung nổi với vẻ đẹp sắc sảo đường ấy, sao tính cách nàng ta khác hẳn tới nhường này? Nàng ta ngây thơ thật hay đang giả vờ? Mục đích là gì? Kết thân với địch-là nàng- để dễ bề nắm bắt? Lãng Lam thực rất muốn suy nghĩ tiếp về vấn đề này, nhưng bởi vì Phạm Liên cứ nói không ngừng, cái miệng nhỏ xinh đỏ thắm liến thoảng khiến nàng nghĩ không nổi, tai cứ ù ù đi. Mãi tới khi nàng tính tới chuyện giả ngất thì Lãng Lam mới thấy bóng dáng Hồ Bình từ đằng xa tiến tới trong nắng nhạt hoàng hôn. Lam y sẫm, khuôn miệng mỉm cười chan hòa, cái bóng to lớn vững chãi đổ dài trên đất khiến tim Lãng Lam thót một cái, chỉ dám thầm trách mình quá háo sắc...

Hồ Bình tới, nói vài câu thôi cũng đủ khiến Lãng Lam tim đập chân run rồi, giọng nói của chàng thực sự rất ngọt, vành môi quyến rũ mấp máy thoát ra lời vàng ý ngọc khiến Lãng Lam cứ nhìn chăm chăm không dứt... Chỉ muốn...

Haizz... tà niệm! Mau cắt đi cho nàng còn được thanh thoi!

Cổ trốn tránh ý nghĩ, Lãng Lam không nói gì quay người bỏ đi, chân đau nên nàng bậm chặt môi gồng bước. Phạm Liên bất ngờ đuổi theo giữ nàng lại, Hồ Bình cũng ngơ ngác nhìn lưng Lãng Lam đang vội như chạy trốn.

Có một hòn đá nhỏ trên đường.

Nữ nhân hậu đậu như Phạm Liên tất nhiên là chân vấp vào đó.

Người nàng nhào tới trước.

Hai tay đang với tới Lãng Lam cũng theo đà mà... trượt xuống, kéo tụt quần Lãng Lam!

Khoảnh khắc này tất cả mọi người đều nín thở.

Hồ Bình muốn chạy lại đỡ thê tử đang ngã đau của mình dậy nhưng mắt thì đã đụng trúng mông Lãng Lam nên vội vã quay mặt đi.

Phạm Liên mắt tròn lòi ra, nhìn chăm chăm vào mông Lãng Lam, không cử động nổi.

Khóe mắt Lãng Lam giật giật, mũi kích động nhênh nhếch, miệng run run, thái dương nàng vằn lên gân xanh rõ rệt.

Hít thở sâu, nàng cúi người... kéo quần lên rồi lết bước nhanh nhất có thể về phòng mình. Mãi tới khi bóng nàng khuất hẳn Phạm Liên mới lấy lại bình tĩnh, nhào vào lòng Hồ Bình khóc như trời nổi cơn mưa rào.

Mọi chuyện xảy ra nhanh tới nỗi Hồ Bình nghĩ vừa nãy mình nhìn lầm. Nhìn nương tử trong lòng mình, chàng vỗ vai nàng an ủi rồi cười khổ, tại sao Liên nhi lại khóc như con nít mất kẹo hồ lô thế này? Chẳng phải người đáng ra phải khóc là Lăng Lam hay sao??

Chú thích:

- Hưu thư: Thư bỏ vợ.

23. Chương 23: Chương 23

Lăng Lam bóp bóp trán suy nghĩ, mắt nheo mày nhú một hồi cũng không tính ra cách giải quyết gì cho sự việc “kinh thiên động tâm” vừa diễn ra. Từ khi sinh ra tới giờ, chỉ có đúng ba người từng nhìn thấy mộng nàng. Một là phụ thân, hai là mẫu thân, kẻ thứ ba tất nhiên chính là Hoàng Lịch. Giờ thì hay rồi... Nội chỉ trong một khoảnh khắc rằng chiều huyền ảo mà số lượng người được “mãn nhãn” tăng lên gấp đôi thành con số sáu. Phạm Liên và tì nữ bên cạnh thì không nói làm gì, nhưng ngay cả Hồ Bình nữa thì...

Nàng thở dài thườn thượt. Quả thực chuyện bị nhìn thấy cũng không phải điều gì to tát lắm. Chỉ là nếu đẹp thì không sao, sẽ để lại ấn tượng tốt, Hồ Bình khéo bị ám ảnh mà quyết tâm nạp nàng làm thê tử cũng nên. Nhưng mà sự thật không phải thế, cái mộng của nàng...

Hồi trước nàng từng kéo tay Dận Minh thần y dò hỏi tại sao khi tỉnh dậy thì cái mộng mình lại biến dạng mọc toàn mụn nhọt như thế. Vị ấy chỉ túm tím cười nói rằng nàng bị nhiễm khí lạnh, tâm kế dụng cơ cũng không ít thành ra tâm lý không được thoải mái, chu kì tháng khi có khi tắt, huyết độc không thoát ra được, chuyển hóa thành mụn chềm chệ đậu an lành nơi bàn tọa của nàng. Vốn ngoài thuốc trị thương nàng còn uống thêm cả thuốc chữa mụn, nay chưa chữa khỏi đã bị người ta nhìn thấy. Quả thật... không còn lỗ nào để chui xuống cho đỡ hổ thẹn. Chỉ cầu nguyện ước mong cái ráng chiều vàng cam ấy che lấp đi được thứ không nên thấy mà thôi...

Còn đang buồn thối ruột thì Lăng Lam nghe tiếng bước chân liền ngẩng mặt lên. Nếu là Hồ Bình chắc nàng cắn lưỡi tự sát quá...

Nhưng thật may, ông trời vẫn còn tiếc thương không muốn nàng yếu mệnh vậy nên mới phái người khác tới. Nhưng mà người này vừa xuất ngôn liền làm Lăng Lam cứng họng đờ người trong giây lát.

Phạm Liên nói:

- Muội muội hãy làm thê tử của phu quân ta nhé?

Một giây hai giây rồi ba giây...

Có tiếng hít thở đều đều của Phạm Liên nhưng không hề có tiếng hít vào thở ra của Lăng Lam. Nàng hiện tại có thể miêu tả một cách đơn thuần là đang trong tư thế chết đứng y chang những người hững hờ giữa cánh đồng.

Sau khi bị ngất đơ mất thêm bảy giây nữa, Lăng Lam mới hoàn hồn, chẳng biết nên cười hay nên khóc với cái đề nghị nghịch lý nhưng vô cùng dễ thương này thì Phạm Liên đã lao tới, cầm tay nàng khóc nỉ non:

- Tất cả đều là lỗi của ta! Cho dù ta biết muội không hề có tình cảm với tướng công nhưng ta đã nghĩ rất lâu và biết chuyện đã tới nước này thì không còn cách nào khác! Tuy Bình ca đã bị ta cướp đi sự trong trắng nhưng xin Lam muội đừng chê bai mà hãy tiếp nhận huynh ấy... Dù sao thì giờ muội cũng bị huynh ấy... rồi.

Lăng Lam nấc lên một cái, nước trong hốc mắt trào ra như thác đổ.

- Lam muội, ta thực tình xin lỗi. Là ta đã hại muội phải ủy khuất... Xin muội hãy tha lỗi cho ta.

Phạm Liên cũng bắt đầu khóc, nàng ta thậm chí còn vừa khóc vừa nấc cụt rõ to.

Lăng Lam thực tình không phải vì bị thương mà khóc. Lần đầu tiên trong đời nàng khóc vì sung sướng! Tại sao? Tại sao Hồ Bình lại cưới nữ nhân như thế này làm chính thất? Tại sao? Tại sao nàng chưa kịp dụng kế mà đã được nguyện ý rồi?? Ôi... Ông trời quả nhiên ưu ái nàng mà!!!!

Lăng Lam chớp chớp cho nước mắt lăn hết đi, dịu dàng lấy khăn tay lau nước mắt cho Phạm Liên, khẽ mỉm cười hiền dịu. Nhận được tín hiệu ưng thuận của nàng, mắt Phạm Liên lập tức sáng lên như sao sa, cười tươi hơn hở trái ngược hẳn với bộ dáng quyền rũ kiêu sa của nàng, phản ứng vui sướng tới mức chỉ còn thiếu mỗi việc nhảy cẫng lên.

Và cứ cái đà ấy, ngày rằm tháng sau chính là lễ cưới của nàng...

Sớm hôm ấy, Lăng Lam thức dậy từ khi sương còn chưa tan hết, nàng bước chậm vào bếp, hun rơm đốt lửa vùi tro một hồi thì cũng lôi ra được một củ khoai nướng cháy đen. Củi vẫn cháy lớp dóp không dừng, lửa từng mảng liếm lên thành nồi đang sôi sùng sục trên bếp. Lăng Lam khuấy khuấy đảo đảo, thêm gia vị bỏ hành mùi rồi múc một thìa nếm thử.

Ừm, mùi vị tốt, màu sắc đậm đà. Ồn, có thể nuốt được.

Nàng bắc cái nồi ra, thổi phù phù vài cái, rót canh ra bát rồi nhặt củ khoai nướng lên ngấm nghĩa hồi lâu, tận tâm suy nghĩ tới mức mày nhíu lại.

Ngoài cửa có tiếng lạch bạch như dép cỏ ướt nước bước trên sân đang từ từ tiến lại. Lăng Lam ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt vì người đó đứng ngược sáng mà mặt trời thì đang bắt đầu mọc khiến nàng lóa mắt.

- Dận Minh thần y?- Tiếng nàng thì thào rồi khẽ húng hắng lấy lại giọng.

- Lăng cô nương đang làm gì đó?

Ánh mắt mỹ lệ của Dận Minh liếc tới củ khoai và bát canh trên tay nàng. Lăng Lam mỉm cười trả lời:

- Ta đang xem xét xem nên ăn thứ nào trước.

Dận Minh ngồi xuống bên cạnh Lăng Lam, vạt áo trắng thấp thoáng phấp phơ bay chẳng may quệt vào thành nồi vẫn nhòe đen một góc. Cái nhíu mày của Dận Minh ẩn hiện sau lớp màng sa che mặt khiến Lăng Lam bật cười, lần đầu tiên nàng thấy Dận Minh mang vẻ mặt khác ngoài sự lạnh nhạt thờ ơ.

Dận Minh cất giọng có hơi khác ngày thường, âm vực trầm thấp hơn làm Lăng Lam nghe không quen tai:

- Ngày trước, ta và tỉ tỉ cũng thường nướng khoai ăn trừ bữa... Phụ thân cày ruộng quên thời gian tới khi sẩm tối mới về... Bàn tay thư sinh của Người đen sạm đi và hằn lên chai sạn. Mẩu thân thì kéo tơ dẹt vãi, ngày ngày cần mẫn làm việc bán mạng mà cuối cùng cũng không đủ cơm ăn... Chỉ ngày ngày có khoai bầu bạn...

Khóe miệng Lăng Lam nhếch lên một nụ cười gượng, có vị đắng chát rớt xuống cổ họng khiến nàng nhất thời nhìn khoai mà chẳng muốn ăn nữa, chỉ lặng lẽ bóc hết lớp cháy đen cứng bên ngoài, lộ ra thịt khoai vàng rộm thơm phức đang bốc khói, đặt vào tay Dận Minh, giọng nàng nhẹ như gió thoảng:

- Ta thay tỉ tỉ chăm sóc cho nàng...

Qua lớp mạng cũng có thể thấy được nụ cười yếu ớt của Dận Minh, đôi mắt phượng hẹp dài ánh lên nỗi chua chát, họng lặng câm không cất lên được lời nào.

Mãi tới khi Lăng Lam ăn hết bát canh rồi mới quay ra nhìn Dận Minh, cái giọng khàn khàn của nàng lại vang lên lạnh lẽo:

- Quá khứ vẫn mãi chỉ là quá khứ. Bức tranh đã trôi đi thì không nên nhặt lại vẽ vời. Ngay từ đầu mọi sự đã không theo lẽ thường thì hãy mãi để nó như thế, đừng khơi dậy làm gì.

Dứt lời, nàng phất tay áo bỏ đi.

Dận Minh cười nhạt, lấy khăn tay cổ lau đi vệt nhòe nồi vương nơi tay áo. Lau mãi lau mãi mà vẫn không sạch nổi. Hóa ra có những thứ trên đời, đã dính vào thì không lau cho sạch được...

Dận Minh bước tới bên nồi canh mở nắp, vẫn còn dư thừa một bát. Thói quen của Lăng Lam vẫn không thay đổi, nấu gì cũng chờ lại cho phần một người nữa ăn cho dù người ấy có còn ở bên cạnh nàng nữa hay không, y như ngày xưa khi Dận Minh đi ra phố bán củi, cho dù không kịp về nhà phải tới sáng hôm sau mới lò dò xuất hiện thì trên bàn vẫn nguyên thức ăn tối trước đó. Luôn nóng bốc khói thơm ngon chờ sẵn. Khi ấy, nàng sẽ cầm đũa lên đặt vào tay Dận Minh, mỉm cười dịu dàng như hương ẩm xuân chớm nở:

- Dận nhi, ăn đi cho nóng...

—o0o—

Kiệu hoa đỏ rực cung hỉ lâm môn, vạn người vui cười chỉ riêng mình Dận Minh muốn mếu. Nước trong mắt không chịu chảy ra mà cứ rưng rưng trong mắt nàng vạch lên vài tơ đỏ. Màu áo Lăng Lam đang khoác trên người chói mắt quá, nụ cười của nàng cũng chói mắt quá...

Trong biển người chen chúc tới thể, ánh mắt của Lăng Lam sau tấm mạng ngọc chợt liếc tới phía Dận Minh khiến nàng giật thót, chỉ khẽ nhếch lên một nụ cười gượng gạo an ủi. Phải, nàng sẽ nghe theo lời Lăng Lam, sẽ ở ngoan ngoãn ở bên cạnh nàng, nghe lời như một chú cún nhỏ. Bao nhiêu năm qua rồi, nàng không muốn thất lạc Lăng Lam thêm một lần nào nữa...

—o0o—

Bóng tối khoác lên bầu trời một mảnh áo đen gấm tinh khiết, chằng điểm trắng sao hay mây gió, chỉ một màu đen huyền hoặc đó mà thôi. Tân nương ngồi im lưng thẳng không dám nhúc nhích, tâm trí nàng mộng lung thả trôi tới nơi phương Bắc xa xôi...

Phải, nàng cũng đã từng làm tân nương rồi. Nhưng đêm ấy Hoàng Lịch đã không bắt nàng phải chờ đợi thế này... Hắn thậm chí còn ngồi kiệu cùng nàng hồi cung cũ...

Nhưng ngày ấy, địa vị nàng khác với bây giờ.

Ngày ấy Càn Long yêu nàng.

Còn ngày nay, Hồ Bình lại không yêu nàng. Nàng mới là kẻ nhắm mắt đưa chân trao thân gửi phận, cố bấu víu lấy chàng.

Quyền lực trong tình ái chỉ ở trong tay kẻ được yêu. Giây phút này đây, nàng là người phải chờ đợi. Nàng là người phải phục tùng...

Cửa gỗ cọt kẹt mở, cái bóng dài của Hồ Bình bị nền đỏ chiếu hắt xuống nền phòng mằng lón sẫm. Chàng tiến lại gần, tháo khăn đỏ và nhìn vào mắt Lăng Lam. Đôi mắt trong veo như nước hồ không gợn sóng, có gì đôi mắt ấy lại trong vắt tới thế? Chẳng phải nàng từng là Lam hoàng quý phi mưu cao kế thâm ngồi ghế chủ lực cung sắp được sắc phong hoàng hậu đó sao? Có gì sau bao thăng trầm mà đôi mắt ấy vẫn sáng trong không nhuốm bụi trần như thế?

Nhận thấy nét mặt kì lạ của Hồ Bình, Lăng Lam quay đầu chuyển ánh nhìn của mình sang hướng khác. Nàng không thích cảm giác người khác cố xối tung đầy mắt mình lên xem có gì trong đó. Vạn phần khó chịu!

Hồ Bình ngồi xuống kê sát, giúp nàng tháo mũ phượng xuống và tiện tay cũng rút cây trâm cài tóc của nàng ra. Mái tóc Lăng Lam đỏ xuống như thóc, một màu đen tuyền nhuốm bóng đêm nổi bật trên nền hỉ phục đỏ rực như biển máu. Chàng luồn tay vào mái tóc nàng, dịu dàng nắm lấy gáy Lăng Lam nhẹ nhàng, hỏi nhỏ:

- Lam nhi, nàng có gì muốn nói với ta không?

Lăng Lam lắc đầu mê mụi, khoảnh khắc này bị sự quyến rũ tỏa ra từ Hồ Bình làm thần trí nàng mụ mị.

Chàng dùng tay còn lại nâng cằm nàng lên, hơi thở phả vào vành tai nàng nóng bỏng:

- Vậy thì ta có chuyện cần hỏi nàng...

Lăng Lam nhắm mắt hưởng thụ sự ngọt ngào của chàng lan truyền tới tâm khảm mình.

Hồ Bình mỉm cười khẽ, từng giọt mật trong giọng nói nhỏ tí tách vào tai Lăng Lam bất chợt trở nên lạnh lẽo:

- Nàng định giả câm tới bao giờ?

24. Chương 24: Chương 24

Cần Long từng nói với nàng, hẳn nghi ngờ nàng là cháu chắt của Lã Bất Vỹ, bởi vì mẫu thân họ Lã, bởi vì nàng cũng tâm cơ tham tiền như Lã Bất Vỹ, nếu có cơ hội cũng có lẽ nàng sẽ buôn vua bán chúa giống Lã Bất Vỹ. Khi ấy, nàng chỉ cười, nói với hắn: “Lịch nhi thông minh ra rồi đấy”. Hắn cũng chỉ cười, bảo với nàng rằng hẳn vốn là nam nhân đạo mạo tốt vời, thần thông quảng đại, vân vân và vân vân. Hồi ấy quả thực ở bên hắn rất vui, nhưng là trong lòng nàng tự không biết hưởng cái phúc đó. Nàng lúc nào cũng chỉ nghĩ cách diệt trừ các phi tần bên cạnh hắn, ngày ngày nơm nớp lo Châu cách cách trả thù, ngày ngày sợ hãi Cự Dã sẽ biết sự thật...

Nhưng cuối cùng giấy cũng đâu gói được lửa, mọi bí mật đều bị vạch trần. Cần Long không có phản ứng gì khi biết chuyện khiến chính nàng phải ngỡ ngàng. Hắn thương yêu hoàng muội của mình tới thế... Ngày ấy, hắn chỉ ôm nàng vào lòng, thì thầm, miệng lẩm bẩm biện minh cho lỗi lầm của nàng, mặc kệ cho nước mắt lăn ra khỏi hốc mắt. Hắn cứ thế thì thầm vào tai nàng, lặp đi lặp lại để an ủi nàng và cũng để tự huỷ hoại bản thân: “Không phải lỗi của nàng, ân ân oán oán đều do đời trước gây nên. Không phải lỗi của nàng...”. Hắn cứ nói, nói cho tới khi giọng khàn cả đi rồi mới chịu gục xuống vai nàng. Lăng Lam không hiểu, nàng có gì để hắn yêu? Tại sao hắn lại si tình tới thế? Tại sao?

Ở bên Cần Long bao năm ròng, nàng biết người hắn yêu thương nhất là Châu cách cách. Cũng chính vì thế mà nàng muốn cướp lấy trái tim của nàng ta, hành hạ nàng ta. Ngọc Châu là nhi nữ của Ung Chính-kẻ giết phụ thân của mẫu thân nàng, lại còn là muội muội của Hoàng Lịch-kẻ đã giết mẫu thân nàng. Có gì nàng ta có quyền sống hạnh phúc??

Nàng đã dụ dỗ Châu cách cách, trêu đùa với trái tim nhỏ bé ngây thơ ấy, thề non hẹn biển yêu thương nàng ta suốt đời suốt kiếp, về lên cảnh mộng giá như có kiếp sau, hai người sẽ kết phu thê, kiếp này khi chết đi, nguyện làm đôi uyên ương quần quýt không rời,...

Lăng Lam đã phụ nàng ta, chà đạp trái tim yếu ớt ấy không thương tiếc, để rồi khi yêu thương hóa thành thù hận... Người gánh chịu hậu quả tất nhiên là nàng- kẻ gây thương tổn cho nữ nhân thuần khiết chưa từng nếm khổ đau ấy.

Khi đã trở thành nữ nhân của Cần Long, tâm trí nàng lại luôn canh cánh lo sợ hắn sẽ bỏ rơi nàng, chẳng phải nam nhân “cả thềm chóng chán” hay sao? Ban đầu nàng trao thân cho hắn vì muốn sự bình yên cho bản thân, nhưng về sau thì nỗi lo sợ của nàng ngày càng lớn lên. Nàng đã đi một nước cờ sai lầm. Nếu hẳn chán nàng thì nàng còn có thể sống sung túc trong vàng bạc châu báu được hay sao? Tâm trí nàng rối bời, nàng không muốn trở lại ngày tháng xa xưa khi còn nhỏ nường khoai trừ bữa! Nàng không phải Lã Tứ Nương, nàng không nguyện sống kiêu dam bạc chỉ cần bên người mình yêu thương là đủ! Cho dù ngoại hình nàng có giống Lã Tứ Nương nhưng nàng vẫn không mang họ Lã, nàng họ Lăng! Chẳng phải phụ thân đã bán đứng mẫu thân và nàng vì mấy vạn lạng bạc đó hay sao? Điều đó chứng tỏ người họ Lăng tham tiền tới mức nào!

Một năm ở AnNam, ngày ngày nàng nhìn Hồ Bình chăm sóc cho mình, lo lắng quan tâm cho mình, ngày ngày nàng vẽ mộng tưởng sẽ có ngày chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, nâng cằm nàng lên và trao cho nàng một nụ hôn. Nàng mơ tới ngày hai người kết nghĩa phu thê, bái thiên địa se duyên tơ hồng. Chỉ cần nghĩ tới thôi nàng cũng thấy cuộc đời thực ra rất viên mãn. Châu cách cách cũng đã trả thù xong rồi, Cự Dã cũng đã nghĩ nàng đã chết, hài tử của nàng đã có Tiểu Ngọc chăm sóc,... Nàng hoàn toàn yên tâm mình có thể sống hạnh phúc ở mảnh đất nhiệt đới này, cùng Hồ Bình, phò giúp chàng giành giật giang sơn,... Từ khi sinh ra tới giờ, chưa bao giờ nàng thích ý nghĩ của mình tới thế, chưa bao giờ nàng muốn sống tới thế...

Mọi ước vọng của nàng chỉ trong ngày hôm nay đều đã trở thành sự thật, chỉ có điều Hồ Bình giờ phút này lại nhìn nàng với ánh mắt lạnh lẽo, hàn khí tỏa ra thậm chí khiến nàng sợ hãi muôn phần:

- Nàng định giả câm tới bao giờ?

Lăng Lam hoảng loạn, chỉ muốn chạy trốn.

- Nếu như ta không đồng ý cưới nàng, phải chăng nàng sẽ hãm hại Liên nhi như với Huệ phi?

Hồ Bình biết? Chàng biết nàng thực ra không hiền thực ngoan ngoãn mà là một nữ nhân xấu xa mưu mô xảo hoạt? Thậm chí chàng còn biết rằng cái chết của Huệ phi là do nàng??

Nước mắt Lăng Lam rơi, nàng sợ. Nàng sợ Hồ Bình sẽ không cho nàng ở bên chàng nữa... Nàng thực rất sợ...

- Đừng giả bộ mình ủy khuất với ta.- Cái nhú mào xuất hiện trên trán chàng. Phải chăng ngày trước Càn Long cũng bị nàng lừa như thế này? Bằng nước mắt và đôi mắt trong vắt kia?

Lăng Lam lắc đầu, nước mắt nàng văng đi, nàng ngẩng đầu lên nhìn Hồ Bình giờ đã đứng dậy tránh xa khỏi nàng vì khinh bỉ.

- Ta không giả bộ...- nàng mỉm cười, nét cười tưởng chừng như làm rách con tim người đối diện.- Ta thực lòng... yêu chàng...

Hồ Bình quay mặt đi, không dám nhìn thêm vẻ mặt của Lăng Lam, chàng sợ mình sẽ mềm lòng mà tin những lời nàng nói là thật.

- Ta sẽ không biện minh cho chính mình...- đầu nàng cúi, nước mắt cứ lặng lẽ rơi thấm đẫm bộ hỉ phục rực rỡ. Mái tóc đen sẫm tràn đầy trên vải đỏ, bắt đầu hoen nước...- Ta cũng không hối hận... ta chỉ tiếc nuối... Giá như thế gian có người có thể cứu vớt ta...

Hồ Bình không biết tự khi nào đã quay lại nhìn nàng, ánh mắt chàng đậu trên những giọt nước trong suốt giăng mắc trên mi mắt nàng.

- Ta đã nghĩ mình có thể làm lại từ đầu, bắt đầu một cuộc đời mới với nam nhân mình yêu thương...- Nàng ngược mắt lên nhìn Hồ Bình.- Đó là chàng...

Một lần nữa Hồ Bình trốn tránh ánh mắt nàng. Chàng sợ ánh mắt ấy, tại sao nàng lại đem bộ dạng đáng thương ấy ra thử lòng chàng? Nàng muốn gì ở chàng? Tiền tài? Hay chỉ đơn thuần là một đêm xuân nồng?...

Những thắc mắc chộn rộn tâm trí khiến Hồ Bình không tìm được mà bật ra hỏi:

- Nàng muốn gì mới buông tha ta?

Lăng Lam lại cười. Nàng cười nhưng nước mắt lại rơi. Chàng muốn nàng buông tha mình hay sao? Chàng kinh tởm nàng tới mức đó hay sao?

Có phải ai đó đang dùng riu bô đôi đầu nàng? Có phải ai đó đang cầm dao cắt cửa tim nàng? Nếu không phải... thì tại sao nó lại đau tới thế?

Lăng Lam đâm thùm thụp vào ngực mình, ngăn bản thân không được khóc. Nàng không thể mang bộ dạng thảm hại tới thế trước mặt người mình yêu. Nàng quệt sạch nước mắt, đứng phắt dậy tới bên chàng khiến Hồ Bình không khỏi ngỡ ngàng. Nàng mỉm cười thật quyến rũ, ánh mắt tràn đầy tự tôn kiêu ngạo, lần này tới lượt nàng nâng cằm chàng lên, làn môi đỏ thắm nồng nàn nhả lời ngọc:

- Ta muốn chàng...- Nàng kéo dài giọng, một tay lần tới viền áo chàng ve vuốt, hành động tà mị mờ ám tới mức khiến Hồ Bình nín thở. Nhận thấy phản ứng của chàng, Lăng Lam cười thoảng như cánh hồng đỏ màu máu còn vương từng giọt huyết nồng. Nàng bắt ngờ đẩy chàng ra xa, hai tay mình vịn vào thành cửa sổ phía sau, ánh trăng sáng quắc phủ lên tấm thân kiều diễm của nàng, biến Lăng Lam thành một yêu tinh nơi u linh chuyên đoạt hồn cướp phách. Tiếng nàng vang lên rõ mồn một, không tan loãng mà lan ra xa, ngân vang trong màn đêm dày đặc như muốn nuốt chửng lấy nam nhân trước mặt:

- Ta muốn chàng muôn vạn kiếp cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mắt ta nữa!

—o0o—

Cũng một đêm thu se lạnh như thế này, trên nóc cung Tử Cẩm Thành, Châu cách cách dựa vào lòng Lăng Lam, cái ấm áp bình yên lan tỏa trong tâm khảm người thiếu nữ nhỏ. Nàng cất tiếng, vẫn cái mộng ước muôn thuở dịu dàng ấy:

- Giá như thời gian mãi ngừng lại ở giây phút này...

Lăng Lam không nói, khẽ vuốt tóc người con gái trong lòng mình, cái mỉm cười của nàng có phần chua chát. Nàng cất giọng thề thốt như một thói quen khó bỏ:

- Đời này kiếp này ta chỉ cần được ôm Châu nhi mãi... thế là đủ...

Đôi má Châu cách cách hồng hồng, nàng e thẹn nhưng cũng hưởng thụ mật ngọt mà Lăng Lam vừa rót vào tai mình, đầu nàng dựa vào cằm Lăng Lam, yên bình mà ấm êm tới mức nàng ngỡ đây không phải sự thực. Có sự thực nào lại ngọt ngào viên mãn tới nhường này? Có sự thực nào lại tròn đầy yên bình tới mức này?

Phải, nào có sự thực nào như thế. Cái mà nàng đang hưởng thụ chỉ là sự giả dối ngọt ngào, chỉ là màn kịch Lăng Lam độc diễn mà Châu cách cách là khán giả duy nhất, nạn nhân duy nhất... Cái tiếng “Châu nhi” ấy sao mà ngọt ngào tới thế...

Nếu có kiếp sau nàng nguyện làm nam nhân, cướp lấy trái tim của Lăng Lam rồi giày xéo trả thù. Nàng sẽ khiến Lăng Lam sống không bằng chết, ngày ngày tháng tháng quỳ dưới chân nàng cầu xin được giải thoát!

- Châu cách cách...- một thái giám tiến vào hành lễ với nàng rồi bấm báo.- Hoàng thượng cho gọi cách cách.

Nàng đứng dậy, sửa sang y phục rồi kiêu ngạo tới Càn Thanh cung, thấy Càn Long bên thư án liền nở nụ cười đáng yêu như trước nay nàng vẫn vậy, như chưa từng có gì vấy bẩn tâm can nàng.

Càn Long không ngẩng đầu lên nhìn nàng, lời rỗng thoát khỏi môi liền cho Châu cách cách một tin ngang sét đánh:

- Mông Cổ biên cương đang rục rịch làm phản. Muội ngay ngày mai tới đó cầu thân, thít chặt bang giao.

- Hoàng huynh...- Châu cách cách sợ hãi lao tới dưới chân Càn Long, nước mắt lập tức bung ra như những đóa châu ngọc trong suốt.- Sao huynh lại nở đối xử như thế với muội?- Hấn vẫn lặng im, đôi tay thoăn thoắt phê lên bản tấu, chữ rồng thanh thoi in lên mặt giấy trắng toát.- Chỉ vì Lăng Lam hay sao???- Không hề có tiếng trả lời nàng. Châu cách cách điên cuồng lay chân hấn.- Muội là muội muội huynh yêu thương nhất cơ mà!

Càn Long không có lấy một lời giải thích, hấn nhìn nàng trân trân, ánh mắt lạnh băng xói thẳng vào nàng, phát tay ra lệnh cho đám thị vệ, giọng lạnh lùng không có lấy một sợi vấn vương tình thân:

- Đưa Châu cách cách về tẩm cung chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai. Từ giờ tới lúc ấy không được ra khỏi phòng.

Nàng bắt lực buông chân Càn Long ra, từ từ đứng dậy, con ngươi hoen nước thần thờ nhìn hấn. Đây là hoàng huynh của nàng sao? Đây là hoàng huynh thường ôm nàng vào lòng, kể cho nàng truyện thần tiên cho tới khi nàng buồn ngủ đó sao? Đây là hoàng huynh luôn yêu thương cho nàng cùng cưỡi ngựa phóng vun vút trên thảo nguyên gió lồng đó sao? Đây là hoàng huynh từng tự tay khắc tặng nàng một bức tượng gỗ nữ oa có hai chòm tóc y hệt nàng đó sao?

Châu cách cách muốn mình giờ phút này đủ can đảm để cười lên một tiếng, giữ lại lòng tự tôn mà coi chuyện mình bị bỏ rơi chỉ như đánh rơi trâm gỗ nhưng không thể, nàng chỉ có thể làm nước mắt bản thân khô ráo, nhìn Hoàng Lịch vẫn lạnh nhạt phê duyệt tấu chương.

Phải, từ ngày còn nhỏ nàng đã biết hoàng huynh của mình thích hợp làm đế vương, ngày đó chỉ nghĩ vì hấn thông minh cơ trí. Hừ, giờ thì còn biết... phàm muốn làm đế vương nhất loạt đều là kẻ tuyệt tình...

25. Chương 25: Chương 25

Phạm Liên cau có ngồi thêu, sao mấy họa tiết này khó thế mà mẫu thân cứ bắt nàng thêu hoài, bảo rằng nữ nhi thì phải khéo léo “cầm kì thi họa” gì gì đó. Nhưng mà giờ nàng chẳng phải có phu quân rồi đó sao, có lo bị ế nữa đâu mà cứ bắt nàng phải thông tỏ mấy món chán phèo này. Hix.

Kim đâm một nhát vào tay nàng, chảy máu thì hay rồi, nàng sẽ có bằng chứng mà chạy tới chỗ mẫu thân bắt đền hoặc tới chỗ Bình ca mếu máo để chàng dỗ dành, tiện thể thắt chặt tình phu thê thêm cháy đượm. Nhưng mà chết tiệt ở nổi là chẳng có tí máu nào chảy ra cả... làm nàng có tủi thân chút ít. Hức hức.

Nàng thở dài một cái thảo thuyệt, chuyện của muội muội Lăng Lam làm nàng lo lắng vạn phần. Đêm tân hôn thì thấy tướng công hùng hổ về phòng ôm nàng, còn chưa hiểu chuyện gì thì nàng đã bị vòng tay ấm ru cho ngủ khì. Sáng hôm sau tới thăm phòng tân nương thì chẳng thấy bóng dáng Lăng Lam đâu, cả Dận Minh thần y cũng mất dạng làm nàng vạn phần bối rối. Tướng công chinh chiến bận rộn, vương phủ chỉ có mình nàng quản, vậy mà khách đột nhiên phật ý bỏ đi hết, quả có mất mặt và buồn rầu một tẹo.

Thực ra nàng cũng đâu làm chuyện gì to tát lắm. Chỉ là sáng hôm ấy nàng đột nhiên hứng chí dậy sớm, bụng đói meo định tới nhà bếp lấy cái bánh bao ăn tạm thì nghe tiếng người nói chuyện, rón rén lại gần thì phát hiện ra đó là Dận Minh thần y và Lăng Lam.

Ý, Lăng Lam nói được hay sao? Nàng ấy hết cảm rồi à? Mà quả cũng lạ, ngày trước vì nghĩ Lăng Lam là người nhà Thanh nên mọi người đều dùng tiếng Hán để nói chuyện với nàng, giờ thì thấy nàng ấy cùng Dận Minh nói tiếng An Nam sôi kinh khủng, người ngoài nhìn vào lại tưởng nàng ấy sinh trưởng ở An Nam. Lạ ghê ta?

Khi Phạm Liên về phòng thì tướng công nhận ra vẻ đăm chiêu của nàng, xoa đầu nàng hỏi xem có chuyện gì. Vậy là nàng kể. Vậy là đêm ấy tân lang mò về phòng cũ, bỏ lại tân nương chần đờ gối chiếc. Sáng hôm sau thì tân nương cũng mất dạng.

Chính vì lẽ đó nên Phạm Liên nghĩ là do lỗi của nàng. Đáng lẽ ra sáng hôm ấy nàng không nên hứng chí dậy sớm, đáng lẽ ra không nên lén lút nghe trộm người khác nói chuyện, đáng lẽ ra không nên mách lại với tướng công. Hức... vì nàng mà Lăng Lam bỏ đi mất rồi... Hức.

Giờ tướng công cũng đã đi rồi, chàng theo lệnh huynh trưởng đi Quy Nhơn để lo việc nam chinh, Lăng Lam cũng không thấy tăm hơi nên nàng chẳng có ai để trò chuyện cả. Buồn thú vị ruột hà...

—oOo—

Trong túp lều nhỏ, Lăng Lam ở trên giường, chân đung đưa buồn nản, tay cầm binh pháp gặm nhấm từng chữ từng chữ một. Dận Minh ngồi ở bàn kế bên, tay thoăn thoắt ghi đơn thuốc, vạt áo trắng phủ đầy trên chiếc ghế sẫm. Nhìn một hồi, Lăng Lam cũng phải ngửa miệng mà kêu lên:

- Mặc thế không thấy nóng à?

Dận Minh lắc đầu, vẫn chú tâm vào đồng thuốc thang trước mặt rồi chợt nhớ ra điều gì, quay sang hỏi Lăng Lam:

- Tỷ đói bụng chưa?

Nàng hướng mắt ra ngoài cửa sổ, cái miệng cong lên châm chích:

- Mặt trời giữa đỉnh đầu rồi, đệ bảo ta có đói hay chưa??

Dận Minh cười cười giảng hòa rồi đứng dậy đi thổi lửa nấu cơm, sau một hồi vật lộn vẫn chưa thấy tín hiệu của việc rơm bén lửa, chỉ nghe thấy tiếng ho sặc sụa vọng tới tai Lăng Lam đầy thiếu náo.

Bực mình, nàng xỏ giày rồi kéo Dận Minh đứng dậy, nạt:

- Tránh ra. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn chẳng làm được cái gì nên hồn. Giả gái cũng bại mà nấu nướng cũng bại.

Dận Minh chỉ cười hì hì ngớ ngẩn như con cún bần, ngồi xỏm xuống nền bếp, hai tay chống má ngắm Lăng Lam xào nấu. Mùi thơm nức bốc lên làm mũi y giật giật thích thú, mon men tới gần bốc ăn vụng vài miếng. Lập tức bị cái muống gõ vào tay rõ đau, mắt y rơm rớm phụng phịu:

- Tỷ ác thế...

- Ác thì mới là tỷ tỷ của ngươi. Đi lấy bát dọn cơm đi, đứng đó đợi ta bón cho ăn à?

Dận Minh nghe lời lút cút làm theo, ngồi ăn được nửa bữa thì thấy bóng người xa xa tiến tới túp lều nhỏ của mình, khều khều tay áo Lăng Lam:

- Tỷ ơi... có thích khách!

Lăng Lam chán nản quay đầu lại ngó thử. Hừ, vàng rực thế kia thì còn ai vào đây cơ chứ?

- Lam muội...- Phạm Liên thở thê, mặt thuôn cui cui, mị hoặc muôn phần.- Là ta có lỗi với muội...

Lăng Lam khoanh tay trước ngực. Nàng ta trưng ra bộ mặt đó để dụ ai đây?

- Có lỗi với ta? Ngay từ đầu cô nương đã có lỗi với ta rồi.- nàng nhếch mép cười.- Bỏ đời ta, định lợi dụng ta, khiến ta bị nghĩa huynh ghét bỏ,... phải nói rằng nàng tâm cơ cao siêu hay ta quá ngu muội nên mới không đoán ra nổi?

- Muội...- mặt Phạm Liên xám ngoét.- muội hiểu lầm rồi, ta... ta không có...

Lăng Lam cười thật hiền, lại gần Phạm Liên hơn, giọng nàng dịu dàng tưởng chừng như vừa cất tiếng đã hòa loăng ra:

- Khi ta mới về phủ, cô nương ghen tuông bạc đãi ta, nhưng sau khi Hồ Bình kéo đi khuyên giải thì đã thay đổi, đối xử với ta như hảo tỷ muội. Ta nghĩ thế này, không biết phải hay chẳng: Hồ Bình đã nói cho nàng biết thân phận Lam hoàng quý phi nhất bậc được Càn Long sủng ái của ta, nàng nghĩ tới việc nghĩa quân của Hồ Bình còn đang dựng cờ khởi nghĩa, bây giờ mới chỉ ở mặt Nam, nhưng khi đánh tới mặt Bắc thì chắc chắn vua Lê sẽ sang cầu viện Càn Long, nhà Thanh nếu giúp thật thì sẽ gây khó dễ cho Hồ Bình nên tốt nhất nàng muốn lấy lòng ta trước, muốn ta nảy sinh tình cảm với chàng để sau này giúp chàng dựng đại nghiệp. Nàng cố ý làm ta thất tiết trước mặt chàng rồi sau đó lại đóng vai thê tử khoan dung, cần răng chịu đựng gả thiệp cho tướng công mình. Thứ nhất, đi đúng hướng kế hoạch đã vạch sẵn. Thứ hai, lấy lòng phu quân yêu dấu của nàng. Nhưng cho tới cuối cùng, nữ nhi thường tình, sự ghen tuông đã làm nàng mờ mắt, nàng muốn ta yêu Hồ Bình, nhưng lại không muốn Hồ Bình yêu ta, nên nàng đã lỡ nói với chàng cuộc trò chuyện của ta cùng Dân Minh. Kết quả trái với ý nàng, ta lại đủ mạnh mẽ để bỏ đi chứ không vì ái tình mà bám rịt lấy chân chàng. Lần này nàng biết rằng mình đã sai, chỉ một nước lỡ đã làm hỏng cả ván cờ tình tế, nàng quyết tâm sửa chữa sai lầm, sai người điều tra chỗ ở của tỷ đệ ta, tới đây tiếp tục đóng tuồng hồng cứu vãn tình thế. Nhưng Phạm Liên à...- Lăng Lam kéo dài giọng, khóe môi nàng nhếch lên một nét cười khinh thường.- Năm nay nàng được mấy xuân mà cứ suốt ngày xưng “tỷ” với ta, nàng quản cái phủ nhỏ nhoi của mình cũng không xong vậy mà lại muốn đấu với người từng tọa ngôi chủ lực cung như ta? Nàng cho rằng cái chức hoàng quý phi dễ ngồi hay trái tim hoàng đế nhà Thanh dễ giữ??

Làn da Phạm Liên chuyển từ xám sang xanh, nàng ta mất thăng bằng ngồi phịch xuống ghế, lời nói khô khốc muốn thoát ra khỏi cổ họng nhưng lại không đủ sức, chỉ khó nhọc thở rồi ngược mắt nhìn nữ nhân đang đứng trước mặt mình. Cao ngạo tới nghẹt thở, như từ vị trí của Khổng Minh nhìn xuống con bọ muốn tập tành dùng binh pháp.

Nàng cúi gầm mặt xuống, khóe mắt trào hơi cay. Phải, nàng thua rồi. Thắng nổi nữ nhân này hay sao? Tới cả thân phận gốc rễ của nàng ta thực sự là ai Hồ Bình cũng không nói cho nàng biết. Khi nàng nói với Hồ Bình chuyện Lăng Lam biết tiếng An Nam, chàng không có biểu hiện gì bất ngờ, chỉ cười bảo nàng đừng suy nghĩ nhiều, cứ sống vô tư vui vẻ là được rồi.

Nàng khóc, những giọt nước mắt trong suốt như những hạt châu ngọc cứ thế nhỏ thánh thót, thấm vào vạt áo nàng, một số khác lại vỡ tan trên nền đất.

Bỗng nàng nghe tiếng nói Lăng Lam cất lên mĩa mai phía trên đầu mình.

- Ồ... Bình ca, huynh tới thăm muội ư? Hay tới đón hiền thê hồi phủ?- Ngừng một quãng, nàng mới cất giọng nói tiếp.- À... không nên cứ gọi mãi cái tên huynh dùng để lừa phỉnh muội chứ nhỉ.- Có tiếng cười nhỏ từ cổ họng nàng thoát ra.- Nên gọi huynh thế nào nhỉ? Như cũ là Bình ca hay gọi mới là Huệ ca? Tướng công? Phu quân? Hay...- nàng cố ý kéo dài giọng, con mắt sắc sảo xói thẳng vào đáy mắt đang bối rối của chàng.-... Nguyễn Huệ?

Chú thích:

Hỏi: Vì sao chương này ngắn thế hử?

Đáp: Vì cái chú thích nó dài (lý do phụ), hì hì, lý do chính là vì tác giả lười.^-^

- Nguyễn Huệ (sau này là vua Quang Trung) còn có tên khác là Nguyễn Bình. Nguyễn Nhạc kết duyên với Trần Thị Huệ nên để tránh trùng tên với chị dâu, gia đình gọi Nguyễn Huệ là Bình. Tên Bình là tên gọi Nguyễn Huệ lúc còn nhỏ. Còn về phần họ “Hồ” thì xin giải thích ở mấy chương sau. Ngoài ra ông còn có tên khác là Quang Bình.

- Quang Trung Nguyễn Huệ (1753-1792), lên ngôi từ 22/12/1788, mất ngày 16/9/1792. Ông là người khai sáng ra võ phái Yến phi quyền, đồng sáng tạo võ Độc lư thương. Nguyễn Huệ là người đã đại phá quân Thanh, trận chiến uy danh trong lịch sử (trong SGK có vik à nha). Ngoài ra, thời đó Việt Nam mình dưới tay ông huy hoàng tới nỗi Nguyễn Huệ còn định đem quân sang đánh nhà Thanh (mà anh Càn Long nhà mình lúc bấy giờ đang ngồi ngôi vua)=> phần 3 “Thái giám đại quan” sẽ kịch tính à nha.^0^.

Vì “Thái giám đại quan” không phải truyện chính sử nên tác giả là tở- Freesia Phan sẽ “múa bút” một chút, kéo độ tuổi của 2 “anh” nhân vật chính gần gần lại nhau một tí. Chứ thực ra ngoài đời hai “anh” ấy hơn kém nhau tận 42 tuổi lận.

- Phạm Thị Liên (trong “Thái giám đại quan”, tác giả gọi là Phạm Liên)

Sau khi ba anh em nhà Tây Sơn quyết tâm dựng cờ khởi nghĩa, Nguyễn Huệ kết duyên cùng Phạm Thị Liên, quê ở thôn Phú Phong, huyện Tuy Viễn, Quy Nhơn, sinh khoảng năm 1759, là con cùng mẹ khác cha với Thái sư Bùi Đắc Tuyên. Năm 16 tuổi bà Phạm Thị Liên được Nguyễn Huệ chọn làm vợ. Năm 30 tuổi (1789) bà được phong làm chính cung hoàng hậu, bà kém Nguyễn Huệ khoảng chừng 5-6 tuổi. Chính cung hoàng hậu đã có với Nguyễn Huệ 5 con, 3 trai 2 gái. Một trong 3 người con trai được lập thái tử, là Quang Toản – về sau kế tục sự nghiệp của Quang Trung. Khi bà bị bệnh nặng, ông đã mời một thầy thuốc người phương Tây tên là Gi-ra vào chữa. Nhưng khi Gi-ra đến nơi thì bà đã mất vào ngày 29 tháng 3 trước đó. Trong một bức thư viết ngày 17 tháng 7 năm 1791, giáo sĩ Sécrard đã kể: “Chánh hậu của Tiên vương (Quang Trung) mất vào khoảng tháng ba và ông đã khóc bà một cách sâu thẳm. Ông đã cử hành tang lễ vô cùng linh đình trang trọng cho bà vào cuối tháng sáu. Dân Nam Hà đồn khắp nơi rằng ông đã băng hà vì quá đau buồn”. Hoàng hậu họ Phạm đã gắn bó với Nguyễn Huệ trong những chặng đường chinh Nam phạt Bắc nên được Nguyễn Huệ rất mực quý trọng yêu thương. Mộ chôn ở dưới chân núi Kim Phụng, phía Tây thành phố Huế.

26. Chương 26: Chương 26

Lăng Lam rất ít khi nghĩ về quá khứ. Đối với nàng, những ngày tháng qua đi đều không thể lấy lại được, càng nhớ càng đau, càng nhớ càng bất mãn với hiện tại. Nhưng không hiểu sao vào giây phút này, khi Hồ Bình bế thê tử yếu ớt của mình lên ngựa hồi phủ, những mảnh kí ức rời rạc lại chạy về tâm trí nàng khiến con tim Lăng Lam đau nhói, khóe mắt cay nhưng lệ lại không chịu trào ra.

Mẫu thân từng nói với nàng: “Sự việc ấy/con người ấy không xứng đáng với giọt nước mắt của con.” Vậy nên Lăng Lam chưa bao giờ khóc, nàng nghe lời mẫu thân, bởi vì tất cả đều không xứng với nàng, không xứng với nước mắt của nàng.

Ha ha, hóa ra thất tình là như thế này. Nàng nhếch mép cười khinh bạc. Ván cờ này, tuy Phạm Liên đã thua nhưng kẻ mất mát nhiều hơn lại là nàng. Trái tim nàng đã bị kẻ khác đoạt mất, phải làm cách nào mới có thể cướp lại?

Mắt nàng mệt mỏi chớp nhẹ, tới khi bóng dáng Hồ Bình khuất hẳn Lăng Lam mới để lộ ra sự mỏng manh của mình. Nàng vịn vào thành bàn mới có thể ngồi xuống, ho dữ dội. Dận Minh ở bên cạnh cần nhẫn nhưng khuôn mặt lại nhăn nhó vì lo lắng, y vừa lấy kim ra châm cứu vừa mắng nàng:

- Ta đã bảo tỷ giờ chưa thể nói nhiều, vậy mà tỷ vẫn cố gồng mình lên giữ cho được cái cao ngạo trước mặt hai người bọn họ. Cố gì tỷ cứ phải như thế?

Lăng Lam không trả lời Dận Minh, cổ họng nàng hiện đang đau rát. Vốn dĩ nàng chỉ có thể nói được vài từ một, nhưng lúc này lại cất lời dồn dập khiến thể trạng nàng lại càng yếu thêm. Kịch độc của đại nội mật thám chưa bao giờ là hạng xoàng, đã hơn năm trời nhưng Lăng Lam vẫn còn rất yếu, chỉ khi có người ngoài nàng mới giả vờ mình khỏe mạnh, chỉ mình Dận Minh biết tình trạng của nàng, y thường giúp nàng dặm phấn lên da, ngậm nhẹ giấy đỏ che dấu đi nét tiêu tụy trên khuôn mặt, sự xanh xao của làn da và màu môi

nhọt nhọt. Bởi vì tỷ tỷ của y muốn thế, nàng không muốn bộ dáng mình xấu xí bệnh tật trước mặt nam nhân kia.

Nàng không biết tự khi nào mình lại gốc ghềch giống nữ nhân tầm thường như thế, nàng chỉ kịp ngậy đại nhận ra mình như vậy là vì đã mắc vào lưới tình. Bởi vì từng có một nam nhân bón thuốc cho nàng uống, chăm sóc nàng... Nàng nhớ nụ cười ấm ấy, nhớ cử chỉ dịu dàng từng dành cho nàng tới da diết,... Phải chăng nàng đã đem lòng yêu nam nhân ấy?

Dận Minh nói nữ nhân trước sau gì cũng đều trở nên ngu ngốc bởi thứ mang tên ái tình. Như mẫu thân nàng ngày trước, như nàng bây giờ,... Y bậm môi ngồi trước bếp lửa sắc thuốc, bậm mạnh tới mức làn môi đỏ thắm hằn lên sau lớp màng sa. Mồ hôi trên trán y giăng thành tấm màng mỏng, mày nhíu lại, chốc chốc lại ngó tới nàng đang không chút huyết sắc nằm trên giường trúc. Làn da nàng mỏng manh trong suốt tới mức y tưởng rằng chỉ cần rời mắt khỏi nàng vài khắc, Lăng Lam sẽ tan biến vào hư vô khiến nỗi lo sợ trong lòng y mỗi lúc một tăng...

Khi Dận Minh hỏi mẫu thân đâu, Lăng Lam cười bảo rằng Người vẫn khỏe, đang ngao du bốn biển, tung hoành giang hồ, y cũng chỉ gật đầu an tâm. Đã mười năm rồi y chưa gặp mẫu thân, nỗi nhớ cồn cào cùng sự lo lắng bện xoắn vào nhau thành một thứ cảm xúc khó nói nên lời.

Cái ngày ấy, y mới chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, sáng sớm phụ thân không biết từ đâu trở về, khuôn mặt sợ sệt gọi y dậy rồi công y tới bến thuyền, y mơ màng biết rằng hai người đang đi về phía Nam. Y có hỏi mẫu thân và tỷ tỷ đâu, phụ thân chỉ khóc nói rằng Người không tìm thấy tỷ tỷ mà Hoàng Lịch sắp tới nơi rồi, cần phải chạy tháo thân ngay. Dận Minh ngồi ngơ ngẩn một hồi rồi mới ngậy thơ nghĩ ra, kéo vạt áo phụ thân:

- Tỷ tỷ mỗi sáng đều ra suối giặt quần áo.- rồi y ngẩng lên nhìn mặt trời đã lên cao tới đỉnh đầu.-... chắc giờ tỷ tỷ đã về nhà thổi cơm xong rồi, chúng ta mau về đón mẫu thân và tỷ tỷ đi cùng...

Không thấy phụ thân trả lời, y bỗng sợ hãi lắc tay áo Người mạnh hơn:

- Phụ thân, mau quay lại thôi. Chúng ta bỏ quên mẫu thân và tỷ tỷ rồi.

Vẫn lặng im.

- Phụ thân!!- Dận Minh hét nhưng phụ thân vẫn yên lặng khóc, nước mắt Người rơi xuống cả mái đầu trẻ thơ của y...

Tới phía nam, phụ thân tìm một ngọn núi hoang để dựng nhà. Lần này không có mẫu thân giúp, Người phải rất vất vả mới xong, bàn tay thư sinh trắng trẻo của Người xước xát hết cả. Mãi tới mấy ngày sau, khi hai người ngồi ăn thứ cơm nhão nhoét kinh dị do phụ thân nấu, Dận Minh mới nhớ ra:

- Phụ thân, trong hành trang của Người có nhiều ngân lượng lắm cơ mà... Sao phụ thân không thuê người xây nhà giúp?

Tới khi đó, Lăng Viễn Nhai mới ngó tới tay nải đầy ắp bạc của mình, cái thứ kim loại màu xám ấy là hắc đồ được từ tính mạng của thê tử và con gái đó sao?

Hắn cắn chặt môi tới mức bật máu, giọt máu đỏ sẫm ấy lăn ra, rơi vào chén cơm hắn đang ăn.

Cơm này, dùng số ngân lượng kia mà mua được.

Cơm này, dùng số ngân lượng bán vợ bán con mà mua được.

Cơm này, dùng máu của vợ con hắn mà mua được...

Hắn không nghĩ tiếp được nữa, hắn lại khóc, hắn chỉ có thể khóc thôi. Hắn không biết lúc ấy mình nghĩ gì, hắn thực không biết. Đêm ấy, khi Tứ Nương kể hết mọi chuyện với hắn, kể cả cho hắn nghe mối tình sâu đậm mà Hoàng Lịch dành cho nàng, lòng hắn chợt bùng lên một ngọn lửa sục sôi, mặc kệ nàng có cố giải thích thế nào, cơn ghen tuông cũng thiêu đốt lí trí hắn. Hừ, Hoàng Lịch ư? Hoàng Lịch có vương vị, Hoàng Lịch khí chất ngàn ngạt, Hoàng Lịch mày rỗng phượng mã, Hoàng Lịch là thiên tử, Hoàng Lịch võ công khuynh hồn đoạt mạng,... Còn hắn? Hắn thì sao? Hắn chỉ là một tên thư sinh nghèo rớt gà không

chặt. Tại sao Tứ Nương lại rời xa Hoàng Lịch để chọn hần? Tại sao? Phải chăng... chỉ vì nàng không thể đến với Hoàng Lịch vì mối thù diệt gia??

Hần vùng chạy ra khỏi nhà, nhào vào bóng đêm tăm tối chỉ trực nuốt chửng một tên yếu ớt như hần. Hần cứ chạy và chạy, không thèm để ý tới những bụi rậm gai dày đặc dưới chân. Đôi giày Tứ Nương tí mẩn khâu cho hần đã sờn rách tự khi nào khiến gai đâm vào lòng bàn chân đau buốt.

Chạy mãi chạy mãi, cuối cùng cổng phủ của huyện lệnh cũng hiện ra trước mắt hần, hần nhắm mắt, trong đầu quên sạch hình ảnh nàng dịu dàng nói rằng sắp khâu xong cho hần đôi giày mới, quên hần hình bóng nàng kẻ đầu vào ngực hần thủ thỉ nói: "Ta yêu chàng",... quên hần tất cả, quên sạch tất cả,... và bước tới.

—o0o—

Nàng ngồi dậy, đỡ lấy bát thuốc bốc khói từ tay Dận Minh, giọng khàn đặc vang lên:

- Đệ còn chưa nói cho ta biết phụ thân đang ở đâu...

Dận Minh lắc đầu, y buồn rầu cất tiếng:

- Sau khi gửi đệ cho một vị thần y dạy dỗ, phụ thân rời đi, cũng chẳng về thăm đệ lần nào...

- Vậy...- Lăng Lam vờ như vẫn chú tâm vào việc uống thuốc.-... số ngân lượng ấy đâu?

- Đệ đang giữ.- Dận Minh thản nhiên trả lời.- Vẫn chưa dùng thôi nào.

Chậm mất một khắc, khoảng không im lặng như tờ, Lăng Lam nhìn đệ đệ mình tới mức con ngươi sắp lọt ra ngoài:

- Lăng Dận Minh!- Nàng thốt lên, túm chặt lấy vai y khiến Dận Minh phát đau:

- Tỷ làm gì thế? Buông ra!

- Lăng Dận Minh!- Nàng vẫn đang trong niềm xúc động sôi trào, lắc vai y càng mạnh hơn, mắt nàng lúc này còn mờ đục vì sức yếu giờ đã sáng quắc lên như mắt cú trong đêm.- Tại sao đệ lại đáng yêu thế hả?- Lăng Lam sung sướng bật tiếng, mắt rưng rưng xúc động vạn phần, bẹo má y một cái thật thắm thiết, tới mức làm tấm màn sa trượt xuống, lộ ra khuôn mặt Dận Minh làm động tác nàng chẳng lại, tìm trong khoảnh khắc nhỏ nhoi nhói đau như bị kim châm.

Nụ cười trên mặt nàng tắt ngấm, Lăng Lam khổ sở gượng gạo chạm tay vào khuôn mặt đệ đệ mình, giọng nói không hiểu sao có phần chua xót:

- Tại sao đệ lại giống phụ thân thế này? Giống tới mức không lệch dù chỉ sợi lông mi thế này?

Dận Minh để ý tới phản ứng của Lăng Lam, hàng mày liễu thanh thoát khẽ nhú lại khó hiểu rồi chột giân ra, y hốt hoảng nắm lấy tay nàng:

- Tỷ nói thật cho ta nghe! Mẫu thân đâu? Ngày ấy Hoàng Lịch không tha cho hai người dễ dàng thế được, phải không? Còn nữa, tại sao hần lại biết chỗ ở của chúng ta??

Nhìn đệ đệ, Lăng Lam vận dụng vốn liếng diễn kịch còm cõi của mình, cười toe mà cốc vào đầu Dận Minh bảo rằng:

- Đệ đa nghi vừa thôi, giờ ngay đến lời tỷ cũng không chịu tin hay sao?

Y vẫn nhìn nàng chăm chăm, con mắt khắc nghiệt chiếu lên nàng, Lăng Lam cười khổ, nàng đoán bây giờ gương mặt mình chắc rất méo mó khó coi.

- Hạng ta đang đau...- nàng nói với Dận Minh... đợi khi nào khỏi, ta sẽ kể với đệ mọi sự, được không?

Y dò xét sự thành thật trong mắt nàng, phải tới một lúc mới cất lời:

- Được, để cho chắc chắn, đợi tới khi đó ta mới dẫn tỷ tới nơi giấu ngân lượng...

Mắt Lăng Lam tròn to hết cỡ. Nàng méo mếu nhìn y, chỉ thấy Dận Minh đáp lại nàng bằng một nụ cười gian xảo quen thuộc tới kinh khủng:

- Đệ cũng họ Lăng mà...

Chú thích:

Chap trước vì cái chú thích nó dài quá, chưa có bổ túc vụ Nguyễn Huệ đi nam chinh vào Quy Nhơn được nên cắt sang chap này.

Thời kì này của nước ta phân ra làm hai miền “Đàng Trong” và “Đàng Ngoài” thì chắc mọi người bik rùi, phía Bắc là vua Lê nhưng thực quyền ở tay chúa Trịnh, phía Nam là nhà Nguyễn. Khi Tây Sơn Vương bấy giờ (tức Nguyễn Nhạc- anh Nguyễn Huệ) cho quân đánh nhà Nguyễn thì có nhiều kẻ nhân cơ hội đó nổi dậy như Nhưng Huy và Tư Linh, Châu Văn Tiếp,... Mùa thu năm 1774, viên lưu thủ đất Long Hồ trong nam là Tống Phước Hiệp cử đại binh cùng Nguyễn Khoa Toàn ra đánh Tây Sơn và chiếm được Diên Khánh, đưa thư ra Quy Nhơn đòi Tây Sơn Vương trả Đông Cung Nguyễn Phúc Dương. Nguyễn Nhạc muốn giữ Nguyễn Phúc Dương để phòng khi dùng đến, liền lệnh cho Nguyễn Huệ xuống Quy Nhơn lo việc nam chinh. Và tất nhiên, trận này do Nguyễn Huệ chỉ huy, quân Tây Sơn toàn thắng (cách đánh địch cụ thể thì phải nói là Nguyễn Huệ quá tài năng, quá thông minh, nhưng mà hơi dài dòng, viết tới đây là đủ rồi, “Thái giám đại quan” không phải sách sử cũng chẳng phải binh pháp) lấy lại Diên Khánh và Bình Thuận. Đánh xong địch, Nguyễn Huệ giao việc phòng thủ cho Nguyễn Văn Hưng và Lê Văn Lộc rồi kéo đạo binh người Thượng (ông mới tuyển mộ) trở về Quy Nhơn.

27. Chương 27: Chương 27

Đường đi thì sóc, Lăng Lam ngồi trong xe ngựa phát đau đầu mà Dận Minh vẫn không có ý định gì về việc dừng nói. Y kể đủ thứ chuyện hồi theo sư phụ học hành khổ sở thế nào, phải đi hái thuốc nơi hiểm trở, dùng bản thân để thử loại đan dược mới luyện thành ra sao,... Đường vào Bắc Hà thậm chí chẳng đủ xa để y nói hết chuyện, chỉ có buổi đêm là y ngừng nói cho nàng nghỉ, cứ than thân trách phận vì xa rời tỷ tỷ mà bị mấy sư huynh đồng môn bắt nạt, không có ai bảo vệ, nói nàng phải chịu trách nhiệm, bù đắp cho y, vân vân và vân vân.

Mãi cho tới khi nhìn thấy cổng thành Thăng Long đầy yêu dấu, Lăng Lam đang bóp cổ đệ đệ mình tắc thở tới nơi thì sung sướng dừng lại, tiện tay nhét vào miệng y cái tất chân màu cháo lòng “tỏa hương ngan ngát”. Dận Minh thẳng thốt, bị dọa về độ “ở bẩn” của nàng tới mức ngừng nói, để cho tâm trí Lăng Lam được thể sáng khoái muôn phần.

Tiếng tăm của Dận Minh tất nhiên là nổi như cồn, nam bắc đông tây đều đã nghe danh, lần này y được chúa Trịnh vời vào Bắc xem bệnh cho ái thiếp của chúa, thù lao tất nhiên là hậu hĩnh nên hai tỷ đệ họ Lăng này mới lóa mắt lặn lội xa xôi tới vậy về đây.

Quả đúng như lời đồn đại, phủ chúa xa hoa quá thể tới mức Lăng Lam phải nhú mày. Từ Cẩm Thành đúng là có hẻm hẻm hơn chốn này một chút nhưng nhà Thanh có cả một vùng Trung Nguyên và bao nhiêu tiểu quốc để mà thu thuế, được cống nạp nhưng chúa Trịnh này thì sao? An Nam đất không rộng, lại đã chia ra làm hai, vậy mà nơi đây đất vàng dát ngọc như thế này, đủ thấy dân chúng khổ sở ra sao...

Chán ghét với ý nghĩ cảnh vật trong phủ do xương máu của người dân đắp nên, Lăng Lam bỏ lại Dận Minh đơn độc tiến phủ, mình thì bát phở, giả nam trang. Nàng lượn lờ một hồi, quả có thấy nơi đây sầm uất muôn phần, triết triết cầm trên tay cũng được thể mà xòe ra gập vào vui thích. Phía kia là một đám người vây quanh xem xiếc, chỗ đó là một đoàn mãi võ chiêu thân, ngay cạnh lại là chợ nô lệ với hàng tá người bị xích cổ,... Haizz... thương người chẳng bằng thương ta, Lăng Lam chép miệng nhìn họ một cái rồi thiếu não rồi cũng bỏ đi. Còn nhớ ngày trước nàng cũng giả vờ ủy khuất để Càn Long lượn mình về từ chợ nô lệ, thế mới nói, nếu ngày hôm nay nàng hảo tâm lùm một trong số những kẻ đáng thương đó về nhà, lỡ đâu y lại có cái hên lấy đầu của vua Lê chúa Trịnh, nàng làm hồng đại sự của hần, mất mạng là chuyện tất yếu. Vậy nên Lăng Lam nàng rất thanh thoi rồi đi, giữ mạng mình vẫn là chuyện quan trọng nhất.

Lượn lờ một hồi, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Lăng Lam lại vào thanh lâu. Ha ha, cũng tại bởi vì từ khi Hà Tam Cô chuyển địa bàn hoạt động về Từ Cẩm Thành, Càn Long cũng chẳng rời cung tới kĩ viện nữa nên lâu lắm rồi nàng chưa có vào lại nơi này. Ôi những nữ tử trang sức lùa lùa, tấm thân ngọc ngà chỗ ẩn chỗ lộ, những cái liếc mắt đưa tình khuynh đảo,... Nàng nhớ... nhớ chết đi được.

Tất nhiên không phải nàng chuộng nữ nhân, sự thực đã chứng minh thấy rõ. Nhưng mà nàng là người yêu chuộng cái đẹp, mà mỹ nữ chính là hiện thân của cái đẹp bằng da bằng thịt hết sức hiện thực. Thứ “cái đẹp” sở được nắm được ấy, ai mà chẳng thích. Khụ... khụ, nhưng Lăng Lam nàng quả là chỉ tới để ngắm thôi, mà ngắm thì chẳng tổn hại gì tới cái mác “nữ tử hoàn toàn bình thường, đã yên bề gia thất, thậm chí có hẳn hai phu quân hẳn hoi” của nàng. Vậy nên mặc kệ cho bản thân có tự biện hộ với lương tri thế nào, nàng vẫn chân trái chân phải bước đều bước vào cửa thanh lâu cực kì quang minh chính đại.

Lần đầu tiên vào lầu xanh của An Nam, quả có khác Đại Thanh. Giữa lầu tất nhiên có một đài để các cô nương biểu diễn tài nghệ, mấy cái rèm sắc sỡ diêm dúa, có tiếng cười khúc khích đon đả của tú bà, tiếng chân nhanh nhẹn, nụ cười đầy tính thương mại của mấy tên tiểu nhị, ngoài ra tất nhiên không thể thiếu... các cô nương xinh đẹp vạn phần!!! Đây thì nàng ở lầu hai phục sức trắng toát, khuôn mặt không chút biểu cảm, thanh cao như tiên nữ hạ phàm, đây thì nàng đang gầy đàn thổi sáo, một thân bích ngọc xanh mướt, dáng dấp như khuê nữ đại quan, xa xa còn có một nàng khác sắc sảo mặn mà, muôn phần quyến rũ, nháy mắt với Lăng Lam một cái tràn ý xuân làm nàng giật thột, đặc biệt hơn cả phải kể tới một nàng thân mặc hoàng sam, phong thái tôn quý cao ngạo như tọa ngôi mẫu nghi thiên hạ,...Ồi...Ngọc Nhan lầu này quả xứng danh kĩ viện bậc nhất Thăng Long, toàn hàng đặc sắc hiếm thấy, không hề phụ lòng nàng nha.

- Ha ha...- Lăng Lam bật cười vui vẻ, kiểm cho bản thân một chỗ ngồi ngon lành nhất rồi chễm chệ đợi tiết mục được chào đón nhất tối nay, thấy mấy tên bên cạnh xì xào rằng mỹ nữ này xứng danh đệ nhất ca kỹ, xinh xẻo tới mức khiến người đối diện nghẹt thở. Đặc biệt, muốn qua đêm cùng nàng, vạn lạng chồng ở cửa phòng cũng chưa chắc được, nàng ấy vô cùng kén chọn khiến nam nhân trong cả thiên hạ càng thêm thêm thuồng,...

Mãi tới khi Lăng Lam ngáp được tổng cộng ba mươi cái dư một thì mới thấy một tấm màn voan mỏng được đưa ra, quây quanh sân khấu. Đừng nói với nàng là mỹ nữ chỉ cho xem bóng thôi nha, như vậy không có đáng nàng trả phí vào cửa!

Cảm ơn Trời Phật, sau khi sân khấu dựng xong, cuối cùng nhân vật được mong ngóng cũng chịu xuất hiện.

Đầu tiên chính là cái chân của mỹ nữ! Nàng ấy chưa bước ra vội mà chỉ giơ bàn chân trắng ngần với đủ thứ phục sức lấp lánh khỏi màn che. Oa!!!! Lóa mắt nha, trang sức gì đẹp quá!!!

Tiếp tới chính là toàn bộ cặp chân dài tốt vót của mỹ nữ. Người gì mà chân dài thế? Làm thế nào để chân dài được như thế nhỉ??

Lăng Lam sốt ruột lắm lắm:

- Nhanh nhanh lên coi, cho người ta ngó phần trên đi chứ!

Quả nhiên không phụ lòng người, nàng ấy ăn mặc rất “mát mẻ” theo phong cách Ả Rập, hông lác qua lác lại trước mặt Lăng Lam khiến nàng đảo mắt lia lịa. Ha ha, tối đây quả nhiên không hề là sai lầm mà!

Mỹ nữ từng tác da đều huyền diệu, trắng hồng mịn màng như lụa, mắt sắc gợi tình vô số lần liếc về phía Lăng Lam. Ồ, tối bây giờ nàng mới biết mình có sức mạnh khuynh đảo mỹ nhân nha, há há.

Một ông thầy đầu quấn khăn dày bự, râu mép vểnh lên rõ nghệ thuật đang ngồi bắt chéo chân ung dung thổi sáo, theo đó mà con rắn hổ mang tỏ vẻ “ta đây nguy hiểm” cũng bò ra khỏi giỏ, cái đầu nho nhỏ đang phình mang ra, sang trái rồi lại qua phải, trong mắt người khác thì chắc là kì diệu lắm nhưng Lăng Lam thì lại đoán chắc rằng con rắn này đang dẫn đo nên cặp vào chỗ nào trên người mỹ nhân đang uốn éo thân hình trước mặt mình. Nàng nhìn nó đầy vẻ thông cảm, ánh mắt ngẫm ám chỉ rằng cứ ngực với hông mà cặp, mấy chỗ đó lắm mỡ lắm bả không ê răng, ngon bổ phải biết.

Nhưng con rắn có vẻ không tiếp nhận thành ý của nàng, mỹ nhân đưa tay ra, nó liền uyển chuyển quấn người quanh tay mỹ nữ rồi lượn lờ trên người nàng ấy, uốn lượn xoắn lấy từng đường cong trên thân thể mỹ nữ, cái lưỡi mảnh đầy nguy hiểm của nó liếm lên cổ nàng, lượn lờ ngang ngực nàng làm mấy nam khách nuốt nước bọt ừng ực.

Lăng Lam thì không để ý tới vụ đấy mấy, nàng còn đang mãi nhìn cái lác chân nạm đầy đá quý lấp lánh sáng ở chân mỹ nhân và... nuốt nước bọt ừng ực.

Trong khi Lăng Lam còn đang mải mê thêm thường cái lắc chân của mỹ nhân thì chính nàng ấy lại tiến về phía Lăng Lam cười tình tứ, thả con rắn bò lại trong rổ, người chồm tới vuốt ve thân hình Lăng Lam, bàn tay trắng ngần với tới ly rượu nhấp lên môi một ngụm rồi... kẻ vào miệng Lăng Lam truyền vào.

Mắt Lăng Lam không chớp nổi, trợn lên nhìn vị mỹ nhân đang được đà lấn tới, cứ thế lướt làn môi đỏ thắm lên cổ nàng. Mãi cho tới khi mỹ nhân không thấy Lăng Lam phản ứng lại thì chán nản rời ra, nàng mới lấy lại bình tĩnh, túm lấy cổ chân mỹ nhân kia trong con mắt thêm thường vạ phần của các khách nhân.

Lăng Lam vuốt từ bàn chân mỹ nhân lên tới cặp đùi mượt mà, ánh mắt nhìn nàng ấy tà mị, ý bảo “ta muốn hoan ái cùng nàng ngay tại đây, ngay bây giờ” làm chính mỹ nhân ấy cũng hết hoảng e thẹn. Trong một khoảnh khắc cực nhỏ, rất nhanh chóng lạnh lẽo, và không ai biết, Lăng Lam đem mấy món trang sức có giá trị trên người mỹ nhân bỏ vào túi mình, đánh nhanh diệt gọn, hôn lên đùi mỹ nhân một cái thật thắm rồi mới buông ra, để cho nàng ấy xấu hổ tới mức chạy khỏi đài diễn còn mình thì an toàn thoát khỏi thanh lâu lúc mọi người không chú ý.

Trong bóng tối của con hẻm nhỏ, cái lắc chân sáng ngời, chiếc vòng cổ lấp lánh,... còn Lăng Lam nhìn chúng lúng la lúng liếng như tình nhân lâu ngày hội ngộ, yêu thương tràn trề trong đáy mắt. Cuối cùng, nàng không kìm nổi sung sướng mà bật lên tiếng cười man rợ làm mấy con chuột đang bò dưới chân tường sợ hãi vội lùi mất.

Bỗng từ phía sau vang lên tiếng cười khùng khục cổ nén của một kẻ nào đó. Lăng Lam sợ tên này tới giết người hôi của, vội quay ngoắt lại, cất giọng quát:

- Ai? Mau bước ra ngoài ánh sáng!

Chỉ có một giọng rõ ràng đang cố lấy lại điềm tĩnh trả lời nàng:

- Về mặt nàng lúc này đẹp rạng rỡ vạn phần, có thể sánh ngang với tiên nữ hạ phàm...

Người đó bước tới, ánh đèn từ cửa sổ hắt lên làm sáng rõ mày rỗng phượng mâu của chàng, vẫn y phục màu lam sẫm như mọi lần làm Lăng Lam không khỏi tự hỏi: Là chàng may nhiều bộ giống nhau hay là chàng ở bản không thay đồ giống nàng?

- Hồ Bình?- Nàng che giấu sự ngạc nhiên và cơn quặn thắt ở tim, cất tiếng hồ hồ hồ chàng như bằng hữu xa cách ba thu.- Sao huynh lại ở đây?

- Có chút việc thôi.- Nét cười vẫn chưa mất trên môi chàng làm Lăng Lam phản ứng chậm mất một nhịp khi Hồ Bình đưa tay vén sợi tóc mai trên trán nàng, mu bàn tay lướt khe qua gò má nàng.- Nàng đã khỏe lên nhiều rồi... thật là tốt...

Tới đây thì Lăng Lam sắp mếu máo mà nhào vào lòng chàng, khóc lóc nói rằng nàng nhớ chàng biết bao, tại sao hôm ấy lại mang Phạm Liên hồi phủ và không nói tiếng nào với nàng nữa?,... Hàng ngàn hàng vạn câu hỏi chạy qua đầu nhưng Lăng Lam lại nuốt xuống, giữ phong độ của bản thân, lấy triết phiến gạt tay chàng, cao ngạo từ chối nhưng nụ cười hồ hồ vẫn giữ trên môi:

- Nghĩa huynh tới đây lâu chưa?

Hồ Bình nhú mày khi nghe thấy hai tiếng “nghĩa huynh” từ miệng nàng nhả ra. Nàng đang cảnh cáo chàng, phân định quan hệ giữa hai người hay sao? Không phải “phu thê” mà là “huynh muội kết nghĩa”?

- Lam nhi...

Giọng chàng cực ấm, đủ ấm để làm tan chảy lớp băng bao phủ tình yêu nàng dành cho chàng mà Lăng Lam đã dày công bọc lại... nhưng lại không đủ để phá vỡ sự thờ ơ thần nhiên trên nét mặt nàng...

- Hử?- nàng cười tươi, vỗ vai chàng.- Bình ca sao hôm nay lạ thế? Hay là thế này đi, để mừng huynh muội ta trùng phùng, huynh cùng ta đi tới tửu lâu phía trước uống một trận quên trời đất đi!

Tiếng nàng sang sảng đập vào màng nhĩ Hồ Bình, chàng muốn mình có thể chả vờ rằng quan hệ hai người trong sạch không vướng chút ái tình nào như nàng nhưng lại không thể, chỉ cố mỉm cười gật đầu đồng ý.

Từng vò rượu được đưa lên, không gian sức nức hương rượu quế thơm nồng, khuôn mặt nữ nhân trước mặt Hồ Bình ửng đỏ nhưng tiếng nói lại lớn, ngữ điệu hào hùng như nam tử khiến chàng không khỏi đau lòng.

Tại sao nàng lại cứ gồng mình lên như thế? Nếu là Phạm Liên thì nàng ấy đã nhào vào lòng chàng ngay từ phút đầu tiên khi hai người gặp lại, sẽ khóc nức lên như vạn nữ tử khác, sẽ nũng nịu cọ má vào ngực chàng kiếm tìm hơi ấm cùng sự bao bọc chở che,... Nhưng nàng lại là Lăng Lam... nàng chẳng khi nào giống mọi nữ nhân khác...

Đã mấy tháng qua rồi, thương thế của nàng có lẽ đã khá hơn nhiều nhưng vẫn khiến Hồ Bình không yên tâm, miệng nàng nói liên hồi, kể về cuộc sống của hai tỷ đệ ngày tháng qua, toàn chuyện vui cả,... Nhưng tới khi Lăng Lam nâng vò rượu thứ sáu lên kề miệng định uống thì Hồ Bình cũng không kìm nổi lòng mà ngăn lại:

- Đừng uống nữa...- Chàng cất giọng, mày rùng nhú lại, đáy mắt đầy vẻ quan tâm lo lắng.

- Chút rượu này có xá gì!- Lăng Lam khàn khàn nói, khoát tay chàng ra, ngửa cổ tu. Rượu đổ trượt theo cổ nàng làm ướt bạch y nàng đang mặc. Lăng Lam đặt mạnh vò rượu xuống bàn đầy khí thế khiến cái chân bàn lung lay, mắt nàng lão đảo, cười mê muội, giọng cố tỏ vẻ giống trang nam tử khí khái nhưng lại bị rượu làm cho lè nhè khó hiểu:

- Bình ca... ta uống có mấy vò nhưng vẫn không bằng huynh, huynh luyện chưởng pháp gì mà tửu vào lại phân thân thành mấy người thế này? Hử?

- Lam nhi, nàng say rồi...

- Hử? Sao mấy Bình ca cất lời cùng lúc mà lại có mỗi một tiếng nói phát ra? Huynh đừng tưởng ta say mà gạt ta nhé! Huynh thuê người đóng giả mình để lừa ta chứ gì? ha ha. Ta biết mánh của huynh rồi nhé... Ha ha.

Nói xong, nàng nắc một cái rồi đập mặt xuống bàn gục hẳn.

Hồ Bình đứng dậy, định dìu nàng về phòng thì Lăng Lam thốt nhiên đứng bật dậy, lão đảo đi lên lầu, va vào bàn rồi lại đá vào ghế khiến đồ trong quán loảng xoảng vỡ hết cả. Chàng vội vàng tiến tới đỡ nàng, Lăng Lam nhìn Hồ Bình cười ngây ngốc rồi hôn chụt vào má chàng một cái, ngất hẳn.

Hồ Bình ngây đờ một hồi rồi cũng lấy lại tinh thần, bế nàng lên giường đắp chăn, sai tiểu nhị tìm một vị cô nương thay trang phục cho nàng, còn mình thì trả tiền phòng, rồi đi tới chỗ hẹn.

28. Chương 28: Chương 28

Tại Ngọc Nhan lầu, vị mỹ nữ múa với rắn mới ban tối cường hôn Lăng Lam giờ phục y hết sức chỉnh tề quỳ dưới chân Hồ Bình:

- Thuộc hạ tham kiến chủ nhân.

- Báo cáo đi.

- Vua Lê đang lục rục như ngồi trên đồng lửa, muốn nhờ chúng ta lật đổ chúa Trịnh nhưng vẫn còn chưa quyết định dứt khoát...

Hồ Bình nghe xong, hai bàn tay mảnh dài của chàng chụm lại nhau, một nét cười đắc ý mím trên môi, dường như mọi chuyện đều như dự đoán của chàng.

- Lui đi.

- Tuân lệnh.

Nữ tử xinh đẹp biến mất không dấu vết, bóng dáng nàng thoát một cái đã rời phòng, hòa vào bóng đêm thăm thẳm.

Đầu chàng ngả trên ghế, ngửa ra sau nhúc nhối. Hồ Bình day day thái dương, tâm trí chợt hiện lên hình ảnh say khướt của Lăng Lam ban tối, thấy không yên tâm, chàng đứng dậy trở về quán trọ nơi nàng nghỉ ngơi.

Phòng trống không, chăn giường lạnh ngắt, chứng tỏ nàng đã rời phòng từ lâu. Hồ Bình nhớ lại trang phục mỏng manh mà nàng mặc trên người. Lãng Lam mới từ phía nam vào bắc, miền nam không có mùa đông, giờ đã về khuya gió rét thế này, nàng đã đi đâu?

Hồ Bình phóng vút ra khỏi phòng, một niềm sợ hãi dâng lên trong chàng. Lãng Lam không biết võ công, nhờ đâu nàng gặp kẻ xấu thì sao? Thứ khinh công mèo ruồi của nàng liệu có đấu lại được với một toán cướp giật?

Chàng phóng vun vút trên đường, mồ hôi giăng một màn mỏng trên trán, tìm cả Thăng Long mà vẫn không thấy nàng đâu, chàng nhảy lên lưng ngựa, phi ra ngoài thành...

—o0o—

- Tỷ đột nhiên rời khách điểm như thế, nhờ đâu tỷ phụ lo lắng tìm kiếm thì sao?- Dận Minh hỏi, thổi bát thuốc đang cầm trên tay phù phù cho bớt nóng.

Đỡ lấy bát thuốc từ tay y, Lãng Lam lườm Dận Minh một cái rõ sắc:

- Cái gì mà “tỷ phụ”? Chàng không phải tỷ phụ của đệ và cũng chẳng muốn làm tỷ phụ của đệ.- Nàng kề môi uống hết một hơi, Dận Minh nhìn mà khâm phục sát đất, thuốc này đắng ngắt, đâu có ngon ngọt gì.

- Bái đường, động phòng đều đã rồi, có gì không phải là “tỷ phụ”?

- Có bái đường nhưng chưa có động phòng. Vả lại Hoảng Lịch còn chưa viết hưu thư cho ta, tỷ tỷ của đệ đã lên kiệu hoa của kẻ khác rồi, coi bộ không hợp đạo lý lắm...

- Tử Cầm Thành cách đây bao xa mà tỷ còn câu nệ tiểu tiết? Một bức hưu thư có là gì? Chỉ là một tờ giấy có vài nét chữ, nếu tỷ muốn có, ta cũng viết được rồi kí tên Ái Tân Giác La Hoảng Lịch, ai biết đấy là đâu?

Lãng Lam không thềm nói gì nữa, khoác thêm chiếc áo lông to sụ Dận Minh vừa mang về cho mình rồi ngồi run hừ hừ, hai tay xoa vào nhau, thở ra khói:

- Bắc hà lạnh thế này mà Nam hà lại nóng chảy mỡ, đất An Nam này cũng thật lạ!

- Tỷ lo tới chuyện thời tiết như thế thì sao không nghĩ tới có kẻ đang tìm tỷ khắp chốn, chỉ thiếu việc xới tung cả đất Thăng Long này lên?

- Ai?- Lãng Lam nhú mày thắc mắc.

- Y.- Dận Minh trả lời, tay chỉ ra ngoài cửa sổ. Quả nhiên ở đó có một nam nhân ngồi trên lưng ngựa, bộ lam phục hòa vào cùng đêm đen, độ ẩm của nó rõ ràng không đủ để che chở cho nam tử ấy trước cái lạnh của mùa này nhưng người nam nhân lại thở ra khói, mồ hôi ướt thẫm một mảng trước ngực.

- Lam nhi...- Chàng nhìn về phía Lãng Lam, cất tiếng gọi, ánh mắt bắt giắc đặt lên chiếc áo khoác lông chồn của nàng. Dận Minh thấy chuyện vui thì cũng ra cửa sổ đứng, vòng tay qua vai tỷ tỷ mình cho nàng ngã vào lòng mình, giờ một tay lên vẫy vẫy rồi cười với Hồ Bình rõ khiêu khích.

Hồ Bình nhú mày, hất đầu hỏi Dận Minh:

- Người là ai? Sao lại ở bên cạnh thê tử của ta?

- Ồ...- mắt Dận Minh sáng lên, cúi xuống thì thềm vào tai Lãng Lam khiến nàng mỉm cười, cảnh đấy dưới mắt Hồ Bình lại muôn phần tình tứ.- Tại đệ không giả nữ nên y không nhận ra kìa. Y gọi tỷ là “thê tử” đó nhé, vậy mà tỷ lại bảo y không muốn làm tỷ phụ của ta.

- Tiểu tử nhà ngươi chỉ nên có một tỷ phụ thôi...- Giọng nàng cũng rất nhỏ, chỉ đủ để Dận Minh nghe thấy rồi nói vọng xuống với Hồ Bình.- Bình ca, huynh về đi. Đêm cũng khuya rồi, đừng quấy rầy bọn ta.

Hồ Bình định mở miệng nói gì đó nhưng nàng không chịu nghe, đóng cửa sổ lại, kéo Dận Minh vào trong rồi thổi tắt nến.

Ở bên dưới nhìn lên khung cửa sổ tối sẫm, một cơn giận bùng lên trong tâm Hồ Bình. Chàng tìm nàng cả đêm để bắt gặp cảnh nàng ở cùng nam nhân khác như thế này hay sao?

Lập tức, Hồ Bình khinh công lên đạp gãy cửa sổ, hiên ngang đứng giữa căn phòng tối om, định tiến lại phía rèm rủ trước giường mờ ảo thì đá vỡ ngay âm thuốc để cạnh đó, chàng vội vàng tránh ra thì tay quệt vào bộ ấm chén trên bàn, lại một trận đổ vỡ nữa, bối rối vấp vào chân giường té sấp ra sàn.

Mãi tới lúc ấy mới có tiếng bò lục cục từ trên giường xuống, Lăng Lam thấp nển, nhìn cảnh tượng la liệt mảnh vỡ trước mặt mình và cả nam nhân đang trong tư thế rất “hiên ngang” trên đất. Hồ Bình đứng phất dậy vì xấu hổ, chân đạp ngay vào một mảnh vỡ lớn, xuyên thủng qua đế giày vào lòng bàn chân chàng. Đau chết thôi nhưng vẫn cắn răng không chịu kêu tiếng nào.

Thấy máu từ chân chàng chảy ra, thấm xuống sàn, Lăng Lam ngẩng lên lườm Hồ Bình một cái, chàng quay phắt mặt đi tính làm bơ, nàng bực bội cất giọng gọi tên đệ đệ chết tiệt ở phòng bên cạnh:

- Dận Minh! Có bệnh nhân!!

Đáp lại nàng là tiếng uể oải của y:

- Khuya rồi, thần y ta không tiếp khách. Tỷ bảo với tên ngốc ấy tự làm tự chữa đi, đừng phá giấc ngủ của ta.

Một khắc im lặng. Lăng Lam nhìn Hồ Bình chăm chăm bực tức, còn chàng thì... nhìn cái trần nhà.

- Ngồi xuống giường.- Lăng Lam ra lệnh, Hồ Bình quay phắt lại nhìn nàng với con mắt bất ngờ xen lẫn ngây dại.- Yên tâm, ta không làm chàng thất tiết đâu, sẽ trả chàng về với Phạm Liên nguyên vẹn không tí vết.

- Ừm...- Hồ Bình gật đầu, không nói gì thêm làm theo, tự cời ủng và đôi tất trắng thấm đẫm máu. Lăng Lam dùng nước nóng lau vết thương rồi băng bó lại, lấy con dao khảm phượng ra, gọt mảnh vỡ khỏi đế giày Hồ Bình, trả lại cho chàng.

Ánh mắt Hồ Bình dừng lại trên cán dao cấn ngọc, có thứ chữ gì đó rất lạ, nét chòng chéo lên nhau không đọc ra chữ gì, chỉ thấy khảm ở đó đôi long phụng quấn quýt không rời.

Lăng Lam hắng giọng thu hút sự chú ý của Hồ Bình về phía mình, nàng nói:

- Để lại ngân lượng đền số đồ vỡ hỏng trong phòng này rồi huynh về đi.

- Không.- Hồ Bình trả lời rất ngắn gọn.

- Cô nam quả nữ chung phòng, huynh không lo mình giữ trò đồi bại thì ta lo mình biến thành loài lang sói. Thế nên...- nàng đặt tay lên vai chàng, ánh mắt rất đôi chân thành như sắp tỏ tình tới nơi... vì sự thanh bạch của mình, huynh nên rời về nơi mình vừa ra đi.

- Khụ... khụ.- Hồ Bình húng hắng ho.- Tìm nàng cả đêm khắp kinh thành lẫn ngoại ô trong gió lạnh thế này, ta ốm rồi. Bây giờ ra ngoài tiếp chắc chắn trúng gió méo mồm, nàng không muốn tướng công mình ra bộ đáng đó chứ?

“Nam nhân quả nhân là loại động vật xảo quyệt.” Nàng thâm nghĩ rồi cười giả lả, lấy chổi quét gọn những mảnh vỡ vào góc tường, dọn đường dẫn Hồ Bình sang phòng Dận Minh.

- Ấy ấy, ta nghĩ em vợ không muốn đâu...

- Ta là tỷ tỷ của y, ta bảo y muốn thì y phải muốn.

Lăng Lam vẫn cứ đẩy, Hồ Bình chỉ đứng nguyên đó, kệ nàng đẩy có thể nào cũng chẳng di dịch được phân nào, mặt rõ tăng bơ:

- Ta cứ tưởng nàng muốn cơ...

Nàng sưng lại, ngó chàng một cái sắc lẹm rồi khoanh tay trước ngực, tuyên bố đồng ý:

- Phải đấy, ta muốn chàng!

Hồ Bình thẳng thốt trước sự thành thật bạo dạn đột xuất của Lăng Lam, người co rúm lại tư thế phòng vệ:

- Nhưng ta không muốn à nha...

- Con người ta ý...- Lăng Lam tiến lại gần hơn, Hồ Bình tiếp tục lùi lại mấy bước.- thích kiểu mèo vờn chuột... ví dụ như lúc này, ta muốn nhưng chàng không muốn, ta phải có chàng cho bằng được!- Nàng liếm môi một cái gian tà như định cưỡng bức dân nữ nhà lành làm Hồ Bình lùi hẳn qua ngưỡng cửa.- Ngoan nào...- nàng đưa tay vuốt má Hồ Bình.- Phục vụ tốt, đại nương ta sẽ thưởng...- rồi nhanh như cắt, nàng dùng chân đạp vào bụng chàng ngã ra hành lang, đóng cửa cài then. Xong xuôi phải tay chồm chần lên giường ngủ ngon lành.

Hồ Bình đơ ra một lúc, mãi sau mới lẩm bẩm:

- Thế hóa ra ta bị hất hủi à? Bị nương tử đá ra khỏi phòng? Đêm tân hôn cũng thế mà đêm nay sau ba tháng gặp lại cũng vậy? Haizzz... sức hút bị tụt giảm rồi...

Buồn rầu, chàng gõ cửa phòng Dận Minh:

- Em vợ à, cho ta vào với, ngoài này lạnh quá à...

Đáp lại chàng vẫn là tiếng nói lạnh lùng của ai đó:

- Người có là nữ nhân không?

- Không.

- Người là nam nhân?

- Đúng.

- Ta không ngủ chung giường với nam nhân.

Một cơn gió lạnh buốt thổi qua. Hồ Bình bơ vơ đứng ở hành lang khách điểm, trước mặt là cửa phòng hai tỷ đệ họ Lăng vẫn im ỉm đóng, không có dấu hiệu gì là sẽ mở ra trước khi bình minh lên.

- Hất xì!

Hồ Bình sứt sứt mũi, muốn co người lại chống lạnh nhưng như cổ nhân vẫn thường nói “bệnh sĩ chết trước bệnh tim”, chàng nhất quyết không chịu để mất hình tượng như thế cho dù gió bắc đang vù vù lướt qua, làm lung lay từng thớ vải mỏng tang của bộ quần áo miền nam chàng đang mặc.

- Hất xì!

Đã canh mấy rồi nhỉ? Sao trời lâu sáng thế?

- Hất xì!

Bơ vơ...

- Hất xì!

Lạch cạch. Có tiếng mở cửa. Khuôn mặt Lăng Lam hiện ra lúc này với Hồ Bình chẳng khác gì Bò Tát cứu khổ cứu nạn, nàng cầm tay chàng kéo vào phòng, dịu dàng tới mức Hồ Bình cảm động suýt rớt nước mắt.

- Lam nhi à...

- Ngồi lên giường đắp chăn đi.

Nàng đốt bếp lên sưởi, cời mấy thổi than hồng rực khiến căn phòng ấm áp, khuôn mặt Hồ Bình vừa rồi tái mét cũng hồng hào trở lại, má ửng đỏ như hài tử làm Lăng Lam chỉ muốn giơ tay lên bẹo cho vài cái nhưng lại thôi. Hồ Bình đâu phải Hoàng Lịch, chắc chắn bị bẹo má sẽ giận.

- Lam nhi... con dao đó...- chàng nhìn tới con dao cần ngọc nàng để cạnh gối.-... nàng dùng để làm gì vậy?

- Gọt hoa quả.- Lăng Lam thần nhiên trả lời, tay với lấy con dao, tuốt vỏ dao bằng vàng ròng ra, ánh sắc của lưỡi dao sáng lấp lóa trong đêm, nàng lấy một quả táo, gọt ngon lành.

- Ừm... Vậy ai tặng nàng vậy?

- Ngốc tử.

Lại một câu trả lời ngắn tới mức tổn thương. Rõ ràng là nàng không muốn cho chàng biết.

- Lam nhi à... nàng không lạnh sao?- Phòng chỉ có một chăn, mà chiếc đó đang được Hồ Bình nằm trên giường đắp, Lãng Lam chỉ ngồi im bên bếp lửa.

- Nam nhân lắm lời sẽ bị vợ bỏ đấy.- Lãng Lam lầu bầu, chàng im bật. Được một lúc thấy vẫn không ổn bèn đứng dậy bọc nàng vào chăn bế lên giường.

- Làm cái chi đấy?- Lãng Lam lạnh nhạt hỏi, ngáp dài một cái. Đêm đã khuya rồi mà nàng chưa chớp mắt được chút nào.

- Nam tử hán đại trượng phu, phơi thân nơi sa trường còn được, chút gió lạnh này có sá gì. Nàng hãy cứ an tâm ngủ đi.

- Hử?- Lãng Lam nhìn vẻ quyết tâm sôi sục thách thức với giá rét đêm nay của Hồ Bình, hờ hững gật đầu bừa một cái.- ờ, tốt thôi, đừng có hắt xì làm người khác mất ngủ là được. Ta ngủ đây.

Dứt lời, nàng ngủ thật.

Cái này thì chỉ có thể trách “ai kia” ngu ngốc muốn tìm kiếm chút mũi lòng từ nữ nhân tên Lãng Lam mà thôi...

29. Chương 29: Chương 29

Ngày trước khi Lãng Lam còn rất nhỏ, Dận Minh còn chưa ra đời, một đêm khi quân Hoàng Lịch đuổi tới nơi gia đình nàng trốn, phụ thân và mẫu thân hai người liền đem nàng lên lưng ngựa, phi tới bán sống bán chết. Kết quả là chạy thoát nhưng Lãng Lam lại nôn thốc nôn tháo, mẫu thân cười cười, nựng nàng trong lòng, xoa xoa đầu nàng nói rằng nàng đã bị “say ngựa”.

Gia đình nhỏ dừng lại ở giữa rừng vắng- một nơi hẻo lánh gần biên giới phía tây dựng lều sống qua ngày. Phụ thân rất chăm chỉ tập cho nàng cưỡi ngựa, nói rằng mọi thứ rồi sẽ quen, mỗi lần nàng ngã ngựa đều an ủi nàng, nói rằng nếu nàng nghĩ không đau thì sẽ không đau nữa. Lãng Lam chỉ ngu ngốc làm theo, vậy là từ đấy, cứ có chuyện gì tác động vào nàng sâu sắc, cho dù có đau tới thế nào, nàng cũng tự lẩm bẩm với bản thân mình rằng: “Ta không đau, ta không đau...” cứ lặp đi lặp lại như thần chú vậy. Cuối cùng thì nàng cũng lừa được chính bản thân mình rằng nàng không đau, Lãng Lam nàng không hề thấy đau,...

Tới bây giờ thì nàng mới nhận ra rằng một số sự thực cho dù muốn chối bỏ cũng không được. Lừa mình lừa người rằng bản thân không đau thì vết thương ấy ở tim nàng vẫn ở đó, có chạy đi đâu đâu? Đúng như Dận Minh lúc này vừa lau vết máu ở khoe miệng nàng, vừa cất tiếng thề lương:

- Vết thương chảy máu, cho dù ta có vờ không đau thì máu vẫn cứ chảy...

Sáng nay khi thức dậy, nàng không thấy Hồ Bình đâu, trên người nàng vẫn còn nguyên bọc chăn đêm qua không chút xô lệch, chứng tỏ chàng chưa hề động vào người nàng, cho dù chỉ ôm một chút lấy hơi ấm trong giá rét cũng không. Nên mừng hay nên khóc? Chẳng phải chính nàng đêm tân hôn đã từng nói rằng muốn chàng muôn kiếp vạn kiếp cũng đừng xuất hiện trước mắt nàng hay sao? Có gì khi chàng thật sự đi rồi, nàng lại buồn?

- Ta đã bảo tỷ giờ chỉ ví như lá cuối thu, gió lay một nhát là rụng, vậy mà lại còn anh dừng uống rượu cùng nam nhân kia. Ta cho dù có mang danh thần y thật nhưng một bác thuốc phỏng có ăn thua được với chực vò rượu?

Giọng Dận Minh trách cứ vang lên, nàng chỉ dăm dăm nhìn hắn, cười làm hòa. Giải thích sao với hắn bây giờ? Nói rằng tỷ tỷ của hắn khi nhìn thấy chàng thực sự muốn chuốc say bản thân, không muốn tỉnh lại nữa, chỉ sợ đây là mơ, tỉnh lại thì sẽ thấy chàng biến mất?

Nàng bật cười tự giễu bản thân, gặp chàng không phải mơ, nhưng sáng nay chàng biến mất lại là thật...

Bác Hà thật là lạnh quá, ấm một chút không được hay sao?

Lăng Lam thậm chí chẳng biết mình đang chờ đợi cái gì, trông mong cái gì,... bụm máu trong miệng nàng đã ngậm suốt một đêm không chịu phun ra ngoài. Ừ, nàng bị thổ huyết, nhưng là lúc đó có Hồ Bình kề bên, nàng không cam tâm thổ nó ra. Giờ thì chàng đi rồi... đi thật rồi, nàng đem máu đã đông cứng trong miệng nhổ vào đầy chén, nhoẻn cười nhìn Dận Minh đang hải hùng nhìn mình.

- Đồ ngốc!- Hắn nói, tay vội bắt mạch cho nàng rồi cấp tốc lấy ra một đan dược nhét vào miệng nàng, tưởng như kìm không nổi, lời trong miệng hắn lại bật ra.- Tỷ là đồ ngốc!

- Ha ha...- nàng cười ngu, xoa xoa đầu đệ đệ mình, nàng cười nhưng giọng lại buồn thương vô hạn.-... Mong là người sẽ không ngốc như tỷ tỷ mình...

- Sẽ không đâu.- Hắn trả lời nàng, đem Lăng Lam đặt nằm xuống giường, kéo chăn đắp cho nàng, dặn dò.- Tỷ đừng có đi đâu, ta tới phủ chúa Trịnh lấy Lam Chi Thảo về, chữa bệnh cho ái thiếp y xong rồi, ta phải đòi tiền công.

- Ừm...- nàng gật đầu, chui sâu vào chăn hơn, đông này sao lạnh quá...

Nàng nhớ mới mùa đông năm ngoái, nàng còn có cái “công cụ ấm giường” là Càn Long, đi đâu về phòng vẫn thấy hắn lù lù ở đó, nhảy ùm vào trong chăn là sẽ lấy lại được thân nhiệt bình thường. Cho dù Càn Long có kêu oai oái nói rằng nàng lạnh giống tảng băng trôi thì cuối cùng vẫn ôm ôm ấp ấp nàng, hà hơi, ủ cho nàng khỏi rét.

Haizz... vậy mới nói cái gì tiếp xúc nhiều cũng thành thói quen. Nam nhân mặt dày chưa hẳn đã không có tác dụng. Cầm một cái cửa ngọt như kẹo hồ lô mà dễ dàng thì cái cây nào chẳng đổ, nhất là lại một cái cửa dịu dàng, tốt mã, biết quan tâm như thế...

Giờ mà nói rằng nàng nhớ hắn thì đúng là có hơi ngượng miệng... nhưng mà sự thật là như thế. Nàng nhớ nụ cười ngây ngốc của hắn, nhớ cái tính trẻ con thỉnh thoảng vô duyên vô cớ lại dẫn nàng ra ngoại thành thả diều, nhớ cả cái kiểu “cửa sừng làm nghề”, tuổi tác rõ ràng không nhỏ mà còn giả đồ dễ thương, nhớ cả mấy câu sến như con hến hắn nói cho nàng nghe,... Chung quy lại vẫn là nàng nhớ hắn...

Nhớ quay nhớ quắt, nhớ tới quận thất tâm gan thì tất nhiên không phải, nhưng vẫn là nhớ, mức độ nồng sâu gì thì cũng vẫn là nhớ. Giống như một người quen choàng khăn cổ vào mùa đông, tự dưng năm nay cái khăn rách te tua cần phải thay mới mà chợ phiên lại cháy hàng, hai người ấy bị gió thổi cho rét run, cứ thấy trông trống vắng vắng ở cổ. Hắn là đã nhớ cái khăn ấy, nhưng nếu mà có một cái khăn mới khác choàng vào thì chắc chắn sẽ quên bống cái khăn cũ kia đi...

Giờ thì trong tình trạng của Lăng Lam mà nói, “cái khăn mới” của nàng biến mất chỉ sau một đêm, nàng thành ra nhớ “cái khăn cũ” là tên Càn Long kia.

Hừ, thế nào mới nói tình ái với nam nhân chỉ chấp với cái áo mặc rồi lại thay, Lăng Lam nàng không hổ danh nhi nữ của Lã Tứ Nương, nam nhân với nàng chỉ giống như cái khăn choàng cổ. Có thì ấm, không có thì hơi rét một tí, cũng chẳng chết được.

Nàng vẫn chùn nguyên cái chăn to sụ trên người, lật đặt trở chân xuống giường tới bên cửa sổ. Đắt An Nam thật là lạ, trời rõ ràng rét run như thế, có sao lại không có tuyết? Chẳng lẽ chỉ vì trót mang danh là một nước phía Nam mà cố chấp không chịu để tuyết rơi?

—o0o—

Hồ Bình cẩn thận nép chậu cây vào trong ngực áo, trở lại quán trọ đêm qua. Cửa phòng Lăng Lam không đóng, gió từ cửa sổ được thể thổi thông thoáng vào, còn nàng thì lại yếu ớt đứng bên cửa sổ, người chơi với ra ngoài, mặt đầy nét sáng khoái như đang hưởng gió xuân. Khí lạnh làm làn da nàng nhợt nhạt tái mét, môi không chút huyết sắc, bàn tay gầy guộc bầu vú lấy tấm chăn đang bao bọc bản thân, cổ kéo nó vào sát mình hơn. Chưa bao giờ chàng thấy nàng mỏng manh như thế, chưa bao giờ Lăng Lam trước mặt chàng lại khác lạ tới nhường này, Lăng Lam của chàng luôn ngạo nghễ nhìn kẻ khác từ trên xuống, luôn hào sảng coi khinh vạn sự, là luôn hồng hào, ánh mắt tinh anh rọi xói vào kẻ đối diện,... Nhưng... nữ nhân trước mắt chàng lại yếu ớt, trong suốt như hư không như thế... đây mới chính là Lăng Lam sao?

Chàng tiến tới, đặt chậu cây lên bàn rồi bế thốc nàng lên. Lăng Lam bị bất ngờ, nhận ra Hồ Bình thì khuôn mặt nàng càng tái mét hơn, cổ giãy giụa:

- Thả ta xuống!

- YÊN!- Chàng dường như gằm lên, quắc mắt nhìn nàng làm Lăng Lam giật thột, bắt giác ngoan ngoãn co mình lại trong lòng chàng, thỏa mãn hưởng thụ hơi ấm mà Hồ Bình truyền cho mình.

Chàng đặt nàng xuống giường, đóng cửa sổ và cửa phòng lại cho gió đỡ lửa vào rồi mới lại đặt Lăng Lam vào lòng mình, chẳng hiểu sao giọng lại chua chát không ngờ:

- Tại sao nàng cứ cố chấp như thế? Nàng chỉ cần tỏ vẻ mỏng manh một chút chẳng phải sẽ có nhiều kẻ muốn bao bọc nàng hay sao? Tại sao lại cứ gồng mình lên như thế?

Có thứ gì đáng rất đáng chảy xuống cổ họng Lăng Lam, chàng không phải người đầu tiên hỏi nàng câu đó, Càn Long cũng từng hỏi nàng tại sao cứ phải gồng mình lên như thế? Nàng là nữ nhân cơ mà, nàng đã có hân, đã có hân chớ che giấu vác cho nàng, tại sao cứ mãi vờ rằng mình mạnh mẽ, vờ rằng mình khác người, giống như mọi nữ nhân khác không được hay sao?

Nàng cũng không biết tại sao mình lại như thế, chắc chắn không phải vì cái hư vinh muốn mình là kẻ đặc biệt, nàng ước chừng đó cũng giống như bản năng của nàng. Bản năng của nàng là cố chịu đựng một mình, huyền hoặc cả bản thân và những người xung quanh rằng nàng có thể lo liệu được mọi việc một mình, có thể chống đỡ được, nàng độc lập, nàng hiên ngang,...Nhưng chẳng phải tới giờ, vẫn bằng phương thức sống như thế, nàng vẫn tồn tại đó hay sao? Vậy thì nàng đâu có sai?

Nguyên căn vẫn là nàng đúng... chỉ là đôi lúc có chút mệt mỏi mà thôi...

Buồn rầu nghĩ ngợi một hồi, nàng vẫn không thể trả lời Hồ Bình, ánh mắt chậm rãi chuyển tới chậu cây trên bàn. Lá xanh mướt như cỏ xuân vừa tắm sương, dưới gốc có một thứ quả li ti đỏ chót, ngọn cây thì là một nụ hoa màu xanh lam còn chờ ngày nở. Phải, nàng không có nhìn sai, hoa đó màu xanh lam!

- Lam Chi Thảo?- Lăng Lam sững sờ, ngẩng đầu hỏi Hồ Bình. Chàng mỉm cười, hôn nhẹ lên trán nàng:

- Phải, là Lam Chi Thảo.

- Ở đâu chàng lại có nó?

- Ta trồng nó từ nhỏ.

- Chàng? Trồng nó?- Lăng Lam nhú mày nghi ngờ. Lam Chi Thảo này không phải loại cây cỏ tầm thường, nó là cây chữa được bách bệnh, người đang hấp hối uống nó vào (nếu được bào chế đúng cách) còn nhảy tưng tưng đi hát ca, chơi kỹ viện được. Nhưng mà nguyên căn rằng nó không cần tưới nước, không cần ánh sáng mặt trời, mà mỗi tháng chỉ cần... máu của duy nhất một nam nhân mà lớn lên. Điều đặc biệt hơn nữa, nam nhân này...nhất định phải là trai tân, không nhiễm tà khí, nếu không cây này sẽ chết héo... có dùng cách nào cũng không sống được, chỉ cần nam nhân đó “nhiễm bẩn”, cây lập tức khô quắt...

Thấy Lăng Lam nhìn mình ghê quá, Hồ Bình đâm ra bị khủng bố, quay mặt đi lảng tránh ánh mắt nàng.

- Chàng và Phạm Liên thành thân bao lâu rồi?

- Ừm, khoảng ba năm.- Hồ Bình thành thật trả lời.

- Và chàng cũng chưa từng động vào nàng ấy? Cũng... chưa từng “ở chung” với nữ nhân nào?

- Khụ...khụ.- Chàng ho vài cái rồi mới đáp.- Ta cuối cùng cũng chỉ là muốn nuôi dưỡng Lam Chi Thảo này cho thật tốt...

Lăng Lam thấy cái lí do này có chút không ổn, nàng nhìn Hồ Bình hoài nghi, mãi mới lẩm bẩm ra được một câu:

- Chàng không phải là... dưỡng tiểu quan đấy chứ?

Thế là còn lịch sự chán, chẳng lẽ hỏi thẳng vào mặt Hồ Bình rằng phải chăng chàng chuộng nam hơn nữ? Hay nói thẳng ra là chàng phải chăng theo bước vài tiền nhân nổi tiếng ở Tây Phương ngày trước, như Leonardo Devanci chẳng hạn?

- Khụ...khụ.- Hồ Bình bị câu hỏi của Lăng Lam dọa cho phát ho, lần này là ho thật. Sau vài khắc mới lấy lại bình tĩnh mà trả lời.- Ta còn đang đợi...

- Đợi? Đợi chết già mà vẫn còn là xử nam? - Nàng buột miệng thắc mắc rồi chợt hối hận ngay, bởi vì ngay sau đó ánh mắt chàng nhìn nàng thập phần khó hiểu, chỉ thốt ra một câu:

- Ta nuôi Lam Chi Thảo, chờ đợi nữ nhân được đặt tên theo nó về bên mình...

Giờ thì tới lượt Lăng Lam ho, Hồ Bình còn rõ nhân từ vỗ vỗ lưng cho nàng khỏi mắc nghẹn. Quả nhiên lời nam nhân nói không nên quá để ý tiểu tiết, tốt nhất nên vào tai này rồi ra tai kia, lưu giữ vẩn ương sẽ bị trọng thương không chừng.

Thực ra ngày trước mẫu thân có nói với nàng về sự tích cái tên của nàng. Lăng thì là họ của nàng rồi, còn chữ “Lam” kia là của “Lam Chi Thảo”, một loại cây cỏ sống bằng máu của xử nam...

Cái “trinh tiết” của Hồ Bình, nàng có nên nhận hay chẳng?

Nhưng nói cho cùng, vẫn là nàng không tin nam nhân này mấy, cái mác “hàng còn nguyên, chưa bóc tem” này có vẻ là tem giả, chợt nhớ tới lời trước kia Phạm Liên nói, nàng vực Hồ Bình:

- Ngày trước “Liên nhi” của chàng từng nói rằng chàng đã sớm bị nàng ấy cướp đi sự “trong trắng”!

- Cái sự “trong trắng” của Liên nhi và thiên hạ quan niệm khác nhau. Nếu ta mà trót ôm nàng ấy thì cũng đồng nghĩa với việc ta và nàng ấy đã làm chuyện đại sự động trời rồi, hiểu biết về chuyện nam nữ của Liên nhi chỉ dừng lại ở mức độ ấy, ta và cả những người xung quanh nàng, chưa ai có ý định giúp nàng ấy rõ tường tận hay sâu sắc hơn...

Lăng Lam “ồ” lên một tiếng, kịp hiểu vấn đề thì cũng là lúc nàng cười gian. Vậy có nghĩa là... Hồ Bình mang danh rằng có tận hai thê tử, nhưng vẫn chưa động phòng lần nào? Ka ka, ý nghĩ này không khỏi giúp nàng cười đứt ruột.

Đúng lúc sắp cười tới trọng thương chuyển hóa thành bi kịch tới nơi thì Dận Minh cũng đập cửa xông vào, trên tay y cũng là một cây Lam Chi Thảo. Y nhìn cây Lam Chi Thảo trên bàn rồi nhìn tới cảnh Hồ Bình đang ôm ấp Lăng Lam, lại ngó tới cây Lam Chi Thảo của mình, lập tức mắt tóa lửa hận, bay người tới vỗ lấy cây Lam Chi Thảo trên bàn ném ngay qua cửa sổ.

Cũng may thân thủ Hồ Bình nhanh nhẹn, kịp phi người ra chụp được, nếu không thì “máu” chàng đổ bao năm qua vô ích rồi. Haizz...

Huyền diệu là ở chỗ, Hồ Bình không những túm được cây Lam Chi Thảo toàn vẹn, không sút cái lá nào hẵn hoi mà còn không hề đánh rơi ngã Lăng Lam đang chễm chệ trong lòng mình, một tay ôm mỹ nhân, một tay ôm thuốc quý. Cái hận này Dận Minh thấy chướng mắt cực kì, thật không thể kể đầu cho hết nỗi giận trong lòng y.

Tới lúc này Lăng Lam nhận thấy không khí đã lên tới cực hạn căng thẳng, mà nàng nếu ăn cả hai cây Lam Chi Thảo chắc chắn chỉ có bổ hơn lên chứ không có chuyện yếu đi, mất đi cây nào cũng tiếc nên đành cười hề hề lên tiếng:

- Dận nhi à, vẫn là tỷ phụ của đệ có lòng tốt, đừng nên phụ lòng của huynh ấy, ha?

- “Tỷ phụ”?- cái âm thanh ken két kinh dị kia phát ra chắc chắn là do khoang miệng Dận Minh hiện tại có không bình thường một tạo mà tạo ra, bớt mỹ miều văn chương đi thì chính là hấn đang nghiền răng với một lực đạo kinh hồn.- Chẳng lẽ cái thư kia không cần ta làm giả nữa? Cái tên ngu ngốc họ Ái Tân Giác La đó sai người đem thư bỏ vợ cho tỷ rồi? Ai nói với ta rằng hấn không phải tỷ phụ của ta? Chẳng phải chính là tỷ tỷ RUỘT-THỊT của ta hay sao?

Ai da, cái tiếng “ruột thịt” này Dận Minh có nói hơi nhấn mạnh quá đà nha, ý nhắc nhở cảnh báo đây. Chà chà, kiểu như: “Ta và hấn, một bên gia đình, một bên tình ái, tỷ chọn đi!”. Nhưng mà Lăng Lam nàng là thật sự muốn ăn cả hai cây Lam Chi Thảo mà...

Đắn đo do dự một hồi, vẫn là Lăng Lam bảo Hồ Bình thả mình xuống, tay kéo đệ đệ mình ra xa trò chuyện, dụng tâm thâm kế một hồi quả nhiên có hiệu quả, Dận Minh hấn không những hết giận mà còn lòi bộ đồ

nghe bào chế của mình ra, ngắt bông hoa xanh lam đã nở từ cái cây mình đem về ra cắt nhỏ, xay nhuyễn, gạn nước bỏ vào ấm sắc thuốc cùng với mấy thứ gì gì đó, còn bã hoa thì mang tới bên bếp hong cho khô vừa lửa, tiếp tới bỏ vào bát, thêm tí mật ong đã được ủ theo phương thức đặc biệt, đem cho nàng uống.

Có tận hai nam nhân hồi hộp chờ đợi phản ứng của nàng sau khi bát thuốc cạn sạch. Đứng trước tình cảnh này, nàng chỉ tuyên bố một câu rõ nhạt nhẽo:

- Ta buồn ngủ. Hai người ra ngoài.

- Nè nè.- Dận Minh dùng chân đạp vào lưng nàng, lập tức bị Hồ Bình trừng cho một cái, lấy thân mình che chắn cho Lăng Lam. Dận Minh lờm lại, không thêm hành động nữa, tiếp tục sáng giọng hỏi Lăng Lam.- Tốt xấu gì cũng là ta bỏ công sức vất vả đem thuốc cho tỳ, tỳ nhân cơ hội chưa quên mất cảm giác khi thần được tác dụng thì miêu tả lại để ta còn ghi vào sách y, nâng cao công lực chữa bệnh để sau này còn thu nhận đệ tử kiếm chút tiền xu.

Ồ... hóa ra y chẳng có tốt đẹp gì, lấy tỳ tỳ ra làm bệnh nhân thí nghiệm...

- Hiện tại tỳ tỳ người cảm thấy bình thường, có khỏe lên chút ít, nói chung là ổn. Còn tới sáng mai có bị tác dụng phụ mà tắc thở hay không thì bản thân ta còn chưa có biết được.-Lăng Lam lạnh lùng trả lời, tiếp tục quay lưng lại phía hai người, nói xong liền nhanh chóng vào mộng đẹp.

Dận Minh lắc lắc đầu chán nản, chấm bút viết vào sách y của hắn một hồi rồi nhìn tới cây Lam Chi Thảo của Hồ Bình, cười gian:

- Không ngờ người lại là kẻ giữ thân như ngọc.

Hồ Bình nhìn hắn rồi cũng cười đáp trả:

- Ta cũng không ngờ một kẻ tướng tá thư sinh xinh đẹp tựa hoa như người lại chỉ có nữ nhân được ngủ chung giường.

Ồ, là trả đũa vụ đêm qua y không cho ngủ cùng đây mà. Dận Minh bĩu môi:

- Nam nhân gì mà nhỏ mọn, chẳng trách giờ vẫn là xử nam!

Hồ Bình còn đang cực thắc mắc xem chuyện vẫn còn “trong trắng” có gì đáng nhục không thì bỗng nghe tiếng người tên Lăng Lam hiện lại bán đệ đệ bệnh nhân tình vang lên:

- Còn hơn kẻ hái trăm đoá hoa mà cuối cùng vẫn phải cô tịch đêm dài.

Chà chà, quả nhiên chỉ có người họ Lăng mới đầu lại được người họ Lăng, Hồ Bình không phải đối thủ. Nàng vừa xuất kích liền một chưởng hạ Dận Minh đo ván, y bực bội liếc xéo tỳ tỳ mình một cái rồi cuốn gói về phòng, để lại một Hồ Bình đang đắc ý muốn cười hình hích nhưng vẫn cố gắng giữ hình tượng, tỏ vẻ lạnh nhạt điềm nhiên.

- Nhịn cười nhiều sẽ ảnh hưởng tới chức năng sinh sản.

Một lần nữa, giọng Lăng Lam lại lạnh lẽo vang lên, như biết được rằng Hồ Bình không tin lời mình, nàng còn bổ sung:

- Tốt xấu gì ta là tỳ tỳ của thần y đó, y thuật cho dù không cao thâm bằng hắn thì cũng có chút hiểu biết về vấn đề này... khụ khụ.(nàng ho vì xấu hổ?)

Tiếp tới chính là tiếng bật cười của Hồ Bình, chàng húng khởi nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, thềm thì:

- Ngủ đi, sáng mai nàng sẽ không sao, có ta ở đây rồi, cây Lam Chi Thảo kia y có bào chế lầm thì vẫn còn cây của ta giúp nàng hồi phục...

Lăng Lam cười khỏ, câu nói này vốn định nuốt vào nhưng không hiểu sao lại bật ra khỏi miệng:

- Miễn rằng đừng để khi ta thức dậy không thấy chàng đâu là được...

Chỉ một câu này thôi, Hồ Bình chợt thấy lòng mình len lỏi một dòng nước ấm, chảy tới đâu, tỏa hạnh phúc tới đó.

Chàng nằm xuống, kéo Lăng Lam dựa dẫm vào ngực mình, tiếng nhẹ như gió thoảng nhưng lại vô cùng chắc chắn:

- Ta hứa...

30. Chương 30: Chương 30

Lăng Lam biết rằng mình đang mơ, bởi vì cảnh hiện ra trước mắt là thuộc về quá khứ. Một quá khứ xa lắc xa lơ nào đó mà nàng ngỡ rằng mình đã quên. Đó là một ngày hè ẩm, không nóng bức như đáng ra phải có mà lại mang khí trời dịu dàng của mùa xuân. Mẫu thân nói rằng đó là do thời tiết đặc biệt của miền Bắc đất An Nam này, mưa nắng thất thường, mưa lên thì cho dù giữa hạ vẫn có thể thấy lạnh. Mà giờ chính là lúc trời mưa...

Mẫu thân đang đi đâu đó, nói rằng cần bàn chuyện cơ mật đại sự với vị tiền bối là chủ nhân phủ này, bảo nàng hãy ngồi yên trong phòng đợi, nhất định phải ngoan, không được chạy nhảy lung tung như mọi khi.

Thực ra hồi đó Lăng Lam vẫn là đứa trẻ biết nghe lời, nàng chỉ đơn thuần đưa lòng bàn tay ra ngoài cửa sổ, hứng những giọt mưa nặng trĩu đang lộp bộp rơi. Kết quả là bất chợt có một bàn tay nhỏ của một đứa trẻ khác bắt lấy tay nàng. Hắn đứng trong mưa mà áo và tóc lại không hề ướt, Lăng Lam buột miệng hỏi lí do, hắn trả lời rằng bởi vì mình là con của thần nắng. Nàng chỉ bịu môi không tin.

- Nè tiểu muội muội.- hắn lúc lắc hai chỏm tóc trên đầu nàng.- cần có lòng tin người thì chính bản thân mới tiến bộ được.

- Ai bảo ngươi thế?- Lăng Lam quắc lại, mắt lộ rõ sự chán ghét. Nhìn thế nào tên tiểu tử này cũng chỉ sần sần tuổi nàng, gọi tiếng “tiểu muội muội” thật khiến lòng người ta khó chịu mà.

- Ai da, muội nhỏ tuổi như vậy, đừng hổng hách thế chứ.

- Nhà ngươi hơn bản cô nương được mấy lần ăn bánh bao mà dám ra giọng bề trên như thế?

- Ồ...- Hắn thích thú cười tươi.- Muội thật là thú vị ha.

- Ngươi còn dở cái giọng điệu đó ra, bản cô nương lập tức...- nàng còn đang mải ấp úng nghĩ ra cách trừng trị thì tên tiểu tử đó đã tiếp lời:

- Lập tức cắn ta tới chết?

Ngay sau đó là một khuôn mặt nhăn nhó cười cợt, rõ ràng là đắc ý vì trêu chọc nàng thành công. Lăng Lam tức khí tung chưởng ra đánh đấm, tuy rằng nàng chỉ có giỏi khinh công nhưng vài đường võ cơ bản thì cũng nắm rõ, không thể để một tiểu tử miệng còn hôi sữa khiến mình ủy khuất được!

Một đấm của nàng vung ra, hắn liền bắt lấy. Một cước của nàng phi ra, hắn cũng liền bắt lấy, trên mặt không hề đổi sắc, rõ ràng ngầm báo với Lăng Lam rằng cho dù có vùng vẫy mấy cũng không làm hắn xước móng chân đâu.

Hừ, nàng tiếp tục định dùng thiết đầu công đối phó, hắn nhẹ cười tránh né, ngay lúc tên tiểu tử chưa kịp trở tay, Lăng Lam lên gối đánh trúng nơi cần đánh, kết quả nàng thắng, hắn liền buông nàng ra, muốn ôm chỗ đau nhưng lại ngại người khác nhìn thấy, muốn kêu đau nhưng lại sợ mấy kẻ hạ nhân đi qua hỏi hắn đau chỗ nào, vô cùng khó nói. Cuối cùng vẫn là dùng bản mặt “đau không nói nên lời” tím tái trừng trừng ngó nàng căm phẫn.

- Tiểu tử, vẫn là do ngươi gây sự nhầm người.- Lăng Lam cười không khách khí, tiếng cười của nàng thậm chí còn át tiếng mưa rào mùa hạ, chắc chỉ có mưa đá thì mới may ra xứng đáng so sánh với âm thanh kinh dị nàng toát ra.

- Muội muội...- hắn lúng túng đứng dậy, dựa người vào cột, giờ mà ngồi xuống chắc chắn cơn đau bốc lên nào...- đúng là tiểu ác nhân.- Rồi mắt hắn chợt ngập ý cười.- Nhưng ta thích.

Lăng Lam nổi da gà, tuy rằng nàng là một tiểu cô nương mới chỉ xấp xỉ mười tuổi nhưng với chữ “thích” mà tên nam nhân này vừa thốt ra lại... thật phần khinh bỉ.

- Bỗng cô nương cùng người quen biết tính đến nay chưa quá nửa canh giờ.- Lăng Lam liếc xéo hần.- Thiếu gia người thật dễ trao gửi chân tình...

- Ồ... không phải không phải.- hần lắc lắc đầu ngạo mạn, vẻ mặt thông báo rằng nàng đã hiểu lầm.-... chúng ta vốn đã quen biết từ sớm, chỉ là tiểu muội muội không nhớ mà thôi...

- Hử?- Lăng Lam nhíu mày.

- Là thế này.- hần nhân từ giải thích.- Hồi phụ mẫu tiểu muội muội kết phu thê có mở tiệc mừng, phụ thân ta đã bế ta tới dự góp vui... Đó gọi là mối lương duyên từ khi muội còn chưa thành hình.

- Ta nôn.

Đáp lại sự nhiệt thành của tiểu tử là ánh mắt chán ghét mắc ói của Lăng Lam làm hần có mất hứng một tẹo, nhưng lập tức liền lấy lại vui thích, quàng vai bá cổ nàng, nói cực nhỏ:

- Ta nói cho muội một bí mật...- giọng hần thì thảo.-... hôm trước ta đọc sách, thấy có nói tới một loài cây chữa bách bệnh...- thêm thốt chút giọng điệu cho câu chuyện mình kể thêm kịch tính li kì, tiểu tử mới tiếp tục.-... nuôi lớn bằng... máu của xử nam...

- Vậy nên người đang tính tự mình nuôi một cây?

- Í, sao tiểu muội muội biết hay thế?- mắt hần sáng lên rồi lại xụi xuống.-... nhưng là ta không có giống cây để mà vun trồng...

- Ta có.- nàng thản nhiên trả lời, lấy từ tay áo ra một hạt mầm nhỏ xíu màu xanh lam. Hạt mầm này mẫu thân vốn lấy từ nơi cấm kị của Tử Cầm Thành, mang ra ngoài, đợi ngày mình sinh con trai liền đem y ra nuôi Lam Chi Thảo lớn, sau này chắc chắn có việc cần dùng.

Mắt tiểu tử hết nhìn lòng bàn tay nàng đang xòe ra rồi lại nhìn mặt nàng, ước chừng hần đang mừng muốn khóc nhưng không có nơi nào kín đáo để giải tỏa, liền nuốt nổi xúc động xuống cổ họng, thổ thển với nàng rằng:

- Tiểu muội muội... cho ta mầm cây đó đi... ta sẽ mua cho muội kẹo hồ lô, chịu không?

Bản chất xấu xa đã lộ ra rồi đây, tưởng rằng Lăng Lam nàng là ngọc tử hay sao mà mang kẹo ra dụ?

- Mầm cây có thể cho người...- Lăng Lam cố tình kéo dài giọng, để tên tiểu tử kia hồi hộp vạn phần.-... nhưng cây người nuôi lớn, phải để cho bốn cô nương ta dùng!!

Cái mặt hần không hề biến sắc chút nào, thậm chí có phần hí hửng:

- Không hề chi! Chỉ cần tiểu muội muội đồng ý làm thê tử của ta là được!

- Thỏa thuận thế đi!- Nàng hào sảng nói, đang tự nhiên lại có kẻ ngu ngốc chịu dùng “tâm thân trong trắng” để bảo toàn cho nàng một cái mạng, chỉ có nữ nhân ngu mới không đồng ý. Còn về vụ “thê tử” kia, dùng xong thuốc, cho hần một cái hưu thư là được!

Hai đứa trẻ lập tức móc ngoéo tay, thậm chí còn định cắt máu ăn thề cho giống tuồng nghĩa hiệp nhưng cuối cùng sợ đau nên lại thôi.

Tới lúc đó, tên tiểu tử mới chợt nhớ ra chuyện lớn quên chưa hỏi:

- Tiểu muội muội tên gì vậy?

- Ta họ Lăng, tên Lam. “Lam” trong “Lam Chi Thảo”!

- Vậy Lam nhi, từ nay phải nhớ kĩ, muội đã có phu quân, y tên gọi Nguyễn Huệ! Cũng chính là ta!

- Dài dòng rắc rối, tóm lại là người tên Huệ?

- Phải.- tên nhóc gật đầu.

- Ồ, vậy được rồi, Huệ nhi, người đằng sau đang nhìn người hần hề có phải sư phụ người không?

Nghe thấy vậy, tiểu tử liền quay phắt lại, quả có thấy thầy hắc cầm một cái thước bản rõ to, chuẩn bị tét mõng hắc tới nơi. Nhanh như cắt hắc khinh công bay qua tường chẳng thấy bóng dáng đâu, chạy chối chết, chỉ để lại cho Lăng Lam vắng vắng một câu:

- Nương tử, nhớ đợi cho tới khi ta nuôi cây lớn cứu sống nàng!

—o0o—

Mưa của thực tại hiện cũng đang rất lớn, mấy chiếc lá mướt bị mưa dội cho rũ hẳn xuống, cả không gian chỉ vang lên tiếng mưa ào ào êm tai rơi trên mái, Lăng Lam mở mắt, hít lấy không khí ẩm ướt đầy buồn phổi, thỏa mãn dụi dụi mặt vào ngực nam nhân đang ôm mình.

- Nương tử, nàng tỉnh rồi sao? - Giọng chàng có chút khàn khàn của sáng sớm, bàn tay khẽ vuốt ve vai Lăng Lam làm nàng có chút nghi hoặc nhìn cây Lam Chi Thảo vẫn còn trên bàn. Ồ, chưa có héo, vậy là đêm qua chưa có xảy ra chuyện gì...

Hồ Bình chỉ thầm cười hân lên tóc nàng, đứng dậy lấy ra một con dao nhỏ cắt vào đầu ngón tay, bông hoa xanh lam lập tức hút lấy những giọt máu đỏ thẫm rớt ra từ chỗ vết cắt. Màu xanh của hoa trong nháy mắt sậm hơn ba phần, một vài cánh hoa phía ngoài nở bung ra không báo trước khiến mắt Lăng Lam như bị thôi miên trước vẻ đẹp của nó.

- Lam Chi Thảo cả đời chỉ nở đúng một lần, đã nở thì sẽ mãi rực rỡ trong vạn năm không úa tàn, cho tới khi có người hái nó thì thôi... - Lời phụ thân ngày trước bỗng vang lên trong tai, thấp thoáng cả khuôn mặt dịu dịu hiền từ của Người làm nàng thấy nhói nhói.

Chàng dùng máu mình nhỏ xuống phần đất dưới chậu cây, mấy quả lúc lắc bé xíu đỏ chót lách tách kêu, trên cái vỏ nhẵn bóng hiện lên vài nốt chấm đen bóng huyền diệu.

- Thôi đủ rồi... - Lăng Lam túm lấy ngón tay đang nhỏ máu của chàng.- uống nhiều như vậy, cây Lam Chi Thảo này cũng hẳn là tham lam...

- Đúng vậy, quả thật rất tham lam... - Chàng thì thầm, quẹt ngón tay mình lên môi Lăng Lam khiến làn môi nàng đỏ thẫm lạ thường, ánh lên một thứ mọng ngon lành thắm sắc trên làn da trắng mịn như tuyết. Hồ Bình luồn tay vào sau gáy nàng, khuôn mặt chàng từ từ cúi xuống, kề sát nàng trong gang tấc, hơi thở có phần nóng bỏng phả vào chóp mũi nàng, ngày càng gần hơn...

- Chà chà... - tiếng của kẻ phá đám vang lên đầy thích thú, Hồ Bình chưa kịp hành động đã phải dừng lại, Dận Minh đang đứng tựa lưng ở cửa, cười cợt.- Vốn không định phá hỏng chuyện tốt của hai người... Nhưng mà tỷ phụ.- y quay sang phía chàng.-... tỷ tỷ ta hiện trọng thương chưa khỏi, không nên làm chuyện mất sức, còn người...- y liếc tới cây Lam Chi Thảo.-... hoa vẫn chưa có nở, chỉ sợ thiếu kiềm chế mà tổn hại công sức mười mấy năm...

Dận Minh vào phòng, ngắt mấy quả đỏ chót lấm tẩm sắc đen từ cây Lam Chi Thảo của mình mang về, dùng dao nhỏ tách lấy vỏ, rồi lại ngắt lá Lam Chi Thảo bỏ vào chén trần qua nước sôi, xong xuôi liền đem hỗn hợp đó tới trước mặt Lăng Lam:

- Liều cuối, sau đó tỷ hoàn toàn có thể làm chuyện đòi bại.

Lăng Lam lờm y một cái, đã phá chuyện tốt của nàng mà còn không biết điều ngậm miệng lại. Y còn nhắc là nàng còn tức, nàng mà giận thì sẽ có kẻ gánh chịu thương tổn.

Uống thuốc xong, lập tức có hai luồng khí xuất hiện trên người nàng, luồng khí nóng từ gan bàn chân truyền lên, luồng khí lạnh từ đỉnh đầu tỏa xuống, chúng xoắn vặn với nhau ở huyết đan điền, tạo thành một thứ cảm giác lạ lẫm lan tỏa tới toàn thân, lan tới đầu da nàng hồng hào trở lại tới đó. Vài khắc sau trả lại cho nàng một Lăng Lam tràn trề sức sống.

Quả thực nhận thấy sự kì diệu của loại thần dược này, Dận Minh cực hứng thú lôi sách y ra ghi ghi chép chép, Hồ Bình thì chỉ đơn giản tiến lại gần, hân lên trán nàng, dịu dàng nói:

- Chào mừng nàng đã trở lại.

31. Chương 31: Chương 31

Thời tiết ẩm ướt thế này, rất dễ khiến nàng nhớ về quá khứ. Mà trong hồi ức của nàng, cái đáng nhớ có lẽ chỉ là ngày còn nhỏ bên phụ thân, mẫu thân và Dân Minh, còn lớn hơn một chút đều là kí ức về Càn Long.

Nhớ ngày trước tới đợt tuyển tú nữ, nàng ngồi trên cao nhìn xuống những tiểu cô nương đang run rẩy lo lắng. Vẫn là có chút hứng thú giấu mấy nàng một chút, tỏ ra cái bộ dạng lạnh lùng hàn khí bức người khiến các nàng ấy càng sợ sệt hơn, vừa quỳ vừa run.

Càn Long khá chán ghét cái cảnh vấy vấy áo áo lượn qua lượn lại, người người đều muốn bò lên long sàng của hắn nên giao việc tuyển tú cho nàng, bảo rằng thấy kẻ nào có mộng lớn liền lập tức cho tới Cục Cán Y giặt giũ. Đợi nàng xử lí xong vụ này thì hắn cũng phê xong tấu chương, hai người sẽ cùng cưỡi ngựa ra ngoại thành hóng gió.

Nghĩ tới đó là khiến nàng bật cười, cứ thấy cô nương nào xinh xẻo liền chuẩn đi tới phủ đệ của các vương gia, nhan sắc tầm trung giữ lại bên cạnh lo việc trà nước.

Đơn giản vậy nhưng bởi có quá nhiều cô nương, thành ra xong xuôi mọi việc thì đã quá giờ Ngọ, nàng thất thểu về tẩm cung của mình liền có một vòng tay thân thuộc bắt lấy làm trò:

- Đoán thử xem ta là ai?

Vẫn là cái giọng ảo não của nàng vang lên:

- Người không phải tên Hoàng Lịch ta liền bán mình cho Hung Nô.

- Ấy, Lam nhi quả nhiên tiên nữ đầu thai, đoán đầu trúng đó ha.- Hắn cười, vẫn là để nàng trên đùi ngồi xuống bàn, rót cho nàng ly trà, phục vụ cực chu đáo.

- Việc của mình sao không tự lo liệu, cứ bắt ta hao tâm tổn sức hại dung nhan.- Nàng lườm hắn một cái, Càn Long lại cười hì hì:

- Vậy là cho nàng già đi chút xíu, cân bằng tuổi tác với ta.

Cái điệu cười híp mắt của hắn khiến nàng đang muốn giơ chân đạp cho một cái, nhưng lại mềm lòng nên thôi. Mặt đẹp như thế, ăn dẫu dèp cũng phí.

Ngồi được một lúc, giọng nàng vạn phần buồn phiền cất lên:

- Lịch nhi..., người...- nàng nhìn hắn, con mắt tha thiết da diết như có việc gì khó xử nhưng lại cấp thiết khiến Càn Long không khỏi hồi hộp chờ đợi:

- Ừm, chuyện gì nàng nói đi...

- Người...- nàng chạm vào bụng mình rồi ngẩng lên nhìn hắn, hít một hơi sâu.-... đói chưa?

Càn Long day day thái dương, quả nhiên Lam nhi biết cách khiến hắn không biết nên cười hay nên khóc, vốn còn nghĩ nàng tính bàn chuyện đại sự với mình, hóa ra là cái bụng nàng réo.

- Tiểu Phúc Tử.- Hắn gọi. Một tên thái giám nhỏ thó vội vàng tấn kiến.- Nương nương của người muốn dùng bữa, mau báo Ngự Thiện Phòng trẩm cũng ở đây.

- Dạ, thưa hoàng thượng.

Đợi hắn lui rồi, Càn Long lại cửa chính đóng lại, tiến tới cửa sổ khép lại, rút cục là vẫn nhìn nàng, mặt đầy tà niệm:

- Lam nhi, trước khi ăn nên vận động thân thể một chút chứ nhỉ?

- Hử?- nàng lườm hắn.- Bổng nương không hứng thú, người thích thì cứ tự nhiên làm một mình.

- Lam nhi à...- hắn trưng ra bản mặt đáng thương nhìn nàng nhưng có vẻ vô tác dụng, Lăng Lam chỉ xoa xoa trán hắn, nói về quan tâm:

- Mà ta thấy Lịch nhi nên nuôi tóc đi ha, cạo trọc lóc thế này nắng nha, đi đâu cũng phải đội mũ che dù rất bất tiện.

- Lam nhi à...- vẫn là tiếng rên rỉ bất mãn.

- Ư hử?- nàng ngáp dài một cái không để ý lắm. Nghe tiếng gõ cửa của mấy thái giám bê đồ ăn mắt liền sáng lên tự thân ra mở cửa. Đánh chén no nê liền tung chăn lên giường ngủ trưa.

Cần Long bơ vơ ngồi ở bàn, nhìn nàng mà thấy tủi thân, cuối cùng vẫn là tới bên kéo cao chăn cho nàng ấm, lẩm bẩm một mình:

- Thôi thì ta thua nàng vậy...

—o0o—

Cái khí trời lạnh lạnh kiểu này, nếu nhân gian không hồi tưởng chuyện xưa thì đúng là phụ tâm ông Trời. Quá khứ dù vui hay buồn, thì cũng đều là hồi ức mà thôi, vẫn chỉ là cái dùng để nhớ lại chứ không thể quay lại. Đời người dù ngắn hay dài cũng chẳng thể cầu luôn viên mãn, bản thân bình yên cũng là tốt lắm rồi.

Cười cười nói nói cũng đều chỉ là mong ngày tháng chóng qua chóng tới, xuân này liệu còn có thể tới xuân sau? Yêu hận gì thì cũng nên rũ bỏ, cái gì không dùng được thì cũng vứt đi thôi.

Ví như nàng đang co ro trong một vòng tay nam nhân khác, ấm ngày này liệu có thể ấm tới mai sau?

Yêu hấn, hận hấn, lẫn qua trở lại một hồi, vẫn là cuối cùng rời xa hấn. Cần Long chẳng phải mấy năm nay đều đau đầu vì mấy cuộc khởi nghĩa nông dân đó hay sao? Nhưng ngẫm lại, binh lực hấn hùng hậu nhường vậy, tài năng hấn lại cao nhường ấy, há lại phiền lòng bởi vài cuộc khởi nghĩa nhỏ nhoi? Chỉ sợ chính Khổng Minh sống dậy, hấn cũng chẳng cần e dè kiêng nể. Ngung Diễm xem chừng cũng đã có thể tập viết cưỡi ngựa, nếu nàng còn ở bên thì cũng đã có thể nghe ba tiếng “hoàng ngạch nương” được rồi. Hải tử đem người khác gửi gắm, há chẳng phải vạ bất đắc dĩ hay sao?

Phúc Khang An cũng đã nợ nàng một ân tình cứu Hà Tam Cô khỏi ngục tù vĩnh viễn, Ngụy Tiểu Ngọc có chăm lo cho Ngung Diễm cẩn thận thì cũng là bồi đắp cho tương lai nàng ấy thêm phần vững chắc. Ngung Diễm nếu không có mệnh hệ gì, Cần Long chẳng phải sẽ tặng cho hấn long ỷ hay sao? Vương vị vào tay Ngung Diễm, ngôi “hoàng thái hậu” chẳng có gì tuột khỏi kẽ tay Ngụy Tiểu Ngọc. Nàng đã lo liệu chu toàn tất cả, có sao lòng vẫn bộn bề lo lắng không thôi? Phải chăng đông đến xui khiến nàng cũng hao tâm cùng cảnh vật, hay lòng này thực sự không thể buông tay?

Thở dài một cái cũng chỉ mong tương tư hóa mây khói, phiền muộn hóa hư vô, nàng sống tới nay đã không biết bao cái xuân qua rồi, có gì vẫn không có lấy một tri kỉ để trút bầu tâm sự? Quả nhiên chân tình là không thể cầu được ước thấy, chỉ mong trước ngày biến cả hóa hư vô, có thể mang cho nàng một vò rượu không đáy để chuốc say tự tình...

Ngày ấy thêu hoa xanh lên khăn trắng giao Phúc Khang An giữ, một cái ám hiệu nhỏ thế thôi cũng giúp Cần Long hiểu rằng nàng đã lìa xa nhân thế. Giờ trước mặt nàng lại có một bông hoa xanh lam sống động mới sáng nay nở bung khoe sắc, báo cho nàng biết nó đã sẵn sàng cứu lấy nàng một cái mạng. Nam nhân kia dùng hoa xanh là để báo tử, nam nhân này lại dùng hoa xanh để cầu một chữ “sinh”.

Chung quy lại nàng vẫn chỉ có thể cười nhạt nhẽo, chữ “sinh” ấy vẫn phải thêm chữ “hồi” phía trước, bởi mạng này do phụ mẫu đem lại, chàng chỉ có thể dùng từ “hồi sinh” mà thôi...

Vài đông đã qua đi, nàng an ổn sống đất An Nam vẫn là dễ chịu, không tranh đấu, không hiềm khích tính toán mưu cơ, vẫn là được cái yên bình hằng mong đợi.

Sửa xong thành Quy Nhơn của vua Chiêm ngày trước, Tây Sơn Vương xưng đế hiệu Minh Đức, niên hiệu Thái Đức, cũng đổi tên thành Quy Nhơn thành Hoàng Đế Thành, Hồ Bình được phong Long Nhượng Tướng quân, ít nhiều gì cũng có thể coi là một cái hỉ sự, chỉ là nhìn nàng bao lâu rồi không cười, lòng chàng có chút lo âu.

- Lam nhi... nàng... vẫn còn vấn vương sao?- Rút cục vẫn là không đành lòng mà cất tiếng hỏi, đáp lại vẫn là cái lạnh nhạt thường lệ của nàng:

- Chỉ có chút không quen... ngày nhỏ trốn quan quân ngược xuôi cùng phụ mẫu, lớn hơn chút nữa đầu óc không khi nào ngơi nghỉ dụng kế để giết được Hoàng Lịch, sau cùng buông tha hắn nhưng lại vướng vào cuộc tranh đấu thâm cung,... Giờ, chỉ là nhân quá hóa không quen...

- Lam nhi...- Hồ Bình siết chặt tay nàng.- có muốn cùng ta tới Mông Cổ một chuyến?

Tâm tư thoát có chút vui vui, cao nguyên bao la gió bạt, dè chạy từng đàn với tiếng hát vọng cao xanh,... vẫn là cái khung cảnh khoáng đạt ấy thu hút nàng hơn Hoàng Đế Thành này.

Một chút ngần ngại cũng không có, nàng liền gật đầu chấp thuận.

Chuẩn bị xong xuôi hết thấy, lòng hồ hởi muôn phần thì nàng hay tin Nguyễn Phúc Ánh kéo binh đánh Phiên An, thành Sài Côn thất thủ, đất Gia Định lọt vào tay y. Chính sự đã như vậy, Hồ Bình còn có thể đi cùng nàng chăng?

Vẫn là chàng lo nghĩ nàng cứ mãi quần quanh mãi trong phủ, tâm có thoải mái thì sức khỏe mới vững, bèn cất cử những thị vệ giỏi nhất cùng nàng tới Mông Cổ, mình đành lòng ở lại sát cánh cùng hoàng huynh diệt Nguyễn Phúc Ánh.

Đường sá quả nhiên có chút sọc, nhưng vẫn là nàng lâu ngày không ra khỏi cửa, tâm tình u ám liền vụt hứng khởi trở lại, nhào khỏi xe phi thân lên ngựa mà phi nước đại giữa cao xanh.

Gió tạt vào mặt, cuốn phẳng cả cây mọc trên tóc, tóc nàng cứ thế thác loạn phần phật cùng gió, kéo sạch bách mọi ưu tư muộn phiền ra khỏi đầu. Quả nhiên khí trời thảo nguyên có tác dụng, trời xanh như thế, cỏ xanh như thế, còn có thể lưu tâm tới chuyện ở Tử Cấm Thành xa xôi hay Hoàng Đế Thành cũng xa nổi hay sao?

- Tỷ tỷ!!- Vẫn là Dân Minh không yên tâm mà phóng ngựa theo nàng, bệnh người đã khỏi nhưng bệnh tâm còn chưa dứt, y vẫn không thể yên lòng mà luôn sát bên nàng.-Cẩn thận gió lạnh!

- Đệ đệ người nhỏ tuổi hơn ta mà lúc nào cũng như một lão ông sắp quy nơi cực lạc! Lo sợ cái nỗi gì cơ chứ, tỷ tỷ người chẳng phải là nhi nữ của Lã Tứ Nương hay sao?

- Vẫn là tỷ trước nay chưa từng biết sợ, ta thì lại sợ tỷ chạm mặt Châu cách cách bị tứ hôn nơi đất này, nàng ta mà tha cho tỷ sống, ta liền vái nàng ấy một lạy!

Tiếng của Lăng Lam chưa kịp đáp lời thì đã có kẻ khác vung tên.

Vút một cái, nếu nàng không nhanh nhẹn tránh kịp, chỉ sợ rằng bạch tiễn đã xuyên thẳng thái dương. Quay đầu lại thì nhận ra là cổ nhân, bèn cười một cái kiêu diễm.

Y chậm chậm cưỡi ngựa tới, Lăng Lam cũng chẳng giục ngựa chạy cho mau. Tới nơi, y cũng hoài nghi nhìn nàng hỏi:

- Tại sao lại cười mà không chạy?

- Ta chạy người lại không đuổi kịp sao?- Dừng một lát, dùng ánh mắt đầy ý vị để nhìn hắn.- Ta không cười mà khóc lóc van xin, người khẳng định sẽ tha cho ta sao?- Đặt câu hỏi mà mình vốn biết câu trả lời, nàng vẫn mỉm cười nhìn hắn.

- Nhất định không.

- Vậy thì là được rồi, ta và người nhất loạt sai cũng chỉ vì chữ “tình”, trừ bỏ đó ra thì còn có thể làm bằng hữu. Nói ta nghe, lần này người chắc quyết cắt đứt đầu ta... phải không Cự Dã?

32. Chương 32: Chương 32

Gió vùn vụt quật vào da mặt, châm chích từng thớ thịt hở ra ngoài áo. Cao nguyên vẫn là gió như thế vạn năm không đổi, nhưng bao năm rồi lòng người cũng dần đổi thay.

Ngày ấy nàng tới chỗ Huệ phi, tay nắm tay thân thiết như tỷ muội, suy cho cùng vẫn là thông báo cho nàng ta biết rằng, sự đã đến nước này, phải chăng nên dùng ba thước bạch lăng mà kết liễu đi thôi? Còn

đội hoàng thượng tái sủng hay đội Cự Dã sống chết gì cũng đòi mang nàng rời Tử Cấm Thành. Đứng trên phương diện cá nhân, Càn Long có thể vung tay mà cho qua, nhưng nàng đã được phong vị, đã là người của họ Ái Tân Giác La, danh dự hoàng thất liệu có thể dễ dàng nàng bỏ nhẹ? Cự Dã nhất quyết không buông tay nàng cũng chính là nguyện cùng nàng nhắm mắt nhảy vực. Còn nàng, nếu có cách để cứu y khỏi cảnh chôn thân nơi âm u, tại sao lại không liều mình làm thử?

Chỉ vài câu nói, một chút lí lẽ cũng đủ để Huệ phi nghĩ thông, dùng kéo tự sát. Ngày ấy Lăng Lam đem bạc tới trả Huệ phi, nói rằng mình không thể giúp nàng lấy lại được long sủng, khuyên nhủ vài câu liền có thể tiễn tình địch ra đi. Là Huệ phi ngu ngốc hay do Tử Cấm Thành này biến nàng ấy thành như thế? Lăng Lam thực cũng chẳng buồn tìm nguyên nhân. Cái gì lợi cho mình nàng chắc chắn làm, một mạng chết cứu được bao chuyện khỏi tan hoang, cứ gì lại không đưa đẩy vài nhát để có được cách giải quyết tốt nhất?

Giờ thì vui rồi, gặp lại Cự Dã, tuy bên người có bốn thị vệ võ công không phải tầm thường, ước chừng hẳn đánh gục bọn họ cũng chẳng còn sức đuổi theo nàng. Nhưng chẳng lẽ cứ trốn tránh mãi? Gặp hẳn nơi đây đâu có nghĩa sẽ không “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”? Phiền phức có lẽ nên giải quyết một thể, kéo dài tới mai sau là việc nên tránh hàng đầu.

- Người hiện đang ở cùng chỗ với Châu cách cách?- Lăng Lam cất giọng hỏi, biết rõ tình hình địch thì mới hòng đánh thắng được.

- Phải thì sao mà không phải thì sao?- Tên đại nội mật thám này chẳng vội rút kiếm, đáp lại câu hỏi của nàng cũng bằng một câu hỏi.

- Ta nghe nói Châu cách cách vì phiền muộn mà sinh bệnh, khí hậu thảo nguyên vào đông lại khắc nghiệt như thế, nàng ấy có chút không thích ứng được nên đã ốm mấy năm rồi, chẳng vị đại phu nào cứu nổi. Dầu hết thì đèn dành tắt... nhưng vẫn là ta đây có cách cứu nàng. Mạng ta đổi lấy mạng nàng, nếu được tại sao người không thử? Định cam tâm nhìn nàng ra đi hay sao?

- Hừ, hay là thế này, ta giờ kiếm kèn cổ người, buộc người nói ra cách cứu Châu cách cách, sau đó sẽ cho người chết toàn thân, ngoài ra còn lo cho người một cái ma chay thỏa đáng, nếu người không đồng ý, vẫn là băm chặt người ra vụn mảnh tế vong linh Huệ Như.

Nàng nhìn Cự Dã, một mực vẫn giữ nguyên nụ cười nơi khóe miệng:

- Ai da, quen biết nhau hơn mười năm, người cuối cùng vẫn không hiểu Lăng Lam ta quan niệm thế nào. Với ta chỉ có sống và chết là khác biệt, còn chết rồi thân thể này có ra sao ta cũng không quan tâm lắm.

Một khoảng im lặng, Dận Minh nhìn nàng rồi nhìn Cự Dã. Cũng nên phục tỷ tỷ y gan dạ khác người thường, tính chuyện thương lượng ngay lúc mấp mé kiếm nguy nơi cổ, quả nhiên có đáng đáp của mẫu thân năm xưa.

- Người...- cho cùng vẫn là Cự Dã mở miệng trước...- có chần chừ cứu được nàng?

Một cái thông lọng quăng ra cũng đã bắt được hảo hắc mã, Lăng Lam tới nay chỉ cố nén vui mà tiếp tục trả lời:

- Ta tất nhiên không có khả năng cứu được Châu cách cách...- nàng ngừng một chút, chờ sự tức giận bùng lên trên mặt Cự Dã để có thể khẳng định điều mình đoán là đúng. Quả nhiên đáy mắt hắc xao động, trong nháy mắt bùng lên lửa nhưng rồi lại kìm xuống được. Lăng Lam nén cười tới đau ruột, hóa ra y đã đem chân thành từ cổ nhân đã chết chuyển sang người còn sống là Châu cách cách kia. Cũng chẳng trách được hẳn, bản năng của con người là đi tìm hạnh phúc cơ mà, thời gian vốn có năng lực xóa đi tất cả...- Nhưng là vị thần y này có khả năng cứu được nàng.- Lăng Lam nhìn sang phía Dận Minh.- Nếu như vị này không cứu nổi, vẫn còn một cây Lam Chi Thảo chờ nàng sử dụng...

- Lam Chi Thảo? Người thừa thãi Lam Chi Thảo tới thế?- Cự Dã nhú mày. Ngày trước loại thuốc độc mà hắn hạ vào người nàng chính là chỉ có Lam Chi Thảo mới giải được hoàn toàn. Vậy mà giờ Lăng Lam đang đứng đây, sức khỏe không có vẻ gì suy sụp, hẳn có thể khẳng định nàng đã dùng Lam Chi Thảo, giờ vẫn còn một cây khác cho Ngọc Châu ư?

- Thừa thì tất nhiên không hẳn... chỉ là hiện tại còn dư một cây, mang tặng bằng hữu cũ cứu lấy mạng mình, chẳng phải vẹn đôi đường hay sao?

Gió lại vù vù thổi, Cự Dã vẫn đang suy nghĩ nên hai bên nhìn nhau trong im lặng. Dận Minh cực ghét kiểu mặt đối mặt, mắt đối mắt thế này, cứ như sắp lên võ đài sống còn vậy. Cuộc mua bán này vẫn là Lăng Lam hơi chịu thiệt, nhưng tỷ tỷ y đã rộng lượng vung tay, y chẳng lẽ lại tiếc công hành y cứu người?

- ... Được...- câu trả lời của Cự Dã chậm rãi vang lên.

Lăng Lam gật đầu, an tâm theo hần tới nơi Châu cách cách nằm dưỡng bệnh.

Nàng tất nhiên không phải kẻ ngốc, dù ở An Nam vẫn luôn cho người theo sát hai địch thủ của mình. Cự Dã thì nàng không điều tra nổi, dấu sao cũng là đại nội mật thám, Càn Long muốn giết hần để trả thù cho nàng còn làm không nổi, huống chi là nàng. Nhưng Châu cách cách thì lại khác, vẫn là bị Càn Long tứ hôn nơi đất khách, hần biết muội muội mình trọng bệnh nhưng vẫn không cho thái y vượt vạn dặm xa từ Tử Cấm Thành tới đây để cứu chữa, chứng tỏ hần đối với Châu cách cách chính là thái độ “tự sinh tự diệt”. Dù sao thì nàng ta cũng cướp đi mạng Lăng Lam, hơn thế nữa là còn ngang nhiên ở trong Tử Cấm Thành làm náo loạn, giết sạch người trong tầm cung nàng ngày trước, thể diện hoàng thất nàng để chỗ nào? Suy cho cùng, cách giải quyết của hần cũng là nhân từ lắm rồi. Càn Long mặc dù là hoàng huynh của Châu cách cách nhưng hần ngoài ra vẫn là hoàng đế. Trách nhiệm trên vai không thể nói rủ là rủ xuống được.

—o0o—

Phản ứng của Châu cách cách khi nhìn thấy Lăng Lam chính là muốn một nhát phi nàng chết tươi nhưng lại “lực bất tòng tâm” mà chỉ trừng mắt ngó nàng.

Lăng Lam lại gần, buồn bã nói:

- Vạn sự đúng sai chẳng thể cầu người đều hiểu. Yêu hận gì thì cũng là chuyện của quá khứ, người thất nút vốn không phải chúng ta, có chăng chỉ thể trách ông Trời quá độc ác, đưa đẩy ta và nàng tới mức đường này. Ân oán một đời, nhân lần này cũng giải quyết hết đi...

Thấy Châu cách cách có vẻ vẫn chưa suy chuyển hận thù, Lăng Lam liền bồi thêm vài câu cho chắc ăn:

- Ta có Lam Chi Thảo, mạng người sẽ là do ta đoạt từ Diêm Vương về, người chẳng lẽ vẫn còn muốn giết ta?

Vẫn là im lặng.

Lăng Lam thở dài, dành bớt chút thời gian mà kể lại ân oán chồng chất giữa Lã gia và hoàng thất cho Châu cách cách nghe. Vẫn là nàng ấy có chút hiểu sự, cặp lông mày cũng không còn nhíu lại nữa, chỉ thở hắt ra một cái:

- Ta nghìn lần không phục, vạn lần không phục, người diệt Lã gia là phụ thân, người giết Lã Tứ Nương là hoàng huynh. Tại sao ta lại bị cuốn vào vòng xoáy ân oán này?

Lăng Lam nhìn nàng, bao năm qua rồi suy nghĩ vẫn nông cạn thế:

- Người sinh ra trong hoàng thất, cơm ăn lấy từ quốc khố. Ai đắc tội với nhà người có khả năng sẽ bị chu di cửu tộc. Là “cửu tộc” đó nhé, vậy mà giờ a mã cùng huynh người đắc tội với nhà người khác, lại mong mình không liên quan?

- Ta đâu có lựa chọn mình sinh ra trong hoàng gia!

- Sao người biết mình không lựa chọn? Nhớ đâu khi ở dưới âm phủ, trước khi đầu thai, Diêm Vương có hỏi người muốn vào gia đình nào, người liền không ngần ngại trả lời muốn sinh ra trong gia đình đế vương thì sao?

Chỉ còn ánh mắt Châu cách cách nhìn nàng đau đáu, cuối cùng đành hạ mắt quay mặt vào phía trong, nước mắt khe tuôn, đồng ý cho Dận Minh bắt mạch.

Một lúc sau, y lên tiếng:

- Bệnh lâu ngày tích trữ, có uống thuốc cũng không khỏi hẳn được, chỉ có thể nhờ Lam Chi Thảo...

Lăng Lam gật đầu hiểu.

Cây Lam Chi Thảo đó, là mẫu thân nàng đánh cắp từ Tử Cấm Thành ra, suy xét kĩ thì cũng một phần thuộc về Châu cách cách. Cứu Châu cách cách lần này là cứu được mạng nàng mai sau và mạng Dân Minh cùng bốn thị vệ, thương lượng không hề bị lỗ. Mặc dù không phải lần này Lam Chi Thảo trực tiếp cứu mạng nàng, nhưng vẫn là cứu, như vậy cũng đúng với tâm nguyện của Hồ Bình rồi.

Vài tuần trôi qua, với y thuật của Dân Minh, Châu cách cách đã khỏe lên nhiều, nhưng vẫn phải đợi chàng từ An Nam xong việc mới tới đây được.

Lam Chi Thảo nuôi gần hai mươi năm mới nở, vậy mà khi rụng lại chỉ mất đúng một đêm. Châu cách cách khỏe lại, hồi phục nhanh tới nỗi trong mắt Cự Dã, không có chỗ nào là không vui mừng hồ hởi. Bao nhiêu năm quen biết, lần đầu tiên nàng thấy được vẻ mặt này của hắn.

Ăn oản hóa giải, vẫn là Châu cách cách hồn nhiên vô tư cùng nàng cưỡi ngựa rong chơi thảo nguyên khi tiết trời vào hạ. Con gái Mãn Châu khảng khái, không chấp nhặt thâm nho như người Hán, nàng Châu cách cách này vẫn khiến Lăng Lam đi hết từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Dễ dàng buông rơi hận thù như thế, là do nàng ấy đã nghĩ thông hay do giờ đã viên mãn khi có tình yêu của Cự Dã?

Dân Minh dù sao cũng là mang danh thần y nổi tiếng bốn phương tám hướng, y lần này chẳng hiểu ngộ được đạo lý gì, bèn hiến kế giúp Châu cách cách hưởng hạnh phúc rong ruổi giang hồ cùng người yêu thương. Y nói với Đại Hãn của Mông Cổ rằng Châu cách cách sắp chết, việc này không khó bởi nếu không có Lam Chi Thảo, nàng đúng là đã chết thật. Mấy ngày này đột nhiên vui vẻ vì khi sắp chết, người ta “hồi quang phản chiếu”, dùng chút sức tàn cuối cùng mà khỏe lại, không muốn lưu lại sự bệnh tật của mình trong mắt mọi người,... Sau đó liền dùng một loại dược giả chết mà Lăng Lam cứ ngỡ chỉ có trong tiểu thuyết, mang ra cho Châu cách cách dùng, những việc sau đó tiến hành vô cùng thuận lợi, nàng trốn được khỏi Mông Cổ, cùng Cự Dã ngao du sơn thủy, tứ bề là nhà...

Tới khi vạn sự đã an bài ổn thỏa, Lăng Lam mới vui vẻ cùng Hồ Bình rong ngựa khắp thảo nguyên. Nàng cũng có phần lấy làm lạ, giờ đáng lẽ không phải là lúc chàng có thể nhàn hạ cùng nàng thế này. Đất từ Bình Thuận trở ra đã bị Nguyễn Phúc Ánh chiếm, y còn đang lo sửa sang mọi việc về quân sự và nhân sự, sai người giao hiếu cùng Xiêm La,... Chàng... không phải nên lo lắng sao?

Khi được nàng hỏi về vấn đề này, Hồ Bình chỉ cười mà rằng:

- Cho con hổ giấy ấy giương oai một chút, cứ ngỡ mình là hổ thật. Tới lúc đó cho hắn một mồi lửa, tuy thật giả gì bị dụng lửa cũng chết nhưng vẫn là hổ giấy chết nhanh hơn.

- Ừm...

Nàng gật đầu hiểu, ngả lưng xuống thảm cỏ cao nguyên ngắm sao. Hồ Bình cũng nằm xuống cạnh nàng, đôi mắt chàng sâu thẳm, vài vạt sáng phản chiếu lại vạn sao trên trời. Gió đêm thổi hiu hiu hơi se lạnh, mặt trăng khuyết lơ lửng treo trên đầu, xung quanh chẳng hề có cây lớn, chỉ có bạt ngàn là cỏ lùn phún dưới chân. Hai người cũng đã phóng đi khá xa lều trại, không gian giờ tĩnh mịch như đều đã hòa với cộng cỏ mượt nhỏ nhoi kia...

Lam Chi Thảo giờ đã không còn, chàng không phải giữ “thân như ngọc” nữa. Lăng Lam hé mắt sang ngó Hồ Bình một nháy rồi cũng vội rụt mắt lại, mặt đỏ bừng lâu lắm rồi mới thấy. Nhận ra phản ứng của nàng, chàng liền kéo Lăng Lam ôm vào lòng âu yếm hỏi nhỏ:

- Sao vậy? Nàng có chuyện gì khó nói ư?

- Ừm...- nàng thổ thề, tay vịn về gấu áo mình. Im lặng mãi rồi cuối cùng cũng thẹn chín người mà cất tiếng:

- Tầm thân chàng... giờ có thể trao cho ta chẳng?

Chú thích:

- Ba thước bạch lăng: Ý là dùng lụa trắng treo cổ tự sát.

- Hắc hảo mã: Ngựa đen tốt.

- Gia Định: tức TP.Hồ Chí Minh bây giờ.

- Nguyễn Phúc Ánh (1762-1820): Trong SGK sử và các sử sách thường gọi tắt là Nguyễn Ánh (chắc giờ mọi người thấy tên này quen thuộc rồi nhỉ?^-^), sau này là vua Gia Long, là hoàng đế đầu tiên của triều Nguyễn-vương triều cuối cùng trong lịch sử Việt Nam. Ngoài ra, cũng chính là người các sử gia nói là “công răn cần gà nhà” tiêu biểu. (Về lịch sử, chẳng dám bình luận nhiều, cái câu “công răn cần gà nhà” kia vẫn là có trong sách được phép xuất bản hẳn hoi.) Sau này, những việc trả thù nhà Tây Sơn của vua Gia Long thật khiến vạn dân căm thù, chuyện này để tới cuối phần 3 của “Thái giám đại quan” nói cụ thể.

p/s: Bạn xuka của diễn đàn vinhphuctoday thân,

Tớ đã gỡ cái thông báo lần trước của mình xuống rồi. Và tớ cũng đã đọc toàn bộ những cmt của các bạn trên diễn đàn dành cho tớ theo link bạn cho. Cảm ơn những người đã ủng hộ tớ, còn về 1 bạn duy nhất phản đối tớ, tớ không có ý kiến gì, tớ đâu phải tiền polime mà đòi ai cũng thích mình.

Cảm ơn bạn vì đã quan tâm tới tớ.

33. Chương 33: Chương 33

Mỗi người đều có lí do của riêng mình mà làm một hành động nào đó. Ví như chuyện của Dân Minh chẳng hạn. Nữ nhân giả nam trang để hành tẩu tránh gây phiền phức, chỉ mình y lại phục sức cho mình thật giống nữ tử. Lãng Lam không hiểu, hỏi lí do thì y chỉ cười trừ cho qua, lấp liếm câu hỏi của nàng bằng một câu trả lời thật dở hơi hoặc đánh trống lảng sang chuyện khác.

Dân Minh ngày trước là một công tử khá đào hoa, y đem tới bậc tức cho nam nhân đồng giới và tương tự cho những nữ tử háo sắc. Y một thân bạch y, tà áo phất hào sảng bay trong gió khi tung mình lên ngựa phi nước đại, hoặc khi y cầm triết phiến phe phẩy mà bát phở, đáng điệu phong lưu vô ngần,... Nụ cười của y, đẹp và ấm sáng như mặt trời ngày xuân, tươi tắn tới mức như phủ một lớp chồi non lên vạn vật mỗi nơi y đi qua. Y cứ mãi như thế, chói lòa, tài hoa, cướp đi bao trái tim thổn thức của thiếu nữ mới biết yêu, y đa tình, y không bỏ bất kì đoá nào trong biển hoa sắc sỡ,... Nhưng nữ nhân thì vẫn vạn đời ngu ngốc như vậy, cho dù biết y không chung tình nhưng lại bị nụ cười thuần khiết của y lừa dối, tự huỷ hoại hoặc bản thân rằng đó chỉ là những lời đồn nhảm, thứ trước mắt mình chỉ là ảo giác mà thôi...

Xinh đẹp tự ngàn năm đều là chước họa vào thân, rồi cũng tới một ngày y phải trả giá cho sự quyền rũ của mình. Cô nương ấy, y chưa bao giờ nhớ tên nàng. Với y, nàng chỉ như vạn bông hoa khác mà y đã hái, nhưng khi con dao ấy lao về một kẻ hào hoa nhưng không võ nghệ như y, nàng lại lao ra chắn lấy, để mặc cho lưỡi dao ngập sâu vào tim mình, máu từ ngực trái nàng thấm đẫm y phục trắng. Nàng từng nói với y rằng, nàng mặc màu trắng giống y, trông hai người khi đi bên nhau sẽ giống như phu thê đậm tình...

Nhìn nàng ngã gục xuống đất mà trên môi vẫn nở nụ cười, khóe mắt nàng rưng rưng, câu nàng nói cuối cùng chính là:

- Xin lỗi... vì không thể gắng gượng đỡ cho chàng... nhát dao thứ hai...

Thế rồi nàng nhắm mắt, để lại y bàng hoàng. Y thất thần nhìn tên tiểu nhân vừa đâm nàng nhận ra mình đã giết người nên vội chạy trốn.

Nàng đã chết dưới tay một kẻ hèn hạ như thế đấy...

Chết vì một kẻ không hề yêu nàng như y...

Y thậm chí còn chẳng có cơ hội hỏi tên nàng để ghi nhớ. Nàng ra đi vội vã, chỉ bỏ lại cho y một câu nói nhạt nhòa gió thổi là bay.

Dân Minh sờ lên mặt mình. Nước. Sao trên mặt y lại có nước?

Nước mắt?

Y khóc?

Khóc... vì một nữ nhân?

Sau ngày ấy, sư phụ đưa y về phủ, y nguyện ý không bao giờ bước chân khỏi đó nữa. Ngày trước mỗi khi trốn sư phụ xuống núi, y đều làm huyền não mỗi nơi mình tới. Giờ thì y sợ rồi... y sợ rồi sẽ có ngày một nữ nhân khác chết trước mặt y... chết vì y...

Cũng từ đó, y giả nữ mỗi khi cần xuống núi mua đồ về phủ, rồi một ngày y nhìn thấy một cô nương hôn mê được Hồ Bình bế trong tay xuống khỏi xe ngựa. Y lao ngay tới, run run nhìn khuôn mặt ấy, giọng khàn khàn cất lên dọa mấy người xung quanh sợ điếng hồn:

- Mẫu thân...

Hồ Bình nhú mày nhìn y một lượt từ trên xuống dưới, thật lâu sau chàng mới cất giọng:

- Lăng Dận Minh?

Y gật đầu.

- Đây là tỷ tỷ của ngươi. Mau theo ta về phủ chữa bệnh cho nàng.

—oOo—

Khi Lăng Lam mở mắt thì lại gặp cái mặt của Dận Minh làm nàng không khỏi mất hứng.

- Hi hi, tỷ tỷ, sao trông tỷ có vẻ viên mãn thế kia?

Y cười rất gian xảo làm nàng nổi da gà, ngồi dậy khoanh chân trên giường, thỏ thẻ tâm sự:

- Vốn là ta đang mơ tới mộng xuân, tới đoạn gay cấn, sắp làm chuyện “kinh địa động giường” tới nơi rồi thì giật mình mở mắt, nhìn thấy ngươi, haizz... thật đúng là thất vọng mà!

- He he, tỷ tỷ à, đêm qua “ăn” no rồi mà vẫn còn mộng tiếp được! Tâm trí tỷ đúng là “trần xuân” nha...

- Đêm qua? Ta “ăn” no? - Lăng Lam gại gại đầu, lơ ngơ một hồi rồi mới hốt hoảng nhìn xuống quần áo trên người mình. Ô, vẫn còn nguyên cơ mà... nhưng mà... có chút xộc xệch...đừng có nói là “ai kia” làm xong chuyện còn hảo tâm mặc lại đồ giúp nàng nha?

- Tỷ tỷ à... ta sang đây thấy tỷ ngủ say như chết, liền tiện tay bắt mạch cho tỷ. Phát hiện ra mấy kinh mạch đặc biệt bị tắc đều đã được đả thông...

Lăng Lam nghe tới đó liền khoát tay không quan tâm nữa, đá Dận Minh ra khỏi lều rồi mặc lại quần áo cho chỉnh tề, tâm trạng cực sáng khoái bước ra ngoài.

Liếc mắt sang trái, một đồng cỏ xanh biếc.

Liếc mắt sang phải, “ai kia” nhìn thấy nàng thì mặt cúi gằm xuống, má đỏ như gấc. Xấu hổ??

Sáng nay mở mắt thì không thấy chàng đâu, lại còn tốt bụng mặc đồ trùm nàng, hóa ra là vì ngượng ngùng không dám nhìn nàng?

Lăng Lam cười gian xảo, từng bước từng bước lại gần, nhìn thôi cũng đủ biết tim chàng đang đập thình thịch.

Vị đại tướng quân ra nam vào bắc, lấy đầu tướng địch dễ như lấy đồ trong túi mà giờ đây lại then thùng thế này, quả nhiên là do Lăng Lam nàng có năng lực!

- Hồ Bình...- nàng thỏ thẻ gọi, cười cực gian như đại gia ghẹo mấy tiểu cô nương.

- Ừm... hử?- Hồ Bình vẫn cúi đầu, nhưng vì Lăng Lam lùn hơn nên có cúi vẫn bị nàng nhìn thấy mặt.

- Má chàng hồng nhuận trông rất dễ thương nha... he he.

Hồ Bình hít vào khó nhọc, định luyện công ổn khí, không thể mất mặt thế này trước nương tử của mình được! Nhưng mà vốn là chưa kịp vận khí đã bị nàng dùng tay nâng cằm chàng lên, tà mị trêu chọc:

- Mỹ nam, cho lão nương ta hôn một cái, sẽ thưởng vạn lượng vàng.

Đang hào hứng trước vẻ sống sót của Hồ Bình thì Lăng Lam bị làn môi nóng bỏng của chàng nuốt lấy. Mãi lâu sau mới rời ra khiến nàng thở hổn hển, đầu óc đang mụ mị thì nghe thấy tiếng chàng vọng xuống trên đầu:

- Nàng nợ ta vạn lượng vàng đấy...

Nhắc tới tiền, Lăng Lam tỉnh táo hẳn, đẩy Hồ Bình ra xa, cười giả lả:

- Ha ha, ta đùa chàng đấy, túi ta rỗng không hà, đâu có vàng bạc gì để trả chàng. Hi hi, ta đùa đấy, đùa đấy, xí xóa nha...

- Không được!- Hồ Bình nhú mày.- Quân ta rất cần ngân lượng mua lương thảo, là đại tướng, ta hiến cho nàng một nụ hôn để mang gạo về cho binh lính. Giờ “ván đã đóng thuyền”, nàng chạy làng mà được à?

- Hơ hơ...- Lăng Lam bước giật lùi khi thấy Hồ Bình đang tiến lại gần, chuẩn bị ăn thịt nàng tới nơi. Đầu nàng bất chợt nghĩ tới kho báu mà phụ thân bán mẫu thân mà có, chẳng may chàng biết về nó, chắc chắn nàng sẽ trắng tay vì nợ. Không được, không được, nhất quyết không để chàng cướp vàng từ tay mình!

Nghĩ tới đó, nàng bắt ngờ đổi giọng làm Hồ Bình không thích ứng kịp:

- Bình ca...- chàng nhú mày, Lăng Lam nàng đang... nũng nịu?... người ta đói bụng... muốn ăn cơm...- nàng đánh trống lảng?.

Hồ Bình cười phì một cái, xoa đầu Lăng Lam rồi dẫn nàng đi ăn, đầu thắc mắc nếu sau này nàng thiếu tiền, liệu có bán mình lấy ngân lượng không nhỉ? Thôi thôi, tốt nhất không nên nghĩ tới vấn đề đó, miễn là chàng không để nàng thiếu tiền là được, nếu không... chắc chắn chuốc họa vào thân.

—o0o—

Trở về An Nam cùng sống những ngày tháng êm nhàn, chẳng mấy chốc mà thời gian thoăn thoắt qua đi, hè qua thu về rồi lại đông sang xuân tới, cứ thế một vòng tuần hoàn tưởng chừng như sẽ chẳng bao giờ sai khác.

Hồ Bình dẫn nàng cùng mình tới bản làng của người dân tộc Thượng. Sắp tới cần tập hợp quân để sát phạt Nguyễn Phúc Ánh, chàng cần rời Hoàng Đế Thành nhưng lại không muốn xa nàng nên liền mang theo.

Tới nơi, Lăng Lam như chú chim nhỏ, đi thăm thú khắp nơi, vì không hiểu tiếng của người dân bản địa nên nàng khua chân múa tay diễn tả cực sinh động ý mình định nói, dù sao nàng cũng từng một thời bị câm, giờ với lúc đó chẳng khác nhau mấy.

Mặt trời xuống núi rồi mà Hồ Bình vẫn chưa thấy nàng đâu, liền nhảy lên lưng ngựa đi tìm, quả nhiên tìm thấy nàng đang lúi húi hái quả sim bỏ giỏ.

- Lam nhi, nàng hái sim làm gì thế?

- Ngâm rượu.- Nàng thần nhiên trả lời.- Hôm trước thấy mấy bô lão trong bản nói rượu sim rất tốt cho việc chữa trị nhức mỏi. Ta sợ chàng chinh chiến lâu năm, cơ thể lão hóa sớm nên mới hái về ngâm rượu. Chăm lo cho thân thể và nhan sắc của phu quân chính là việc nương tử ta nên làm.- Dứt lời, nàng quay lại nhìn chàng, cười một cái.

Hồ Bình day day thái dương, lúc trước còn khá mông lung về vấn đề này, giờ thì chàng có thể đảm bảo rằng Lăng Lam đang tính tới chuyện nếu khởi nghĩa không thành, quân Tây Sơn thất thủ liền mang mình đi bán.

- Lam nhi à... cảm ơn nàng đã quan tâm tới ta, nhưng mà có lẽ nàng không cần cực nhọc vậy đâu, về ăn cơm đi thôi...

Muốn bán chàng á? Được thôi, nếu không thể ngăn chuyện này thì chàng quyết làm bản thân mất giá cho nàng tức chết!

- He he, xong ngay mà, xong ngay mà...- nàng cười cười, hái thêm vài quả nữa rồi đặt lên xe bò thò đi.

- Lam nhi, nàng hái nhiều vậy làm gì? Cả một xe thế này...

- Hi hi, có việc, có việc mà.

Nàng cười híp mắt, lóe sáng tia gian xảo làm chàng có chút sồn da gà. Rốt cục là định làm gì đây?

Khi trở về Hoàng Đế Thành, Hồ Bình bận tập trung binh lực, huấn luyện chuẩn bị cho cuộc chiến với Nguyễn Phúc Ánh sắp tới, nhưng lúc đó cũng không khỏi không để tâm tới sự vụ mà Lăng Lam đang làm.

Nàng mở một cửa hiệu to hoành tráng giữa lòng thành, đề cao biển hiệu “Rượu sim nức vùng” làm ăn cực thuận lợi, thấy tiền chảy vào túi mình như nước sông Đà, nàng liền hứng chí mở thêm một chi nhánh phía Bắc, chọn địa điểm thật thuận lợi hợp phong thủy mở ở giữa thành Thăng Long, cho mấy tâm phúc tới đó quản lí. Giờ thì tối tối ngồi kiểm kê sổ sách, đếm tiền khóa hòm mà cứ cười hi hi ha ha hoài, chàng đỡ mãi mới chịu buông bạc ra đi ngủ.

Năm đó chiến sự liên miên, chàng cùng vua Thái Đức đem 200 chiến thuyền vào Gia Định, chẳng tốn mấy công sức mà hạ được 400 chiến thuyền của Nguyễn Phúc Ánh và cả tàu đồng của Pháp, Bồ Đào Nha mà tên “rước voi” này lôi kéo được. Mãi tới tháng năm, khi đất Gia Định được bình định, Hồ Bình cùng hoàng huynh Nguyễn Nhạc mới rút quân về Quy Nhơn, giao Gia Định cho Đồ Nhân Trập và Hộ Bộ Bá.

Lăng Lam thấy chàng trở về phủ, cực kì vui mừng, miễn phí biếu chàng một vò rượu sim hảo hạng để ăn mừng, nhưng chưa được bao lâu thì lại nghe tin Hồ Văn Lân nổi dậy đánh quân Tây Sơn ở Lật Giang, biết rằng chàng sắp tới còn phải đi chinh chiến tiếp, nàng buồn rầu cất vò rượu đi, nói rằng đợt lần sau đánh thắng trận trở về sẽ khui ra uống, nếu lần này mà khui thì chẳng phải lần sau nàng lại mất thêm vò nữa hay sao?

Dận Minh nhìn tỷ tỷ keo kiệt của mình rồi lại nhìn Hồ Bình đáng thương muôn phần đang cười cực tươi. Làm sao mà vẫn cười được nhỉ? Cười phải một nương tử tính toán chia li keo bo tới từng vò rượu như thế mà vẫn cười được hay sao? Quả nhiên Hồ Bình không phải người tầm thường!!

Chú thích nào, hé hé:

- Vua Thái Đức : Tức Nguyễn Nhạc – anh trai của Nguyễn Huệ-tức vua Quang Trung sau này. (cũng chính là ca ca Hồ Bình iu dẫu mà tác giả trót gửi gắm tình nồng. hi hi.^^). Nguyễn Nhạc hơn Nguyễn Huệ tới 10 tuổi, là người lập ra triều Tây Sơn.

- Còn cái chú thích thứ hai này, mọi người nếu thích thì đọc, nếu không thích thì có thể bỏ qua vì nó nói về vụ “oánh nhau” giữa quân Tây Sơn và quân nhà Nguyễn cực hùng tráng, tác giả đọc xong cực kì muốn xuyên không trở lại thời kì đó mà gặp cho bằng được Hồ Bình ca ca, vít cổ xuống hỏi: “Anh ơi, sao anh giỏi thế???”

34. Chương 34: Chương 34

***CHÚ THÍCH : CUỘC CHIẾN GIỮA NHÀ TÂY SƠN VÀ NHÀ NGUYỄN TỪ 1782-1785**

Trích từ cuốn “Nhà Tây Sơn” của Quách Tấn-Quách Dao xuất bản năm 1984: (để viết “Thái giám đại quan”, tác giả đã ngón hết 2 cuốn sử Trung Quốc về Cần Long, 7 quyển sử Việt Nam thời kì này và 2 cuốn sử về 1 nhân vật mà phần 3 sẽ xuất hiện. Ôi, thật muốn than vãn để mọi người thương xót tí mà. Hu hu):

“Tháng 3 năm Nhâm Dần (1782), nhà vua cùng Nguyễn Huệ, Phạm Ngạn đem 200 chiến thuyền vào Gia Định. Binh đi thẳng vào cửa biển Cần Giờ

Được tin Nguyễn Phúc Ánh hạ lệnh cho Tổng Phước Thiêm đem thủy quân ra chặn đánh. Đạo thủy quân của nhà Nguyễn gồm trên 400 chiếc thuyền, lại có một số tàu đồng của Pháp và Bồ Đào Nha tham dự

Tổng Phước Thiêm dàn thuyền chiến thành hàng tại sông Thất Kỳ tức ngã Bảy, quyết tiêu diệt binh Tây Sơn. Hai bên kịch chiến. Bên ngoài có súng trường và đại bác bắn rền trời. Thuyền Tây Sơn anh dũng xông vào bằm sát thuyền địch, dùng pháo lửa (fusée) ném sang vùn vụt. Thuyền địch bị đốt cháy dữ dội. Tàu của Pháp do Mạn Hòe chỉ huy, có 10 khẩu đại bác, bị hãm không sao ra khỏi vòng vây, cố sức chống cự cuối cùng bị đốt cháy và đánh chìm, Mạn Hòe tử trận. Thuyền của nhà Nguyễn không thoát được một chiếc. Tướng sĩ bị chết gần hết!

(fusée là Hỏa hổ lớn bằng cổ tay, làm bằng đèn khối, rất nhạy lửa, dùng nước dập không tắt, chỉ có thể dập bằng đất bùn)

Một đội thuyền do Nguyễn Phúc Ánh trực tiếp chỉ huy đến cứu cũng bị hỏa lực đánh tan, Phúc Ánh vội rút tàn quân chạy về Bến Nghé. Binh Tây Sơn lớp đuổi theo Phúc Ánh, lớp kéo lên đánh chiếm Thị Nghè, Gia Định. Phúc Ánh phải chạy trốn về Ba Giồng, theo phò vừa tướng vừa quân chỉ trên dưới 300 người; nhưng chưa ở yên thì bị binh Tây Sơn kéo đến đánh, phải chạy hết từ chỗ này đến chỗ khác từ Gia Định đến Hậu Giang

Quân Nguyễn ở Bình Thuận nghe tin Gia Định thất thủ liền tiến về cứu viện. Nhưng vừa đến Biên Hòa thì Tôn Thất Dụ bị tướng Tây Sơn là Phạm Ngạn chặn đánh, quân Nguyễn phải thoái lui. Vừa lúc đó Châu Văn Tiếp kéo quân ở Phú Yên vào tiếp ứng. Phạm Ngạn đương đuổi theo quân Nguyễn, giết được một viên tướng Nguyễn là Hồ Công Siêu, thì bị Châu Văn Tiếp tiếp chiến thành linh trở tay không kịp liền bị giết. Quân Tây Sơn không dám đuổi tiếp. Tôn Thất Dụ cùng Châu Văn Tiếp rút ra Bình Thuận

Nguyễn Phúc Ánh ở Hậu Giang nghe tin quân mình thất bại khắp mọi nơi, liệu không đủ sức đối phó với Tây Sơn, bèn sai Nguyễn Hữu Thụy cùng 150 người tùy tùng sang Xiêm cầu viện, còn mình thì chạy đến Hà Tiên cùng Lê Văn Duyệt và một số quan tòng vong chạy ra Phú Quốc.

Tháng 5 năm Nhâm Dần (1782) tình hình Gia Định đã tương đối ổn định, Vua Thái Đức cùng Nguyễn Huệ kéo quân về Quy Nhơn. Đất Gia Định giao cho Đỗ Nhân Trập và Hộ Bộ Bá trấn thủ

Vua Thái Đức cùng Nguyễn Huệ rút quân về Quy Nhơn chưa được bao lâu thì ở Gia Định một cự tướng của Nguyễn Phúc Ánh là Hồ Văn Lân tập hợp một số tàn quân của nhà Nguyễn còn lẫn lút ở miền Hậu Giang, nổi lên đánh chiếm dinh Long Hồ. Một số tướng khác như Dương Công Trừng, Nguyễn Văn Quý cũng đem tàn quân hợp với Hồ Văn Lân đánh úp thủy quân Tây Sơn ở Lật Giang. Trong khi bọn Hồ Văn Lân hoạt động ở Gia Định thì ở Phú Yên Châu Văn Tiếp cũng mộ quân kéo vào giúp rập Đỗ Nhân Trập và Hộ Bộ Bá chỉ có 3.000 quân trong tay, phải chia ra chống đỡ các mặt. Thành Gia Định bị yếu thế không trì thủ được lâu. Đỗ Nhân Trập và Hộ Bộ Bá phải bỏ chạy về Quy Nhơn Lấy lại được Gia Định, Châu Văn Tiếp và các tướng sai người ra Phú Quốc rước Nguyễn Phúc Ánh trở về

Đầu năm Quý Mão (1783) Vua Thái Đức sai Nguyễn Huệ cùng Nguyễn Lữ, Lê Văn Hưng, Trương Văn Đa cử đại binh vào đánh Nguyễn Phúc Ánh

Biết trước thế nào Vua Tây Sơn cũng đem quân vào đánh, Nguyễn Phúc Ánh lo phòng bị cẩn mật. Một mặt sai Lê Phúc Diễn, Lê Phúc Bình đem vàng bạc sang Xiêm La, cầu xin Vua Xiêm cứu viện khi Gia Định bị Tây Sơn tấn công. Một mặt lo tăng cường phòng thủ thành Gia Định: đồn Bến Nghé ở phía nam thành và đồn Thị Nghè ở phía bắc thành là hai đồn lớn nhất và đã xây đắp từ lâu Đồn Bến Nghé là bình phong của thành Đồn Thị Nghè nằm trên ngã ba sông Thị Nghè, có thể khống chế mấy ngã sông Thị Nghè và sông Gia Định, do đó đủ sức che chở cho thành một cách vững vàng kín đáo. Hai đồn này được tu bổ nghiêm túc. Hai đồn mới được xây đắp: đồn Thảo Cầu ở phía nam thành, trên sông Vàm Cỏ Đông; đồn Dác Ngư ở phía bắc thành, trên sông Gia Định. Đồn nào cũng có tướng sĩ canh giữ nghiêm ngặt. Đồng thời Nguyễn Phúc Ánh cho khôi phục thủy quân, đóng chiến thuyền. Trên khúc sông rộng ở hạ lưu Gia Định giang có đóng nọc ngầm và hai bên sông có hàng nghìn bè tre chất đầy củi khô và thuốc súng sẵn sàng đánh hỏa công. Một toán chiến thuyền trên 100 chiếc trang bị đầy đủ dàn sẵn trên sông Gia Định

Việc phòng bị lần này nghiêm chỉnh hơn lần trước thập bội

Thủy binh Tây Sơn đến cửa Cần Giờ ngày 24 tháng 2 năm Quý Mão (1783)

Nắm vững tình hình của địch. Nguyễn Huệ đợi lúc thủy triều dâng, gió từ cửa biển thổi mạnh vào đất mới đốc suất chiến thuyền vào cửa sông

Châu Văn Tiếp chỉ huy chiến thuyền Nguyễn kéo binh ra chống cự Tiếp đã bố trí chiến trường, quyết dùng hỏa công tiêu diệt thuyền địch, ít ra cũng đẩy lui địch không cho tiến vào nội địa. Cho nên mới vừa giáp chiến đã vội rút lui. Biết rằng có mưu gian, song Nguyễn Huệ vẫn hô quân tiến đánh

Khi chiến thuyền Nguyễn đã qua khỏi khúc sông bố trí đánh hỏa công và thuyền Tây Sơn đã lâm vào khu vực bố trí, thì các bè củi khô nổi lửa và cắt dây neo để cho trôi xuống thuyền địch. Nhưng vì thủy triều đương lên mạnh và gió biển theo nước triều thổi mạnh, bè lửa trôi ngược trở lên và lửa đốt cháy thuyền

Nguyễn. Triều càng lên cao, gió càng thổi to, thuyền Tây Sơn đuối theo càng gấp, Châu Văn Tiếp liệu không chống cự nổi liền bỏ trốn, rồi theo đường núi chạy sang Xiêm. Thủy binh của Phúc Ánh hoàn toàn bị tiêu diệt. Nguyễn Huệ chia quân đến đánh hai đồn Thảo Châu và Dác Ngự. Tướng giữ đồn Dác Ngự là Tôn Thất Mãn bị Lê Văn Hưng giết chết. Tướng giữ đồn Thảo Châu là Dương Công Trừng bị Trương Văn Đa bắt sống.

Nguyễn Huệ kéo quân đánh thành Gia Định Nguyễn Phúc Ánh hốt hoảng, bỏ thành đem gia đình chạy đến Ba Giồng, chỉ có năm, sáu viên tướng và chừng trăm quân chạy theo. Tướng sĩ ở Bến Nghé và Thị Nghè cũng bỏ đồn chạy Nguyễn Huệ kéo quân vào thành, phủ dụ nhân dân và tướng sĩ còn ở lại

Chạy về Ba Giồng, Nguyễn Phúc Ánh tổ chức lại quân đội Đầu tháng 4 năm Quý Mão (1783) cất quân đánh Tây Sơn.

Quân hai bên gặp nhau ở Đồng Tuyên (Kiến An, Định Tường). Quân nhà Nguyễn vừa thấy quân Tây Sơn hùng hổ kéo đến thì đã muốn bỏ chạy. Do đó mới vừa giáp chiến thì binh liền tan rã, tướng phần nhiều bị giết. Nguyễn Văn Quý bị Trương Văn Đa chém trên mình ngựa. Nguyễn Huỳnh Đức bị Lê Văn Hưng bắt sống. Quân sĩ bị bắt sống trên nghìn người. Quân Nguyễn bị tiêu diệt toàn bộ Nguyễn Phúc Ánh tẩu thoát, chạy đến Lật Giang, chạy sang Mỹ Tho, rồi chạy đến Ba Thắc, cuối cùng chạy đến Hà Tiên để xuống thuyền ra Phú Quốc

Được tin Nguyễn Phúc Ánh chạy ra Phú Quốc, Nguyễn Huệ sai Phan Tiến Thận đi đánh bắt. Một số tướng lãnh bị bắt sống Nguyễn Phúc Ánh thoát chết chạy ra đảo Cổ Long (KohRong). Trương Văn Đa đem một lực lượng thủy quân lớn đến vây đánh. Nhưng rủi gặp ngày mưa gió lớn thuyền không thể dàn ra để bao vây mà phải dồn lại ghì chặt vào nhau để chống lại sóng gió. Nhờ vậy Nguyễn Phúc Ánh có cơ hội đem tàn quân chạy thoát, trốn sang đảo Cổ Cốt (Koh Kut) rồi chạy về Phú Quốc

Đất Gia Định đã được hoàn toàn giải phóng, việc phòng thủ đã được tổ chức nghiêm mật, tình hình trong cõi đã tương đối ổn định. Nguyễn Huệ cùng Nguyễn Lữ và Lê Văn Hưng rút quân về Quy Nhơn để Trương Văn Đa cùng một số tướng sĩ ở lại giữ thành Gia Định. Trước khi Nguyễn Huệ xuất binh, Trương Văn Hiến tâu cùng Vua Thái Đức:

-Gia Định ở xa Phú Xuân, nhân dân chưa bị khổ sở về nạn Trương Phúc Loan, nên không căm thù cuộc tranh giành quyền vị với nhau, chớ không phải dễ giải phóng họ. Bởi vậy hễ bên nào mạnh, được thì họ theo, theo trong nhất thời. Rồi ai được ai thua, họ bàng quan tọa thị. Do đó quân ta cứ lấy được Gia Định rồi lại mất... Muốn giữ đất được lâu bền, thì phải làm thế nào chiếm cho được lòng dân, nhất là lòng của kẻ sĩ

Do đó Nguyễn Huệ mới để Trương Văn Đa, một người văn võ toàn tài, ở lại trấn thủ Gia Định. Và khi quân thắng trận về đến Quy Nhơn, Vua Thái Đức sai thêm hai văn thần là Cao Tắc Tụ và Triệu Đình Tiệp vào trợ lực

Họ Cao họ Triệu vào đến nơi lo tìm hiểu dân tình dân ý. Hai ông giả làm thầy địa lý và thầy tướng số để được gần gũi nhân dân. Hai ông nhận thấy miền Nam hầu hết đều chất phác nhân hậu. Sĩ phu giữ khư khư lời dạy của thánh hiền, chữ Trung của Hán Nho, Tống Nho đã in sâu vào tâm phủ. Lòng họ đối với nhà Nguyễn tuy không sâu đậm bằng lòng người miền Bắc đối với nhà Lê, song có tài chinh phục đến đâu cũng khó thu về cho nhà Tây Sơn trong hôm sớm. Muốn thu phục nhân tâm miền Nam, thì phải làm sao cho họ thấy nhà Tây Sơn hơn nhà Nguyễn về mọi mặt

Trước hết phải có một chính sách tốt

Chính sách đã có sẵn từ nghìn xưa. Chẳng qua tám chữ Thân Dân, Ái Dân, An Dân, Lợi Dân. Khó nhất là làm sao thực thi cho được tám chữ ấy

Trong khi ở Gia Định nhà Tây Sơn lo việc an dân thì ở Phú Quốc Nguyễn Phúc Ánh lo cầu cạnh nước ngoài cứu viện để đánh cướp đất

Nguyễn Phúc Ánh có quen cùng hai giáo sĩ Cơ Đốc Tây Phương là Linh mục Ly-ô (Liot), người Bồ Đào Nha, và Giám mục Bá Đa Lộc (Pierre Pigneau de Béhaine Evêque d'Adran), người Pháp, trước kia truyền giáo ở Gia Định, sau chạy sang Săn Ta Buôn (Chantabuon) ở Xiêm La lập giáo sở. Phúc Ánh bắt liên lạc cùng hai nhà truyền giáo ấy, nhờ Linh mục Bồ Đào Nha mua lương thực và Giám mục Bá Đa Lộc

sang cầu viện nước Pháp. Phúc Ánh hứa bằng giấy tờ, sẽ cắt đất nhượng cho nước Pháp, và để cho người Pháp được đặc quyền vào buôn bán ở Việt Nam sau khi chiến thắng. Con trai đầu của Phúc Ánh là Hoàng Tử Cảnh theo Bá Đa Lộc làm con tin

Giám mục chưa kịp xuống tàu sang Pháp thì Phúc Ánh được mật thư của Châu Văn Tiếp mời sang Vọng Các (Bangkok) hội kiến cùng Vua Xiêm

Nguyễn Phúc Ánh sang Xiêm vào khoảng tháng giêng năm Giáp Thìn (1784) Vua Xiêm tiếp đãi nồng hậu Nước Xiêm lúc bấy giờ ở dưới triều Vua Chakti (Chakkri) đương lúc thịnh vượng và đang nuôi tham vọng nuốt Chân Lạp và Gia Định để mở rộng cõi bờ. Được Nguyễn Phúc Ánh xin cứu viện, Vua Xiêm chụp ngay cơ hội tốt

Để chuẩn bị cuộc xâm lăng, Vua Xiêm giúp Phúc Ánh tổ chức một đạo binh gồm đám tàn quân và bọn người Việt lưu vong trên dưới nghìn người do Châu Văn Tiếp làm Đại Đô Đốc và Mạc Tử Sinh làm Tham Tướng

Mùa hạ năm Giáp Thìn (1784), Vua Xiêm sai cháu là Chiêu Tăng làm chủ tướng và Chiêu Sương làm tiên phong, thống lĩnh hai vạn thủy quân và 300 chiến thuyền, hợp cùng đạo quân của Phúc Ánh từ Vọng Các vượt biển sang Gia Định. Đồng thời nhà vua lại phái hai tướng là Lục Côn và Sa Uyển cùng với Chiêu Thùy Biện, một cựu thân Chân Lạp thân Xiêm, đem hai đạo binh trên 3 vạn người, tiến sang Chân Lạp rồi từ đó kéo xuống Gia Định phối hợp cùng thủy binh của Chiêu Tăng và Chiêu Sương Châu Văn Tiếp đã thuộc được lối và biết rõ các nơi hiểm yếu ở Gia Định, nên dẫn quân đi trước Thủy quân Xiêm đổ bộ lên Rạch Giá Bộ binh Xiêm đánh xuống Châu Đốc Để phòng ngự mặt biển và mặt sông, thời chúa Nguyễn, Nguyễn Cư Trinh đã lập ra 5 đạo là Tân Châu Đạo ở Cù Lao Giêng thuộc Tiền Giang, Châu Đốc Đạo ở Hậu Giang sát biên giới Chân Lạp, Đông Khẩu Đạo ở Sa Đéc, Kiên Giang Đạo ở Rạch Giá và An Xuyên Đạo ở Cà Mau Quân Xiêm kéo vào Gia Định một cách rầm rộ

Trấn thủ Gia Định là Trương Văn Đa thấy sức giặc quá mạnh, ra lệnh cho các nơi vừa chặn đánh vừa rút lui từng bước để bảo toàn lực lượng.

Quân Tây Sơn giữ đạo Kiên Giang ở Rạch Giá và đạo Châu Đốc ở biên cương rút về Cần Thơ. Quân giặc đuổi theo. Quân Tây Sơn theo bờ sông Hậu Giang lui dần xuống Ba Thắc Ba Thắc (Srok Pra-sak) là một vùng rộng lớn bao trùm Sóc Trăng, Bạc Liêu... Dân cư phần đông là người Cao Miên. Đất đai phần lớn là rừng và bưng biển nước ngập Quân Xiêm đuổi đến Ba Thắc bị quân Tây Sơn phục kích đánh cho một trận tơi bời phải thoái lui. Quân Tây Sơn thừa thế vượt sông Hậu Giang sang Trà Ôn để rồi lui về Đông Khẩu Đạo ở Sa Đéc. Quân đóng ở An Xuyên Đạo (Cà Mau) bị cô thế cũng rút về Trà Ôn. Giặc lại đuổi theo... Nhưng đến Man Thiếc (Manthít) thuộc Vĩnh Long thì gặp đạo quân của Trương Văn Đa từ Sa Đéc kéo xuống đánh kịch liệt. Châu Văn Tiếp bị Trương Văn Đa chém chết. Quân giặc rút lui xuống Trà Cú. Nhưng Trương Văn Đa liệu thế không thắng nổi giặc bèn bỏ vùng đất miền Tây về phía hữu ngạn sông Tiền Giang, kéo đại binh về đóng ở Mỹ Tho Vì mất người hướng đạo là Châu Văn Tiếp, giặc không dám sang sông, lấy Đông Khẩu Đạo ở Sa Đéc làm Tổng Hành dinh

Sau trận kịch chiến ở Man Thiếc vào khoảng trung tuần tháng 10 năm Giáp Thìn (tháng 11/1784) có vài trận nhỏ kế tiếp, đáng kể là trận tháng 11 năm Giáp Thìn (tháng 12 năm 1784) tại đồn Ba Lai ở giữa Định Tường và Vĩnh Long. Chỉ huy trận này là Đặng Văn Lương, người Định Tường, theo Phúc Ánh làm tới chức Chưởng Cơ và Lê Văn Quân cũng người Định Tường, theo Phúc Ánh làm đến chức Đô Đốc. Đô Đốc lên thay Châu Văn Tiếp làm Tổng Nhung. Họ Đặng và họ Lê cậy mình là người địa phương thông thạo đường lối, đương tính đem quân đánh úp quân Tây Sơn. Chẳng ngờ bên Tây Sơn đã phòng bị trước, cho phục binh ở ngoài, đợi quân Nguyễn vào đồn rồi trong đánh ra ngoài đánh vô. Khí thế quân Tây Sơn rất mạnh, quân Nguyễn không chống nổi bị giết gần hết. Đặng Văn Lương bị tướng Tây Sơn là Nguyễn Văn Kim chém chết. Lê Văn Quân bị Lê Văn Kế đánh trọng thương, chạy thoát nhưng phần uất mà tự sát

Từ đó quân Xiêm – Nguyễn đóng yên một chỗ

Trương Văn Đa với số quân không quá 10 nghìn, phải tận lực giữ vững nửa phần đất còn lại ở phía Đông từ Tiền Giang trở ra. Vùng đất phía Tây từ Tiền Giang, Hậu giang trở vô đều thuộc quyền kiểm soát của quân Xiêm – Nguyễn

Chiếm được nửa phần đất Gia Định, tướng sĩ Xiêm sanh ra kiêu căng. Chúng xem thường quân Tây Sơn,

khinh mạn Phúc Ánh, không lo chiến đấu mà chỉ lo tìm cách cướp bóc của cải, hãm hiếp phụ nữ, sát hại những người Việt Nam tỏ thái độ hay có hành động chống đối. Chúng đã dùng chiến thuyền chở về Xiêm không biết bao nhiêu con gái, vàng bạc của cải đã cướp được. Nhân dân ta oán. Hành động bạo ngược của quân giặc đào sâu lòng căm thù của toàn dân miền Tây và cả miền Đông Gia Định, căm thù cả Xiêm lẫn Nguyễn kẻ rước giặc về phá quê hương, và hết lòng ủng hộ tướng sĩ Tây Sơn

Nhờ lòng dân ủng hộ mà Trương Văn Đa với một số quân ít ỏi có thể chặn đứng được bước tiến của giặc. Nhưng liệu thế không thể kéo dài được mãi. Cuối năm 1784 Trương Văn Đa sai Đô úy Đặng Văn Trấn về Quy Nhơn báo cáo rõ tình hình ở Gia Định

Nghe qua lời tấu của Đô úy Đặng Văn Trấn, triều đình Tây Sơn biết rằng lực lượng của giặc mạnh hơn mấy lần trước thập bội, Vua Thái Đức liền sai Nguyễn Huệ, Võ Văn Dũng, Trần Quang Diệu cùng bộ tướng đem đại binh vào thảo trừ. Bùi Thị Xuân xin tòng chinh

Binh Tây Sơn xuống thuyền vào Nam khoảng hạ tuần tháng 11 năm Giáp Thìn (tức khoảng đầu năm 1785). Quân thiện chiến chừng 2 vạn, danh tướng, ngoài Võ, Trần, Bùi, còn có Đô úy Đặng Văn Trấn và một số thuộc tướng

Thủy binh Tây Sơn vào cửa Cần Giờ, nhưng không vào Vũng Tàu để lên Gia Định như mấy lần trước, mà đi thẳng vào Nam theo cửa sông Tiền Giang kéo đến Mỹ Tho. Chủ lực của Tây Sơn do Trương Văn Đa chỉ huy đóng tại Mỹ Tho

Nguyễn Huệ sai Trương Văn Đa ra giữ thành Gia Định, còn mình thì đóng quân tại Mỹ Tho quyết một trận tiêu diệt toàn bộ quân địch

Trước hết Nguyễn Huệ thân hành đi xem xét địa hình địa thế, và cho người do thám tình hình của địch

Mỹ Tho lúc bấy giờ gọi là Trường Đồn, đất đai phì nhiêu, rừng núi hiểm trở, sông ngòi lưu thông. Có thành bằng đất, chu vi độ bốn dặm, có hai cửa tả hữu, hào rộng 4 trượng, ngoài cửa có cầu ván vững chắc để qua hào, ngoài hào còn có lũy che chở. Trước mặt đồn có sông Đại Giang gọi là sông Mỹ Tho, một chi lưu của sông Tiền Giang. Mặt sau có sông Vàm Cỏ Tây. Nước sông theo thủy triều mà lên xuống, rất tiện cho việc giao thông. Ở phía tây đồn lại có một cánh rừng rộng làm hào thành. Rừng ngập sinh lầy và mọc toàn dừa nước, nên tục gọi là Rừng Dừa

Địa thế khá hiểm trở

Trên sông Đại Giang tức sông Mỹ Tho lại có một khúc vừa sâu vừa rộng vừa dài. Đó là nhờ nước sông Sầm Giang tục gọi là Rạch Gầm và sông Hiệp Đức tục gọi là Rạch Cái La hay Rạch Xoài Mút chảy vào tăng lưu lượng cho nước sông Tiền Giang. Từ Rạch Gầm đến Xoài Mút dòng dài 5 dặm (khoảng 6 cây số), và rộng gần cả dặm (1 cây số) Thủy triều lên thì tràn đầy, khi xuống vẫn không cạn. Giữa sông có một gò đất bồi chu vi khoảng 5 dặm, gọi là Cù lao Thới Sơn và một cù lao nhỏ gọi là cù lao Hộ hay bãi Tôn. Hai bên bờ sông và trên cù lao lau lách và cây bần mọc um tùm và không có vết chân người qua lại

Nguyễn Huệ dùng khúc sông Rạch Gầm – Xoài Mút và Rừng Dừa làm trận địa để diệt quân thù. Vì quân Xiêm – Nguyễn tập trung toàn bộ lực lượng, cả thủy quân tại đạo Đông Khẩu ở Sa Đéc, lực lượng quá lớn (300 chiến thuyền và 5 vạn thủy lục quân), không thể nào đánh thẳng vào đại doanh của địch với số quân không đầy một nửa. Nguyễn Huệ phải dụ địch ra ngoài nơi có lợi thế cho mình. Nguyễn Huệ cho thủy binh mai phục trong các nhánh sông Rạch Gầm, Xoài Mút và trong các con sông nhỏ chảy quanh các cù lao. Còn bộ binh thì một đạo mai phục ở hai bên bờ sông và trên cù lao Thới, trên bãi Tôn, một đội mai phục nơi Rừng Dừa. Thủy binh do Nguyễn Huệ và Võ Văn Dũng chỉ huy. Bộ binh do vợ chồng Trần Quang Diệu điều khiển

Vạn sự cụ bị Nguyễn Huệ cho Võ Văn Dũng kéo binh đến khiêu chiến

Đó là chiều ngày mùng 9 tháng chạp năm Giáp Thìn, tức 19 tháng 11 năm 1785 Quân Xiêm – Nguyễn khi được tin binh Tây Sơn kéo đến Mỹ Tho thì liền chuẩn bị sẵn sàng để đối phó. Nhưng do chưa biết được rõ lực lượng của địch mạnh yếu thế nào nên chưa tấn công. Bị khiêu chiến, Chiều Táng liền cất Sạ Uyển cùng một vạn bộ binh ở lại giữ đại bản doanh và các nơi hiểm yếu, còn mình thống lãnh đạo thủy lục quân đi đánh Tây Sơn

Bộ binh do Lục Côn chỉ huy theo tả ngạn sông Tiền Giang đi xuống

Thủy binh do Chiêu Sương làm tiên phong kéo thẳng xuống sông Mỹ Tho

Hai đạo thủy bộ đều có tướng sĩ của Nguyễn Phúc Ánh dẫn đường, hẹn nhau sau khi chiến thắng Mỹ Tho thì đồng kéo nhau ra đánh thành Gia Định

Trời tháng chạp quang đãng. Trăng thượng huyền treo cao

Quân giặc kéo đi rầm rộ. Nhưng không thể tiến nhanh, vì trên bờ lau lách, dưới sông thì nước triều đương dâng

Võ Văn Dũng vừa đánh vừa lui

Đến giang đầu sông Mỹ Tho thì trời bắt đầu tối. Đèn được treo trên thuyền đôi bên thấp sáng rực trời. Thuyền Tây Sơn núp trong Rạch Gầm kéo ra hợp lực cùng thuyền Võ Văn Dũng chặn không cho thuyền giặc tiến. Đợi khi trăng sắp lặn, thủy triều sắp rút thì Võ Văn Dũng trá bại. Thuyền giặc ra sức đuổi theo. Đến Rạch Gầm, một phần lớn thuyền Tây Sơn tắt hết đèn đuốc, trê vào rạch, còn phần nhỏ thì chạy thẳng theo dòng sông Mỹ Tho. Thuyền giặc cứ trông theo ánh sáng mà đuổi. Khi thuyền giặc đã lọt trọn vào trận địa, thì một tiếng pháo lệnh nổ vang. Thuyền của Tây Sơn do Nguyễn Huệ chỉ huy từ rạch Xoài Mút và các sông nhỏ kéo ra chặn đánh. Đồng thời súng đại bác trên cù lao Thới Sơn và hai bên bờ sông nã liên thanh vào thuyền giặc. Bị đánh thình lình, Chiêu Sương hoảng hốt cho dừng thuyền lại. Thuyền trước dừng lại một cách đột ngột, những đoàn thuyền đi sau đương đà tiến nhanh theo nước triều rút, không sao hãm kịp, bị va vào nhau, hết lớp này đến lớp khác. Đoàn thuyền đi sau rốt vừa quay trở lại thì bị thuyền ở Rạch Gầm kéo ra đánh thối lui vào trận địa

Phần bị trước chặn đánh, sau đuổi đánh, phần bị hai bên hông và trên đầu đại bác nã, phần thuyền va vào nhau, hàng ngũ rối loạn, hết phương xoay trở, hết phương chống đỡ, thuyền địch lớp bị tan vỡ, lớp bị bắn chìm không còn một chiếc. Quân sĩ lớp nhảy xuống nước bị chết chìm, lớp bị giết chết, trăm phần không còn được một, hai. Thế là 300 chiến thuyền và 2 vạn thủy binh của Xiêm và một số quân của Phúc Ánh bị hoàn toàn tiêu diệt.

Còn đạo bộ binh của giặc đương đi bỗng nghe tiếng đại bác nổ, liền dừng bước. Thình lình trong lau lách phục binh của Tây Sơn vừa hết vừa xông ra. Lục Côn trở tay không kịp, bị Bùi Thị Xuân chém một nhát bay đầu [49]. Binh lính hết hồn, đều bỏ chạy tán loạn. Nhưng sau lưng có quân đánh, hai bên tả hữu cũng có quân đánh, chúng ủa nhau chạy về phía trước, nhảy ào vào rừng dừa Hai vạn binh Xiêm và số quân nhà Nguyễn, lớp bị đao kiếm, lớp bị sinh lầy, chết không còn một mống!

Trời vừa rạng đông thì chiến cuộc cũng vừa dứt. Quân Tây Sơn toàn thắng, Chiêu Tăng và Chiêu Sương tẩu thoát Nguyễn Phúc Ánh được một bộ tướng là Nguyễn Văn Trị cứu khỏi và công chạy đến trốn nơi Mỹ Đức ở Thi Giang, rồi chạy lẩn ra náu ở Cồn Khơi thuộc Hà Tiên

Tướng Xiêm Chiêu Tăng và Chiêu Sương trốn thoát chạy về Sa Đéc, bị quân Tây Sơn truy kích, hối hả cùng Sạ Uyển kéo tàn quân chạy bộ về Xiêm. Kiểm điểm quân số thì khi xuất quân, thủy bộ cả thấy 5 vạn, lúc trở về chỉ còn mười ngàn lục quân và không đầy vài ngàn thủy quân! Như vậy chỉ trong một trận Tây Sơn tiêu diệt gần 4 vạn quân Xiêm và 300 thuyền chiến.

Còn Nguyễn Phúc Ánh hết trốn nơi này đến nơi khác, liệu không thoát khỏi tay đối phương luôn luôn cho lùng bắt, bèn cùng một số tướng sĩ chạy qua Xiêm xin tị nạn

Quét sạch quân xâm lăng, đuổi được Nguyễn Phúc Ánh ra khỏi nước, Nguyễn Huệ lo sắp đặt tề chỉnh việc quân việc dân, rồi giao Gia Định cho Trương Văn Đa và Đặng Văn Chấn trấn thủ, còn mình cùng Võ Văn Dũng và vợ chồng Bùi Thị Xuân kéo đại binh về Quy Nhơn

Cao Tắc Tự và Triệu Đình Tiếp bàn cùng nhau:

+ Cuộc chiến thắng này đã làm sáng tỏ chính nghĩa của nhà Tây Sơn. Cái tội rước voi của Nguyễn Phúc Ánh đã sờ sờ ra đó, và có công giải thoát ách ngoại xâm của Long Nhương Tướng quân đã đủ trang bị cho chúng ta để chinh phục nhân tâm của sĩ phu và lê thứ đất Gia Định

+ Phần đông sĩ phu Gia Định hiểu nghĩa chữ trung một cách lệch lạc. Họ chỉ nghĩ đến Vua, cho rằng trung quân tức ái quốc. Cho nên cứ khư khư ôm chữ trung quân vào lòng, mặc dù Vua kia, chỉ nghĩ đến quyền lợi riêng của mình mà dấn đạp lên trên quyền lợi chung của Tổ quốc và Dân tộc. Họ nghĩ rằng đất này là của nhà Nguyễn bị nhà Tây Sơn chiếm đoạt, thì Nguyễn Phúc Ánh có quyền nhờ ngoại bang giúp mình đánh lấy lại. Phá nước hại dân là tội của quân Xiêm, chứ không phải tội của Phúc Ánh. Cho nên họ không oán giận họ Nguyễn mà chỉ căm thù quân Xiêm. Phải đả phá cho được tư tưởng sai lầm đó, thì lời nói phải của chúng ta mới lọt được vào tai

+ Đất Gia Định rộng mênh mông mà chỉ có hai chúng ta thì không thể nào dầy hết cỏ dại đã ăn sâu vào trí não, để cấy lúa trồng dâu

Hai ông liền bàn cùng Trương Văn Đa và Đặng Văn Chấn rồi một mặt làm sớ gửi về Quy Nhơn xin thêm người, một mặt chiêu nạp nhân tài ở địa phương làm phụ tá

Vua Thái Đức liền sai Huỳnh Văn Thuận và Lưu Quốc Hưng vào tăng cường Từ ấy đồng bào Gia Định được an cư lạc nghiệp Việc học hành được tổ chức khắp nơi. Ruộng đất mỗi ngày mỗi thêm mở rộng. Quân sĩ thay phiên nhau làm việc canh tác với đồng bào. Gia Định trở thành nơi trù phú.”

Đó, cuối cùng cũng xong phần chú thích này.

Giờ mọi người đã iu anh Hồ Bình chưa?

Việc buôn bán của Lăng Lam sau mấy năm ngày càng phát đạt, tới mức nàng giờ đã mở chi nhánh khắp đất An Nam, ngoài ra còn mở hẳn một hệ thống để đổi ngân phiếu, giúp việc thông thương trong nước thuận tiện hơn. Nhân công của nàng đã lên tới hàng vạn người khiến nhà nhà đều nề phục. Nhưng vẫn là dân chúng không biết chủ nhân của biển hiệu “Rượu sim nức vùng” kia lại là nữ nhân. Không phải nàng định giấu diếm gì chuyện đó, chỉ là chẳng ai nghĩ tới việc nàng lại không phải nam nhân cả. Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Lăng Lam đã tạo được một thói quen cho người An Nam đi đâu cũng biếu quà bằng rượu sim của nàng, Tết Nguyên Đán tới, nhà nào cũng chúc tụng nhau bằng rượu sim “Hỉ Lam”, lễ cưới đám hỏi cũng dùng rượu sim “Hỉ Lam”,... Các thương nhân buôn bán vào Nam ra Bắc thì lại dựa vào hệ thống đổi ngân phiếu của cửa hiệu “Hỉ Lam” mà bớt phiền hà, khỏi lo thổ phỉ chặn đường cướp của. Vậy nên có thể nói vạn dân đều yêu quý nàng (nói chính xác hơn chính là sự nghiệp “Hỉ Lam” của nàng), duy chỉ có sơn tặc và cướp biển là hình như có hơi khó chịu.

- Tẩu tẩu...

Rõ ràng nghe tiếng gọi nhưng Lăng Lam cũng không bận tâm lắm bởi còn mãi xem mấy mẻ rượu mới vừa xuất kho.

- Tẩu tẩu, Lam tẩu tẩu!

Lần này thì đúng là gọi mình rồi, nàng thở dài và quay đầu nhìn lại, thấy một cảnh tượng không có gì là lạ mấy. Vất vẻo trên cổ Nguyễn Lữ là một đứa nhóc chừng hai tuổi, hai nắm tay nhỏ đang túm lấy tóc y mà dút rất nhiệt tình.

- Đức, xuống đi con, đừng hành thúc thúc nữa.- Nàng dịu dàng dỗ dành đứa nhỏ nhưng nó có vẻ không hề cam chịu mà còn khua khoắng chân loạn xạ, cười khanh khách néo mặt Nguyễn Lữ. Y cau mày vẻ đáng thương, cũng chỉ tại chẳng ai dám nặng tay với đứa nhỏ này, nó đáng yêu tới vậy, chỉ có mẫu thân của nó là...

- Á á hu hu hu hu...- Đứa nhỏ khóc ré lên khi bị Lăng Lam lôi kéo rời cổ chú mình, nó ra sức bấu móng tay núm kéo khiến quần áo trên người Nguyễn Lữ xô xệch cả đi gây nên một cảnh tượng cực hỗn loạn trong cửa hiệu làm các nhân công phải phì cười.

Thế này thì mất mặt quá thể, Lăng Lam giương vuốt đang định nhắm tới cánh tay trắng ngần của con trai mình mà néo thì đứa bé đột nhiên biết điều buông thúc thúc nó ra, cười hi hi ha ha đến là ghét, mắt chớp tỏ vẻ ngây thơ vô số tội. Nguyễn Lữ cười mà như mếu, đứa nhỏ này họ Nguyễn mà tính cách lại giống họ Lăng hơn bội phần, gian xảo tới thế, cũng may là được cái mặt đáng yêu kéo lại, nếu không thì sau này làm gì có cô nương nào chịu gả cho nó?

- Ai nói rằng đứa nhỏ này mới mấy tuổi chứ?- Dân Minh từ đâu vọt ra, bế lấy thằng nhóc từ chỗ Lăng Lam đang sẵn sàng hành hung trẻ con rồi cương cứng bẹo má nó một cái nhẹ hều, tay xoa xoa vào cái cần cổ có vết bớt đỏ của nó, cười cười với nàng:

- Tỷ tỷ à, cháu nó cũng biết sợ rồi, đầu cần lần nào cũng ra tay nặng thế...- Rồi cười một cái, cổ tình dùng vẻ mặt ngu ngu lúc này của mình mong nàng động lòng.

- “Dạy con từ thuở còn thơ, dạy chồng từ thở bơ vơ mới về”!! Đứa nhỏ này cần phải dạy dỗ triệt để mới được! Đưa nó cho ta, ta phát cho vài nhát vào mông cho lần sau chừa đi!!

Vừa nói người vừa đưa tới, Dân Minh vội tránh, lại xảy ra một cuộc giằng co quyết liệt. Cuối cùng, vẫn là Lăng Lam thở phì phò chống hông ngồi xuống nuốt ực ly trà trước mặt, khổ ải than thân:

- Đệ đúng là muốn làm hư tiểu tử nhà ta mà!

- Ha ha, hư thế nào được, ta chỉ là muốn tỷ hảo bồi dưỡng tình mẫu tử với nó vài năm nữa rồi mới dạy dỗ bằng bạo lực cũng chưa muộn.- Y cười híp mắt rồi ngó xuống đứa nhỏ trắng ngần trong lòng mình, thích thú vô cùng.

Được một lúc mọi người đều trở lại làm việc, Dân Minh bắt đầu thấy mỏi tay. Đứa nhỏ thì nặng, y chỉ là một thầy thuốc chân yếu tay mềm, bị nó bắt bế đi khắp chỗ này chỗ nọ liên mỗi nhừ rã rời, mấy cô nương và công tử đi đường thấy vậy liền thương cảm chạy đến. Hai luồng người này tới với hai lí do khác nhau: Các nàng thấy đứa nhỏ xinh xẻo quá, không nhịn được muốn lại gần hôn lên má nó một cái. Luồng thứ hai là các công tử kia thấy vị tiểu thư đang bế hài tử kia xinh đẹp vạn phần, không nhịn được mà tới ngắm nàng cho kĩ.

Dân Minh thầm than thở, mình giả gái tới nay đã bao năm, cũng dần quen với việc bị nam nhân tán tỉnh trên gheo rồi, nhưng mà giờ y đang bế trẻ con thế này, sao vẫn không thoát nổi bẽ lũ háo sắc kia? Tại sao bọn hán lại không nghĩ rằng y là người đã yên bề gia thất, bế con ra ngoài bát phố?

Haizz, vẫn là có sắc rước phiền hà mà... Như mấy lần tỷ tỷ của y hứng chí bế hài tử đi mua đồ chơi, đâu có ai xán lại hỏi han gì? Vậy mới nói, nhan sắc tầm thường cũng có cái hay của nó!

- Cậu, cha con đâu?- Đứa nhỏ trong lòng Dân Minh cất giọng hỏi.

- Đi Thành Thuận Hóa rồi, sắp tới xong việc sẽ về chơi với con.- y xoa xoa đầu nó, còn nhỏ vậy mà đã hiểu thảo hỏi thăm phụ mẫu rồi.

- Thúc con vội đi đâu thế?

Dân Minh cười, Hồ Bình dẫn bộ binh tới Thuận Hóa trước, Nguyễn Lữ nhận lệnh vua dẫn thủy binh tới sau, đúng lúc sắp xuất quân thì bị đứa nhỏ này đeo bám đánh miếng máu tới chỗ tỷ tỷ y nhờ giúp đỡ, cuối cùng vẫn là đứa nhỏ lọt vào tay y chăm nom.

- Thúc con tới chỗ cha con.

Đứa nhỏ gật gật đầu hiểu rồi tiện tay nhận lấy que kẹo hồ lô Dân Minh đưa cho, ăn chớp chớp ngon lành.

—o0o—

Lăng Lam gõ ngón tay lên mặt bàn, đầu suy nghĩ miên man tình hình An Nam hiện giờ. Lần này Hồ Bình theo lệnh Nguyễn Nhạc mà đem quân bình đất Thuận Hóa, rồi còn tự ý kéo quân ra Bắc Hà, lấy danh nghĩa “phò Lê diệt Trịnh”. Dẫu biết Trịnh Khải không thể là mối lo của chàng nhưng họa ắt sẽ tới khi chàng trở về Quy Nhơn, đối mặt với Nguyễn Nhạc.

Nguyễn Nhạc là anh nên làm vua cũng không có điều gì trái ý Trời, nhưng là Nhạc không tài giỏi bằng chàng, lại không có chí lớn, chỉ thích an nhàn hưởng thụ phần đất Nam Hà mình đã giành được, chính là kiểu người thích an phận thủ thường, Hồ Bình lại được lòng dân hơn vì sự tài hoa, chiến công hiển hách thân hành đem quân Nam chinh phạt Bắc của mình nên Nhạc lắm lúc lấy làm lo lắng, sợ một ngày chàng sẽ cướp ngôi vua.

Nếu chàng nổi dậy, với tài năng của mình chắc chắn sẽ khiến Nguyễn Nhạc thua liểng xiểng nhưng lại là chàng không nở ra tay. Anh em máu mủ ruột già, chàng lại là người trọng tình trọng nghĩa, đầu gối chỉ vì vương vị mà đem huynh mình đạp dưới chân.

Trận đánh ở sông Vị Hoàng, chàng đã cơ trí sai người để tượng gỗ trên mấy chiến thuyền rồi đánh trống kéo cờ, thả thuyền trôi khiến quân họ Trịnh tưởng đó là địch, dàn trận, mang đại bác súng pháo ra bắn. Tới khi hết hỏa lực, nhận ra mình mắc mưu cũng đã muộn, Hồ Bình nhanh chóng đánh thắng, chiếm được Sơn Nam Thành. Sau đó chàng lấy danh nghĩa “phò Lê diệt Trịnh” kéo quân ra Thăng Long, đánh vài trận nữa thì chúa Trịnh phải bỏ chạy lên Sơn Tây, khi bị bắt lại liền tự sát.

Lê Hiến Tông gặp chàng liền mừng rỡ tạ ơn, ngoài ra còn gả công chúa Ngọc Hân cho Hồ Bình. Nghe được tin này, lòng Lãng Lam như có lửa đốt, kiểu như đột ngột có một con rắn chặn ngang cổ họng, có một cục tức không thể nào nuốt trôi được. Nếu Hồ Bình không nhận người vợ này sẽ là không nể mặt vua Lê, cái cơ kéo quân ra Bắc “phò Lê diệt Trịnh” sẽ không dụng được nên đã ngay ở Thăng Long Thành cùng nàng công chúa này cử hành hôn lễ.

Chưa tới nửa tháng sau thì Lê Hiến Tông đột ngột băng hà, Hoàng Tôn Lê Duy Kỳ lên ngôi, đặt niên hiệu là Chiêu Thống. Nguyễn Nhạc thấy sự việc dường như đã ngoài tầm kiểm soát của mình nên liền thân hành ra Bắc. Nhân cơ hội này, Lãng Lam giao việc buôn bán cho quản gia rồi cùng con trai và Dận Minh phi ngựa tức tốc tới Thăng Long.

Đi không ngừng nghỉ ngày đêm cuối cùng cũng tới được phủ chúa Trịnh- nơi mà Hồ Bình đang ở, nàng nhảy xuống ngựa, ném dây cương cho đám gia nhân rồi đường hoàng vào phủ. Đi được vài bước liền bị thị vệ chặn lại:

- Cô nương, nơi đây là phủ chúa, hiện Long Nhượng tướng quân đang ở, không thể tự tiện vào.

Nàng quắc mắt nhìn y rồi cười nhạt một cái, day day thái dương. Hừ, giờ nàng lại còn không thể gặp Hồ Bình cơ đấy!

- Nữ chủ nhân của các người là ai?- nàng hỏi toán thị vệ.

- Ngọc Hân công chúa.

- Giải thay cho ả...- Lãng Lam lăm bằm rồi quay đầu bước trở ra, phi lên lưng ngựa, kiêu ngạo rời đi. “Hĩ Lam” của nàng tung hoành khắp đất An Nam, chẳng lẽ lại không có chỗ cho nàng lưu lại qua đêm? Hồ Bình giỏi lắm, dám căn dặn đám thị vệ rằng nữ chủ nhân của chúng là ả Ngọc Hân kia. Giờ thì chàng lấy được công chúa kiều diễm kia rồi, chắc thỏa lòng lắm?

Lãng Lam cười nhạt, ngồi trước bàn mà tu rượu ừng ực. Càng uống mắt nàng càng tỏa hào quang, sát khí vùn vụt phóng ra khiến Dận Minh đang bế Ân Đức bên cạnh cũng lạnh run.

- Mẫu thân...- đứa nhóc tụt xuống khỏi lòng Dận Minh, chạy lại bên nàng.

- Gọi ta là “mẹ”, cái gì mà “mẫu thân” mới chả “mẫu thân”!- nàng quát nhưng đứa nhóc không hề giật mình, nó mím môi bám vào chân nàng rồi từ đó bò lên, ngồi ngoan trong lòng nàng.- Mẹ đừng buồn nữa, mẹ còn có Ân Đức mà...- Nó nói, bàn tay bé nhỏ non mềm xoa xoa má nàng an ủi. Lãng Lam nhìn con trai mình một hồi rồi đưa vò rượu sim ra trước mặt nó, hất đầu hỏi:

- Uống không? Ta uống mười con uống một, khi nào say ta sẽ ru con ngủ.

Đứa nhỏ gật đầu, hào sảng tự mình cầm lấy ly rượu, nuốt cạn một hơi rồi đập chén xuống mặt bàn, giương mắt to chăm chăm nhìn nàng.

Dận Minh thích thú nhìn hai mẫu tử này, quả nhiên y đoán đúng, khoảng vài giây sau, cả hai cùng gục mặt xuống bàn ngủ, say không biết trời đất. Y thở dài rồi mang Lãng Lam cùng Ân Đức về phòng ngủ, kéo chăn đắp. Đứa nhóc vừa ngủ vừa mút ngón tay chùn chụt. Sao lúc nó ngủ thì giống trẻ con mà lúc tỉnh lại không giống thế nhỉ?

Chim hót véo von, nắng chiếu vào phòng quấy phá giấc ngủ của Lăng Lam, nàng thấy ngứa ngứa cổ bèn dụi dụi mắt mở ra thì thấy Ân Đức đang thở, luồng hơi của thằng bé phả lên da cổ nàng. Xê mông ra xa, nàng mỉm cười nhìn nó rồi dùng tay banh má nó ra làm thằng bé cự quấy nhẹ nhưng vẫn còn ngủ.

- Đức, dậy đi con.- Nàng gọi nhẹ. Không hề có tín hiệu đáp lại.

- Dậy đi, mẹ cho ăn kẹo.

Vẫn yên lặng.

- Có muốn gặp cha không?

Khò khò.

- Dậy đi ta cho vòng ngọc...

Chưa dứt lời thì đã thấy một đôi mắt to tròn mở ra nhìn nàng ngây thơ, cất tiếng trệu trạo:

- Vòng đâu mẹ?

Nàng cười, bế nó tới bên thau nước rửa mặt, thơm vào cái má núng na núng nính:

- Vòng mẹ để ở Hoàng Đế Thành rồi, khi nào về đó mẹ sẽ đưa con. Lúc nào Ân Đức lớn, cảm mến cô nương nào thì có thể dùng nó làm vật tín ước...

- Tín ước dùng cái gì bình thường được rồi, vòng ngọc thì phí quá, nhờ đâu cô nương ấy bội ước thì sao?- Ân Đức phụng phịu, cầm cái khăn muốn rửa mặt cho nàng nhưng là cái khăn ướt nước nặng quá, nó cầm không nổi liền rơi phạch xuống đất.

Lăng Lam nhìn con trai, chẳng hiểu nên cảm thấy thế nào. Có đứa trẻ nào như nó không nhỉ?

Còn đang trong niềm nghi hoặc tràn trề, ngoài cửa có tiếng gia nhân vọng vào:

- Phu nhân, có người đến tìm phu nhân.

- Ai?

Nàng hỏi, nhưng thực ra cũng không thắc mắc mấy. Có lẽ là Hồ Bình nghe tin nàng đã đến Thăng Long nên đến, hoặc cũng có thể là Nguyễn Nhạc tới chơi với Ân Đức,...

Tiếng gia nhân ngoài cửa hơi ngần ngừ một chút rồi cũng đáp lời:

- Là Ngọc Hân công chúa...

Chú thích:

- Nguyễn Lữ: Người em út của ba anh em nhà Tây Sơn.

- Long Nhương tướng quân: Danh hiệu vua Thái Đức (Nguyễn Nhạc) phong cho Nguyễn Huệ.

- Trịnh Khải: Chúa Trịnh thời bấy giờ.

- Công chúa Ngọc Hân: Công chúa thứ 21 của vua Lê Hiển Tông, tục gọi là Chúa Tiên, con gái Chiêu Nghi Hoàng Hậu.

35. Chương 35: Chương 35

Lăng Lam nhớ lại cảm giác ngày trước lần đầu tiên Thái hậu gọi nàng hai tiếng “Lam nhi”, chính cái cảm giác khó chịu này nay lại kéo về hăm hại tâm trạng nàng. Thiếu nữ trước mặt nàng xinh đẹp như trăng rằm, sóng mắt nhu mì tới nỗi liếc tới ai là khiến người đó muốn tan chảy. Nàng đẹp một vẻ ướt át nhưng lại lấp lóa chút quyền rũ giống như hắc thủy miêu trong truyền thuyết. Tất nhiên, cái vẻ đẹp kia không thể thu phục Lăng Lam mà chỉ làm nàng cực-kì-ngứa-mắt!

- Lam tỷ...- Ngọc Hân nhún gối.- Biết tin tỷ hạ giá Thăng Long, muội vội tới yết kiến nhưng vẫn là chậm trễ, mong tỷ thứ lỗi...

Lăng Lam liếc nàng công chúa này một cái sắc lẹm. Hồ Bình chưa thấy đâu mà lại còn gặp nàng công chúa dung nhan diễm lệ khuynh thành này ở đây, hơn nữa nàng ấy dùng cái ngữ điệu nhún nhường này với nàng, rất đáng ghét!

- Công chúa, Người nói vậy sẽ khiến tiện nữ tổn thọ mất!- Nàng cười, phẩy tay áo về phía chiếc ghế khảm trai tinh xảo.- Nơi này bần hàn thật đúng là làm bần mắt công chúa, nhưng xin công chúa đại thứ mà ngồi tạm, tiện nữ xin cho người bưng trà ngay.

- Lam tỷ, xin đừng nói với muội như thế... muội... muội...- Ngọc Hân áp úng, hàng mi cong vút lộ rõ vẻ lúng túng.

- Ân Đức, ra chào dì đi con.- Lăng Lam cười đều, đẩy con trai mình tới phía trước, chính là bộ dáng muốn đưa nhỏ hành lễ với vị công chúa này thật.

Thằng bé ngơ ngác, hết nhìn Lăng Lam rồi lại nhìn nàng Ngọc Hân đang bối rối, nó cất giọng non nớt:

- Dì...? Dì ghê?

- Ồ...- Mắt Dận Minh sáng lên còn vẻ mặt Ngọc Hân thì tối sầm lại, y bế đứa nhỏ lên nựng, mắt hấp háy.- Con thiệt là giỏi ha, mới đó mà đã đoán trúng rồi!

Trông Ngọc Hân lúc này thực rất đáng thương, đôi mắt đẹp của nàng đang long lanh nước. Nhưng mà muốn Lăng Lam thương cảm vị tân thê tử của phu quân mình sao? Nàng thực chưa có tu luyện tới được cảnh giới đó!

Ngoài cửa có tiếng bước chân, liền sau đó là một nam nhân tiến vào phòng:

- Công chúa, ai đã bắt nạt nàng rồi?- Nam nhân đó không hề xa lạ với Lăng Lam, nàng thập phần bực tức nhưng vẫn phải nhún gối:

- Lăng Lam tham kiếm hoàng thượng.

- Em dâu, miễn lễ.- Nguyễn Nhạc phẩy tay áo bình thân cho nàng rồi lại gần, vẻ mặt xót xa quan sát công chúa Ngọc Hân. Mỹ nữ quả nhiên có uy lực, ngày trước có lần cùng anh em Hồ Bình đi cưới ngựa, trong phút lơ là liền bị con ngựa chưa thuần đó hất xuống đất, đau thấu trời mà có thấy Nguyễn Nhạc trưng cái vẻ mặt này ra đâu.

- Bá bá!- Ân Đức cười tí mắt, chạy lại túm gấu quần vua Thái Đức, y liền cười xoa bế đứa nhỏ lên, nhưng mắt vẫn lo lắng nhìn Ngọc Hân.

- Hoàng thượng, tiểu nữ... không sao...- Ngọc Hân bậm môi nói nhỏ, kiểu như cố cho nước mắt không rơi ra ngoài làm Lăng Lam bất giác sờn da gà.

Mấy năm trước, Phạm Liên đã lâm bệnh nặng mà an giấc ngàn thu (nàng thực sự nghi ngờ rằng Phạm Liên vì thấy nàng hạ sinh Ân Đức nên tức mà chết), giờ lại gặp nàng Ngọc Hân công chúa này có phần hơi hao hao thê tử trước của Hồ Bình, phải chăng Phạm Liên chết rồi liền nhập vào xác vị công chúa này phá đám nàng?

Một người nữa vào phòng, quét ánh mắt mọi góc ngách rồi nhìn Lăng Lam đăm đăm. Mắt rồng mây phượng, nét môi tuấn mỹ, khí chất phi phàm, trường bào đen huyền,... ngoài phu quân nàng thì còn có thể là ai?

Bái kiến hoàng huynh của mình xong, Hồ Bình tiến tới phía nàng, giao Ân Đức cho Dận Minh rồi kéo tay Lăng Lam đi trong con mắt ngạc nhiên của tất cả mọi người.

- Từ từ, chậm chậm thôi, Long Nương tướng quân vội vã thế làm gì? Tiện nữ còn chưa hồi phục sau dư chấn thất tình, tướng quân từ bi hỉ xả để tiện nữ ngồi thở một chút, được không?- Lăng Lam cất giọng, rõ ràng là nói móc nhưng Hồ Bình không để tâm, ôm lấy eo nàng mà khinh công từ trên lầu cao xuống lưng ngựa, thúc ngựa phi nhanh.

- Tướng quân, xóc quá à, tiện nữ vừa ăn xong, sắp nôn ra hết tới nơi rồi nè.- Nàng nói, vì đang ngồi phía trước nên đành vòng tay ra sau ôm chặt lấy hông chàng.

Vẫn là cái kiểu cây cối ven đường vùn vụt chạy qua mắt, Lăng Lam bắt đầu choáng váng, gượng cười phân bua:

- Tướng quân, tiện nữ chóng mặt...- Nói tới đó, quả nhiên Hồ Bình có cho ngựa chậm lại một chút, chẳng hiểu nàng ngứa miệng kiểu gì mà lại nói tiếp.- Tướng quân, Ngài mới cưới được vợ đẹp cũng đâu cần cao hứng phóng nhanh vậy chứ...

Tiếng than vừa dứt, lập tức Hồ Bình mím môi ghì dây cương khiến ngựa đột ngột dừng lại, chàng mang nàng nhảy xuống lưng ngựa. Hai bàn tay to lớn bám trụ lên vai Lăng Lam, nhìn nàng đắm đắm.

- Tướng quân, Ngài định dùng ánh mắt đục lỗ trên mặt tiện nữ hay sao mà nhìn ghê thế?

- Lam nhi!- Hồ Bình cất giọng, cảm xúc trong đó mười phần đều là ghen ngào.

- Tướng quân, đừng làm tiện nữ sợ nha.- Hồ Bình ôm ghì lấy nàng nhưng lại không cảm nhận được trái tim nàng làm bằng gì, cơ sao có thể nhẫn tâm tới thế:

- Lam nhi... xin nàng đừng như thế... Xin nàng...

- Tướng quân, Ngài nên buông tiện nữ ra thì hơn, chút nữa mùi hôi thối của tiện nữ vấy sang áo Ngài, công chúa sẽ bực đó. Hại tình cảm phu thê Ngài, tội danh đó tiện nữ gánh không nổi đâu.

- Lam nhi... Lam nhi... Ta cầu xin nàng. Đánh ta đi! Chửi ta đi! Chỉ xin đừng đối xử với ta như thế...- Khóe mắt chàng đã rưng rưng, đã bao tháng rồi chàng mới gặp lại nàng, vậy mà lại là trong tình cảnh xót xa này. Chàng phải làm gì để Lam nhi tha thứ đây?

- Tướng quân...

- Đừng gọi ta là “tướng quân” nữa!- Hồ Bình lớn giọng, tay nâng cằm nàng lên đối diện với mặt mình, bóp mạnh.- Nàng hạnh phúc khi thấy ta khóc phải không??

Im lặng một hồi rồi cuối cùng nàng cũng nhếch mép lên cười ngạo nghễ, giật cằm ra khỏi tay chàng, ánh mắt sáng quắc:

- Ta có tư cách để giận chàng sao? Chàng không thể không cưới nàng công chúa ấy, ta hiểu lí do, ta biết. Nhưng là ta không thể nuốt trôi cục tức này được!!

- Lam nhi... ta chưa hề động vào nàng ấy. Nàng hãy tin ta.

Lăng Lam nhìn chàng không nói. Nàng tin Hồ Bình. Tất nhiên tin. Nhưng cái sự thực rằng kể từ giờ sẽ có một nữ nhân khác chen chân vào giữa hai người vẫn sờ sờ ra đấy, nàng phải làm sao?

- Hồ Bình, ta sợ... rất sợ...- nàng mỉm cười chua chát, thực sự nàng còn đang rất muốn khóc, nhưng không hiểu sao cảm xúc ấy khi thoát ra trên mặt nàng lại hóa thành nụ cười khó coi tới vậy...- ta sợ một ngày chàng sẽ bỏ rơi ta...- tiếng nàng chậm rãi thoát ra khỏi môi, chua xót...như phụ thân ngày trước...

- Lam nhi...- chàng gọi, ôm nàng vào lòng, hết sức ấm áp và chân thật...- Bất kể có chuyện gì, ta cũng sẽ không bỏ rơi nàng...

Một giọt nước mắt lăn dài trên má Lăng Lam, thấm ngọt vào cằm bào của chàng.

Nàng đã từng nghĩ, sau việc phụ thân chỉ mang Dận Minh theo mà bỏ rơi mình, nàng đã chuẩn bị cho mình một trái tim luôn sẵn sàng để tan vỡ. Nàng tưởng rằng như vậy mình sẽ không bao giờ phải đau đớn như lúc đó nữa.

Giây phút mà Ngọc Hân xuất hiện trước mặt nàng, gọi nàng hai tiếng “Lam tỷ”, nàng mơ hồ nghĩ đây là một giấc mơ, Hồ Bình không hề cười người con gái khác. Nhưng giây phút chàng vào phòng, đối diện với nàng, Lăng Lam cười khổ mà thầm rên lên phát hiện rằng đây là sự thực, không phải nàng mộng mị gì. Và cái sự thực này... quả thực rất đau... đau tới mức nàng muốn móc trái tim này ra xem nó mắc bệnh gì mà đau như thế... Đau tới mức giờ nàng cần chặt vai Hồ Bình mà khóc nấc lên không kìm hãm nổi... Tới khi máu chàng loang ra trên áo, nàng mới nhả răng ra, tưởng chừng như sắp ngất đi. Đúng là không phải nàng mơ rồi...

Khi bóng tối dần bao trùm lên cây cỏ, Hồ Bình ngồi tựa vào gốc cây đại thụ còn nàng thì gối lên đùi chàng, Lăng Lam nhìn bầu trời đầy sao trên cao một hồi rồi mới cất lời:

- Đã có lúc, ta ước giá như mình không yêu chàng... Nhưng vẫn là ông Trời không đáp ứng nguyện vọng của ta, ta yêu chàng nên mới đau đớn thế này...

- Lam nhi... xin lỗi nàng... ta đã phụ nàng...

Lăng Lam lắc đầu nhẹ, dịu dàng vươn cánh tay chạm vào khuôn mặt Hồ Bình:

- Không phải lỗi của chàng. Giờ vẫn cần thu phục lòng dân lấy cái danh “phò Lê diệt Trịnh” để sắp tới mới có thể đem Bắc Hà sát nhập mà thống nhất núi sông An Nam về cùng một cõi được. Nếu giờ phút này mà chống lời vua Lê, bao công sức sẽ đổ xuống sông xuống bể hết cả...

- Lam nhi, nàng còn nhớ khi gặp nàng ở Tử Cấm Thành, ta đã nói rằng mình họ Hồ không?

- Ừm, nhớ. Chẳng phải ta vẫn gọi chàng là Hồ Bình đấy sao?

Chàng vuốt tóc nàng, mỉm cười:

- Thực ra ta không phải họ Nguyễn, mà là họ Hồ.

- Họ Hồ thực sự?- Lăng Lam nhòm dậy khỏi thảm cỏ rồi mày nàng nhú lại.- Chẳng lẽ... Hồ Quý Ly?

- Phải.

Nhà Hồ chỉ tồn tại được 7 năm, sau đó An Nam lại rơi vào vòng đô hộ của nhà Minh bấy giờ, các sử gia viết rằng Hồ Quý Ly sau khi bại trận bị giải về Quảng Tây đày ải rồi sau đó vài năm thì chết, hóa ra y không hề vong mạng mà đã dạy con cháu tìm cách đòi lại giang sơn? Quả nhiên đáng nể phục! Kế hoạch phục hưng triều đại này đã có tầm cỡ mấy trăm năm nung nấu, thảo nào anh em Tây Sơn tuy xuất thân thương nhân mà lại tài hoa tới vậy, đánh đâu thắng đó lại biết cách dễ dàng thu phục lòng dân! Nàng cũng đã từng nghi ngờ điểm này, giờ thì đã có lời giải đáp.

Lần gặp ấy, chàng đã đem tên gốc của mình ra nói với nàng. Lăng Lam nghĩ rằng hồi đó vì chàng không muốn ai phát hiện ra thân phận của mình nên mới cho nàng biết tên giả, nhưng nay thì...

- Tại sao ngày ấy lại cho ta biết tên thật của chàng?

Hồ Bình chạm vào cái bớt đỏ trên cổ nàng:

- Ta đã nhìn thấy nó và biết rằng nàng là tiểu cô nương từng đưa mình Lam Chi Thảo.

Lăng Lam mỉm cười, chàng đã tránh nhắc tới tên mẫu thân. Chàng biết nàng không thích nhắc tới tên Người. Họ Lê và nhà Tây Sơn có quan hệ thế nào cả hai đều rõ, năm ấy người mẫu thân tìm chính là phụ thân chàng.

- Hồ Bình, chúng ta về thôi...- Nàng chạm vào má chàng, chậm rãi nói.

- Nàng lạnh sao?- chàng hỏi, tay cởi áo choàng khoác lên người Lăng Lam.

- Không.- nàng lắc đầu mỉm cười.- Ân Đức, nó cũng nhớ chàng lắm, đã mấy tháng rồi...

- Ừm.

Hồ Bình gật gật, đem nàng cẩn thận đặt lên lưng ngựa rồi giục ngựa đi chậm chậm trở về Kinh Thành.

Đèn hoa sáng rực rỡ từ ngày đại hỉ của chàng và Ngọc Hân sáng khắp thành Thăng Long, các cửa hiệu, quán trọ còn chưa vội gỡ xuống, màu đỏ của chữ “Hỉ” làm nàng nhức mắt. Giờ chỉ duy nhất tẩu lầu của nàng là xám xịt không treo đèn lồng sắc sỡ mừng vui. Lăng Lam buồn rầu nhìn chàng rồi vào trong lấy ra một loạt đèn rực rỡ muôn màu treo trước cửa, mỉm cười giải thích:

- Mừng gia đình ta đoàn tụ.

Thằng nhóc đang được Dận Minh bế trên tay, thấy Hồ Bình thì vội tụt xuống, chạy tới bên chàng, cười híp mắt gọi lớn:

- Cha!! Cha! Cha bế con! Bế con!

Hồ Bình tươi cười bế nó lên, hỏi nhỏ:

- Đức nhớ cha không?

- Nhớ! Nhớ! Nhớ lắm!

- Đức nhớ bá bá hơn hay nhớ cha hơn?- Nguyễn Nhạc cũng đang ở gần đó, nghe thấy vậy liền mỉm cười.

- Đức nhớ cha hơn. Nhưng cha lại đi với dì ghẻ, không thương Đức và mẹ nữa...

Tất cả người lớn trong tiệm đều tái mặt nhìn đứa nhỏ. Công chúa Ngọc Hân đang định đưa ly trà lên miệng uống thì động tác cũng dừng lại giữa không trung.

Hồ Bình quay sang nhìn Lăng Lam cầu cứu. Nàng chỉ thở dài, kéo sát áo lại cho con:

- Nhớ mặc ấm một chút, sắp tới Tết Nguyên Đán rồi, trời rất lạnh...

- Ừm...- Thanh âm từ cổ họng thằng bé phát ra có vài phần tủi hổ, mắt nó rơm rớm rồi gại mũi lên vai Hồ Bình, ôm chặt cổ chàng, lặng im không nói gì nữa.

Đêm ấy, thằng bé ngủ cứ rúc sâu vào lòng Hồ Bình rồi lại quay sang ôm chặt Lăng Lam, cứ mãi như vậy cho tới gà gáy gần sáng mới chịu thiếp đi vì mệt.

Thằng bé này lớn sớm quá, nàng nên vui hay buồn đây?

36. Chương 36: Chương 36

Nàng còn nhớ rất rõ hồi nhỏ phụ thân thường để Dận Minh ngồi lên vai còn nàng thì được cõng trên lưng đi ra phố huyện ăn chè. Mặc dù tay chân thư sinh yếu ớt nhưng lần nào cũng vậy, Người không hề từ chối yêu sách được cõng đi khắp nơi của nàng, thậm chí còn luôn vui vẻ cười rạng rỡ, mãi tới khi về tới nhà mà chân tay mỏi nhừ, vai cổ đau nhức, lại phải nhờ mẫu thân điểm vài huyệt mới có thể hồi phục.

Tuổi thơ, thực ra rất yên bình và đẹp đẽ. Nàng có phụ thân, mẫu thân và cả Dận Minh nữa, những ngày tháng vô tư không lo âu sầu nghĩ, chỉ là thỉnh thoảng phải chuyển nhà chạy nạn mỗi khi Hoàng Lịch ngửi thấy mùi của gia đình nàng mà sai quan quân tới bắt. Nhưng vì thế mà cũng rất vui, có lần Dận Minh tè dầm ra cái quần đẹp nhất mà nó muốn mặc để đi sinh nhật bạn, nàng mắng vài câu rồi cũng giặt hộ. Kết quả là mẫu thân trở về, mặt tái mét bảo Hoàng Lịch sắp tới nơi, cả nhà loạn cả lên, tức tốc phi lên ngựa chạy trốn, hại Dận Minh hoảng loạn đến độ tới quần cũng quên không mặc vào, mông trần cạo vào yên ngựa xước xát cả một vùng, đến nơi ẩn nấp mới dù đã được bôi thuốc thì mãi tới một tuần sau mới có thể chạy nhảy như cũ.

Lăng Lam thở dài, nàng ngày còn nhỏ chẳng hề tâm cơ tính toán như bây giờ, luôn ngây ngô vô sự, nhưng con trai nàng, hình như... nó hơi khác người thì phải?

Có một lần, Ân Đức kéo vạt áo nàng, hỏi nhỏ:

- Tại sao mẹ lại không trang điểm xinh đẹp như Hân tỷ kia?

Nàng nhìn con, cười khổ. Từ ngày mọi người bảo nó không được gọi Ngọc Hân là “dì ghẻ”, nó liền đổi sang gọi thành “Hân tỷ”, có ai bảo thế nào cũng không chịu đổi cách xưng hô. Thực ra Ngọc Hân cũng chỉ là thiếu nữ mười sáu, gọi tiếng “tỷ” cũng không phải quá đáng lắm, nhưng là nàng ấy giờ đã là thê tử của phụ thân thằng nhóc, gọi vậy cũng là sai quấy rồi.

Còn về vấn đề mà Ân Đức hỏi, nàng đúng là có chút không để ý tới những việc nữ nhân khác hay làm mấy. Vì bận việc của Hỉ Lam mà y phục cũng không chịu chau chuốt, tóc cũng giản đơn, trang sức đạm bạc (đeo vào nặng người khó bước) mà tới cả khuôn mặt cũng chẳng điểm tô gì.

- Sắp tới vua Lê có tổ chức ca vũ mừng hoàng thượng tới Thăng Long, tỷ cũng nên trổ ít tài nghệ đi thôi?- Dận Minh ở gần đó xen vào, mấy món trang sức tua rua trên đầu y lung la lung lay, chắc là muốn Lăng Lam ngựa tay rút ra mà đâm vào cái miệng chết tiệt của y đây mà.

- Đúng đó mẹ, con muốn nhìn thấy mẹ thật xinh đẹp cơ!

- Đức à, mẹ bảo này, thực ra mẹ...

Lời chưa kịp dứt đã bị người khác chặn ngang họng.

- Ôi... thật thương cho mẫu thân ngày trước hoài công dạy dỗ, không ngờ nhi nữ của Lã Tứ Nương danh trấn thiên hạ lại tầm thường tội bạc như thế... Tiếc quá mà...

Nói xong y bèn chép miệng vài cái, ra vẻ luyến tiếc vô hạn, kiểu như thương thay cho hoa kia chưa kịp nở mà đã rụng vậy.

Cái kiểu đả kích khích tướng này nàng dâu có lạ, chỉ nhếch mép một cái là khiến Dận Minh như bị mắc xương:

- Xem người phục sức thế kia, có lẽ mẫu thân đâu chỉ có một hài tử là nữ nhi? Hay Lãng công tử cũng nên đừng khiến mẫu thân dưới tuổi vàng phiền lòng, lên vũ đài múa may vài điệu khoe sắc tranh tài?

- Tỷ...- khoe môi Dận Minh run run, chắc là đang rất giận dữ. Lãng Lam tiến lại gần, xĩa vào trán y:

- Đã bảo người bao lần rồi, nói không lại thì đừng có động vào ta! Người họ Lãng chẳng lẽ ta không phải? Quần tã lót cho người ta còn từng làm, biết điều thì ngoan một chút, chẳng lẽ sợ ta không nắm thóp nổi người?

- Thôi được rồi, ta thua.- Dận Minh bực mình ngồi phịch xuống ghế, lấy quyển y sách ra đề mấy chữ: “Cách chữa tức giận” rồi định viết tiếp nhưng lại cắn bút ngồi ngay đơ. Cái này thì tới thần y như hẩn cũng bó tay xin hàng.

Liên đó khi Ân Đức còn đang phụng phịu, Lãng Lam ngây ngẩn nghĩ tới việc làm thế nào để vua Lê dùng “rượu sim nức vùng” trong các buổi ngự thiện và nhất là yến tiệc sắp tới thì thấy một tiếng cười ha hả vang lên:

- Em dâu, bao năm rồi cũng chưa thấy trở tài nghệ lần nào, cũng nên nhân dịp này mà xuất chiêu đi!

Là tiếng của Nguyễn Nhạc! Lãng Lam cắn môi bái kiến, sau khi được bình thân, chối quanh co một hồi cũng không được, y là hoàng thượng cơ mà! Nên đành ủy khuất vâng lệnh.

Chết tiệt, việc thông thương buôn bán còn lo chưa xong, giờ lại vướng vào vụ múa may này, thật đúng là kéo thêm phiền phức! Nàng tới lúc đi ngủ mà mặt mày còn nhăn nhó, nhìn Hồ Bình lại nghĩ tới vị hoàng huynh đáng ghét của chàng, không nhìn nổi mà véo cho chàng mấy nhát.

- Lam nhi, đừng giận cá chém thớt như vậy mà...- Hồ Bình cười nhẹ, khẽ vuốt tóc nàng.

- Cứ lo lắng nhiều như vậy, trước khi tích vàng đầy kho, chắc ta cũng hóa thành lão bà...- nàng thở dài thườn thượt, buồn rầu gối đầu lên vai chàng.

- Nàng là lão bà, ta sẽ là lão ông, chúng ta ngày ngày ngồi bên nhau uống trà, đợi con cháu tới thỉnh an chúc thọ, vậy chẳng phải rất viên mãn hay sao?- Vẫn là nụ cười ấy trên khóe môi chàng không khỏi khiến Lãng Lam suy nghĩ. Ở trong quân doanh bao ngày tháng, đâm mình nơi sa trường đánh Nam dẹp Bắc, phải chăng chàng cũng đã mỏi mệt rồi?

- Hồ Bình...

- Ừm?

- Đợi sau khi An Nam được thống nhất, ta tích đủ bạc, chúng ta liền tìm một nơi phong cảnh đẹp mà xây phủ, sống sung sướng cả đời, được không?

Nàng không hề vẽ ra cái cảnh túp lều tranh nơi rừng trúc, bởi vì chính nàng cũng từng trải qua rồi, chẳng biết khi ấy phụ mẫu có hạnh phúc gì không nhưng nàng và Dận Minh chính là thập phần khổ sở! Nàng không bao giờ muốn Ân Đức chịu khổ đi mót khoai ngoài ruộng như mình ngày trước, con trai nàng, nhất định phải được thưởng thức cao lương mỹ vị, sống sung sướng trong nhung lụa gấm vóc ngày qua ngày, tháng qua tháng, tới khi chết rồi mà vàng bạc vẫn dư dả đầy thân!

Hồ Bình nghe lời nàng nói, mỉm cười gật đầu:

- Được, chúng ta hãy cùng cố gắng, mong ngày đó tới thật mau...

—o0o—

10 năm, nghĩ tới thì có vẻ rất dài, rất lâu, nhưng khi nhìn lại thì chỉ giống như khoảng thời gian một cánh hoa rơi mà thôi. Nàng ở An Nam được 10 năm rồi, Ngung Diễm- con trai nàng cũng đã tròn 10 tuổi rồi... Cũng có một vài lần, nàng nhìn Ân Đức mà nhớ về Ngung Diễm, nếu như lúc này ở bên nàng là cả hai đứa con trai thì sẽ ra sao nhỉ? Nàng sẽ hạnh phúc viên mãn hay sợ rằng nụ cười sẽ méo xệch vì hai đứa con dắt theo hai người cha của chúng? Nàng phải đối mặt với tương lai ấy như thế nào?? Nàng rất sợ, thực rất sợ. Lăng Lam đã từng nghĩ rằng mình sẽ sống trọn phần đời còn lại ở An Nam, nhưng dường như có điều gì mách bảo nàng rằng chẳng có chuyện gì lại viên mãn tới thế, nhắc nàng nhớ rằng hiện thực thường phủ phàng chứ đâu có đẹp như tưởng tượng mộng mơ.

Nàng có nhớ Ngung Diễm hay không? Nàng có nhớ đứa con trai mình mới chỉ được bé có một lần ấy hay không? Nàng...không biết... Tình cảm thật ra đều phân ra nông hay sâu. Với Hoàng Lịch, tình yêu của nàng không thấm thiết mà chỉ có gì đó day dứt, rất day dứt, nàng sống bên hắn, ngày ngày đêm đêm lo nghĩ giữ cho vũng trái tim của bậc cửu ngũ chí tôn, không để bất cứ nữ nhân nào khác đạp mình từ trên cao ngã xuống. Rồi nàng sinh con cho hắn, sinh một aka, chưa kịp bồi dưỡng tình mẫu tử với đứa con ấy thì nàng đã trôi dạt tới miền nhiệt đới này. Sống bên Hoàng Lịch, dường như cuộc đời của nàng quá vội vã, nàng không có thời gian để suy ngẫm về tình cảm của mình, để hưởng thụ cảnh sắc của chiếc lồng son dát vàng Tử Cẩm Thành ấy.

Có lẽ đó chính là lí do nàng chọn muốn ở bên Hồ Bình. Bên chàng luôn là sự bình yên tuyệt đối, nàng có thể vui cười khóc lóc thoải mái, nàng có thể vui vẻ kiếm tiền bằng chính tài kinh doanh của mình, chẳng phải chèn ép vị cung phi hay một viên quan nào, nàng có thể ban sáng tính sổ sách, ban chiều chơi với đệ đệ và hài tử, tối đến ngã vào bả vai vững chắc của chàng, để cho chàng thủ thủ vào tai mình những lời bình dị nhất, những chuyện thường nhật nhất như vạ cặp phu thê khác. Hồ Bình nam chinh bắc chiến bao năm trời, có thời gian nửa năm cả hai không gặp nhau nhưng chàng chưa bao giờ quên quan tâm tới nàng, đơn giản chỉ là vài bức thư hoặc một bó hoa đại chàng hái vội trên đường hành quân thắng trận trở về bên nàng. Cái hạnh phúc ấy bình dị hơn Tử Cẩm Thành hàng ngàn vạn lần, ngày ấy khi ngồi trong tấm cung của mình, nàng cũng đã mơ tới cái hạnh phúc mà mình nay đã được hưởng ấy...

Một người khi trong quá khứ bị tổn thương quá sâu sắc, sẽ có nỗi sợ hãi vào tương lai vì hiện tại quá hạnh phúc. Có thật rằng khi Hồ Bình giúp Nguyễn Nhạc thống nhất An Nam, nàng tích vàng đủ cho cả con cháu đời sau, hai người có thể chọn một nơi thanh vắng mà sống an nhàn?

Hai chữ “an nhàn” ấy, liệu có phải xa vời quá chăng?

Ta liệu có thể vứt bỏ mọi thứ trong quá khứ, mọi trách nhiệm, gánh nặng, ràng buộc để sống vì bản thân?

Ta liệu có thể hay không?

37. Chương 37: Chương 37

Lăng Lam xuống xe ngựa sau khi kiểm kê xong sổ sách ở cửa hiệu phía Bắc, bảo tì nữ bên cạnh đấm đấm vai cho mình, miệng vẫn còn đang lẩm nhẩm tính xem vụ nhập hàng vừa rồi dư ra được bao nhiêu bạc.

- Chủ nhân.- Một viên thị vệ quỳ xuống bái kiến nàng, Lăng Lam phát tay cho hắn đứng dậy.

- Hoàng thượng thế nào?

- Thưa, vừa bãi triều xong, lại bất bình với Long Nữ tướng quân, hiện bị đau đầu nên lui về nghỉ sớm ạ.

- ừm...- nàng gật đầu cho hắn lui, tay khẽ cọ nắp ly trà vào thành chén. Hương trà thoang thoang đưa qua mũi giúp tinh thần sáng khoái phần nào. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu khiến Lăng Lam phấn khởi đứng dậy, nàng lẳng xăng mang “rượu sim nức vùng” dâng lên vua Thái Đức, lấy lòng vị anh chồng đầy quyền lực này một chút thì mới hồng hồng buôn bán phát đạt được, không khéo thấy rượu của Hỉ Lam ngon ngọt, bỏ

rẻ mà nhà vua vui lòng miễn nửa thuế cũng nên? Ngoài ra còn thất thêm tình cảm gia đình, có ích cho phu quân nàng bị ông anh này trù dập mấy ngày nay.

Cái ý nghĩ ấy khiến Lăng Lam cực đắc chí, vừa dâng rượu cho vua vừa cười híp mắt, cười tới mức mấy viên thái giám bên cạnh cực nghi ngờ nàng bỏ thuốc xổ vào rượu trả thù họ Hồ Bình vụ anh em Tây Sơn bất đồng ý kiến.

- Em dâu thật chu đáo quá!- Nguyễn Nhạc mỉm cười, thật sự cảm kích tấm lòng của Lăng Lam. Như cả hoàng hậu hay phi tần cũng đâu nghe tin nhà vua bị bệnh mà tới chăm sóc?

- Hoàng thượng khỏe là thảo dân vui rồi.- Nàng lại cười, nụ cười của nàng rất có sức lan tỏa làm ấm lòng Nguyễn Nhạc.

- Ủm...- Nhà vua đặt bát rượu xuống, bắt đầu hỏi han việc làm ăn của Lăng Lam. Nàng kể cực trôi chảy hùng hồn, niềm vui chan chứa cả trong giọng nói khiến Nguyễn Nhạc thấy ngưỡng mộ.

Chẳng phải nàng ấy đang sống rất hạnh phúc đó hay sao? Cớ sao người ngồi trên vạn người như ta lại không thể có được nụ cười ấy? Thật sự mong nàng có thể ngày nào cũng tới cùng trò chuyện để giảm bớt gánh nặng trong lòng...

Nguyễn Nhạc thở dài. Bình đệ thật có phúc, vị em dâu này thực sự quá quý giá...

-o0o-

Với chiến dịch quyết tâm mang “rượu sim nức vùng” vào từng bữa ăn của cung đình nhà Lê, yến tiệc lần này Lăng Lam hào phóng tung tay tài trợ rượu khiến Dận Minh cực sững sốt.

- Tỷ tỷ mất trí rồi sao?

- Đần.- Nàng phán rồi mới chịu giải thích.- Kiểu này giống như uống thử. Quan lại, vua chúa lần này uống miễn phí thấy ngon thì sau này dù không phải đồ miễn phí vẫn dốc hầu bao ra mua được chứ!

- Giỏi!- Dận Minh vỗ tay vỗp một cái xuống bàn, vì quá hùng hổ khí khái nam tử nên cây trà cài hờ trên tóc y cũng theo đó mà trượt xuống đất vỡ làm đôi, mất y lập tức tiếc của mà rơm rớm nước.

- Khỏi khen.- nàng cười híp mắt, cực thích chí khi đệ đệ mình mất của nhưng rèm mi chợt nhú lại một mồi. Mấy ngày nay bận tập múa may để trở tài trong yến tiệc làm nàng ngủ không đủ giấc, người đau ê ẩm khiến Hồ Bình thương xót mang thuốc ra bóp cho nàng, may chàng nhú lại. Nguyễn Nhạc và chàng lại bất đồng ý kiến, năm nay dân chúng mất mùa, bão lũ về sớm khiến vụ này hỏng hết lúa, Hồ Bình dảng sợ xin miễn giảm thuế một số vùng đồng thời cho một số ít quân lính hiện chưa cần dùng đến về từng hộ giúp bà con cày cấy, dù sao nghề nông vẫn là gốc của nước ta. Nhưng Nguyễn Nhạc không đồng tình, nói rằng triều đình Tây Sơn mới lập chưa được bao lâu, cần ngân lượng để sửa sang, Hoàng Đế Thành cũng vừa sửa xong, ngân khố chẳng còn bao nhiêu, giờ lại giảm thuế thì tới vua và hoàng hậu cũng phải ăn cơm rau quá, hơn nữa binh sĩ là dùng để đánh trận, mang về cây ruộng còn ra thể thống gì nên không chuẩn tấu, cãi nhau với Hồ Bình một trận to. Tiếp tới vua Thái Đức còn hạ chỉ khiến Lăng Lam tập múa toàn thân đau nhức làm chàng càng giận, may kiếm lúc nào cũng nhú lại thành một đường thẳng không cách nào giãn ra. Hơn nữa do bá tánh càng ngày càng tỏ thái độ ủng hộ Hồ Bình hơn làm Nguyễn Nhạc thấy hoàng vị của mình không được vững chắc, liên tục làm khó chàng trên triều, bởi móc từng vấn đề sai sót nhỏ rồi đổ lên đầu chàng, cố tình làm giảm thế lực của Hồ Bình trong triều. Chàng tất nhiên biết ý định của hoàng huynh mình nhưng cũng chẳng tìm cách cứu vãn. Cho dù đúng rằng giang sơn này là do chàng Nam chinh Bắc chiến đoạt về nhưng ước nguyện cuối cùng của chàng chỉ là giúp Nguyễn Nhạc thống nhất An Nam cho bá tánh bớt khổ sau đó tìm chốn yên bình cùng Lăng Lam và Ân Đức sống hạnh phúc tới khi nhắm mắt.

Thấy phu quân của mình liên tục bị chèn ép vậy khiến Lăng Lam cực kì không thoải mái. Chàng thì còn vì tình nghĩa huynh đệ mà không phản kháng, còn nàng thì lại chẳng có ràng buộc nào cả hiện đang cật lực nghĩ cách hất vị “anh chồng” kia khỏi hoàng vị. Giờ chỉ còn đứng một lí do để nhân dân nổi dậy chống lại Nguyễn Nhạc mà thôi, cả Bắc Hà đang sôi sục lòng hăm mộ với Hồ Bình, tình yêu thương của họ với nàng công chúa Ngọc Hân kia lại có thể sánh ngang với việc dạ minh châu nhân gian chỉ có một. Vậy nếu để Nguyễn Nhạc “làm tổn thương” vị công chúa kia, chẳng phải sẽ vụn cả đôi đường sao?

Nghĩ tới đó, nàng liền cười rất quỷ dị khiến Dận Minh đang ăn táo cũng phát sặc, kinh hãi ngó tỷ tỷ của mình một cái. Chà chà, còn có ai thông minh hơn nàng không cơ chứ? Ha ha...

Đang ngửa cổ cười thì Lăng Lam thất thần dừng lại. Nữ nhi quan trọng nhất chuyện trinh tiết, Ngọc Hân công chúa kia lại mới chỉ 16 tuổi, liệu sau “vụ tổn thất” liệu có hồi phục được không?... Nàng làm vậy... phải chẳng quá ác độc? Hồ Bình nhất định không ủng hộ cách của nàng, sau việc này, tình cảm phu thê liệu có bị sút mẻ? Còn cả Ân Đức nữa, nếu thằng bé biết chuyện sẽ nghĩ nàng là con người như thế nào?...

Nàng thở hắt ra một cái phien não, quyết định không triển khai kế hoạch này.

Nàng mong đợi ngày tháng trở về Quy Nhơn biết bao, giờ đang ở thành Thăng Long, Hồ Bình không thể để dân chúng thấy Ngọc Hân bị thất sủng nên cứ một tuần là sang đó mấy bận, thậm chí còn từng dẫn nàng ta ra ngoại thành ngắm hoa sắn bắn. Tuy Lăng Lam hiểu lí do nhưng cực tức này cực khó nuốt, nếu giận dữ với chàng thì thành ra tình cảm phu thê bị sút mẻ vì kẻ thứ ba một cách lằng nhằng, nhưng nếu cứ trơ mắt ra nhìn Hồ Bình qua đêm ở phòng kẻ khác mà vẫn có thể coi như không có gì thì quả thật nàng không có bản lĩnh ấy. Buồn lại càng thêm buồn, vốn hiện đang tập múa mà nàng lại quên băng đi mất, lười nhắc hỏi tỉ nữ xem còn mấy ngày nữa là đến yến tiệc.

- Dạ, chính tối nay đó ạ.

Tiếng lãnh lót của tiểu nữ tử đó vừa dứt, Lăng Lam chết ngay đơ tại trận. Nàng còn mấy canh giờ nữa để chuẩn bị tất cả sao?? Trời ơi, nói gì tới kế hoạch đưa “rượu sim nức vùng” vào cung đình nhà Lê, sắp tới nàng sẽ mất mặt toàn tập với điệu múa dờ hơi này cho coi... Huhu...

—o0o—

Đêm thanh, trăng tròn sáng vàng vặc đậu ngay trên đỉnh của tòa lâu các đồ rực. Phía dưới là vua tôi nhà Lê cùng bá quan triều Tây Sơn tề tựu đông đủ. Nàng hít một hơi dài, để mặc cho dòng ánh sáng chảy lướt lên tà áo đỏ của mình, bước lên thành lầu cao, phi thân xuống...

Có những tiếng hét sợ hãi vang lên rồi tiếp sau đó là những âm thanh bất ngờ, vẻ mặt tất cả đều ngạc nhiên tột độ. Hai dải vải đỏ từ tay áo Lăng Lam phóng ra, trượt theo dây treo đèn lồng từ đỉnh lâu các cao vút xuống vũ đài hoa lệ phía dưới, nàng bay tới đâu, đèn sáng tới đó, tạo ra một cảnh tượng rực rỡ khiến khán giả không thể chớp mắt. Mái tóc nàng búi cao, để lộ ra cổ trắng ngần cùng bờ vai thon nhỏ, hạt chu sa giữa hai hàng lông mày thanh tú đỏ chót như được chấm bằng máu. Xiêm y nàng đồ rực, đuôi váy dài thướt tha tung bay trong gió. Giây phút nàng chạm mũi hài xuống đất, chỉ nghe một tiếng nói bật ra:

- Phụng hoàng hạ thế...

Nét mặt nàng kiêu sa thần thánh, đôi mắt sâu như đọc rõ tâm gan người đối diện khiến họ phải xấu hổ muốn cúi đầu nhưng lại không thể cưỡng lại sự mê hoặc từ nàng mà chỉ có thể giương mắt ra nhìn, cũng chẳng dám chớp mắt, sợ rằng nếu lỡ mất bất kì khoảnh khắc nào của giây phút này thì sẽ ôm hận thiên thu...

Lăng Lam dùng hai dải áo trong suốt vừa nẩy châm lửa cháy, uyển chuyển vừa múa vừa thấp sáng từng hũ lửa xung quanh khán đài. Nàng xoay vòng chậm chậm, bước đi mà như đang giang cánh bay, đôi môi mọng bất giác nhếch lên một nụ cười giấu cợt như chế giễu những kẻ phàm nhân trước mắt. Làn da nàng trắng đến nỗi tương phản với mái tóc đen huyền và y phục đỏ tới nhức nhối, chỉ một cử động nhỏ nhất của ngón tay cũng khiến vạn dân nín thở. Nàng chậm chậm nhắm mắt, rèm mi dày cong vút không hề chớp động, cổ thanh khiết như bạch ngọc giương lên kiêu hãnh về phía màn đêm đen thẳm, hai bàn tay nòn nà đưa ra như hứng lấy thứ gì đó sắp đậu xuống từng tác da của lòng bàn tay.

Mọi người bất giác cũng đưa tay ra ngoài hiên như nàng, và chờ đợi...

Có một thứ lạnh lạnh là lạ xuất hiện. Nó xoay tròn trong không gian như những vụn đá trắng nhưng lại nhẹ bằng như một cộng tơ.

Tất cả cùng hướng mắt về phía Lăng Lam kiếm tìm câu trả lời, nhưng giờ đây họ nhận ra nàng đã biến mất, chỉ để lại những hũ lửa vẫn cháy bập bùng cùng làn gió cắt da cắt thịt đang thổi tung những vạt lụa xung quanh.

Ngơ ngác nhìn nhau, phải một lúc sau mới có một tiếng thì thầm vang lên khe khẽ:

- Tuyệt... là tuyệt... phụng hoàng đã mang tuyết tới Thăng Long Thành!!

—o0o—

Hồ Bình nhớ lại đêm ấy, chính cái đêm chàng tháo khăn đỏ và trút mũ phượng của nàng xuống, mái tóc Lăng Lam đổ ra như thác nước, đen tuyền chảy trên hỉ phục đồ rực. Chàng không hiểu vì sao mỗi khi Lăng Lam chăm chút dung nhan là mỗi lần lại làm người khác điên đảo. Sức mạnh của phần son lụa là hay chính là tới những lúc ấy nàng mới chịu tháo xiềng xích cho sự mị hoặc của mình?

Lăng Lam tất nhiên không đẹp bằng Tây Thi hay Điêu Thuyền. Nhưng vẻ đẹp của nàng lại rất ám ảnh người khác. Phải, là ám ảnh. Cái mà bản thân họ không mong đợi nhưng lại không thể thoát ra được, cứ mãi chìm đắm, theo thời gian mà càng ngày chìm càng sâu...

Chàng sợ rồi một ngày chính bởi sức mạnh này của nàng mà hai người không thể ở bên nhau nữa. Chàng sợ rồi sẽ có một nam nhân khác bị nàng ám ảnh như mình. Ở bên nhau mười năm trời, chưa bao giờ chàng đòi hỏi Lăng Lam tô son trát phấn, phục sức lộng lẫy như mọi nam nhân khác với thê tử của mình. Chàng sợ sẽ có ngày sức hút của nàng đem tới đại họa. Chàng chỉ muốn mãi mãi được ôm nàng thật chặt như thế này, được vùi đầu vào mái tóc dài đen tuyền của nàng, được nghe nàng lầm rầm bên tai những lời thủ thỉ tâm tình,...

Cứ thêm một giây phút hạnh phúc, chàng lại càng thêm lo sợ vào tương lai.

Hồ Bình cười nhạt, nhìn nét mặt khấn trương của hoàng huynh mình đang ngồi trên long ỷ, phải chăng cuối cùng thì điều chàng lo sợ cũng đã đến...?

38. Chương 38: Chương 38

Đang ngồi tư lự ngắm hoa đào, Lăng Lam chợt thở dài một tiếng:

- Nhà họ Lăng coi chừng sẽ tuyệt tự tuyệt tôn rồi...

- Hử?- Dận Minh đang gỡ trâm cài tóc liền dừng động tác, chậm rãi nhìn tỷ tỷ mình.

- Đệ thật sự không chuộng nữ nhân à?- Mắt nàng rơm rớm, chẳng biết giọt lệ hiếm hoi giả tạo của mình có làm đệ đệ mềm lòng mà lấy tạm một cô vợ về để có con cháu nối dõi hay không?

Dận Minh phát ho, Ân Đức chạy lại vỗ vỗ vào vai cho cậu rồi lại ngồi xuống rất ngoan ngoãn, tiếp tục tỉ mỉ với thỏi bạc nặng trĩu Lăng Lam vừa đưa cho cầm chơi.

- Ta nói mình không chuộng nữ nhân hồi nào?- Mắt y lóe lên tia bức tức, nàng thấy thể liền phe phẩy cái khăn tay đưa con trai lau bạc cho bóng rồi mới đáp lời:

- Thì chẳng phải đệ tới nay vẫn chưa yên bề gia thất đó sao? Cũng còn nhỏ tuổi gì cho cam, cũng đâu phải loại vô tích sự không kiếm đủ bạc nuôi vợ con...

Tới đó, Dận Minh liền ngắt lời:

- Đệ có nỗi khổ tâm riêng.

- Bất hiểu.- Tiếng Ân Đức vang lên làm cả hai người lớn trong phòng phải quay sang nhìn thằng nhỏ. Nó chống một tay vào bên má phụng phính, để cùi chỏ lên bàn, tay còn lại vẫn cầm chắc thỏi bạc, đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào Dận Minh.- Mẹ con bảo nam tử hán đại trượng phu không nuôi được vợ con là loại bất tài vô dụng, phụ bạc thê tử là bất nhân bất nghĩa, không có con nối dõi khiến dòng họ tuyệt tự tuyệt tôn là tội bất hiếu, đất trời không dung!

- Tỷ dạy nó thế mà được à?- Dận Minh quay sang nhìn Lăng Lam, cực bức xúc.- Ân Đức mới chỉ hơn hai tuổi chút chút chứ mấy.

- Hà hà.- Nàng cười híp mắt.- Thằng bé nói cũng đúng hết đấy chứ, đâu có thừa hay sai chữ nào.

- Tỷ lo chuyện của mình trước đi! Có biết hôm nay Nguyễn Nhạc nói gì với tỷ phu không hả?

- Bá bá con?- Ân Đức ngây ngốc, cái đầu thẳng bé nghiêng nghiêng, ánh mắt xao động. Tới đứa nhỏ như nó còn biết Nguyễn Nhạc và Hồ Bình đang bắt hòa.

- Hà hà, không có gì đâu, không có gì đâu.- Lăng Lam lườm Dân Minh rồi xoa xoa đầu thẳng bé, bảo nó ra ngoài chơi, vận động chân tay một chút mới mau chóng lớn như cha, nếu cứ ngồi đây vuốt ve thôi bạc thì sẽ lùn như mẹ nó. Nghe vậy, thẳng bé liền lon ton ra ngoài sân tập thể dục, tiện thể sưởi nắng luôn.

Đợi tới khi chắc chắn rằng Ân Đức cách đủ xa để không nghe thấy lời mình sắp nói, nàng mới cảm tức như máu:

- Đường Huyền Tông cướp Dương Ngọc Hoàn từ tay con trai lại được lưu danh sử sách vì sự chung tình của mình. Quá lỗ bịch! Với Lăng Lam ta, cách thức cướp đoạt bĩ ổi thì cho dù chân tình có cao bằng trời vẫn là loại không xứng được đầu thai làm người.

- Ta nghĩ, đờn này chẳng khác gì ép tỷ phụ tạo phản.- Dân Minh nói, sự lo lắng tràn ngập trong giọng nói, khác hẳn với sự nhàn hạ thường ngày của y. Chuyện liên quan trực tiếp tới tỷ ruột thịt của mình, kẻ không màng thế sự như y cũng trở nên ưu tư khác thường.

- Phản? Phản để Nguyễn Ánh ngư ông đắc lợi? Phản bây giờ để ả Ngọc Hân vốn là công chúa kia chễm chệ lên ngôi hoàng hậu?- Lăng Lam đập bàn.- Không! Không được! Nhất quyết không được phản!

- Thật không hiểu Nguyễn Nhạc nghĩ gì mà lại đòi cướp tỷ từ tay tỷ phụ!

- Tuổi tác có lẽ đã khiến y hồ đồ mất rồi!- Lăng Lam thở hắt ra, đưa tay bóp thái dương rồi ngẩng lên nhìn đệ đệ mình buồn rầu. Nàng đang nghĩ tới một chuyện mà đã giấu Dân Minh bao năm nay, vẫn biết bây giờ không phải thời điểm thích hợp để nói ra nhưng một nỗi lo sợ lại đang dâng lên bao trùm tâm trí nàng. Phải chăng đây chính là dấu hiệu báo trước rằng chuyện xấu đang tới rất nhanh?

- Dân Minh... chuyện của mẫu thân và phụ thân, chuyện năm ấy đệ vẫn còn nhỏ, 10 năm trước ta nghĩ đệ cũng chẳng lớn hơn là bao nên đã không cho đệ biết. Giờ có lẽ là lúc thích hợp rồi...

- Tỷ tỷ.- Dân Minh đưa tay ra chặn lời nàng.- Trước mắt hãy lo vụ Nguyễn Nhạc muốn nạp tỷ làm phi đã, chuyện của quá khứ để thêm một thời gian nữa bàn tới cũng không sợ để lại hậu quả gì.

- Ừm...- nàng gật đầu, thở dài một cái. Chút nữa lại phải đi khuyên Hồ Bình hãy kìm chế, đồng ý là không thể nhưng cũng không nên phản ứng thái quá.

Cái gọi là mưa gió giông bão, có lẽ sắp ập xuống tới nơi rồi!

—o0o—

- Thưa, hiện Vương gia có trong phủ không ạ? Nô tài tuân khẩu dụ tới, thánh thượng có chuyện cho vui.- Tên thái giám chậm chậm bước vào bẩm báo, Lăng Lam liền mỉm cười ngọt ngào:

- Công công trước tiên xin hãy nán lại uống ly trà nghỉ ngơi, dân nữ xin cho người báo Vương gia ngay.

Nói xong liền khẽ liếc mắt, thị nữ hiểu ý liền vội chạy tới thư phòng bẩm báo Hồ Bình. Đợi khi trong phòng khách vắng vẻ, nàng mới lấy ra một thỏi vàng kim, khéo léo đưa cho viên thái giám:

- Lý công công theo hầu thánh thượng bao năm nay, chắc cũng đoán được ý Người vài phần. Dân nữ mạo muội xin hỏi, chẳng hay lần này thánh thượng cho vui Vương gia là do uẩn khúc gì?

Tên thái giám ậm ừ vài tiếng, nàng cười ngọt với lão rồi lại thấy thêm một viên dạ mình châu rạng ngời:

- Nghe nói Lý công công gần đây tận tâm báo trung với vua mà không màng tới sức khỏe bản thân, dân nữ thập phần cảm động và ngưỡng mộ, chút lòng thành xin công công nể mặt mà đừng từ chối...

Lão thái giám tươi tỉnh hẳn, vừa đút viên ngọc vào ống tay áo, vừa tuôn một tràng:

- Phu nhân thật khách khí quá, nô tài chẳng qua chỉ là chân sai vặt của thánh thượng, cũng chẳng biết được gì nhiều, mà luật ban ra lại là cấm đoán hạ nhân này làm lộ ý vua... Lão cũng chỉ mang máng rằng hình như là vì chuyện Bắc Bình Vương còn chưa chịu giao phu nhân để Người sắc phong làm phi...

Mặt nàng lập tức xám ngoét đi, tên thái giám nhìn lại nàng đầy ý vị. Lãng Lam cố nặn ra một nụ cười chua chát:

- Ha ha, đa tạ công công chỉ dẫn, dân nữ cũng biết đường mà lo liệu...

Lão cọ nấp vào thành tách trà, vẫn giữ nguyên nụ cười rồi húp một ngụm, từ tốn mà rằng:

- Việc nên làm, việc nên làm thôi.

Nàng cười cho qua chuyện, đầu lại tính toán mông lung. Chẳng lẽ Nguyễn Nhạc lại cứ thích ép nhau tới đường cùng như thế, tới thỏ khi quần bách còn biết cần người cơ mà!

Trên đời làm việc gì cũng phải tính toán được mất, lợi nhiều hơn hay hại nhiều hơn. Biết là hại nhiều hơn lợi mà vẫn làm thì chỉ có là đồ ngốc!

Hồ Bình không phải đồ ngốc, chàng không manh động gì nhưng ánh mắt kia rõ ràng là đang muốn giết người! Mà kẻ chàng muốn giết lại mang cùng dòng máu với chàng!

Từ khi vào cung trở về thì Hồ Bình chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng thèm dùng cơm, bế nàng lên ngựa, phóng ra ngoại thành, tay cứ vun vút roi phi nước đại, thần thái không lúc nào được tươi tỉnh.

Phải tới hai canh giờ sau, chàng mới dừng ngựa khi hai người đang ở trên đỉnh đồi, nhẹ nhàng ôm nàng xuống ngồi trên thảm cỏ. Đầu gối lên đùi nàng, mắt hướng lên bầu trời sao, Hồ Bình cất tiếng hỏi:

- Lam nhi này... chúng ta cùng Ân Đức ngay bây giờ quy ẩn giang hồ, được không?- Lãng Lam không trả lời, chỉ đơn thuần nhắm mắt. Không phải là nàng không nghe thấy đề nghị của chàng, mà chính là nàng vẫn đang suy nghĩ, nàng chưa muốn mình là đồ ngốc. Lắm lúc nàng thấy rằng Hồ Bình cũng chẳng phải kẻ nhu nhược, nhưng tại sao hết lần này tới lần khác bị Nguyễn Nhạc áp bức, chàng vẫn ngậm “bỏ hòn làm ngọt” cho qua? Ngoài tình nghĩa huynh đệ máu mủ ruột rà, phải chăng còn nguyên nhân khác?

Trong đêm khuya, văng vẳng vọng lại tiếng hát thê lương của một người phụ nữ. Tiếng hát đau xé lòng khiến Lãng Lam bất giác co rúm người lại. Hồ Bình nắm tay nàng xiết mạnh, miệng mấp máy hát theo:

“Là dục vọng của ai khiến máu chàng đỏ?

Là dục vọng của ai khiến thanh xuân nữ nhân chỉ dùng để ngóng trông?

Lầu cao đơn chiếc gượng nhớ bóng hình chàng

Thanh xuân dường như chỉ là thứ rẻ mạt trong thời chiến...

Còn đâu lời hẹn ước “đầu bạc răng long”, bên nhau cho tới khi “biển cạn đá mòn”?

Tử trận chỉ đơn thuần là khoảnh khắc này hay khoảnh khắc ngay sau đó

Thương yêu ấy liệu có thể gửi tới thê nhi từ địa phủ âm u?

Trái tim kia liệu còn có ngày đập trở lại?

Máu chính là thứ rẻ mạt nhất trên chiến trường...

Máu chính là thứ rẻ mạt nhất trên chiến trường...

Máu chính là thứ rẻ mạt nhất trên chiến trường...”

Lời hát trầm lắng xuống, sâu sắc mà xót xa, tưởng chừng đã tan loãng trong không gian mà lại thâm lắng luồn chảy đọng sâu trong tim hai người. Lãng Lam thần thờ một lúc rồi nhìn đôi mắt đượm vẻ u buồn của chàng, lòng kim không nổi mà đặt môi mình lên làn môi mát lạnh của chàng mà thì thầm:

- Thiếp yêu chàng...

—oOo—

Sáng sớm hôm nay Ân Đức khê khàng giở chăn ngồi dậy, nó phải tụt dần mông xuống tựa vào thành giường để xỏ giày rồi lạch bạch bước ra ngoài sân, cực kì hứng khởi đập cửa phòng cha mẹ. Đợi khi Hồ Bình mở

cửa, thằng bé liền chạy một mạch vào trong, chui vào trong chăn, rúc vào cổ Lăng Lam, hứng khởi hít hà một hơi, lí nhí nói:

- Con muốn ngủ cùng cha mẹ. Con muốn nằm giữa!

Hồ Bình mỉm cười, cũng nằm xuống giường, vuốt mấy sợi tóc lơ thơ của thằng bé, lầm rầm hát nho nhỏ, ru con ngủ. Lăng Lam thì lười biếng vỗ vỗ lên lưng nó, nhắm tịt mắt không chịu mở ra, cũng nhanh chóng chìm lại vào mộng. Bài đồng dao này thật là tiện lợi, vừa ru con mà lại vừa ru vợ!

Chàng nói nhỏ vào tai nàng:

- Nàng và con cứ ngủ đi. Hôm nay là 30 Tết, ta ra ngoài tìm cây đào thật đẹp về cho Ân Đức trang trí.

Lăng Lam “ừm” một tiếng, gật gật đầu thuận ý rồi ôm con mình chặt hơn, ngủ khì.

Hồ Bình hôn lên trán hai mẹ con, mặc trường bào rời phòng.

Vài canh giờ sau, mặt trời lên cao đỉnh núi, Lăng Lam mới uể oải thức giấc, phát hiện ra Ân Đức vốn ở trong lòng mình giờ đang ngồi chân xếp bằng, rất thâm trầm ngắm mẹ mình.

- Sao vậy con? - Nàng ngơ ngác hỏi.

- Cậu Dận Minh vừa vào phòng, nói rằng sẽ đưa con đi chơi Tết.

Lâu lâu mới thấy con mình nói được một câu dài như thế, nàng không khỏi giật mình, chẳng phải lứa tuổi này vốn vẫn phải bi bô một chút mới ra dáng hài tử sao?

- Ừm, sao nữa?

- Con đang đợi mẹ dậy rồi đi.

- Không cần đâu.- Lăng Lam chan hòa mỉm cười.- mẹ phải đi gói bánh chưng, con cứ đi chợ Tết với cậu đi.

- Ừm.- Ân Đức gật gật, lại tiếp tục công cuộc tịt mòng trường theo thành giường xuống đất vì nó có đôi chân ngắn cùn, trước khi đi, thằng bé quay lại, cười với mẹ nó một cái. Ánh nắng trong phòng dường như làm cho thằng bé phát sáng khiến Lăng Lam chói mắt.

Nàng nhanh chóng chuẩn bị gạo nếp, thịt, đỗ, lá dong, dây lạt gói bánh chưng rồi cho vào nồi, củi lửa vừa phải, chờ đợi mà mắt lim dim, trong đầu văng vẳng một tiếng nhạc thánh thót từ trong tiềm thức vọng lại, mơ màng một chút dúi mắt lại thiếp đi. Trước khi mọi thứ rơi vào mộng mị, nàng vẫn còn kịp thắc mắc sao mình mới ngủ dậy mà lại buồn ngủ tiếp được nhỉ?

Nàng mơ màng nhú mày, phát hiện mình lại mộng mị tiếp, chuyện này đã xảy ra trong quá khứ, khi đó nàng còn chưa có Ân Đức, Hồ Bình cũng chưa được phong làm Bắc Bình Vương, quần đất Thuận Hoá hay trấn giữ ở Phú Xuân giành được từ tay họ Trịnh như giờ mà vẫn còn xả thân nơi trận mạc. Một tuần trước, chẳng hiểu sao lại có bệnh dịch lạ tràn vào thành, khiến dân chúng chân tay lở loét khiến Dận Minh giờ đang bận túi bụi, mấy đêm rồi chưa chợp mắt.

Hôm ấy có trận mưa rất lớn, cơn mưa rào rào đá lớn đá nhỏ quất vào da thịt nàng buốt rát, Lăng Lam chạy toan loạn trong màn mưa mờ mịt, chẳng còn nhìn thấy gì trước mắt để tìm nơi trú tạm nữa. Đột nhiên nàng tủi thân muốn khóc khi không có cả Dận Minh lẫn Hồ Bình bên cạnh vừa định há miệng ra gào khóc mà mấy viên đá lại chui tọt vào cuống họng, đang mùa hè mà rét run khiến nàng ngậm môi lại, bất lực ngồi bệt xuống đường. Mặc kệ gió mưa như từng nhát roi quất vào da thịt, đầu nàng cúi gằm, tầm tức khóc mãi không thôi.

Đột nhiên có một gót giày chấn tầm nhìn của Lăng Lam. Nàng ngẩng lên, thấy Nguyễn Nhạc đang che ô cho mình còn một mảng lớn trên vai trường bào đen của y ướt đầm. Nhận ra y nàng cũng chẳng buồn thính an, cứ phóng tầm mắt ra xa như cố nhìn xuyên màn mưa, ngóng trông hy vọng một bóng hình khác sẽ tới.

- Tại sao lại ngồi trong mưa đá mà khóc thế này? - Nguyễn Nhạc cất tiếng hỏi. Nàng chỉ câm lặng lắc đầu. Y chưa xót nắm tay nàng kéo lên rồi cởi áo choàng khoác lên cho nàng, quay sang dặn dò mấy tên thị vệ đưa nàng tới chỗ Dận Minh thân y bắt mạch thử xem có bị cảm không. Trước khi Lăng Lam rời khỏi, Nguyễn Nhạc dịu dàng:

- Đừng tự làm tổn thương mình nữa, người khác nhìn thấy cũng rất đau lòng.

Thấy trước sau nàng chỉ thủy chung im lặng, y khẽ thở dài, khoát tay:

- Đi đi!

Tỉnh lại trong mơ thì chẳng biết rằng bao lâu đã trôi qua, Lăng Lam mơ màng mở mắt, cảm thấy mí mắt nặng trĩu, chỉ trực rơi vào trạng thái vô thức tiếp. Nàng nhận thức được rằng mình đang nằm trên một chiếc giường xa lạ, rèm và trướng đều một màu vàng rực rỡ, thậm chí trần phòng còn được tô khắc, chạm trổ long phụng uốn lượn, xoắn vặn vào nhau, tấm chăn nặng trĩu mà nàng đang đắp có thêu hình tiên nữ đang vờn thanh thoát. Lăng Lam hơi giật mình, muốn ngồi dậy để nhận biết nhưng sức lực lại không có, chẳng thể cử động nổi, thậm chí, phải cố gắng lắm nàng mới có thể đảo mắt nhìn rõ khung cảnh xung quanh. Căn phòng này... thực rất giống với...

Không để ý nghĩ kia của nàng kịp tiến triển, bóng dáng người bước vào phòng khiến Lăng Lam không chỉ bàng hoàng mà còn... sợ hãi.

“Hoàng... hoàng... thượng...?”- Nàng thực rất muốn nói mấy chữ đó thành lời nhưng cuối cùng thứ âm thanh phát ra khỏi cuống họng chỉ là mấy hơi thở thì thào, giờ thì Lăng Lam khẳng định mình đã trúng độc được làm mất hết sức lực, nhờ kinh nghiệm ngày trước cùng Càn Long ra vào kỹ viện thanh lâu nhiều và rút ra từ kinh nghiệm bản thân cũng đã từng uống nhầm, quan sát một hồi thì nàng cũng đành đón đầu mà khẳng định thêm nam nhân trước mặt mình thực còn khổ sở hơn cả nàng: Nguyễn Nhạc đã trúng phải xuân dược!

- Em dâu?- Giọng Nguyễn Nhạc khàn khàn, quần áo trên người xô xệch cả đi vì sự khô nóng đang tràn lan trong người.- Sao em lại ở đây?- Dừng lại một khắc, khuôn mặt đã vốn hồng lựng của y lại càng đỏ thêm.- Chẳng lẽ... Bình đệ đồng ý rồi?

Tia vui mừng sáng ngời trong mắt y khiến Lăng Lam uất hận trào dâng, hai mắt đỏ lên căm tức, khẳng định rằng nếu giờ phút này nàng chỉ có thể cử động dù một chút thì đã cần môi tới bật máu.

Nguyễn Nhạc tiến lại gần, nhìn nàng như trong cơn mê sảng, lầm bầm những lời vô nghĩa rồi nhẹ nhàng nâng người Lăng Lam dậy, dựa vào lòng mình. Khi bờ môi của y tiến lại gần và nàng phải trở mắt nhìn thấy xiêm y bản thân tuột xuống mà không làm được gì, đôi mắt mở thao láo của nàng trào ra hai hàng nước. Lăng Lam chớp mắt một cái, tưởng như mình đang trong cơn ác mộng...

Nhưng sao... cái ác mộng này lại thực tới thế này???

Rất khê khàng, nhưng lại như một hồi sét giữa trời quang, người Lăng Lam run lên, giờ thì nàng biết không ai có thể cứu mình...

Hơn mười năm tình nồng cũng đâu thể sánh với tình anh em ruột thịt. Lòng Lăng Lam quặn thắt từng cơn, vậy là vì muốn tránh cảnh huynh đệ tương tàn, máu người vô tội phải đổ, Hồ Bình đã chọn cách hy sinh nàng. Hoá ra lời ngọt ngào cũng chỉ là thuận miệng mà nói, chàng cũng đâu bỏ vào đó chút chân thành nào. Nàng cười chất, tính toán trăm bề, lo nghĩ lớn nhỏ, tưởng rằng bản thân đã hoá cáo rồi, giờ thì phát hiện ra mình chỉ là đồ ngọc mà thôi... Chỉ có đồ ngọc mới tin vào lời đường mật của nam nhân...

Chân tình gửi gắm nơi chàng giờ hoá vô nghĩa, yêu thương mặn nồng giờ biến chuyển thành đón đầu. Lăng Lam cam chịu nhắm mắt, một giọt lệ nóng hổi cũng theo đó mà lăn ra, sượt qua thái dương, lăn khuất vào suối tóc đen nhánh bị xoã tung. Nguyễn Nhạc hôn lên khoé mắt nàng, run rẩy thì thầm:

- Cái gì gọi là khao khát nhớ nhung, ta nguyện dùng cả đêm xuân ngắn ngủi này mà trút xuống...

HẾT QUYỂN 2

39. Chương 39: Ngoại Truyện: Lã Tứ Nương

Cả phủ bốc cháy, bùng lên rừng lửa nuốt chửng tất cả, tất cả các cánh cửa khóa chặt, quan quân triều đình theo thánh chỉ mà cho cả nhà huyện lệnh cùng gia nhân chết cháy trong phủ. Lửa như những con quái vật háu đói gặm sạch từng bộ bàn ghế, từng bức tường, từng thanh xà,... trong phút chốc. Phụ thân ôm chặt nàng vào lòng, dúm vào tay nàng những viên ngọc tuyệt hạng cùng ngân lượng đầy một tay nải. Nhanh như

cắt, người dìm nàng xuống nước cho quần áo ướt sũng rồi kéo nàng lên, phủ lên người nàng bằng một tấm thảm dày và nặng. Người nhìn thẳng vào mắt nàng dạn dò:

- Tứ Nương, nghe cho kĩ đây: Phải trả thù!!

Nàng gật đầu, phi thân qua tường chạy trốn. Lửa bén vào tấm thảm, nàng vội quăng ra rồi chạy bán sống bán chết, rời xa khỏi những tiếng la hét vì đau đớn của các gia nhân, lưng nóng bừng, cảm tưởng như ánh mắt phụ thân vẫn dõi theo mình...

Khi nàng chạy tới rừng, trời đã hưng hửng sáng, nàng cẩn thận ngó nghiêng xung quanh xem có kẻ nào theo sau không rồi mới chạy về phía ngôi nhà rách nát tận sâu trong rừng. Ngôi nhà lá không người ở nhưng lại có đủ bàn ghế, giường, vườn nường,... y hệt có người sống nhưng đang đi vắng. Nàng vào bếp, lại ngó trước sau một lần nữa rồi mới đi ra phía sau bếp lò, gạt đi đồng củi rơm chất chồng, ở đó có một cái cửa bé, mở ra thì là một cầu thang dẫn xuống lòng đất. Nàng đi xuống, kéo đồng rơm che kín rồi mới đóng cửa lại. Trong mật thất rộng như một mê cung là hàng vạn rương vàng bạc châu báu chất chồng. Nàng lấy một vò rượu, rót ra bát, đặt lên bài vị tổ tiên có sẵn trong mê cung rồi quỳ xuống, đưa bát rượu lên cao:

- Phụ thân! Tứ Nương kính Người!

Dứt lời, nàng uống cạn.

- Tuy Tứ Nương chỉ là một tiểu nữ tử mười hai tuổi, nhưng nhất định Tứ Nương sẽ trả thù cho Lã gia đã chết thảm dưới tay cầu hoàng đế!!!

Nàng cạn thêm một bát rượu nữa rồi đập vỡ cái bát, đứng dậy đi tìm một con dao.

- Mẫu thân, Tứ Nương có tội với Người!

Nàng nói, tháo mớ tóc đang vấn kiểu cách của tiểu thư đại quan ra, dùng con dao gọt sạch nửa đầu. Tóc rơi như suối, phía trước đầu nàng hẫng bóng như nam nhân người Mãn. Nàng nhanh chóng tết tóc đuôi sam rồi tìm một bộ quần áo tầm thường nhất mặc vào. Nhìn mình trong gương đầu, nàng vẫn còn một chút không thỏa mãn. Hít một hơi dài, nàng cầm kéo cắt sạch lông mi của mình. Thành công một phần, nhưng nhìn thế nào, làn da của nàng vẫn hơi trắng. “Quân tử trả thù mười năm chưa muộn”, mà nhất là kẻ thù của nàng lại là đương kim hoàng thượng. Bước đầu tiên, nàng quyết tâm phải khiến vẻ ngoài của mình như một nam nhân. Nghĩ vậy, nàng rời mật thất, ra khỏi căn nhà, dọn sạch những cây cao gần đó để ánh nắng mặt trời chiếu xuống khoảng rừng này thêm gay gắt. Thản nhiên, nàng nằm bệt xuống sân, phơi nắng. Thậm chí còn kéo cao ống tay áo và ống quần cho thêm phần chân thực.

Từ ngày đó, nàng đi đâu cũng không đội nón như trước, phơi ra khuôn mặt và mái tóc đã gọt của mình. Nàng thường xuyên vào kinh thành nghe ngóng tin tức về hoàng đế.

Một ngày, đang ăn cơm trong một quán trọ, một nhân vật với ánh mắt dao dác bước vào, nhìn quanh quán như tìm một ai đó. Nàng giật mình, đó chẳng phải là Hiên ca ca sao? Sự thương nhớ trong lòng nàng trào lên vô hạn, nàng chỉ muốn chạy ào vào lòng huynh ấy mà khóc òa cho thỏa nỗi đau.

Nhưng phần lí trí mạnh hơn đã kéo nàng lại. Nàng cúi gằm mặt, quay lưng lại phía huynh mà ăn nốt phần còn lại trên bàn.

- Tứ Nương...- Tiếng gọi tên nàng xúc động vang lên nhỏ nhoi cùng tiếng bước chân đang tiến tới. Biết mình không thể trốn tránh, nàng chậm rãi quay đầu lại.

Nhìn bộ dạng của nàng, Hiên ca hơi bất ngờ rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, đôi mắt chàng hàm chứa biết bao điều:

- Tứ Nương... muội... sống thế nào?

- Ổn.- Nàng gật đầu rồi lần ánh mắt mình lên khuôn mặt thân thương của chàng. Hiên ca hốc hác đi rất nhiều, dưới mắt chàng còn có những quầng thâm. Xót xa, nàng chạm tay lên gò má chàng. Hiên ca này giờ không dám chớp mắt, sợ nàng sẽ biến mất khỏi tầm mắt chàng. Rồi chàng gấp thức ăn cho nàng:

- Ăn hết đi. Rồi chúng ta đi nơi nào đó nói chuyện.

Nàng gật đầu, nhanh chóng giải quyết đồ ăn. Hiên ca lập tức dẫn tay nàng về căn nhà nàng vẫn đang sống.

- Muội đã có dự định gì chưa?- Chàng hỏi.

- Trả thù!

Chàng nhìn nàng, nét thoáng buồn chạy nhanh trong mắt:

- Ung Chính không phải kẻ vừa! Nhưng thù đó, nhất định phải trả.

- Bao giờ hãn xuất cung xem xét dân chúng?

- Như mọi khi, mười lăm hàng tháng.

- Tốt.- Nàng nhếch mép cười.- Vậy chàng hãy dẫn hãn tới chợ người.

- Nàng tính làm gì?

- Muốn hãn mang ta vào TỬ CẤM THÀNH!!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-giam-dai-quan>